Katie Fforde

Karácsonyi meglepetés

és más történetek

Libri

Katie Fforde

Karácsonyi meglepetés
és más történetek

Libri
Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Katie Fforde: *The Christmas Stocking and other stories*

Published in Great Britain by Century in 2017

Copyright © Katie Fforde Ltd. 2017

Hungarian translation © H. Prikler Renáta, 2018

Borítóillusztráció © Jacqueline Bisset

Névtipográfia © Ruth Rowland

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő Palkó Katalin

Olvasószerkesztő Balla Nóra

Borítóterv Hlatki Dorottya

Műszaki szerkesztő Kállai Dávid

ISBN 978 963 433 543 6

Elektronikus könyv Bíró Botond

Kedves Olvasók!

Ki gondolta volna, hogy a karácsonyt oly sokféleképpen ünnepeljük meg? Persze ahány ember, annyi karácsony, így nekem is megvan a magamé. Remekül szórakoztam, míg ezeket a történeteket írtam, és közben rájöttem, hogy szívesen élem meg sztorik formájában a saját karácsonyomat. Így sokkal nagyobb szerepem van az események irányításában!

Itt van hát ez a karácsonyi történetekkel teli könyv. Egyet már írtam pár évvel ezelőtt, a *Karácsonyi lakomá*t, és az akkora élményt jelentett számomra, hogy elhatároztam: nekilátok egy következőnek. Annak a kis kötetnek a történetei, egy kivétellel, már korábban megjelentek különféle magazinokban, most azonban csak kettő látott napvilágot eddig, azok is elektronikus formában – a *Karácsonyi gyertyafény* és az *Álruhás karácsony* –, a többi vadonatúj!

Az egyiket az unokakutyáim inspirálták, akiket azért nevezek így, mert bár a lányom a gazdájuk, gyakran segédkeztem az etetésüknél, amikor az anyjuk egy évvel ezelőtt tragikus körülmények között elpusztult. Rengeteg örömteli pillanattal ajándékoznak meg bennünket, bár rendszeresen összesározták az egész házat, míg körbe nem kerítettük a sárért felelős kis kerti tavat. A másik rossz tulajdonságuk, hogy szeretnek zavarba hozni a lányom és a vőm előtt, leginkább azzal, hogy felmásznak a

bútorokra, vagy valami olyasmit tesznek, amit a házban egyébként nem szoktunk megengedni nekik. Ami azt jelenti, hogy nagymamaként korántsem vagyok tökéletes!

Őszintén remélem, hogy élvezettel fogják olvasni a történeteimet, és kellemes kikapcsolódást jelentenek majd a karácsonyt kísérő felfordulás közepette.

Boldog karácsonyt kívánok mindenkinek,

Katie

Imádott „unokakutyáimnak”,
Annie-nek és Wilsonnak

Karácsonyi meglepetés

Szombat reggel volt, egy nappal szenteste előtt, amikor az enyhe, nyirkos karácsonyi időjárás gondolt egyet, és hidegre fordult. Romy hirtelen fázni kezdett.

Egy öreg állomásépületben árult fenyőfadíszeket a cotswoldi karácsonyi vásárban, és az első két órában szép forgalma volt. Most azonban, bár a bőrkabátja több réteg ruhát takart (beleértve egy nem túl dögös termomellényt), és a bolyhos irhacsizmáját vette fel két pár zoknival, plusz egy csíkos lábszárvédőt a farmerja fölé (noha ez csak később lett az öltözéke része egy másik árus jóvoltából), nem beszélve az orráig behúzott szőrmesapkáról, átjárta a hideg.

Vágyakozó pillantásokat vetett a forró italokat kínáló stand felé, ahol nyüzsögtek az emberek. Hajnalhasadtával kelt, és indulófélben csak annyi ideje volt, hogy magához vegyen egy banánt meg egy müzliszeletet. Ráadásul a bojler is épp karácsony előtt mondta fel a szolgálatot, így meg kellett elégednie egy langyosnak is alig mondható zuhannyal a jéghideg lakásban. Csupán egy forró italra és esetleg egy szalonnás szendvicsre lett volna szüksége ahhoz, hogy szebb színben lássa az előtte álló hosszú napot. Ám ha átszalad az italos standhoz egy csésze teáért, esetleg elszalasztja azt a csapatnyi férfit, akik épp akkor léptek be az épületbe.

Bár még dél sem volt, látszott rajtuk, hogy kocsmázni voltak. Talán arra gondoltak, hogy gyorsan elintézik a karácsonyi bevásárlásukat, nem hagyják az utolsó napra, még akkor sem, ha a férfiak általában csak egy ajándékot vettek. Az anyukáknak, a sógornőknek, a nénikéknek és a rokonság arra érdemes tagjainak

minden kétséget kizáróan a szerető feleségek és barátnők szokták beszerezni az ajándékokat.

Észrevett egy férfit, aki a csoporttól leszakadva érkezett, így nem tudta megállapítani, hogy velük van-e. A motorkerékpárosok jellegzetes bőrcuccát viselte, és nagyon határozottnak látszott. Az átlagosnál kicsit hosszabb, sötétszőke haja volt, és igencsak céltudatosan mozgott. Mivel nem tűnt részegnek, és nem gyűrött öltönyt viselt, Romy arra a következtetésre jutott, hogy nem tartozik a csoporthoz.

Arra tippelt, hogy a férfi a barátnőjének vagy a feleségének akar ajándékot venni, és adott magának egy pillanatot, hogy alaposan megnézze. Vonzónak találta, és eszébe jutott róla a barátja. Gus Franciaországban várt rá, ahol egy nagy családi összejövetelt készített elő a szüleivel. Végigpillantott a standján, és vagy hétezredszer tűnődött el azon, hogy a barátja családja értékelni fogja-e azokat az apróságokat, amelyeket a saját árukészletéből választott ki nekik karácsonyra. Volt némi különbség a „házi készítésű” és a „kézi készítésű” között, és Romy a „kézi készítésű, személyre szabott” dolgokat kedvelte.

Egyszer már találkozott Gus szüleivel, akik áttelepültek ugyan Franciaországba, de nem nagyon beszélték a nyelvet, és nem bővelkedtek francia barátokban. A fiú nővéreinek alaposan utánanézett a Facebookon. Mindketten helyesek voltak, jól öltözöttek, Boden-reklámnak beillő, aranyszőke gyerekekkel, akik, a hófehér fogsoruk alapján, rendszeres látogatók voltak a fogorvosnál, és valószínűleg csak minimális mértékben fogyasztottak buborékos italt.

Az idősebb nővér három gyerekének hatdarabos, formás üvegekbe töltött lekvárkollekciót készített a papa, a mama, a három gyerek és a kutya (egy labrador) sziluettjével. Bár nem ez volt a célja, úgy érezte, sikerült elérnie bizonyos fokú hasonlóságot. Mivel fapados járatra vett jegyet, és nem akart felvihető poggyászra plusz pénzt költeni, nem ez volt az ideális ajándék, ugyanakkor kifejezetten kedvesnek találta. A fiatalabb nővér két kisfiának két fehér lámpást készített, amelyekre a Minecraft videojáték szereplőit festette. A két nőnek, és a mamáiknak is, egy-egy selyemsálat festett meg saját kezűleg – ezeknek a szállítása nem jelentett problémát. Úgy gondolta, a férjeknek majd a duty-free boltban vásárol valamilyen alkoholt; azzal nem lehetett melléfogni.

Miközben a csarnokot pásztázva végiggondolta, kinek mit készített, elfogta a büszkeség. Olyan sokat dolgozott az ünnepi szezonban; minden karácsonyi vásáron részt vett a saját készítésű portékáival. Nem tett szert nagy bevételre, de amit keresett, az mind profit volt. Szépen kiegészítette a diákmunkával szerzett jövedelmét. Büszke volt a díszeire, és őszintén remélte, hogy Gus szülei örülni fognak, amikor kicsomagolják az ajándékukat.

Maga elé idézte a családot, és azon tűnődött, hogy miközben nagyon kedvesek és jószívűek voltak, igencsak hangosan tudatosították gyermekeikben a szülői jogaikat. Romynak nem is a hangerővel volt igazán baja, hanem a stílussal: az apró szurkálások, visszavágások néha már-már a kegyetlenség határát súrolták, és ez zavarta kissé. Az egész család időfecsérlésnek tartott mindent, aminek nem volt közvetlenül gyakorlati értéke, így a művészetet is. És volt valami, ami még rosszabbá tette a dolgokat. Romy tudta,

hogy csak Gus miatt hívták meg Franciaországba, a fiú ugyanis elmondta nekik, hogy Romy szülei Új-Zélandra utaztak az ünnepekre. Romy szívesebben töltötte volna a karácsonyt barátokkal, de nem akart hálátlannak tűnni, ezért elfogadta a meghívást.

Gus persze szuper pasi volt; Romy teljesen belebolondult, amikor megismerkedtek. De így, egy év után néha eltűnődött, nem azért vonzódott-e annyira hozzá, mert teljesen más volt, mint az előző barátja. Gus be is vallotta Romynak, hogy a barátai csodálkoztak a választásán: furcsállották, hogy egy művészlélek mellett kötött ki, ugyanakkor irigykedve nézték, hogy ilyen gyönyörű barátnője van. Gus már az első találkozásukkor kissé idegesen megkérdezte, hogy van-e tetoválása. Nem volt, de a kérdés hallatán szerette volna, ha van. El tudott volna képzelni például egy denevért a csuklóján. Ez az első franciaországi út tulajdonképpen egy próba lesz – ha ezt kibírja a kapcsolatuk, akkor valószínűleg egymásnak szánta őket a sors. Romyt egy kicsit bántotta, hogy ilyen ambivalensen viszonyul a karácsonyhoz és a kapcsolatához is.

– Tessék! – mondta egy hang. – Szerintem jól fog esni. Úgy látom, teljesen átfagytál.

A bőrszerkós pasi volt, amint éppen egy bögre fűszeres forró csokit nyújtott felé.

Romy hálás mosollyal vette el.

– Nagyon köszönöm – mondta. – Valóban jól jön. Reggel csak egy csésze instant kávéra volt időm, és a bojlerem is tönkrement. – Belekortyolt a szívmelengető italba. – Nézz körül a standon, és válassz magadnak valamit. Vagy esetleg a barátnődnek?

Utálta magát a kérdéséből egyértelműen kihallható célzás miatt, de már kicsúszott a száján.

– Az ő ajándéka már megvan – felelte a férfi, és magabiztos arckifejezése arra utalt, hogy bármit kap is a lány, tetszeni fog neki. Romy gondolatban megrótta magát, hogy csalódottságot érez – mintha ő maga nem lett volna foglalt –, de ezen sem tudott segíteni.

– Hát ez igazán remek! – mondta végül. – A legtöbb férfinak csak szenteste jut eszébe ajándékot venni, így sokakat megelőztél.

– Viszont szükségem van még karácsonyi díszekre; egyelőre nagyon csupasz a házam. A barátnőm előkarácsonyi ünneplésen van a családjával Connecticutban. Azt akarom, hogy lenyűgöző lakásba jöjjön vissza. Olyanba, amibe rögtön beleszeret.

– Akkor – felelte Romy, aki közben valamelyest felmelegedett a csokoládétól – a legjobb helyre jöttél. A dekoráció a specialitásom. Mindent magam készítek. És itt vannak ezek is, ha véletlenül nem vetted volna észre – mutatott a földön álló kancsóra, amely fehérre festett ágakkal volt tele. Az ágakon függő díszek leginkább apró hőlégballonokra emlékezettek. Mindegyikben volt egy aprócska égő, így messziről úgy néztek ki, mintha apró csillagokkal szórták volna meg őket. Közelről azonban nagyon jól látszottak rajtuk a kézzel festett, egyedi minták.

A férfi félrebillentette a fejét. Kissé zilált volt, de ez a ziláltság természetesnek hatott, nem szándékosnak. Vagy ha szándékos volt, akkor nagyon ügyesen rendezte úgy, hogy egyenesen lenyűgöző hatást keltsen.

– Igazság szerint ezt pillantottam meg először, amikor beléptem. Szinte vonzotta a tekintetemet.

– És mégis a kávézóhoz vezetett az első utad?

– Láttam, hogy le-fel ugrándozol, és a karodat dörzsölöd. Mintha fáznál. – Csillogott a szeme, miközben beszélt; nem lehetett nem reagálni rá.

Romy felnevetett.

– Ilyen látványosan viselkedtem volna? – kérdezte. – Sajnálom. Néha olyan érzésem van, mintha huzatos helyen lenne a standom. Rajtam kívül senkin sem látszik, hogy fázna. – A férfinak, a rosszfiús kinézete ellenére, nagyon kedves mosolya volt. Romy váratlanul féltékenységet érzett a lány iránt, aki Connecticutban van a szüleinél. – Akkor hát – folytatta pattogósan –, mit szeretnél?

– Ha jobban belegondolok, mindent, ami itt van – felelte némi tűnődés után a férfi.

– Egyvalamit boldogan neked adok, de nem vihetsz el mindent.

– Én pedig boldogan kifizetem az egész készletedet. Persze előbb kiválasztom azt az egyet, amit ingyen adsz. A többit megvásárolom. Hatásos dekorációt akarok.

Elvigyorodott. Romy köhintett párat, majd végignézett az árukészletén. Nem kellene észrevennem, mennyire vonzó ez a fickó, gondolta. Ugyanakkor tökéletesebb vevőt el sem tudott volna képzelni.

– Nos, a hőlégballonnak öt font darabja – mondta. Ez a legtöbb vásárlót elriasztotta, bár a befektetett munka miatt ennél többet is megért. – A denevéreket négy font ötvenért adom, míg az üvegcsuprok a teamécsesekkel – bár szerintem nagyon aranyosak – mindössze egy fontba kerülnek.

– Ebben az esetben ingyenes ajándékként nem hőlégballont fogok választani – szögezte le a férfi. – Egy forró csoki nem ér meg egy ötöst.

– Akkor válassz egyet ezek közül – nyújtott felé Romy egy fekete drótból és fekete harisnyából készített denevért. Ezekből sok volt, de nem nagyon vitték. Rá kellett jönnie, hogy nincs denevérszezon.

– Ó, egy denevér! – a férfi hangja izgatottan csengett. – Imádom a denevéreket!

– Tényleg? Akkor vigyél kettőt! Úgysem kellenek senkinek. Talán azért, mert jobban illenek a Halloweenhoz, mint a karácsonyhoz. Pedig szerintem édesek.

– Én viszont nekik köszönhetem, hogy olcsón jutottam hozzá a házamhoz meg a stúdiómhoz.

– Ennyire okosak lennének? Mi a trükkjük? Én is szeretném megtanulni.

A férfi felnevetett.

– Hogy okosak-e, azt nem tudom, de tény, hogy a padláson raktak fészket, és mivel védettek, nem lehet őket eltávolítani. És nem mindenki bírja a denevéreket.

– Mégis, milyen ház az, amiben denevérek akarnak lakni? Talán egy régi templom, vagy valami hasonló? – Romy szinte látta, amint a denevérek napnyugta után hosszú, tömött sorban kiröppennek egy karcsú, íves ablakon, a nyomukban Drakulával, akinek nyilvánvalóan nagyobb ablakot kellett keresnie.

– Egy régi malom, ami évekig üresen állt, és körbenőtte az erdő. Lenyűgöző lesz, ha végzek a felújításával.

– Csodásnak tűnik! Én is mindig erdőben szerettem volna lakni, ahol madárcsicsergésre ébred az ember, amikor a hajnal első sugarai beszűrődnek az ágak között. – Elhallgatott. – Bár ez télen talán nem jellemző. – Nevetett, és lehúzta a sapkáját. – Így beszél az, akinek Aranyfürt a beceneve – mondta, miközben gazdag hullámokban előbukkantak a szőke hajtincsei.

– Most már mindent értek – mondta a férfi, és szintén hahotára fakadt. – Az a sorsod, hogy erdőben élj.

– Egyszer feketére akartam festeni a hajamat, hogy denevérnek álcázhassam magam, mert úgy véltem, akkor könnyebben találok magamnak otthont egy erdőben.

– Eszedbe ne jusson! – A férfi hangjába őszinte döbbenet vegyült.

– Nem, nem fog. Egyszer egy barátnőm megtette, és elég sok idejébe meg több száz fontjába került, mire rájött, hogy a szőkék sokkal kapósabbak. No de térjünk vissza a karácsonyi díszekhez. Mit mondtál, mennyit akarsz?

– Mindet akarom.

– Tényleg? Van tíz hőlégballon, ami önmagában egy ötvenes. Természetesen, adok kedvezményt a nagy tétel miatt.

– Arra nem lesz szükség. Csak add össze, mennyit fizetek, ha mindent elviszek.

Romynak nem kellett sokáig számolnia.

– Mit szólnál nyolcvan fonthoz?

A férfi maga is összeadta az árakat, ráadásul gyorsabban, mint Romy.

– Kilencvenöt, és megegyeztünk.

– Nem, semmiképp sem fogadok el többet nyolcvannál.

– Kilencven?

Romy megrázta a fejét.

– Nyolcvan az utolsó ajánlatom.

– Kilencven! Az ágakkal együtt!

– Az ágak ingyen vannak. Bármennyit lehet belőlük szerezni. Magad is begyűjthetsz párat, hiszen egy erdőben élsz.

– Ez igaz, de még be is kell őket festeni fehérre, amihez a festéken kívül ecset is kell. Úgyhogy inkább megvenném ezeket.

– Ahogy akarod. – A férfi ezzel az egész készletét megvette, ami azt jelentette, hogy akár össze is pakolhat. Ami kapóra jött, hiszen iszonyú korai járatra vett jegyet, amihez, hogy elérje a reptéri buszt, még az iszonyúnál is korábban kell felkelnie.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Most jut eszembe. Motorral jöttem. Hogy fogom hazavinni az ágakat?

– Gondolom, úgy, ahogy a miniballonokat meg a többi díszt. Azokat hová akarod tenni?

– Van egy kis csomagtartóm, de abba nem férnek bele az ágak.

– Akkor embereld meg magad, és készítsd el a saját ágaidat! Nem muszáj fehérre festeni. Csak állítsd be őket egy kancsóba vagy egy vödörbe, ahogy én is tettem. A legjobb, ha a vödröt megtöltöd homokkal vagy apró kaviccsal, esetleg földdel, hogy az ágak szépen álljanak, aztán jöhetnek a ballonok. Pár perc, és kész is a karácsonyfád. Még az ajándékaidat is odateheted alá.

A férfi válasz helyett hosszan eltűnődött.

– Nem kérhetnék tőled egy nagy-nagy szívességet? – kérdezte végül.

– Kérjél. Legfeljebb nemet mondok. – De közben maga is tudta, hogy nem fog.

– Még élelmiszert is kellene vásárolnom. Többet, mint amennyi a csomagtartómba befér. Eredetileg arra gondoltam, hogy megpróbálom házhoz szállíttatni a vásárolt holmit, de az is megfordult a fejemben, hogy esetleg összefutok egy haverral, aki hazaviszi. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nem segítenél ki?

Romynak nem kellett sokáig gondolkodnia. A srác végül is az egész készletét megvette. A legkevesebb, hogy házhoz szállítja neki.

– Lehet róla szó. De csak ha megnézhetem a házadat.

A férfi felnevetett.

– Megegyeztünk! De ne várj túl sokat. Még nagyon messze van a késztől. Most pedig hadd fizessek, kedves…

– Romy.

– Felix. Nagyon jó volt üzletelni veled – tette hozzá, miközben elővett néhány bankjegyet.

Romy elvette, és a táskájába csúsztatta a felé nyújtott pénzt. Arra gondolt, hogy már lesz némi költőpénze is Franciaországban.

– Akkor most menj, és vásárolj be gyorsan!

Romy izgatottan, mondhatni, kacér örömmel követte Felixet az autójával. A srácnak köszönhetően gyorsabban végzett, mint gondolta, így több ideje maradt a készülődésre. Amire nagy szüksége volt. Egyrészt egyetlen ruháját sem találta alkalmasnak az utazáshoz, másrészt a terjedelmes ajándékaival is kezdenie kellett valamit. Nem szerette volna, hogy Gus szülei – ha már voltak olyan kedvesek, és meghívták – sokkot kapjanak az ő kissé fura, szokványosnak nem mondható ruháitól. A gót stílus kedvelőjeként attól tartott, nem lesz könnyű beilleszkednie a felhajtott gallérok, virágmintás ruhák és kasmírkardigánok közé.

Ugyanakkor tudta, hogy a csomagolás feletti izgalom egy dolgot szolgál: azt, hogy leplezze a bűntudatát. Végül is éppen arra készült, hogy látogatást tegyen egy idegen férfi házában, igaz, csak nappal. Akit, bármennyire is megkönnyítette volna a helyzetét, nem lehetett csúf varangynak nevezni. Ha az lett volna, Romynak nincs bűntudata. Csakhogy a férfi nagyon is jóképű volt. Még csak nem is emlékeztetett varangyra.

A motorbicikli lefordult a cotswoldi útról, és egy fákkal szegélyezett ösvényen haladt tovább. Romy követte. A fasor egyre sűrűbb lett, végül igazi erdővé terebélyesedett. Az ég is sötétebb volt, ami arra utalt, hogy a nappal világossága hamarosan átadja helyét a korai szürkületnek. A férfi egy nagyobbacska tisztásra irányította Romyt.

– Azta! Ez tényleg egy erdő! – A fák között jóval csípősebb volt a hideg, mint a vásári forgatagban.

– Eléggé elszigetelt, de én szeretem.

Túl hangsúlyosnak érződött az „én”. Romy úgy vélte, hogy a „mi szeretjük” lett volna helyénvaló. A megjegyzés arra utalt, hogy a New England-i barátnő nem osztotta ezt a nagy rajongást. De az is lehet, hogy Romy csak képzelődött.

– Gyere be. Megmutatom a házat.

– Először pakoljuk ki a holmidat.

Miután Romy gondoskodott róla, hogy a karácsonyi díszek biztonságosan bekerüljenek a házba, az élelmiszeres szatyrokat is becipelte a nagy, közös légterű földszinti helyiség konyhaként berendezett végébe. Szekrényeket sehol sem látott, csak egy rozsdamentes acélból készült mosogatót. Volt még egy tűzhely, a két oldalán néhány öreg polccal. Romynak tetszett, hogy bár elkülönült a konyharész, bizonyos vonatkozásban mégis a helyiség része maradt. Nem lehetett nem lelkesedni az épületben rejlő lehetőségek iránt. A szatyor árulkodóan megcsörrent, amikor Romy letette a hevenyészve összetákolt konyhapultra.

– Nem úgy tűnik, mintha túl sok kaját vettél volna. Főleg, ha arra gondolok, hogy karácsony van, amikor az emberek háromszor többet vesznek a szükségesnél – jegyezte meg azon tűnődve, hogy illő-e ilyesmibe ütnie az orrát.

Felixnek azonban nem volt ellenére a megjegyzés.

– Nos, a karácsonyt és a másnapját barátoknál töltöm. Különben is okosabb ünnep utánra hagyni a bevásárlást, amikor féláron adnak mindent.

– Te kis zsugori! Képes vagy kienni a barátaidat a vagyonukból, hogy aztán karácsony után kelljen csak feltöltened a készleteidet! –

Romy csak megjátszotta a döbbenetet. Valójában az volt a véleménye, hogy a fiú okosan gondolkodik.

– Dehogy! Az volt a terv, hogy sok konyakot és portóit veszek, valamennyit abból a vacak krémlikőrből, amiért úgy odavan a barátnőm, és még pár üveg igazán finom vörösbort.

Romy letette az élelmiszert tartalmazó dobozt. Ő maga is szerette a Bailey'st, és eltűnődött, vajon Gus hasonló helyzetben vett-e volna neki. Feltételezte, hogy a szülei helytelenítettek volna egy ilyen „ragadós" italt.

– Oké – mondta végül. – Akkor most állítsuk fel a karácsonyfádat!

Romy fehérre festett ágai végül ahhoz a hatalmas üvegfalhoz kerültek, amely az erdőre nézett. Némi időbe beletelt, mire felrakták rá az összes díszt, hiszen Felix mindent felvásárolt, de a hatás lenyűgöző lett.

– Gyönyörű! – kiáltott fel Romy, amikor az elemmel működő teamécseseket is meggyújtották. – Egyszerűbb lett volna, ha sorba kapcsolom, mert akkor csak egy kattintásra lenne szükség, de egyéni dísznek terveztem őket. Nem számítottam rá, hogy egyvalaki veszi meg mindet.

– Tulajdonképpen mivel foglalkozol? Már amikor nem teamécseseket pingálsz?

Romy felnevetett. A fiú viccelődött vele, és ezt tetszett neki.

– Mesterszakos vagyok a képzőművészetin, művészet és környezet szakirányon. Kicsit letértem a megszokott útról. Eredetileg valami szokványosabbat akartam tanulni, de elcsábultam. – Ismét elnevette magát. – A barátom őrültnek tart, amiért úgy

döntöttem, hogy nem tanulok rendes szakmát – szerinte értelmesebb lenne, ha tanár lennék –, de amikor megtudtam, hogy olyasmit is tanulhatok, amit egyébként imádok, gondolkodás nélkül belevágtam. – És ezért ragadott meg minden lehetőséget arra, hogy némi plusz pénzre tegyen szert.

– Szerintem elképesztő, amit csinálsz – mondta Felix, kutató pillantásokkal méregetve a lányt, aki erre kissé zavarba jött.

– Ez persze azzal jár, hogy örökké le vagyok égve – tette hozzá. – De igazából ez sem zavar.

– Na gyere! – kapta össze magát Felix. – Megmutatom a házat, mielőtt teljesen besötétedik.

A ház hatalmas volt, és fényűző – illetve még nem volt kész, de minden arra utalt, hogy pazar otthon lesz belőle. A konyhát úgy alakították ki, hogy minden irányba ki lehessen látni belőle. A tetőablakoknak köszönhetően szinte egész nap természetes fényt kapott. A nappaliban volt egy hatalmas fatüzelésű kályha, néhány régi, kopott kanapé és szinte semmi más, eltekintve a nagy halmokban álló bakelitlemezektől. A falak kőből voltak, és remekül mutatott volna rajtuk néhány nagyobb festmény (Romy szerint, de persze nem adott hangot a véleményének).

Az emeleten három hálószoba volt, és mindegyikhez tartozott egy káprázatos fürdőszoba, erdőre néző káddal és nyitott zuhannyal,

amelyben kényelmesen elfértek ketten is. A nagy hálószoba olyan gyönyörű volt, hogy Romynak elállt a lélegzete a csodálkozástól és az irigységtől.

– Elképesztő – motyogta. – Egyszerűen csodálatos.

– Az lesz – bólogatott Felix. – Egyelőre sajnos csak a földszinti zuhanyozó működik, és amint látod, a nappaliban is hatalmas a felfordulás. A konyha meg sehol sincs. – Úgy beszélt, mintha idézne valakitől. – Ja, és a hálóban denevérszag van.

– Tényleg? Én nem éreztem. Nem mintha tudnám, milyen szaga van a denevéreknek. De egy illatos gyertya biztosan semlegesítené, nem gondolod?

Felix vállat vont.

– Komolyan. Jo Malone-nál biztos találnál valamit, amitől mennyei illat lenne a szobádban. És akkor a barátnődnek is tetszene.

A fiú egy darabig nem szólt.

– Remélem. Szeretnéd megnézni a stúdiómat is? – kérdezte végül.

Romy kellemetlenül érezte magát, amiért megemlítette a gyertyát, és kifejezetten örült a témaváltásnak.

– Igen, ha lehet.

– Bár ez tényleg stúdió, és nem műterem – tette hozzá.

– Nem baj. Nem vagyok válogatós.

A macskaköves udvaron átvágva Romy megállapította, hogy alaposan lehűlt a levegő, míg odabenn voltak. Meg is csúszott, és csak remélni merte, hogy nem jégre lépett. Elhatározta, hogy nem fog sokáig időzni a stúdióban. Mielőbb haza akart érni, hogy becsomagoljon. Az évszaknak megfelelően rövidek voltak a napok,

és nem szeretett volna sötétben vezetni, főleg az erdőben nem. És a tény, hogy Felix házában tartózkodik, sokkal helytelenebb lett volna az esti időszakban, mint rögtön ebéd után. Már így is rossz érzések gyötörték. Azért rosszak, mert tagadhatatlanul tetszett neki a fiú.

A stúdió szinte teljesen kész volt, nem úgy, mint a ház. Gyönyörű fapadlója volt. A falaira fura, négyszög alakú dobozokat erősítettek, Romy gyanította, hogy a hangszigetelés miatt. A berendezéshez tartozott még egy hosszú, ívelt pult rengeteg kapcsolóval, meg egy nagy zongora. A falat zenekarokról készített fotók díszítették, de Romy csak egyet ismert fel közülük. El sem tudta képzelni, mennyibe kerülhetett berendezni egy ilyen stúdiót, de gondolta, hogy nem volt olcsó mulatság.

Hirtelen együttérzés fogta el az ismeretlen barátnő iránt. Annyira egyértelműnek tűnt, hogy Felix életében a stúdió az első, de mivel zenéléssel kereste a pénzét, nem tűnt olyan igazságtalannak ez a fontossági sorrend.

– Most arra gondolsz, hogy túl sok pénzt költöttem a stúdióra, és túl keveset a házra – jegyezte meg majdhogynem védekezőn Felix. – De ebből élek. Zeneszerzésből.

– Tényleg erre gondoltam – válaszolta Romy. – És valamiből mindenkinek élnie kell. Bármennyit keresel is, nem költhetsz mindent a házadra.

Felix váratlanul elmosolyodott, felvillantva hófehér fogsorát.

– Bár a ház nagy része azért nem készült el, mert egy havert bíztam meg a vízvezeték-szereléssel, csak közben gyereke született, és erősen megcsappant a szabadideje.

– Gyereke született? Elég fura – jegyezte meg Romy.

– Ugyan, te is tudod, mit akartam mondani. Természetesen a felesége szülte a gyereket. Egyvalamiben azonban igazad van. Nem kellene ilyen spórolósnak lennem. Valószínűleg gyorsabban meglenne minden, ha pénzért csináltatnám valakivel.

– Magamban már felmentettelek a zsugoriság vádja alól, amikor elmondtad, mennyi alkoholt szánsz a haverjaidnak.

– Akkor jó.

– Figyelj…

Egyszerre szólaltak meg, de Felix intett Romynak, hogy folytassa.

– Most már tényleg indulnom kellene – mondta a lány majdhogynem bánatos hangon.

– Mi lenne, ha indulás előtt készítenék neked egy teát vagy valami mást? Egy szendvicset? Mit szólnál? – Romynak, bár nem lehetett benne biztos, volt egy olyan érzése, hogy a férfi sem akar elszakadni tőle. És éhes is volt. Iszonyatosan korán kelt, és nagyon sok idő telt el a reggelire bekapott banán meg a müzliszelet óta.

– Van szalonnám – tette hozzá csábító hangon Felix.

Romy megadta magát.

– Az remek lenne. De aztán tényleg mennem kell.

Felix javaslatára Romy meggyújtotta a tüzet a fafűtéses kályhában, míg ő elkészítette a szendvicseket. A zsemléket, mielőtt közéjük

tette volna a szalonnaszeleteket, enyhén megpirította. Többféle öntetet kínált hozzá, és bár Romy egyikből sem kért, jólesett neki, hogy választhatott. A szendvics mellé végül egy bögre teát is elfogadott.

A tűz előtt fogyasztották el az ennivalót, könnyed beszélgetés közepette. Rengeteg közös tulajdonságuk volt. Mindketten szívesen időztek a szabadban, egyformán szerették a denevéreket, a zenét, hasonló volt a humorérzékük és az általános életfelfogásuk is. Romy teljesen fesztelenül viselkedett; alig hitte el, hogy csupán pár órája találkoztak.

– Akkor… elárulod, hogy került a stúdiód falára a Repülő Angyalok fotója? – kérdezte Romy.

– Az Angyaloké? Úgy, hogy haverok vagyunk. Időnként nálam próbálnak, és már arra is volt példa, hogy itt mixeltek. Ismered őket?

– Persze, hiszen idevalósiak. Egyszer hallottam őket egy kocsmában. – Ahová Gust is magával vitte, és bár a fiú úgy tett, mintha élvezné a zenét, nem tudta meggyőzni Romyt.

– Hát ez klassz! Nemsokára megint fellépnek. Akár együtt is megnézhetnénk őket.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne – felelte Romy, majd letetette a bögréjét a tűzhely mellé a földre, és felállt. – Most már tényleg haza kell mennem.

Nem bízott magában, és valószínűleg a férfiban sem: attól félt, átlépik a barátságosság küszöbét, és valami olyat tesznek, amit később mindketten megbánnak. Mielőbb el kellett köszönnie.

– Biztos? Tényleg menned kell? – Felix is felállt. Kifejezetten elkedvetlenítette, hogy Romy nem marad tovább.

– Tényleg. Nagyon korán indul a gépem. A reptéri busz pedig még korábban. De nagyon kellemesen éreztem magam. Tetszik ez az erdei ház, és tényleg nem éreztem, hogy a hálószobádban denevérszag lenne. – Ezt csak azért tette hozzá, hogy elvegye a korábbi megjegyzése élét, de végül be kellett látnia, hogy túl sok volt benne az intimitás.

Felix felkísérte az emelkedőre, ahol Romy az autóját hagyta. Mintha még ekkor sem akarta volna, hogy elmenjen. Romy olyan szaporán lépkedett, ahogy csak bírt, nehogy meggondolja magát, és lemondja a franciaországi utat, véget vetve annak, ami közte és Gus között volt, és mindennek, ami addig értelmet vitt az életébe.

– Hát akkor… szia – mondta, miközben a fejére húzta a sapkáját.

– Szia – felelte Felix. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy arcon fogja csókolni, de a lány gyorsan hátralépett.

Beszállt az autóba, és kitolatott a parkolóból.

Lassan vezetett, mert döbbenetére égetni kezdték a szemét a könnyek. Valószínűleg ezért nem vette észre a közeledő kanyart, amelyet be kellett volna bevennie; az autó jégre szaladt, az enyhe ívet kiegyenesítve az árokba csúszott, és egy fának ütközött. Mivel kis sebességgel ment, nem sérült meg, de az, hogy az autója orra felgyűrődött, és mindezt végig kellett néznie, fizikai fájdalommal töltötte el.

Bár az autó vezetőoldali része megemelkedett, ki tudott szállni. Óvatosan leereszkedett a lejtős talajra, és visszamászott a padkára.

Felix már ott állt, és lihegve szedte a levegőt.

– Az emeleti ablakból figyeltelek, így láttam, mi történt. Jól vagy? – Meg sem várva a választ a karjába kapta a lányt.

Jó érzés volt, de nem sokat segített. Romynak még a korábbinál is erősebb sírhatnékja támadt.

– Jól vagyok – suttogta.

Ekkor az autójában csipogott egyet a telefonja.

– Idehozom – ajánlotta Felix, és a kocsihoz szaladt.

Mire visszaért, Romy is megnyugodott valamelyest. Tudta, hogy a mentőszolgálat, ahová az apja rendszeresen befizette a tagsági díját, ki fogja vontatni az autót az árokból, csak némi időbe kerül. Minden rendben lesz.

– Itt a táskád – mondta Felix. – Nem akartam átkutatni a telefonodért.

Romy két üzenetet kapott. Az egyiket a repülőtársaságtól. Az állt benne, hogy a felszállópályák jegesedése miatt törölték a járatát. A másik üzenetet Gus küldte, aki a jelek szerint ugyancsak értesült a járat törléséről.

„A járatodnak annyi! Rémes! Meg kell próbálnod átütemeztetni a jegyedet, mondjuk, karácsony másnapjára. Bár utána mindannyian elutazunk. Érdemes megtenned ezt a hosszú utat egyetlen napért? Nem tudod inkább az otthoni barátaiddal tölteni a karit? Később mindent bepótolunk, oké? Boldog ünnepeket, szépségem!”

– Mi az? – kérdezte Felix. – Mi történt?

– Jegesedés miatt törölték a járatomat. És Gus, akinek meglehet ugyanez az appje, mert már tudja, azt javasolja, hogy töltsem a karácsonyt az itteni barátaimmal. – Elhallgatott. – Nem mintha bármelyikhez is el tudnék jutni ezzel az autóval. Lehet, hogy taxit kellene hívnom? – Ami, tette hozzá gondolatban, egy vagyonba kerülne.

– Szerintem ez ragyogó ötlet! – lelkesedett Felix. – Mi lenne, ha itt maradnál? Remélem, a barátodnak tartasz, és ittenibb már nem is lehetnék!

Bár Romy arcáról le sem lehetett volna törölni a mosolyt, azt mondta:

– Nem lehet. Nem beszélve arról, hogy te már elígérkeztél.

– Azt lemondhatom. Úgyis csak azért hívtak meg, mert úgy tudták, hogy egyedül leszek. Szóval ettől nyugodtan velem töltheted a karácsonyt. A járatodat törölték. Mégis, mit akarsz csinálni? Az autódat most nem tudjuk kivonszolni innen, a taxira meg a gatyádat is ráfizetnéd.

– De neked barátnőd van. Meg kellene próbálnom hazajutni. – Ekkor eszébe jutott a rossz bojler, ami azt jelentette, hogy se fűtés, se meleg víz nincs a lakásában. És a háziúr sincs, aki a javításról gondoskodhatna, mert ő is elutazott karácsonyra.

– Ez igaz, de ő csak közvetlenül újév előtt érkezik, és egyébként sem fog történni semmi. Erre a szavamat adom. Vagy ha az jobban tetszik, a cserkész becsületszavamat. Barátokként fogjuk együtt tölteni az ünnepeket.

Bár Romynak nevetnie kellett, ahogy elképzelte kiscserkészként a motoros vagányt, elfojtotta, és további indokokat keresett.

– És mi lesz az autómmal? Nem hagyhatom itt így, fatörzsbe fúródott orral.

Felix elmosolyodott.

– A motoromon nincs vonóhorog, de van egy Land Roverem, amire nagy szükség van, ha itt él az ember. Amint elolvad a jég, ki foglak húzni, ne aggódj.

– Holnap lesz szenteste. Talán akkor, ha megjavul az idő, haza tudok menni.

– Nem azt mondtad, hogy tönkrement a bojlered? Egy hideg házba akarsz hazatérni?

– És a vizet is a bojler melegíti fel – ismerte be Romy.

– Akkor maradj! Megígérem, nem fog történni semmi, ami miatt bármelyikünk partnerének aggódnia kellene. Tiszteletben tartom az érzéseidet, és én is ugyanúgy gondolkodom, mint te. Megcsalni valakit galád dolog.

Romy érezte, hogy az arcán szétterül a mosoly. Nem volt alternatívája. Félretette hát a bűntudatát, és hagyta, hogy a bugyborékoló boldogság vegye át a helyét. Nem kell a barátja kegyes családjával töltenie a karácsonyt, hanem itt maradhat ennél a kedves fiúnál, akivel remekül megértik egymást, hiszen ugyanazok a dolgok érdeklik mindkettőjüket. El sem tudta hinni, hogy ekkora szerencséje van.

– Hát jó, maradok – mondta, amikor kart karba öltve (de csak azért, mert az ütközés után még mindig imbolygott egy kicsit) visszaindultak a ház felé. – Ha őszinte akarok lenni, megrémisztett a tudat, hogy Gus családjával fogom tölteni az ünnepeket. Persze

kedves emberek, de nem gondolom, hogy közéjük illenék. Állandóan kvízjátékot játszanak.

– Azt én is szeretem – vallotta be Felix. – Te nem?

– Dehogynem! De reménytelenül tudatlan vagyok egy csomó dologban, amit tudnom kellene. Művészetekben, indie zenében és hasonló dolgokban verhetetlennek érzem magam, de ha egy hegyvonulat kerül szóba… brrrr… attól kiráz a hideg.

– És ha az újságban rábukkansz valamilyen kvízre, megpróbálkozol vele?

– Csak ha nem kell elfogadnom a versenyszabályzatot.

– Úgy érted, rákeresel a Google-n a válaszokra? – Felix hangjába őszinte döbbenet vegyült.

– Nem, dehogy… legfeljebb csak végső kétségbeesésemben. Ugyanakkor nem bírom, ha olyasmiket kérdeznek tőlem, hogy „a művészeti iskolákban nem tanítanak földrajzot?”.

– Nem mondod, hogy ezt kérdezték tőled! – Felix felháborodott.

– Nem, persze hogy nem. De állandóan attól rettegtem, hogy előbb-utóbb ki fog csúszni a szájukon.

Felix közelebb vonta magához Romyt egy rövid ölelésre.

– Bolond vagy. Ha kettesben leszünk, semmi ilyesmitől nem kell tartanod. Hoppá… – Elhallgatott, mintegy időt adva Romynak arra, hogy átérezze a „kettesben” szó jelentőségét.

– Mi van?

– Bolondnak neveztelek. Nem volt szép tőlem.

– De barátságosan mondtad, így fel sem tűnt.

Romyt veszteséget sejtető érzés járta át, amikor a házhoz érve Felix elengedte.

– Van egy kis apróság – mondta a férfi, miután bementek. – Dolgozom egy albumon, amit be kell fejeznem. Holnap tehát még nem lazíthatok. Elleszel magadban?

– Persze. – Romynak hirtelen támadt egy ötlete. – Tudom is, mit fogok csinálni! – közölte lelkesen. – Adhatnál valami munkát a ház körül. Abban sokkal jobb vagyok, mint a kvízekben.

– Ugyan, semmit sem kell csinálnod. Nyúlj el a tévé előtt.

– Nem! Nem akarok tétlenkedni! És most már karácsonyi díszeket sem kell csinálnom. A vízvezeték-szereléshez ugyan nem értek, de ha van valami, ami túl finom egy kőműves lapátkezének, azt szívesen megcsinálnám.

– Igazából – felelte Felix lassan, megfontoltan – van néhány szép Art Nouveau csempém, amelyeket egy lebombázott londoni házból mentett ki valaki. A hátoldalukon még rajta van a cement, és némelyik meg is sérült, de arra gondoltam, jól mutatnának a nagy fürdőszobában. Tudom, tudom… elég modern meg minden, de egy kis igazi művészet biztosan feldobná.

– Bízd csak rám! Ez éppen nekem való munka. Semmit sem szeretek jobban, mint újrahasznosítani régi dolgokat. Tulajdonképpen ez a szakterületem. És ha csinálok valami hasznosat, nem lesz akkora bűntudatom.

– Nem fogok okot adni rá, hogy bármelyikünknek bűntudata legyen – jegyezte meg ismét Felix. – Megígérem.

– Akkor is jobban fogom érezni magam, ha tehetek valamit az ittlétem alatt. Így legalább meg tudom indokolni valamivel.

– Azt hiszem, ideje lenne kinyitnunk az egyik palackot egy kis ünneplésre – mondta erre Felix. – Aztán ennünk is kellene valamit.

– Én tudom is, hogy melyiket szeretném megkóstolni – felelte Romy. – A ragacsos krémlikőrt, amiért annyira odavan a barátnőd, és amit te, a jelek szerint, annyira utálsz.

– Ezen aztán nem fogunk vitatkozni. Jéggel kéred, vagy anélkül?

– Túl hideg van. Jég nélkül.

– Oké. Én meg azt iszom, amit karácsonykor mindig. Gyömbéres whiskykoktélt.

Odavitték a tűzhöz az italokat, és leültek egy kanapéra. Romy az ajtónál levetette a csizmáját, és most boldogan húzta maga alá a lábát.

– Hozok neked még egy pár zoknit, ha esetleg fáznál – ajánlotta Felix, és már talpra is szökkent.

Romy imádta azt a könnyedséget, ami a férfi mozgását jellemezte. Gus, gondolta, egy kicsit lomha volt a korához képest.

Felix nemcsak a zoknikat hozott, amikor visszajött, hanem egy puha mohertakarót is.

– Ezt itt, helyben vettem – magyarázta. – Egyszerűen nem tudtam otthagyni a boltban, annyira szépnek találtam. Most azonban – tette hozzá – úgy tűnik, rossz színt választottam. – Elhallgatott. – A zöldnek van ennél szebb árnyalata is.

– Művészként azt kell mondanom, ennél tökéletesebb zöldet még sohasem láttam. Nem értem, miért akarják az emberek, hogy

minden ugyanolyan színű legyen. Láttam már menyasszonyt, aki türkizkékre festette a koszorúslányok cipőjét, mert olyan színű volt a ruhájuk is, noha sokkal jobb összhatást keltett volna, mondjuk, egy élénk rózsaszín cipő.

Felix meglepett pillantással válaszolt.

– Szóval te nem hiszed, hogy mindennek passzolnia kell?

– Határozottan nem – felelte Romy. – Ugyanakkor a Facebookon látott képek alapján Gus szülei másképp gondolkodnak. Az ő világuk akkor tökéletes, ha minden passzol benne. – Még végig sem mondta, amikor bűntudatosan elpirult. Megjegyzésével nem volt túl lojális azokhoz, akik befogadták volna a karácsonyi ünnepekre. – Meg is kellene néznem a Facebookomat. Kíváncsi vagyok, hogy telnek a napjaik *la belle France*-ban. – Elhallgatott egy pillanatra. – Használhatom a számítógépedet?

Romy arra gondolt, hogy talán valami rosszat kérdezett, mert Felix nem válaszolt rögtön. Igen, voltak, akik nem szívesen adták kölcsön az eszközeiket. De Felix nem ilyen embernek látszott.

– Természetesen használhatod. Írhatsz vele regényt, meg pasziánszozhatsz is, de egyébként nem mész vele sokra.

– Hogyhogy?

– Nincs internet. Wifim is csak akkor van, ha felsétálok a dombtetőre, felmászom egy fára, és, ha szerencsém van, jó irányból fúj a szél. Idelent azonban egyik sem működik.

Romy felnevetett.

– Tényleg? Ez tetszik!

– Lehet, hogy vicces, de egyben bosszantó is. Ha használni akarom valamelyiket, el kell mennem a kocsmába. De már rajta

vagyok az ügyön – tette hozzá még mindig szabadkozva. – Kábel kérdése az egész. Fontos lenne?

Romy fontolóra vette a kérdést. Normális esetben katasztrófaként élte volna meg, ha nincs hozzáférése a közösségi médiához, de most tökéletesen elégedett volt ezzel a helyzettel is.

– Nem igazán.

– SMS-t lehet küldeni, tehát nem vagyunk teljesen elzárva a külvilágtól. De például az online vásárlás ki van zárva. Ezért is kellett ma bemennem a városba.

– Azt akarod mondani, hogy karácsony napján nem tudom kivenni a részemet a leárazási mizériából?

A férfi most vette a lapot, és elnevette magát.

– Igen. Erről van szó. Kénytelen leszel megelégedni a zokniddal, mint minden más civilizált ember.

– Csakhogy nekem nincs zoknim. A Mikulás úgy tudja, hogy Franciaországban vagyok.

– Akkor lehet, hogy ebben az évben késve kapod meg az ajándékaidat.

Romy bólintott.

– És te?

Felixa homlokát ráncolta.

– Én is, azt hiszem. Bár én becsempésztem egyet a barátnőm csomagjába, mielőtt elindult Connecticutba. Tavaly mindketten sok időt szántunk rá, hogy a zoknijaink tökéletesek legyenek.

– Talán te is kapsz tőle, amikor hazajön.

Újabb ráncok jelentek meg a férfi homlokán.

– Otthon van ő, azt hiszem.

– Úgy érted, a szüleinél? – kérdezte némi hallgatás után Romy.

Felix megrázta a fejét.

– Nem. Connecticutban, Amerikában.

– Azt hiszem, én képtelen lennék másik országba költözni – jegyezte meg Romy. – Gus szülei megengedhették maguknak, hogy vásároljanak egy kúriát Franciaországban. Láttam róla képeket; lenyűgöző. De én elvágva érezném magam a családomtól meg a barátaimtól. A saját kultúrámtól.

– Lauren ízig-vérig angolnak próbált látszani, amikor először jött Angliába. A családja nagyon régi – biztosra veszem, hogy a *Mayflower*rel mentek át az Újvilágba, vagy valamelyik korai hajóval, így valószínűleg úgy érezte, hogy hazajön. Az utóbbi időben azonban… már nem úgy viselkedett, mint aki tényleg otthon érzi magát.

– Ne keressünk valami jó műsort a tévében? – kérdezte egy idő után Romy. A Gusról és Laurenről folytatott beszélgetés szükségszerűen, de kellemetlen felhanggal a partnereikre emlékeztette őket, akikre tekintettel kellett lenniük.

– Vagy nézzünk meg egy filmet! – javasolta megújult lelkesedéssel Felix. – Rengeteg DVD-m van.

– Ó! Te nem a Netflixet használod?

Felix megrázta a fejét.

– Ahhoz internet is kellene. Gyere, nézd át a készletemet. Válassz ki egy filmet, aztán megpróbálunk előállni valami ennivalóval. Végül is karácsony van. Törvény mondja ki, hogy ilyenkor enni kell.

– Van egy darab jó kis cheddar az autómban – mondta Romy. – Gus szüleinek szántam. Állítólag ez hiányzik nekik a legjobban, amióta Franciaországban élnek.

– Nekem meg van némi alapanyagom, krumplim, egypár konzervem…

– Oké! Biztosan össze tudunk dobni valamit. – Romy már jó pár éve élte az egyetemisták életét. Biztosra vette, hogy a véletlenszerű összetevőkből is képes lesz ízletes vacsorát készíteni, még akkor is, ha Felix ebben kételkedett. – Na, vessünk egy pillantást a DVD-kre.

Felix cipődobozokban tárolta valóban hatalmas gyűjteményét. Volt köztük néhány jónak tűnő film, amelyeket Romy vagy egyáltalán nem, vagy nagyon régen látott, és többdoboznyi sorozat, amit sohasem volt alkalma végignézni.

– Én már tudom, mi lesz az! – szögezte le Felix. – A *Csoda a 34. utcában.* Elvégre karácsony van! Megnézzük, aztán elkészítjük a vacsorát.

Miután Felix elindította a filmet, ledobta magát Romy mellé a kanapéra.

– Ne aggódj, nem fogok tapizni vagy ilyesmi, de ha a másik kanapéra ülök, kitörik a nyakam.

Romy szívesen hozzábújt volna a férfihoz. Ennél jobbat elképzelni sem tudott volna.

– Tudod, hogy ezt még egyszer sem láttam? – kérdezte Romy, amikor a film véget ért. – Nagyon szép volt! – Megpróbálta úgy kitörölni a könnyeit, hogy ne tűnjön fel a férfinak, de lebukott.

– Ugyan már. Ezen a filmen mindenkinek sírni kell.

– Én meg is tettem. Most viszont éhes vagyok.

– Akkor menjünk, dobjunk össze valami kaját.

Gus nem szeretett osztozkodni a konyhán. Szívesen főzött, és látványosan is csinálta: ha nem kést élesített, akkor fazekakat tologatott a pulton, vagy serpenyőket dobált a mosogatóba, de a főzés egyetlen fázisában sem akarta, hogy Romy a konyhában lábatlankodjon. Felix ennél jóval lazábbnak tűnt. Örömmel vette Romy segítségét, aki lelkesen aprított, szeletelt, vagy amikor a curryszósz került sorra, odaállt a tűzhely mellé kavargatni, kóstolgatni, szükség esetén fűszerezni. Gus utálta, ha valaki megkóstolta a készülő ételt. Elmélete szerint, ha valaki tudja, mit csinál, akkor azt is tudja, milyen íze lesz.

Felix még azt is megbocsátotta, hogy a kelleténél több csilikrémet adott a mártáshoz, sőt hatalmasakat kortyolgatva a vizespoharából azt állította, hogy kifejezetten szereti a csípős ízeket. Főleg karácsonykor.

– Mit szeretnél inni? – kérdezte Romytól, aki közben talált némi joghurtot a hűtő hátuljában.

– Van söröd?

A férfi bólintott.

– A stúdióban. Megyek, áthozom. Jó hideg lesz.

Miközben Felix elment a sörért, Romy átvitte a tányérját a nappaliba, és letelepedett a kanapéra. Nagyon otthonosan érezte

magát. Eltűnődött, vajon így lenne-e Gusszal is, de tudta, hogy nem. Az, hogy a kanapén ülve curryt egyen karácsonykor, szóba sem jöhetett volna Guséknál, vagy ha valamikor mégis tévézésre került volna sor, akkor Gus biztosan sportközvetítést nézett volna. Ami ellen Romynak nem volt kifogása, csak azt utálta, amikor Gus nagyokat öklözve a levegőbe üvöltözni kezdett, hogy „ez az!”, vagy „rúgd már be, az istenért!”. Aztán, amikor visszahanyatlott a kanapéra, mindig felébresztette őt a szendergésből.

Felix lehuppant mellé, és a kezébe adott egy sört.

– És most mihez lenne kedved? Mit szólnál a *Miért éppen Alaszká*hoz? Láttad már? Elképesztő! Németországba kellett utaznom, hogy az eredeti filmzenével szerezhessem meg.

– Nagyon fontos a zene egy filmnél, ugye? – Romy a szájába kanalazott egy újabb adag curryt, majd, hogy lehűtse a szájpadlását, ivott egy korty sört.

– Nagyon. És nem mindenki fogja fel, hogy miért.

Romy nem kérdezte meg, hogy Lauren miként vélekedett erről, de remélte, hogy negatív választ kapott volna. De attól, hogy nem mondta ki, még helytelen volt a gondolat.

Romy hatalmasat ásított.

– Ó, bocsánat! – Felpillantott a méretes faliórára, ami még csak tízet mutatott. Bűntudata támadt az ásítozás miatt. Udvariatlanságnak tartotta.

– Korán keltél? A vásár miatt?

– Aha. Elég korán. Előtte meg későn feküdtem le, az ajándékkészítés miatt.

– Azt kell mondanom, hogy megérte – felelte a férfi, és az ágakon világító ballonokra mutatott. – Most azonban le kellene feküdnöd. Csak előtte még át kell húznom az ágyneműt…

– Szívesebben aludnék a kanapén – szólt közbe gyorsan Romy. – Kényelmes, és nagyon kellemes itt, a tűz előtt. Mindig is arra vágytam, hogy legyen kandalló a hálószobámban, és lám, most ez a kívánságom is teljesül.

Minden egyes szava igaz volt, de leginkább azt nem akarta, hogy a férfi átadja neki az ágyát. Az ugyanis olyan gondolatokat ébresztett volna benne, amelyeknek a megfogalmazására nem állt készen. Ha viszont távol marad a hálószobától, nem fog azon járni az esze, hogy mi lenne, ha Felixnek nem lenne barátnője, neki pedig nem lenne Gus.

A férfi fontolóra vette a kérést.

– Oké. Tulajdonképpen nagy kő esett le a szívemről. Nem is tudom, hogy van-e tiszta ágyneműm. Ki is kell mosnom, hogy legyen mit visszahúznom, amikor Lauren megérkezik.

– Biztosan értékelni fogja. – Romy természetesen örült volna az efféle gondoskodásnak, csakhogy Gus nem az a fajta ember volt, akinek az eszébe jutott volna ilyesmi.

– Megyek is, keresek neked egy hálózsákot meg takarót.

Némi időbe telt, mire az alváshoz szükséges holmik előkerültek, de Romy végül mégiscsak lefeküdhetett. Fogkeféje ugyan nem volt, és bár Laurenét megtalálta a fürdőszobában, semmi pénzért nem használta volna. Akkor sem, ha az összes foga megszuvasodik. A hidratáló kréméből azonban csent egy keveset. De azt is megbánta. Nem tetszett neki az illata. Nem mintha nem lett volna kellemes, de nem illett hozzá.

A legintimebb pillanat az volt, amikor leoltogatták a ballonokban az égőket, ami elég sokáig eltartott. Amikor az utolsó is kialudt, ott találták magukat egymás mellett a sötétben.

Romy a szíve szerint még közelebb húzódott volna a férfihoz. Tudta, ha megteszi, Felix átkarolja és megcsókolja. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy ez történjen. Ugyanakkor ez tönkretette volna az együtt töltött idő tisztaságát. Eddig ugyanis semmi olyanra nem került sor, amiről ne számolhattak volna be a partnereiknek. Tévét néztek, főztek, még több tévét néztek, és legurítottak néhány italt. Nem volt benne semmi kifogásolható.

Romy úgy sejtette, hogy Felix is hasonlóképpen gondolkodik, mert pár percig meg sem mozdult, csak állt szótlanul a sötétben. Romy nem tehette meg az első lépést, mert a sarokban állt, háttal a hatalmas, egész falat kitöltő ablaknak.

Felix megköszörülte a torkát.

– Néha, miután minden lámpát eloltottam, látom, hogy szarvasok jönnek elő a fák közül.

– Ó, de jó lenne, ha én is láthatnám őket!

– Talán – ha az utak jegesek maradnak, és nem tudsz elmenni –, kitehetnénk nekik egy kis ennivalót. Igazság szerint nem adok nekik

rendszeresen, mert akkor ideszoknak, és nem lenne jó, ha tőlem függenének. De általában szeretik, amit kiteszek.

– Mit esznek?

A férfi vágott egy grimaszt.

– Szarvaskaját. Úgy veszem nekik.

– És ha maradok, megetethetjük őket? Nagyon szeretném, ha idejönnének.

– Varázslatos látványban lenne részed, az biztos.

Ekkor már nem is volt annyira sötét. A hold kibújt a felhők mögül, és ezüstös fénybe vonta a tájat.

– Megyek, felkapcsolok egy lámpát – közölte Felix. – Aztán eltehetjük magunkat holnapra.

Romyban csak most tudatosult, hogy mennyire biztonságban érzi magát. Nem tudta, miért, de teljesen megbízott Felixben.

Bár tökéletes kényelemben érezte magát a kanapén – a feje alá puha párnák kerültek, amelyek közül az egyiknek selyemhuzata volt, és lábbal feküdt a szobát meleg, vigasztaló fénnyel bevonó tűz felé –, mégis eltartott egy ideig, míg elaludt, a fáradtsága ellenére is. Boldognak érezte magát, ugyanakkor tudta, hogy ez a boldogság csak mostanra szól, és esetleg a következő napra, ha továbbra sem tud hazamenni. Ahogy ott feküdt, végiggondolta, hogy milyen kellemes délutánja és estéje volt, és nemcsak a tűz simogató melege miatt, hanem azért is, állapította meg döbbenten, mert nem Gusszal kellett töltenie. Aki kedves, helyes fiú, de valahogy nem hozzá való.

Romy korán felkelt, hogy mire Felix felébred, lezuhanyozhasson. Még előző este kimosta a bugyiját, és odatette a tűz mellé száradni. Meglepetten, ugyanakkor elégedetten állapította meg, hogy a nevezett fehérnemű meg is száradt, így tényleg illően fel tudott öltözni, mire, nem sokkal később, a fiú is előbújt a szobájából.

– Nagyon vidámnak és fittnek látszol – jegyezte meg. – Remélem, nem azért keltél ilyen korán, mert rossz helyed volt, és nem tudtál aludni.

– Ha így lett volna, most nem lennék se vidám, se fitt. Azért vagyok már fenn, mert munkanap van, amit munkával is szeretnék tölteni. – Egy pillanatra elhallgatott, mert nagyon kapitányosnak hallotta önmagát. – Akkor talán nem lesz olyan nagy bűntudatom amiatt, hogy itt vagyok.

Felix bólintott.

– Nem kell, hogy bűntudatod legyen. Ezt már megbeszéltük párszor. Annak viszont örülök, hogy dolgozni akarsz.

– Igen, nagyon szeretnék. Csak mutasd meg, mit kell csinálnom.

– Szívesen, de csak reggeli után.

– Jó, rendben. Bár nem értem, hogy lehetsz ennyire tunya.

Romy a nap minden percét imádta. Felix stúdiója mellett volt egy pajta, ott kellett dolgoznia. A fiú adott neki egy pár munkáskesztyűt, egy fejhallgatót, hogy zenét is hallgathasson, ha úgy hozza kedve, és rámutatott egy rakás William De Morgan csempére, azt kellett rendbe tenni.

Felix azt mondta, hogy csak hat darabra lesz szüksége, de mivel az első hattal Romy már délre elkészült, úgy döntött, hogy mindet megtisztítja.

Felix rá sem nézett, amíg a saját munkájával nem végzett, akkor viszont meglepetten felkiáltott.

– A mindenit! Ragyogó munkát végeztél! Megtisztítottad az összes csempét, és látom, hogy a törötteket meg is ragasztottad! Elképesztő vagy! Lauren sohasem… Upsz! Ne haragudj! Nem kellett volna szóba hoznom. – Pár pillanatig hallgatott. – Lauren nem lett volna kapható ilyesmire.

– Én viszont még értek is hozzá – felelte Romy büszkén, ugyanakkor elégedetten is a fiú reakciójától.

– Most pedig visszamegyünk a házba – közölte Felix. – Ma már a kisujjadat sem mozdíthatod! Nem tudom – folytatta töprengve –, hogy a nagy munka közepette észrevetted-e, de az utak még mindig jegesek. Ne is gondolj arra, hogy holnap elindulhatsz.

– Hát, ha nem lehet, akkor maradok. – Romy számolgatni kezdett magában: három nap, és véget ér ez az idilli állapot. Feltéve, ha nem folytatódik a cudar idő. A fiúra mosolygott, abban bízva, hogy az nem veszi észre rajta az öröme mögött megbúvó szomorúságot.

Felix állta a szavát. A házban már csak kellemes dolgok vártak Romyra. Lezuhanyozott, belebújt a fiútól kapott pólóba és melegítőnadrágba, sőt még a köntösét is magára húzta, és kényelembe helyezte magát a tűz mellett, a kanapén. Felix egy nagy pohár Bailey'st nyomott a kezébe, amit nem sokkal később vörösboros pohárra cserélt, és letett elé egy tányér vörösboros kakast krumplipürével.

– A mélyhűtőből vettem ki – magyarázta. – Lauren nem kedveli a „pancsos" ételeket. Ő az a fajta lány, aki majdnem mindig grillezett halat meg salátát eszik.

– És lefogadom, hogy káprázatos alakja van – jegyezte meg Romy.

– Eltaláltad.

Romy hiába igyekezett elnyomni, hatalmasat ásított.

– Bocsi, remélem, nem találtad visszataszítónak a töméseimet.

Felix felvonta a szemöldökét.

– Neked van tömött fogad?

– Néhány.

– Nem is vettem észre. És most… mit szólnál egy „Munka, pihi, játék" desszerthez? A munka már megvolt, reményeim szerint ma már csak pihenni fogsz, és holnap esetleg játszunk is valamit.

– Mi lenne az?

– Olvasztott Mars csoki fagylalttal, konyakkal meglocsolva.

Romy elmosolyodott.

– Istenem, összefutott a nyál a számban.

– Én is szeretem. Lauren viszont azt mondja, hogy…

– Lauren biztosan gyönyörű, mert nem eszik cukrot és zsírt – vágott a szavába Romy.

– És te miért vagy… bocs, ezt nem kellett volna – motyogta, és átsietett a konyhába a desszertért.

Romy tudatáig eljutott a tűz pattogása és a piruló kenyér illata. Nagy élvezettel töltötte el mindkettő, bár azt hitte, csak az érzékei játszanak vele. Percekig gondolkoznia kellett azon, hol is van egyáltalán, és amikor eszébe jutott, alig tudta visszafogni az arcára kiülni készülő mosolyt.

– Helló! Boldog karácsonyt! Nem akartalak felébreszteni, de annyira izgatott vagyok!

Romy álmosan Felixre mosolygott, aki egy tálca frissen pirított kenyeret tolt az orra alá, és nyilvánvalóan ő gondoskodott a kályhában pattogó tűzről is.

– Miért? – Romy hangja olyan volt, mint egy békáé, és kivételesen nagyon örült, hogy nem kell csóktól tartania, mert biztosra vette, hogy kellemetlen a lehelete. Az előző két este mindent megtett annak érdekében, hogy a törülközője sarkára

nyomott fogkrémmel meg fogselyemmel pótolja valamennyire a fogkefét, de ez közel sem volt elégséges.

– Hát mert karácsony van! És karácsony reggelén mindig be szoktam mászni a szüleim ágyába. – Hirtelen megváltozott az arckifejezése. – Ez elég pocsékul hangzott – mondta végül. – Ne haragudj!

– Semmi baj – felelte Romy. – Értem, mit akarsz mondani. Tényleg karácsony reggel van, ami azt jelenti, hogy ideje felkelnem. – Hirtelen eszébe jutott, hogy éjjel, mivel melege volt, ledobta magáról a fiútól kölcsönkapott pizsamát, és most nem volt rajta más, csak egy pántos trikó meg a bugyija.

– Ne! Várj egy kicsit! Előbb idehozom a zoknidat!

– Van zoknim? Hogyan? Nem tudtad előre, hogy ma itt leszek. – Kihasználva, hogy Felix kiment, felkapta a padlóról a kölcsönpólót, és belebújt. Rögtön jobban érezte magát, bár az izmai kicsit merevek voltak az előző nap végzett munkától.

A fiú, nagyon elégedett arccal, visszajött, és a kezébe adott egy bögre teát.

– Ezért is szórakoztam olyan jól, miközben telepakoltam a zoknidat – felelte Romy megjegyzésére. – Ne aggódj, csupa apróságggal. Mindjárt idehozom.

Romy beleharapott egy megvajazott pirítósba, majd az órára pillantott. Majdnem kilenc óra volt.

– Régóta fenn vagy? – kérdezte, amikor Felix visszatért. Egy zoknit tartott a kezében, olyat, amit túrabakancshoz visel az ember, és amelyen kisebb-nagyobb dudorokat formáltak a beletuszkolt dolgok.

– Aha. Mondtam, hogy nem tudtam aludni az izgatottságtól. Tessék!

Romy harapott még egyet, majd leöblítette a falatot egy korty teával, és csak utána vette el a zoknit. Felix arcára kiült a várakozás.

Az első dolog, amit a lány kivett belőle, egy CD volt.

– Az együttesem egyik albuma. Remélem, tetszeni fog.

– Naná! – Romy őszinte örömmel nézegette az ajándékot. Már most tudta, hogy kincsként fogja őrizni élete végéig.

– Fejezd csak be a pirítósodat! – biztatta a fiú.

– Hát, ha nincs ellenedre… Mindig éhesen ébredek.

– Én is! Lauren például nem eszik semmit. Egy bögre forró vízbe dobott citromszelet a reggelije.

– Ami megmagyarázza a csodálatos alakját és a hibátlan bőrét – dünnyögte Romy, miközben elvett egy újabb szeletet.

– Ahogy mondod! – felelte Felix, majd felkapta a fejét. – Honnan tudod, hogy milyen alakja meg bőre van?

Romy csak vállat vont, és tovább rágcsált.

Aztán ismét a kezébe vette a zoknit. Nem akarta elsietni a dolgot.

A következő dolog, ami előkerült, egy doboz vízhatlan sebtapasz volt.

– Kérlek, tartsd szem előtt, hogy valóban készületlen voltam – mentegetőzött majdhogynem zavartan Felix. – Ugyanakkor könnyen lehetséges, hogy tegnap vízhólyagok nőttek a kezeden attól a sok kopácsolástól. Elég nehéz munka volt.

– Imádom a sebtapaszt – mondta erre Romy –, de soha sincs nálam egy sem, amikor szükségem lenne rá. Bár kicsit merevek az

izmaim, nem hólyagosodott fel a tenyerem, ami nem jelenti azt, hogy nem is fog. És akkor nagyon jól jönnek majd ezek a tapaszok. – Minden egyes szavát komolyan gondolta, és nagyon bízott abban, hogy nem tűnik ömlengőnek. Visszadugta a kezét a zokniba, és előhúzott egy citromot.

– A citrom mindig jól jön – kommentálta Felix.

– Mindig! – bólogatott Romy, és magában hozzátette: főleg, ha valaki már reggelire is citromot eszik. Hangosan azonban csak ennyit mondott: – Később készíthetünk puncsot. Karácsonykor mindig azt iszom.

– Remek ötlet! – értett egyet Felix.

Következő ajándékként – amely, mint Romy kissé szomorkásan megállapította, már majdnem az utolsó volt – egy tábla keserű csoki került elő a zokniból.

– Ez egy süteménysütésből maradt – árulta el a fiú, és közben ismét bocsánatkérővé vált a hangja. – Elképzelhető, hogy ehetetlen, annyira keserű.

– Akkor majd sütünk belőle brownie-t vagy valami hasonlót – nyugtatta meg Romy. – És aztán forró tejbe mártogatva megesszük. Úgy a legfinomabb. Szerintem.

– Az a baj, hogy nincs itthon tej.

– Akkor majd magában esszük. Úgy is jó.

– Te tényleg tudsz sütni? – kérdezte Felix meglepetten, ugyanakkor elégedetten is.

– Egy kicsit. – Romy töprengőre fogta. – Ha később megéhezünk, süthetek palacsintát.

Felix szeme elkerekedett a gyönyörtől.

– Remek juharszirupom van! Szuper!

Romy mosolyogva visszadugta a kezét a zokniba, és előhúzott belőle egy hagymát.

– Mindig erre vágytam!

– Tudtam! – lelkendezett Felix.

Az utolsó ajándék be volt csomagolva. Kicsi volt, és mivel Felix széles ragasztóval ragasztotta le a csomagolópapírt, elég sokáig tartott kibontani. Parányi kitűző volt, egy aprócska denevérrel a végén.

– Lenyűgöző! – lehelte Romy. – Teljesen odavagyok érte! – Alaposan szemügyre vette, végül halkan megkérdezte: – Honnan tudtad? Mármint azt, hogy imádom a denevéreket.

– Onnan, hogy már beszéltünk róla. Ezt azonban már régebben vettem egy denevérek védelmére szervezett jótékonysági akcióban, és mint látod, megtartottam. Arra gondoltam, hogy egyszer még jól jöhet.

– Például? Mikor? – kérdezte Romy. Bár nem akart tolakodó lenni, most mégsem tudta megfékezni magát.

Felix vállat vont.

– Hát, reménykedtem benne, hogy Lauren előbb-utóbb megkedveli majd a denevéreket. Vagy az olcsó ékszert.

Romy felnevetett, leginkább azért, mert úgy vélte, ezt várja tőle a fiú.

– Most már tényleg fel kellene kelnem. De nagyon köszönöm a zoknit. Az egyik legszebb, amit valaha kaptam.

– Az teljesen kizárt! Csupa apróságot tudtam csak összeszedni, azt is az utolsó pillanatban.

– Én viszont imádom a spontán ajándékokat. – Gus, gondolta kicsit szomorúan, soha, semmit sem csinált spontán módon. De még ugyanebben a pillanatban meg is feddte magát a barátját rossz színben feltüntető gondolatokért.

– Ha zuhanyozni szeretnél, keresek neked egy jobb törülközőt. A tegnapi nagyon gáz volt – mondta Felix a gondos házigazda hangján.

Azzal ki is ment a törülközőért, és, mint Romy rájött, azért is, hogy véletlenül se lépje át az intimitás határait.

Végül a zuhanyzó ajtajánál találkoztak. Romy a mellkasához szorította a ruháit, míg Felix egy tiszta törülközőt és különféle pipereszereket tartott a kezében.

– Tessék! – nyújtotta Romy felé a törülközőt. – Lauren tusfürdőjét is megtaláltam. Én sajnos a szupermarketben vettem a magamét.

– Nekem az is megfelel – válaszolta Romy, miközben, a karjára felpakolt ruhákat egyensúlyozva, elvette a fiútól a flakont. Nem mintha nem felelt volna meg neki az a szappan, amelyet előző nap is használt.

– Tényleg? Ettől függetlenül használd csak nyugodtan Laurenét. Biztos vagyok benne, hogy nem lenne kifogása ellene.

– Komolyan? – Romy már használt egy kicsit Lauren arckréméből, és az ismeretlen illat miatt egész éjjel kellemetlenül érezte magát. Nem beszélve arról, hogy képzeletben elég csúf képet festett szegény nőről; már csak azért sem akarta használni a drága kegyszereit, hogy ne tetézze újabbal az eddig elkövetett bűneit.

– Rendben! – mondta Felix. – Azt hiszem, most ki kellene mennünk megnézni, hogy milyen az idő. Közben gyűjthetnénk némi fát a tűzre, aztán jöhet a palacsinta.

– Gondolod, hogy közben küldhetnék néhány SMS-t? Mégiscsak tudatnom kellene az ismerőseimmel, hogy jól vagyok, és csak azért nem jelentkezem, mert olyan helyre kerültem, ahol nincs internetkapcsolat.

– Én már megírtam az SMS-eimet. A barátaim, úgy tűnik, nem vették zokon, hogy nem megyek. Nincs elég székük. – Felix, miközben beszélt, óvatosan felerősítette Romy kabátjára a denevéres kitűzőt. A lehelete közben a lány arcát simogatta; a keze meleg nyomot hagyott a nyakán, ahol véletlenül megérintette. Az illatát is érezte Romy, és sokkal jobbnak ítélte, mint a sajátját. Biztosra vette, hogy a szupermarketből származó tusfürdő mellé némi kölni is került.

– Nagyon köszönöm! Annyira tetszik! De most már tényleg menjünk! – türelmetlenkedett Romy, meg sem várva, hogy a kitűzője a helyére kerüljön.

Valójában sokkal szívesebben maradt volna ott, ahol volt, Felix mellett, hogy ugyanazt a levegőt szívják mind a ketten, de tudta, hogy ezt nem teheti. Pedig akarta a fiút, és biztosra vette, hogy Felix is akarja őt. Mégis uralkodniuk kellett az érzéseiken. Ezzel együtt

tudta, hogy élete végéig az egyik legszebb titkaként fogja őrizni ezt a különleges karácsonyt.

Az utat még mindig jég borította, és az erdőben a fagyos avar ropogott a lépteik alatt.

– Ha akarod, egészen a telekhatárig elsétálhatunk.

– Ilyen sok földed van?

– Igen, csak nagyon meredek. Egyedül fát lehet rajta nevelni, mint látod, leginkább bükkünk van. Gyönyörű fák, de nem eresztenek mély gyökeret. Amilyen erős viharok vannak mostanában, nem lepődnék meg, ha több is kidőlne. – Vállat vont. – Nem mintha bánnám. Így legalább nem kell kivágnom őket, és a bükk kiváló tűzifa.

– Akkor gyűjtsünk valamennyit!

Egy idő után Felix ismét megszólalt.

– Még elég messze vagyunk a telekhatártól. Mi lenne, ha visszamennénk palacsintázni, és csak utána vágnánk neki az útnak?

Néhány kisebb ágat vonszolva maguk után, amit az ajtóhoz érve le is dobtak, visszamentek a házba, és letelepedtek a kellemesen meleg nappaliban. Miközben Felix megrakta a tüzet, Romy ledobta magát az egyik kanapéra, és SMS-eket írt. Az elsőt a szüleinek küldte, majd nagy körültekintéssel Gusnak is megfogalmazott egy üzenetet. – Szia, szívem, remélem, jól telik a karácsonyod. Itt minden oké, kivéve, hogy nincs internet! Ahhoz, hogy legyen, fel kellene másznom egy fára vagy valami magaslatra, de erre ma nem vagyok kapható. Legyen szép napod! Romy. xxx.

Nem tett túl sok x-et az üzenet végére, mert Gus nem szerette az ömlengést, ő pedig képmutatásnak tartotta volna az adott pillanatban. Bőven elég volt a három puszi.

Amikor befejezte az írást, körülnézett. Mielőtt elindultak, meggyújtotta a ballonokban a lámpácskákat, és most is megállapította, hogy remekül mutatnak.

– Olyan karácsonyos, nem? – lelkendezett. – Biztos Laurennek is tetszeni fog, amikor megérkezik. – Úgy érezte, ki kell mondania a másik lány nevét, mert így nem feledkezhettek meg a létezéséről.

– Remélem. Tényleg ünnepi hangulata van. Simán lehozhatnák bármelyik magazinban. – Romyra pillantott. – És ezt most tényleg dicséretnek szántam.

– Akkor jó. És most vedd elő a palacsintasütőt!

Jóllakottak és nyakig ragacsosak voltak.

– Ne igyunk valamit? Karácsony van! – javasolta Felix.

– A világért sem akarok ellenkezni veled – kezdte Romy –, de ha nem akarjuk az egész napot tévénézéssel tölteni, akkor inkább elindulnék arra a hegyi túrára. Végül is küldetésünk van. – Még be sem fejezte a mondatot, amikor felötlött benne, hogy javaslatával túl puritánnak, mi több, unalmasnak tűnhet.

– Sohasem szoktam nemet mondani, ha erdei sétára invitál valaki, és a rengeteg palacsinta után feltétlenül szükségem van egy

kis testmozgásra. – Egy pillanatra magához húzta Romyt, de ugyanolyan gyorsan el is engedte. – Nagyon jó szakács vagy, tudtad?

– Inkább azt mondanám, hogy bizonyos ételeket elég jól el tudok készíteni – felelte Romy szerényen, de belül majd szétfeszítette az öröm. – De most már tényleg keressük meg azt a nagyon magas fát a domb tetején.

Lihegett, és nagyon melege volt, mire megjárták a telekhatárt jelölő kerítéshez vezető, valóban tekintélyes kaptatót.

– Ezért van olyan nagy csend a házamban – jegyezte meg Felix. – Mert az út alatt van.

– Tegnap este azt hittem, hogy mindentől többmérföldes távolságra vagyunk, annyira csendes volt minden.

– Gyere. Másszuk meg ezt az utolsó kis szakaszt.

A tetőre érve három kidőlt fát találtak. Három, lustán heverő óriást, szélesen elterülő, földből kifordult gyökérzettel.

– Sajnos túl nagyok ahhoz, hogy levonszoljuk a házhoz, hacsak nem megyünk vissza egy láncfűrészért. Hála istennek, egyik sem dőlt az útra. Nem vagyok benne biztos, de valószínűleg bírságot kellett volna fizetnem, ha arra dőlnek. Nem beszélve arról, hogy egy autóra is ráeshettek volna! Jobb, ha bele sem gondolok.

– Nem is kell, mert nem történt meg. – Romy átérezte a fiú aggodalmát. – Hé, remélem az nincs köztük, amelyikre internetügyben fel szoktál mászni?

– Nincs! Majomnak nézel? Ezeket nem bírnám megmászni.

– Hát akkor? Melyik a te fád?

– Mindjárt megmutatom.

Volt a közelben egy alacsonyabb fa, amelyet szemmel láthatóan megnyestek valamikor. Elég könnyű volt felmászni rá, és Felix félelmetes gyorsasággal kapaszkodott rajta felfelé. Végül kitámasztotta magát egy meredek vízmosás fölé benyúló ágon.

– Nézd! Nem is kapaszkodom! – kiabálta vad integetés közepette.

– Jaj! Ne csináld! Már a látványtól rosszul vagyok!

– Tökéletes biztonságban vagyok, ne aggódj!

Ebben a pillanatban megszólalt a telefonja. A zsebébe nyúlt, előhúzta, és beleszólt.

– Halló? – Folytatni azonban nem tudta, mert a készülék kicsúszott az ujjai közül.

– Jaj, ne! – sopánkodott Romy.

– Keresd meg! Gyorsan! Mielőtt végleg eltűnne a levelek között.

Romy botladozva keresgélni kezdett a vízfolyásban, és végül meg is találta a mobilt.

– Megvan! – kiáltotta. – Lejönnél?

A fiú egyensúlyát vesztve a földre huppant.

– Neee! – sikította Romy. – Jól vagy?

– Mi az ördög folyik ott? – kérdezte egy követelődző hang a vonal másik végén. Lauren volt.

Romy, miután nem tehetett úgy, mintha nem lenne ott, blöffölni kezdett.

– Halló! Én csak egy járókelő vagyok. Ez a férfi itt leesett a fáról, és közben kicsúszott a kezéből a telefonja. – Ez a rész legalább igaz volt.

– Ne legyen már nevetséges! – torkolta le Lauren. A hangszínéről Katharine Hepburn jutott Romy eszébe; egy olyan nő, aki nem igazán szokta bevenni a maszlagot. – Felix egy erdő közepén él, ahol, mondhatni, a madár se jár.

– Ami azt illeti, Angliában elég sokan tesznek karácsonyi sétát. – Ez igaz volt ugyan, mégis szánalmasan hangzott.

– Csakhogy nem az ilyen eldugott helyeken. Adja Felixet, legyen szíves.

Felix, aki a jelek szerint nem sérült meg, hisztérikus nevetésben tört ki. Nagyon szórakoztatónak találta, hogy Amerikában tartózkodó barátnője Romyval beszélget a telefonján. Akinek ott sem kellett volna lennie. A fejét rázva vadul integetett, jelezve, hogy ebben az állapotban nem tud szót váltani Laurennel.

– Éppen most esett le egy fáról. Nem tud idejönni a telefonjáért.

– Az ég szerelmére! – csattant Lauren hangja. – Talán inkább nem akar, mert szólni sem tud a röhögéstől. De nekem így is jó. Adjon át neki egy üzenetet. Mondja meg neki, hogy a karácsonyi zoknija a szellőztető szekrényben van, egy halom vasalnivaló alatt. Azért tettem oda, mert tudtam, hogy ott nem fogja megtalálni.

– Oké, megmondom neki – felelte a korábbinál jóval szelídebben Romy.

– Tudja, mit? Eddig elég pocsékul éreztem magam a zokni miatt. De mostanra elmúlt – mondta Lauren, és bontotta a vonalat.

Ekkorra már Felix is ott állt Romy mellett.

– Jól vagy? Kicsit döbbentnek látszol.

– Ezt nekem kellene megkérdeznem tőled. Nem én estem le a fáról, hanem te.

– De nem nekem kellett végighallgatnom Laurent. Azt mondta, hogy gyerekes vagyok, ugye?

– Aha. És nem hitte el, amikor azt mondtam, hogy én csak egy járókelő vagyok.

Felix az ajkába harapott.

– Azt üzeni, hogy a karácsonyi zoknid ott van a szellőztető szekrényben, a vasalnivaló alatt. Ahol magadtól sohasem találnád meg.

– Ami azt illeti, már rég megtaláltam – dünnyögte Felix. – Csak nem néztem meg, mi van benne. Karácsonyra tartogattam. – Megint az ajkába harapott, ezúttal csalódottan.

– Szerintem szedjünk össze annyi fát, amennyit elbírunk, aztán menjünk vissza, hogy kinyithasd a zoknidat – javasolta Romy.

– Jó ötlet – felelte Felix, szemmel láthatóan összekapva magát. – Gyere! Fogjunk meg mind a ketten egy-egy jókora rönköt, aztán uzsgyi! Nézzük meg, ki ér előbb haza.

– Ez nem igazságos! Én nem ismerem az utat.

Felix azonban rá sem rántott.

– Kapj el, ha tudsz! – kiáltotta, majd szinte egy egész fát felkapva nekilódult.

Romy körültekintően kiválasztott egy kisebb ágat, és szaladni kezdett. Hamarosan utol is érte Felixet.

Nevetve kocogtak a fák között. Néha, ha megláttak valami jó tűzrevalót, megálltak, hogy felvegyék, de az is előfordult, hogy elestek a fagyos avaron.

Bár Romy kívülről vidámnak látszott, belülről közel sem látta már olyan felhőtlennek a napot. Mintha romlásnak indult volna benne valami. Lauren hívása kipukkasztotta az ő kis karácsonyi gömbjüket. Neki kellett volna itt lennie, nem Romynak.

Ledobták a fát a fűrészbak meg a fejsze mellé.

– Gyere! – fogta meg Felix a kezét. – Nézzük meg a zoknimat.

– Nem akarod inkább egyedül kinyitni? – kérdezte Romy, aki lemaradt egy kicsit, hogy lehúzza a lábáról a sáros csizmát.

– Nem. Lehet, hogy akkor elszomorodnék.

Felix megvárta, hogy Romy elkészüljön, aztán elindult a lépcsőn felfelé.

– Oké – mondta, miután megállt egy festetlen, nagyon újnak tűnő szekrény előtt. – Lássuk a medvét.

Szinte derékig eltűnt a szekrény mélyén, és amikor ismét előkerült, egy élénkpiros, gyöngyökkel, apró ékszerekkel díszített filccsizmát tartott a kezében. Hihetetlenül drágának tűnt. Romy elképzelte, hogy gondosan kiválasztott ajándékokkal van tele. Azon tűnődött, lesz-e annyi öröme a fiúnak ebben a csicsás zokniban, mint amennyi neki volt a hevenyészve összeállított dísztelenben. Nála mindent vert a saját készítésű ajándék. Enyhe bűntudatot érzett amiatt, hogy a férfi vele fogja kinyitni az ajándékát, és nem azzal, akitől kapta.

Visszamentek a földszintre. Miközben Felix meggyújtotta a tüzet a kályhában, Romy főzött egy nagy kancsó teát.

– Kérsz valamit enni? – kiabált át a konyharészből.

– Nem! Inkább gyere ide, és segíts ezzel a zoknival!

Romy inkább kimaradt volna a dologból, de végül mégiscsak odaült Felix mellé. Először egy palack formájú ajándék került elő a zokniból, amit a fiú félretett.

– Ezt könnyen ki lehet találni – magyarázta. – Nézzük a többit!

Azzal a kanapéra borította a zokni tartalmát. Vagy féltucatnyi apró doboz esett ki belőle, mindegyiket aranyszínű papírba csomagolták. Felix felkapta az elsőt, és kibontotta. Egy kicsi, antik bross volt benne.

– Ékszert adni egy férfinak? – vonta fel Romy a szemöldökét, de a lelke mélyén már érezte, hogy valami nagyon nincs rendben. – Elég különös.

Felix nem válaszolt. Kinyitotta a következő dobozkát, amely egy barátság karkötőt rejtett, olyasmit, amit a fesztiválokon lehet vásárolni.

– Az idei glastonburyi fesztiválról való – kommentálta Felix.

Egymás után bontotta ki a kis csomagocskákat, és mindegyikből valamilyen ékszer került elő.

– Oké – sóhajtotta. – Itt van minden, amit tőlem kapott. Most akkor nézzük az üveget.

Lehúzta róla a csomagolást. Egy Jack Daniel’s volt, és a címkéjén, filctollal írva, ott állt Felix neve. A palack hasára egy üzenetet erősítettek gumigyűrűvel. A fiú széthajtogatta, majd odanyújtotta Romynak.

– Felolvasnád?

– Komolyan mondod?

Felix bólintott.

Kedves Felix,

Azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy az utunk végére értünk. Én nem akarok a házadban lakni, főleg nem az erdő közepén. Nekem nyílt terekre van szükségem. Tengerre. Connecticutban mindkettőt megtalálom.

Remélem, nem tűnök nyersnek, sem gyávának, de nem kockáztathattam meg, hogy mindezt szóban mondjam el. Talán be fogod látni, hogy helyesen cselekedtem. Bízom benne, hogy ebben a Jack is segíteni fog.

Ég veled. Egy darabig jó móka volt.

Laurennek gyönyörű kézírása volt. Az aláírásán látszott, hogy alaposan begyakorolta. Romy szótlanul nézte a levélkét, és közben észre sem vette, milyen hosszúra nyúlt közzöttük a csönd.

– Nos, úgy tűnik, ejtettek – mondta végül Felix.

Romy nem tudta, mit válaszoljon. Felix arckifejezéséből semmit sem lehetett megállapítani. Jelenthette azt is, hogy hamarosan átszakad benne a gát, és mindennek elmondja Laurent, de ugyanekkora esély volt arra is, hogy megpróbálja visszakönyörögni. Nem mintha Romy szerette volna, ha az utóbbi történik, de sajnos ez lehetséges volt.

Felixre nézett, és próbálta kitalálni, mit érezhet. A fiú visszanézett rá. A pillantása tűnődő volt, majd gyengédre változott. Végül szélesen elmosolyodott.

– Gyere! Gyűjtsünk még egy kis fát, mielőtt teljesen besötétedik!

Felixet örömmel töltötte el, hogy méretes fahasábokat vonszolhat keresztül az erdőn, talán azért, mert a tevékenység elterelte a gondolatait a kellemetlen valóságról. Romy hasonló élvezettel gyűjtögette az ágakat. Nem tudta eldönteni, hogy a fiú csak miatta próbál jó képet vágni, vagy tényleg nem fájlalja, hogy ilyen szívtelenül dobták.

Vajon ő hogy érezné magát, ha Gus szakítana vele? Megkönnyebbülne, válaszolta meg a kimondatlan kérdést. Most már tudta, hogy a legközelebbi találkozásuk alkalmával kénytelen lesznek lefolytatni a „nem a te hibád, hanem az enyém” témájú beszélgetést. Csak abban bízott, hogy nem fog fájdalmat okozni a fiúnak.

– Oké – mondta Felix levegő után kapkodva. – Már majdnem sötét van, és el is fáradtam. Mi lenne, ha tennénk ki kaját a szarvasoknak, aztán bemennénk, és kinyitnánk azt a Jack Daniel’st?

– Látom, már el is tervezted. Ennivalónk is van? Mindjárt éhen halok – mondta nevetve Romy. – Ilyet még sohasem mondtam karácsonykor.

Felix magához vonta a lányt egy gyors ölelésre.

– Fura egy nap volt – dünnyögte. – De jól éreztem magam.

Romy nem hozta fel a karácsonyi zoknit, de nem értette, mitől érzi jól magát Felix. A zokni miatt? Vagy a zokni ellenére?

– Én is! Ez életem legjobb karácsonya. De az biztos, hogy a legjobb, amióta felnőttem.

– Én ugyanígy érzek. És ne aggódj, nem fogom hagyni, hogy éhen halj. Tele vagyunk kajával. Van vaddisznószalámim, amit eredetileg a barátiamnak szántam ajándékba. Azzal fogjuk kezdeni.

Romy a szíve mélyén nem hitte, hogy látnak majd szarvast. Már az is örömmel töltötte el, hogy ott állt a sötétben Felix mellett, édeskés amerikai whiskyt kortyolgatva. A szobát nem világította meg más, csak az ő apró ballonjai.

Felix átfogta a vállát, vagy azért, hogy vigaszt merítsen belőle, vagy másért, ezt nem tudta volna megmondani. Megkérdezni meg nem akarta.

És egyszer csak megjelentek a szarvasok. Akkor pillantották meg őket, amikor a szemük megvillant a fényben. Aztán közelebb

merészkedtek – vagy féltucatnyi állat –, és a földet szimatolva eljutottak az ételhez.

Romy és Felix meg sem szólalt. Csak álltak ott néma csendben, és nézték a vadakat.

Romy ezt a képet is elhelyezte az agya legszebb karácsonyi emlékeket őrző bugyrában. Már az is különleges volt, hogy Felixszel lehetett, és ehhez társult még a lenyűgöző látvány. Nem voltak ajándékok, vagy csak alig, ha nem számítjuk a szerény zoknit, amelyet Felixtől kapott, és azt a kiábrándítót, amelyet Lauren készített össze a fiúnak. Nem főztek hagyományos karácsonyi vacsorát, és bár Romy határozottan szerette a sült krumplit meg a pulykát, roppantul élvezte a Felixszel közösen elfogyasztott, egyszerű ételeket.

És rengeteget mozogtak. Imádta, amikor farönköket cibáltak le az erdőből, amit aztán Felix tűzifává aprított a fészerben.

Romy tudta, hogy hamarosan vissza kell térnie a valóságba – talán már másnap –, de azt is, hogy mindig emlékezni fog erre a lopott, mégis különleges karácsonyra.

Romyt csilingelő hang ébresztette másnap reggel. Arra gondolt, hogy végre választ kap a barátjának küldött karácsonyi üdvözletre, és gyorsan kitapogatta a telefonját.

Nem Gus volt az, hanem a fapados légitársaság. A közlekedést már nem akadályozta jegesedés, és közölték vele, hogy amennyiben még mindig el akar utazni Franciaországba, át kell ütemeznie az indulását a következő napra. Romy azonban nem akart utazni, és elégedettséggel töltötte el, hogy visszakapja a repülőjegy árát. Csak azért, hogy szakíthasson Gusszal, nem kell megtennie egy nemkívánatos utat. Pár nap múlva utazás nélkül is megteheti.

Kikászálódott a kanapén felhalmozott takarókupac alól, és menet közben fel is öltözött. Egyetlen pillantás elég volt a hatalmas ablakra ahhoz, hogy lássa, valóban melegebbre fordult az idő, úgy, ahogy azt az EasyJet jóvoltából már megtudta. Kiment a konyhába, és bekapcsolta a vízforralót.

Nem sokkal később Felix is csatlakozott hozzá, szerteálló hajjal, fogkrémszagúan.

– Jó reggelt! – köszöntötte Romy. – Úgy tűnik, elolvadt a jég.

–’Reggelt! – Felix magától értetődő módon, mintha csak a napi rutin része lett volna, arcon csókolta. – Honnan tudod?

– Kaptam egy SMS-t, hogy átütemezhetem holnapra az indulásomat.

– Akkor hát mégis elmész Franciaországba? Megettük az összes ajándékba szánt sajtot! – Felix nem tűnt elveszettnek, de lehet, hogy jól palástolta az érzéseit.

– Annak már nem sok értelme lenne, viszont vár rám az otthonom.

A fiú bólintott.

– Oké. Kiállok a Landyvel, és kihúzom az autódat. Feltételezem, hogy vezethető állapotban van, de ha mégsem, elviszlek oda, ahová

menni akarsz, aztán elintézem, hogy szállítsák el a címedre a kocsidat.

– Az remek lenne. Mármint, ha ki tudnád húzni az autómat. A többire semmi szükség. Magam is meg tudom oldani.

– De én szeretnék segíteni. Mintegy köszönetképpen az elvégzett munkádért. Hogy olyan pompásan megtisztítottad a csempéimet, és azért is hogy… – Elhallgatott. Olyan pillantásokkal méregette Romyt, mintha egy különös lényt venne szemügyre. – Nagyon klassz társaság voltál. Örülök, hogy veled tölthettem a karácsonyomat.

Romy torkát égették a könnyek.

– Én is örülök, hogy itt lehettem. Nagy élményt jelentettek a szarvasok.

– Nekem minden pillanat élmény volt – vallotta be Felix. – Biztos, hogy el kell menned?

Romy bólintott.

– Vár a valóság. Szembe kell néznem vele.

– Nekem is. – Felix vágott egy grimaszt. – Szívás, nem igaz?

A lány egyetértően felnevetett, bár igazából nem tudta, hogy a fiú mit ért pontosan szíváson. A valóságot? Vagy azt, hogy el kell válniuk?

Némi időbe telt, mire kiszabadították Romy kocsiját, de a Land Rover végül megtette, amit vártak tőle, és kihúzta az útra a horpadt orrú autót.

Végül, amikor a kocsi már menetirányban állt, Romy letekerte az ablakot, hogy illő módon elköszönhessen. Felix behajolt az autóba.

– Hé, van egy jó ötletem! Mi lenne, ha elmennénk a kocsmába? Útba esik. Végül is még mindig karácsony van, és használhatnád a wifijüket.

– Oké! – Romy jókedvre derült a javaslat hallatán. Arra gondolt, milyen jól fog esni neki egy utolsó – bár sajnos alkoholmentes ital – Felixszel.

A férfi ért előbb a kocsmához, az autójának támaszkodva várta Romyt, és amikor megérkezett, rámutatott egy üres helyre a zsúfolt parkolóban.

A kocsma tömve volt; karácsonyi vidámsággal és mesterkéletlen jókedvvel volt tele. Felix szemmel látható ismertségnek örvendett.

– Helló! Boldog karácsonyt, haver! – kiáltotta oda neki a csapos. – A szokásosat? És az ifjú hölgy? Neki mit tölthetek?

– Gyömbérsört kérek – felelte Romy, akit csodálattal töltött el az a könnyedség, ahogy a csapos, bár bizonyára ismerte Laurent, az ő jelenlétét kommentálta Felix mellett.

– Ő is mindig ezt issza – biccentett Felix felé. – Mármint, amikor nincs sofőrje. – Azzal egy kacsintás kíséretében a pultra csapott két csomag rágcsálnivalót. – A ház karácsonyi ajándéka – tette hozzá jókedvűen.

Romyból kibuggyant a nevetés, ahogy elindult Felix mögött az egyik sarokasztalhoz, ahol senki sem ült. – Szerinted mindenkinek ad rágcsálnivalót? – kérdezte súgva.

Felix megrázta a fejét.

– Nem. Csak annak, akit kedvel. Mindenki más töpörtyűt kap.

– Fura, hogy mindketten szeretjük a gyömbérsört – jegyzete meg Romy, miután koccintottak.

– Egy csomó dolog van, amit mindketten szeretünk – mondta Felix. – Ott vannak, például, a denevérek. Nyáron majd megnézhetjük őket.

Romy megköszörülte a torkát. Kedvesnek találta, ahogy a fiú, őt is belefoglalva, a nyárra utalt.

– Hát, ha valóban eljött a pillanat, és tényleg vissza kell térnünk a valóságba, az lesz a legjobb, ha elővesszük a telefonunkat, és rákapcsolódunk a közösségi hálóra, amit egyébként egy cseppet sem hiányoltam. – Felix hangja majdhogynem pattogósra váltott. – Itt elég erős a wifi.

Romy egy ideig még boldogan eltekintett volna a külvilág híreitől, de mivel a wifi miatt jöttek ide, ahelyett, hogy egyenesen hazament volna, ahol továbbra sem volt se meleg víz, se meleg, mégiscsak előhúzta a telefonját.

– Vajon hogy telik a karácsony Franciaországban? – kérdezte tűnődő hangon Felix. – Tettek föl képeket?

Tettek. Rengeteget. Gus fiatalabb nővére a jelek szerint mániákus odaadással örökítette meg a karácsonyi vakáció pillanatait. Talán semmit sem élt át kellőképpen addig, míg fel nem tette a Facebookra.

– És? Melyikük Gus? – kérdezte a képeket nézegetve Felix.

– Ő! – mutatott rá az ujjával Romy.

Jó darabig mást sem csináltak, csak a képeket nézték. Nehéz lett volna nem észrevenni, hogy többön is szerepelt egy lány, akit Romy még sohasem látott. Nem a családhoz tartozott, azt biztosan tudta. És minden képen Gus mellett állt, elég szorosan.

– Ismered? – kérdezte Felix.

Romy megrázta a fejét. Furán érezte magát. Elég egyértelműnek tűnt, hogy a nő odavan Gusért. Azt, hogy Gus miként érzett a nő iránt, nem tudta volna megmondani, mert mindig a kamerába nézett, hogy az egész arcával elmondhassa, milyen csodálatos ünnep a karácsony, és mennyire jól érzi magát a családja körében.

– Akarod, hogy kicsit körbeszimatoljak a neten? – ajánlotta Felix. – Talán rá tudok keresni. – Olyan mohóság volt a hangjában, hogy Romynak újfent mosolyognia kellett.

– Gondolod, hogy menni fog?

– Valószínűleg. Ha nem védett az oldala.

Romy odaadta neki a telefonját. Látta Felixen, hogy majd belehal a kíváncsiságba.

Miközben Felix ujjai a kijelzőn táncoltak, Romy boncolgatni kezdte a saját érzéseit. Mi lesz, ha bebizonyosodik, hogy Gus találkozott valakivel Franciaországban, akivel nagyon jól érzi magát? Csodálkozva vette tudomásul, hogy semmit sem érez. Illetve egy kis örömet azért, hogy Gust boldognak látja.

– Oké – szólalt meg Felix. – Samanthának hívják, aki nagyon, de nagyon jól beilleszkedett Gus családjába. Mindenkivel remekül kijön. Nocsak… Akarod hallani az utolsó posztját?

– Naná! Miért ne akarnám?

– Azért, mert egy kicsit… hogy is mondjam…

– Ne mondd, csak mutasd! – kapta ki Romy a fiú kezéből a telefont. „Az a pillanat, amikor barátokkal töltöd a karácsonyt, és rájössz, hogy a barátnőd tesója nagyon, de nagyon dögös.” A mondatot egy pirulós arcú emotikon zárta le. A poszt alatt aztán maga a fotó következett, amelyen Samantha gyengéd csókot lehel Gus boldogságtól ragyogó arcára. Akinek a keze közben a lány térdét markolta.

Pár pillanatig egyikük sem szólt. Aztán Felix azt kérdezte:

– Akkor? Hová menjünk? Hozzád vagy vissza hozzám?

– Vissza hozzád!

– Szuper! Egy palack Jack Daniel’s a nevemmel ellátva csak arra vár, hogy megigyuk.

A következő pillanatban gyengéden maga felé fordította Romy arcát, és megcsókolta. Úgy, ahogy kell. Mindenki előtt.

Romyt nem érdekelte, hányan nézik őket; teljesen beleveszett a csókba és a rájuk váró órák ígéretébe.

– Fogd a kabátodat, te mázlista – mondta nevetve, amikor Felix végre elengedte és így újra levegőhöz jutott.

– Ki gondolta volna, hogy egy karácsonyi zokni ennyire boldoggá tud tenni egy embert? – dünnyögte Felix már a parkolóban.

– Nem csak egyet. Kettőt – felelte elégedetten Romy.

Álomkarácsony

Ginnynek fájt a feje, és a taxinak, amelyet a vőfély rendelt, fullasztó légfrissítő-illata volt. A rosszullét környékezte a szagtól, vagy inkább a túl sok proseccótól, aminek a hatását csak fokozta az egész testét átjáró fáradtságérzet, és amit, fogadta meg, ma ivott utoljára. Ben ugyancsak megviseltnek tűnt a szomszédos ülésen. Félő volt, hogy elhányja magát. Ahhoz képest, hogy életük egyik legjobb napjára számítottak, ráadásul szenteste volt, mindketten borzalmasan érezték magukat.

De legalább vége volt a napnak, aminek Ginny, bár nem volt ildomos, csak örülni tudott. Minden stresszesebben alakult a vártnál, és semmi sem úgy végződött, ahogy ő azt elképzelte. Nem lett álomesküvő, amiért irigyelhették volna az emberek. Ugyanakkor, gondolta, nemsokára megérkeznek a nászútjuk színhelyére, a New Forest mélyén található luxusparadicsomba, amit még tavasszal foglalt le, akkor, amikor még jó ötletnek tűnt a karácsonyi esküvő.

A szokatlan időpontban azért volt valami jó is: mivel nászútra mentek, nem kellett a családjukkal tölteni a karácsonyt, így elkerülhettek egy komoly megpróbáltatást. Minél inkább belegondolt, annál inkább örült annak, hogy egy héten át nem kell az anyjával beszélnie. És Ben anyjával sem. Akivel soha többé nem akart szóba állni.

A két anya szó szerint eltérítette az esküvőt, mint egy repülőgépet. A lelkiismeretükre apellálva olyan embereket hívattak meg velük, akiket ők eredetileg nem akartak – helyesebben, akiket Ginny nem akart. Ben rejtélyes módon teljesen kivonta magát az

előkészületek alól, magára hagyva Ginnyt abban a harcban, amelyet az általuk megálmodott esküvőért folytatott, és amelyet végül elveszített.

Ben nem adott elfogadható magyarázatot Ginnynek az örökös távollétére, csupán utalásokat tett arra, hogy „el van havazva” a munkahelyén, vagy túlórázik annak érdekében, hogy hosszabb nászútra mehessenek. Egyetlen hétvégén volt otthon, amikor a legénybúcsúja volt, így akkor sem nagyon látták egymást, nemhogy értelmes beszélgetést folytathattak volna valamiről. És ez így ment hónapról hónapra. Ginny végül levonta a maga következtetéseit: Ben nem szeretett konfrontálódni, így azt nem kis örömmel Ginnyre hagyta.

– Ó, drágám – mondta. – Előttünk áll az egész élet. Miért ne kaphatnák meg a mamáink azt, amit annyira akarnak? Ami engem illet, nem szeretnék huzakodni velük.

– Ez azt jelenti, hogy nekem kell?

– Dehogy! Ha rám hallgatsz, nagylelkűen beadod a derekadat. Egyébként is, számít, hogy kik lesznek ott?

Ilyen hozzáállás mellett Ginnynek nem sok reménye maradt.

Furamód az esküvő jobban sikerülhetett volna, ha Ginny apja nem olyan bőkezű. De míg bizonyos vonatkozásban esztelenül szórta a pénzt – drágább videóst nem is találhatott volna –, máshol elképesztően zsugorinak bizonyult. A vendégeknek szánt apró ajándékokat egy üzletember ismerős biztosította, akinek jó publicitást jelentett az esemény. Ez azt jelentette, hogy mindenki kapott egy miniatűr sajtcsomagot, amit aztán hazavihetett. Ginny jobban örült volna, ha sajt helyett valamilyen alkohol – egy kis

palack portói vagy valami hasonló – kerül a csomagocskákba. De nem; a hotel, amint azt az apja kiderítette, dugódíjat számolt volna fel az alkoholt tartalmazó ajándékcsomagokra. Ginny már annak is örült, hogy az apja haverja nem golyóscsapágyat gyártott, mert akkor abból készült volna válogatás a vendégek számára.

Ha Ginny ellenkezni próbált az esküvői terveket illetően, rögtön „menyaszörnynek” titulálták, sőt már akkor is megkapta a magáét, ha véleményt mert nyilvánítani. „Hogyhogy ne legyen mustár a szendvicseken? Elment az eszed? A sonkát mindenki mustárral eszi.” Még azt sem mondhatta el, hogy szerinte teljesen felesleges és nevetséges nagyzolás fehér galambokat bérelni. És amikor azzal védekezett, hogy egyébként is fél a madaraktól, elkényeztetett dívának nevezték. – Meglátod, gyönyörűek lesznek! – mondta az anyja. – Ha már a tél közepén akarsz férjhez menni, kell valami, ami feldobja a fényképeket.

Így hát az esküvője, hála a szülőknek, egy giccses, magamutogató eseménnyé silányult, amelynek az volt az egyetlen célja, hogy elkápráztassa a rokonokat, a barátokat és az üzlettársakat. Ha Ginny szülei száz vendéget hívtak, Ben szülei sem hívhattak kevesebbet. Ginnynek nem volt ereje a tiltakozáshoz. Azt megengedték neki, hogy meghívjon néhányat a legjobb barátai közül, de csak olyat, aki valamilyen szempontból „hasznosnak” bizonyult. Ha a sarkára áll, hálátlannak minősítették volna, és napokig nem hallott volna mást, csak azt, hogy „hát nem tudod, mennyibe kerül ez az esküvő?”.

Igazából bele sem mert gondolni, hogy mi mennyibe került, és úgy érezte, jobb, ha sohasem tudja meg. Ugyanakkor, és ezt biztosra

vette, ha az anyja nem köti az ebet a karóhoz, és nem szervezi meg neki azt az esküvőt, amelyben neki magának sohasem lehetett része, az apja biztosan befizette volna nekik a beugrót egy házra, amivel sokkal jobban jártak volna, mint ezzel a hatalmasra duzzasztott társasági eseménnyel.

Jelenleg Ben lakásában éltek, ami kicsi volt, nem volt kertje, és ami a legfontosabb, csak „kőhajításnyi” távolságra volt a férfi anyjától. És mivel a kedves mama mindig be szokott ugrani a fiacskájához, amíg egyedül élt, nem látta okát annak, hogy ezt a szokást egy barátnő beköltözése miatt megszakítsa. Ginny nem hitte, hogy a házasságuk ezen változtatni fog. Úgy érezte, kémkednek utána, mindenért kritizálják, így más vágya sem volt, mint az, hogy elköltözzenek. Az esküvő költségei azonban ennek a lehetőségét is elodázták.

Ginny eredetileg nem akart többet, csak egy egészen kicsi, szűk körű esküvőt a helyi templomban, utána pedig egy szerény fogadást a közeli fogadóban. Ott finom ételt kaptak volna, és a vendégeket is el tudták volna szállásolni, ráadásul elfogadható áron. De nem, Ginny anyjának egyáltalán nem tetszett ez az elképzelés.

Megpróbált beszélni az apjával az érzéseiről, ő azonban minden ellenkezést félresöpört. A felesége átmosta az agyát; elhitette vele, hogy minden lány óriási és pazar esküvőről álmodik, és bármi mást állít is Ginny, ostobaság, amit nem is gondol komolyan. Az apja ennek megfelelően félreértette a lánya esküvővel szemben megfogalmazott ellenkezését, és szentül hitte, hogy Ginnyt, bár titkolja, lenyűgözik az extravagáns gesztusok. Ha Ben egyszer is a közelben lett volna, talán észhez téríti az apját, de nem, Ben

sohasem volt ott, amikor szükség lett volna rá. Most, hogy vége volt az esküvőnek, Ginny elhatározta, hogy szembesíteni fogja Bent a viselkedésével, de természetesen nem ezen az éjszakán. Majd akkor, ha lesz hozzá ereje.

Ben nemcsak hogy kihúzta magát a viták és a szervezési feladatok alól, hanem a legjobb barátját kérte fel vőfélynek. Minden normális „legjobb barát” megfelelt volna, de Eddie nem volt normálisnak mondható – hacsak nem a vőfély karikatúrájának tekintette az ember egy olyan világban, ahol a karikatúra az elfogadott norma. A tréfái olyan színtelenek voltak, hogy meg sem jelentek az ismert színek palettáján, a szórakoztatásként megeresztett vicceit pedig felülmúlta volna bármelyik, helyi kocsmákban fellépő amatőr. Nem beszélve arról, hogy egyik ízléstelenebb volt a másiknál, és leginkább azt érte el velük, hogy zavarba hozta a vendégeket. Szerencsére Ginny anyja nem ismerte a MILF[1] szó jelentését.

– Feltételezem, Edet többé nem hívjuk meg olyan eseményre, ahol az anyám is jelen van – mondta Ginny.

– Hogy? Nem értem, miről beszélsz.

– Arról, hogy nem számít, hogy Ed az összes családtagomat megbántotta, és ha már itt tartunk, a te családodat sem kímélte. Többé úgysem ültetjük közös asztalhoz őket.

– Ed jó srác – mondta védelmezően Ben. – Bármit megtenne értem.

---

[1] „Anya, akit megdugnék.”

– Mégis olyan beszédet mondott, ami sokkal inkább való legénybúcsúra, mint esküvőre – mondta Ginny nagyon halkan, mert nem akart újabb veszekedést. Végül is már túl voltak mindenen.

Ginny egy hajtűt forgatott az ujjai között, ami kicsúszott a menyasszonyi kontyából, és erővel elfojtotta magában a kérdést: Mikor érünk már oda? Behunyta a szemét. Kényelmesen elhelyezkedett a taxi hátsó ülésén, és miközben lassú tempóban haladtak a New Forest mélye felé, megpróbálta felkészíteni magát. Mégiscsak hozzáment Benhez, élete szerelméhez, bár e pillanatban nem nevezte volna az első számú kedvencének. A szüleik összehoztak nekik egy mesebeli esküvőt, amit ugyan nem abban a kicsike templomban tartottak, ahol ő elképzelte, mégis, a sértettsége közepette is azon volt, hogy megbocsásson nekik, aztán, ha a reményei valóra válnak, egyszer talán el is fogja felejteni a sok bosszúságot. Bízott benne, hogy így lesz.

Ben kérdésére ébredt.

– Biztos benne, hogy ez az?

– A GPS szerint annak kell lennie – felelte a sofőr. – Nem hinném, hogy másik Withycombe Lodge is lenne a környéken.

– De hiszen az erdő közepén vagyunk! – méltatlankodott tovább Ben.

Ginny megköszörülte a torkát.

– Egy birtok szélén van… egy vidéki birtok peremén – tette hozzá pontosításként, nehogy Ben félreértsen valamit. – Ez volt valamikor az intézői lak.

Nem akart vitát kezdeni arról, hogy amikor megkérdezte Bent a nászútjukkal kapcsolatban, a férfi csak annyit mondott: – Rád bízom. A nők jobban értenek az ilyesmihez.

Ehelyett inkább felkiáltott:

– Nézd! Itt az autód is! – Hála istennek, legalább ezt nem baltázta el a vőfély. – Menjünk be!

Ginny felélénkült a szundikálástól, és kipattant a kocsiból. Mielőbb látni akarta a házat, amelyre csak a „boldogság helyeként” gondolt a készülődés heteiben, amikor az esküvő a szeme láttára változott méregdrága rémálommá. Egy szentélyként jelent meg előtte, ahol a házasságuk első napjait fogják eltölteni, lehetőséget adva maguknak arra, hogy újra megismerjék egymást.

Míg Ben elrendezte a taxit, Ginny a kulcsokat kerítette elő onnan, ahová, szerinte, mesébe illő módon dugták – egy cserepes növény alól. Lenyűgözően ódivatú kulcsok voltak; szemmel láthatóan senki sem tartotta fontosnak, hogy hét ponton csukódó biztonsági zárral szerelje fel a házikót.

A weboldal kívülről vidékiesnek láttatta a házat, belül azonban annál modernebbnek. Volt benne jacuzzi, mindenféle házi szórakoztató rendszer, amiről csak álmodhat az ember, és egy csillogó-villogó, intelligens eszközökkel felszerelt konyha, amelyek közül az egyik, ha helyesen programozzák be, le tudja venni a lágy tojás tetejéről a héjat. És valahol az erdőben volt egy forró vizes függőkád is.

Ben egyenesen az autójához ment, így Ginny egyedül lépett a házba, miközben arra gondolt, hogy Bennek talán át kellett volna emelnie őt a küszöbön. De az ő szemében Ben semmit sem csinált helyesen az utóbbi hónapokban, így meg sem lepődött, ami persze nem jelentette azt, hogy ne érzett volna némi csalódottságot. Ugyanakkor értékelte, hogy pár percet egyedül tölthet a házban.

Nem a megfelelő helyre jöttek, ez kiderült abban a pillanatban, amikor belépett az ajtón. A cím ugyan stimmelt, de a belső nem igazán. Semmi esetre sem lehetett volna luxuskörnyezetnek nevezni, amit látott. Öreg és elhasznált volt minden. Nem úgy volt öreg, hogy eljárt felette az idő, hanem úgy, mint azok a házikók, amelyeket egyszer egy skanzenben látott. Mintha egy régmúlt századból maradt volna itt.

Először is nagyon hideg volt, ugyanakkor nagyon tiszta. Méhviasz- és levendulaillat terjengett a levegőben, valószínűleg a takarítás során használt padlófény miatt.

A régimódi tükrös előszobafallal berendezett előszobából átment az egyszerűen, majdhogynem hiányosan berendezett nappaliba. Egy nyitott kandalló volt benne, vízforralóval az egyik oldalán, kenyérsütő kemencének tűnő valamivel a másikon. A tűzhely közelében egy lóca állt, és két faragott szék. A fal mellett volt egy kis könyvespolc, amely a kinézete alapján később kerülhetett a szobába a többi bútornál. Az ablakmélyedésben felfedezett egy olajlámpást, ami, mint észrevette, valóban olajjal működött – nem alakították át elektromossá. A kandallópárkányon, amely olyan magasan volt, hogy alig lehetett elérni, két gyertya állt, és egy kerámia kutyapár. A tálalóra kék-fehér porcelántányérokat készített

ki valaki. A falakon lógó vízfestmények a gazdálkodók életéből ábrázoltak jeleneteket: szénaboglyák voltak rajtuk, igáslovak és overallt viselő farmerek. Ginny úgy vélte, hogy a ház eredetileg csak ebből az egy szobából állt; az apró konyhát, amely ugyancsak a hallból nyílt, valószínűleg később építették hozzá.

A szoba tagadhatatlanul bájos volt, de határozottan nem úgy nézett ki, mint az, amit lefoglalt. Eldöntötte azonban, hogy ezt nem fogja bevallani Bennek. Túlságosan fáradt volt, és a férje, aki teljesen kivonta magát az előkészületekből, nem érdemelte meg, hogy beismerje neki az elkövetett hibát. Nem, úgy fog tenni, mintha szándékosan ezt a házat foglalta volna le.

Felment az emeletre, hogy szemrevételezze a hálószobákat, ahol a hirdetés szerint magyar libatollpehellyel felhő alakúra tömött, pihe-puha paplanoknak és párnáknak kellett volna lenniük a memóriahabos matracon. Itt sem stimmelt semmi.

Egy gyönyörű, apró hatszögletű foltokból összeállított takaróval leterített rézágyat talált. Alatta lepedők voltak – vászonból – és plédek. És egy kasmírmintás dunyha. Nyoma sem volt mindannak, ami után az esküvőt megelőző nehéz hetekben vágyakozott.

A szomszédos fürdőszobában sem volt két személy részére is kényelmes zuhanyfülke; egy nagyon is antik vécé volt benne egy magasan elhelyezett víztartállyal és faülőkével, egy mosdótál, hozzáillő kancsóval és egy törülközőtartó. Ginny felfedezett egy nagy rézkancsót is, amiben jól mutatott volna némi virág. A törülközőtartón vászon arctörlő kendők sorakoztak, és néhány kis méretű hagyományos törülköző. Mostanra tudni lehetett, hogy nem

lesznek vastag, puha köntösök az ajtóra erősített kampón, de azért megnézte.

A nappaliba visszatérve hálát adott a szerencsecsillagának azért, hogy nem egy telekhatáron felállított budiba kell kimenniük, bár azt el tudta képzelni, hogy tényleg lóg valahol egy függőkád, amibe a fürdőszobában látott rézkancsóval lehet forró vizet hordani. Igazából szerencsésnek mondhatta magát, hiszen könnyen előfordulhatott volna, hogy a tulajdonos extra bért számol fel egy „rusztikusan bájosnak” minősített kerti illemhelyért.

Amint lefelé ment a falépcsőn (amin még csak egy futószőnyeg sem volt), arra gondolt, hogy mégiscsak be kell vallania Bennek, hogy elcserélték a foglalását, és megígérni, hogy amilyen gyorsan csak lehet, orvosolni fogja a tévedést. Azt sem tudta, lehetséges-e ilyen házban aludni egy jó hálózsák nélkül, ami valamennyire ellensúlyozta volna a kényelmetlenségeket. Az azonban, hogy most rögtön vitába szálljon a ház tulajdonosával vagy a kiadást intéző ügynökkel vagy bárki mással, nem volt opció. Főleg nem karácsony előestéjén. Amit karácsony napja és karácsony másnapja követett. Így minimum három napot várniuk kellett arra, hogy bármit léphessenek. Végül úgy döntött, egy szót sem szól Bennek mindaddig, amíg nem lehet rendezni a dolgokat.

Mire leért, a nappaliban valaki meggyújtotta a tüzet a kandallóban, és a kandallópárkányon is égtek a gyertyák. Az asztalt egy nagy csokor, csillogó bogyókkal teli magyalág díszítette, amit korábban észre sem vett. A maga régies módján nagyon is megkapó volt a látvány.

Csak Ben lehetett, gondolta, és vonakodva adott neki egy virtuális piros pontot. A tűzgyújtás nagyon is macsó – ugyanakkor könnyű – férfimunka volt. Sokkal nehezebb volt ott állni és megbirkózni a mindenre elszánt anyjával és a nevetséges esküvői elvárásaival. A táncoló lángnyelvek látványa és a tűz pattogása azonban felvidította. Kiment, hogy segítsen bevinni a csomagokat. Ben ugyanis a jelek szerint visszament az autóhoz, miután meggyújtotta a tüzet.

Már éppen meg akarta köszönni neki a kellemes meglepetést, de a férfi megelőzte.

– Az a barom Eddie! Elfelejtette betenni az ételdobozokat az autóba. – Bánatos képet vágott. – Annyira sajnálom, drágám. Most keresnünk kell egy kocsmát, vagy talán van a közelben egy étterem, ahol vállalnak kiszállítást, és rendelhetünk valamit. Egy vakációra kiadott házban meg kell lennie a közeli éttermek étlapjainak.

Lehet, hogy Ben, amikor bement a nappaliba, nem vette észre, hogy nem egy hagyományos üdülőben vannak?

Nyilvánvalóan nem. Talán körül sem nézett igazán.

– Biztosan össze tudunk hozni valamit. – Ginny indulás előtt bedobott néhányat a vendégek számára előkészített csomagokból az útitáskájába. Talán most mégis jól jönnek majd a korábban megkritizált sajtok és egyebek. Ha keksz is van a csomagokban, nem fognak éhen halni.

– Nem erre számítottam! – mondta Ben, miközben letette a táskákat a hallban. – Határozottan tetszik! Olyan… régimódi. Mégis különleges.

Ginny nem szólt.

– Felviszem a bőröndömet – mondta végül. – Szükségem lenne egy kardigánra.

Legnagyobb meglepetésére az ágyakon felhajtva találta a takarókat, és valaki nagyon csinosan eligazította a párnákat is. Fura érzése támadt. Úgy emlékezett, hogy az ágy vetetlen volt, amikor ott járt. Talán annyira lekötötte a gondolatait az esküvői előkészületek keserves emléke, hogy nem nézte meg jól, és most nem tudta, mit is látott igazán.

Ahogy megérezte magán a kedvenc kasmír kardigánja puha melegét, jobb kedvre derült, és elindult vissza a konyhába, Benhez. Ebben a helyiségben még nem járt, de a hangulata tökéletesen illett ahhoz a régies atmoszférához, amely az egész házat jellemezte. A konyhát egy sparhelt uralta, ami már égett. A berendezés egy mosogatóból, egy előkészítő pultnak is használható, zománcborítású asztalból és két egyszerű konyhaszékből állt. A fal mellett itt is volt egy tálaló, még több tányérral és néhány régi kőkorsóval, amelyekben főzési alapanyagok lehettek, vélhetően liszt és cukor.

Eltűnődött. A régi időkben nem süvegcukrot használtak? De nyomban meg is feddte magát a nevetséges gondolat miatt. Bármelyik korban építették is a házat, mégiscsak a huszonegyedik században élnek.

– Hé! – kiáltotta Ben. – Itt van egy lábas ragu. Tűzforró, és nagyon finom illata van. Héjában sült krumpli van hozzá.

– Ó! Ez valami meglepetés! – örvendezett Ginny.

– Gondolod? Szerintem ez egy olyan hely, ahová, anélkül, hogy a vendégek észrevennék, kiszállítják az ételt, és egy láthatatlan komornyik nagy körültekintéssel elhelyezi a tűzhelyen. Mintha

varázslat lenne. Főleg nászutasok esetén alkalmazzák ezt a trükköt, gondolom.

– Nem emlékszem, hogy ez benne lett volna a hirdetésben – dünnyögte Ginny, aki mindennek érezte magát, csak nászutasnak nem. – Máskülönben nem vásároltam volna össze azt a sok élelmiszert, amit végül otthon felejtettünk.

– Az idióta Eddie miatt! Választhattam volna jobb vőfélyt is, beismerem. De sebaj, ez sokkal kellemesebb, mint ha főzni kellene magunknak.

Ginny ezek után nem említette meg a különleges füstölt lazacot, a rákkoktélt és a trüffellel ízesített pitét. Már a felidézésüktől összefutott a nyál a szájában. Most be kell érniük egy egyszerű raguval. Bár még az is jobb volt a meglepetéscsomagokban lévő sajtnál. Azon tűnődött, mi moshatta át az agyát annyira, hogy az ételszolgáltatásról is megfeledkezett. Fáradt volt, rendben, de azt, hogy feledékeny is lenne, nem tapasztalta soha.

– És nézd csak! – kiáltott fel Ben boldogan. – Itt egy palack bor! – Felkapta az üveget. – Kézzel írt címke van rajta! Bodzából készült. Atyaég! Vajon iható?

Ginny nem mondott semmit, csak kinyitotta a szekrényt, és kivett belőle két szép antik poharat. Olyan különös volt minden, teljesen más, mint amire számított. Arra a következtetésre jutott, hogy a rémálommal is felérő esküvő összekuszálta az idegeit.

– Kóstoljuk meg!

Ben teletöltötte a sherryre méretezett poharakat, és koccintottak.

– Az előttünk álló hosszú, boldog életre!

– Ami innentől már csak jobb lehet – tette hozzá szomorkásan Ginny. Ennél rosszabbra már nemigen fordulhattak volna a dolgaik.

– Hm… Ez egész jó – jegyezte meg Ben elismerő hangon. – Testes, valószínűleg elég erős is, és…

– Finom! – Az ital melege, gyümölcsös, enyhén édeskés aromája több volt, mint vigasztaló. – Olyan, mint a köhögés elleni szirup a keserű ízt leszámítva.

Ben bólintott.

– Mindig azt hittem, hogy a házilag készített bor csak lőre lehet, de úgy tűnik, vannak kivételek. Tudod, mit? – folytatta. – Szerintem a nappaliban kellene ennünk, a tűz előtt. Azok a régi tányérok a tálalón elég mélyek, nem? Tökéletesek lesznek a raguhoz.

– Jó ötlet – bólogatott Ginny, és máris kutatni kezdett a fiókokban evőeszköz után. Ekkor valami sütőben készülő finomság alig észlelhető illata nyomult az orrába. – Ha nem tévedek, van valami a sütőben is.

Az egyik kampóról leakasztott egy régimódi edényfogót, és kinyitotta a sparhelt ajtaját.

– Igen! Pite! Csodás illata van!

Kivette.

– Valamilyen gyümölccsel készült, azt hiszem. Tökéletes lesz desszertnek. Kár, hogy nincs hozzá sodó.

– Én megleszek anélkül is – mondta a férfi. – Menjünk, és lássunk neki.

Megették a ragut a héjában sült krumplival meg a falusi vajjal, amit a „láthatatlan komornyik” egy óvatlan pillanatban az asztalra

varázsolt. Ginny sohasem látta, amikor színre lépett, de az biztos, hogy remekül tette a dolgát.

– Ha nem csalnak az ízlelőbimbóim, akkor ez őz – dünnyögte Ben. – Igazán kitűnő. Ügyes voltál, hogy rátaláltál erre a helyre, Ginny. Fenomenális.

Ginny közel sem volt ilyen biztos benne, bár ő is élvezettel kanalazta a ragut.

– Megyek, hozom a desszertet – mondta.

– Addig én teszek még néhány hasábot a tűzre – felelte Ben.

Ginny felkapta az üres tányérokat. Elég sokat evett, és nem volt biztos benne, hogy a gyomrában jut még hely a desszertnek is. Néhány lépéssel elérte a konyhát.

Az asztalon, a még mindig meleg gyümölcsös pite mellett, egy hímzett kendővel letakart csuprot talált. Belekukkantott. Vajsárga, vastag krém volt benne.

– Ez a láthatatlan komornyik tényleg nagyon hatékony – mormogta, miközben tányérokra rakta a pitét. – Csak az a furcsa, hogy semmire sem emlékszem ezzel kapcsolatban. – Sodót is tett a pite mellé, és elindult a desszerttel vissza, a nappaliba.

– Ezt nézd, drágám! – kiáltotta Ben izgatottan. – Esik a hó!

– Tényleg! Milyen csodálatos! – lelkendezett Ginny. – Nem is gondoltam, hogy ennyire hideg van, és az előrejelzésben sem volt szó hóról.

– Nos, mégis esik. Lehet, hogy valami varázslat részeként, csak nekünk.

– Hogy még ünnepélyesebb keretek között ehessük meg a csodasodót, amely ugyancsak megjelent a konyhaasztalon. – Ginny elnevette magát, de nem túl őszintén.

– Ami azt illeti, ismét meg kell jegyeznem, drágám, hogy remek érzékkel választottad ki ezt a helyet. Szép munka volt!

– Pedig a foglalás gyerekjáték volt az esküvőhöz képest.

Ben elfordult, mintha nem lenne kedvére való a téma.

– Egyáltalán nem ilyenre számítottam – dünnyögte.

– Én sem – mormogta Ginny azt remélve, hogy Ben is az esküvőről beszél.

– Ennek ellenére szuper! És tényleg különleges!

– Szerintem is – bólogatott Ginny, abban reménykedve, hogy a szép terítős antik ágy nem lesz túl kényelmetlen. – A fürdőszoba viszont… Lehet, hogy csalódni fogsz benne. Nincs benne se kád, se zuhany.

– Túléljük. De az is lehet, hogy valahol máshol majd lesz. Majd holnap megkeressük. – Tűnődő pillantást vetett Ginnyre. – Lehet, hogy ideje lenne lefeküdni?

Ginny borzasztóan fáradt volt. Már időtlen idők óta nem szeretkeztek, és az esküvő miatt még mindig túl dühös volt ahhoz, hogy ezen most változtasson.

– Tényleg ideje lefeküdni – mondta. – De előre figyelmeztetlek, hogy az alváson kívül nem vagyok jó semmire.

A férfi nem vitatkozott.

– Kimerítő nap volt, igaz? Nem gondoltam volna, hogy az esküvőnk… ennyire flancos lesz.

Ha Ginnynek lett volna felesleges energiája, elmagyarázza, hogy miért lett ennyire flancos az esküvő, és hogy lehetett volna normális keretek között tartani. De mivel holtfáradt volt, csak ennyit mondott:

– Én sem. Oltsuk el a gyertyákat, és nézzük meg, itt lehet-e hagyni a tüzet.

Amikor sötétségbe borult a szoba, az ablakon kinézve gyönyörködtek a hulló hóban.

– Egyre sűrűbben esik – állapította meg Ginny.

– Képzeld csak el, ha behavazódunk, és mozdulni sem tudunk! – mondta Ben.

Ha Ginnyt örömmel töltötte volna el a házas állapot, számtalan okból mennyeinek találta volna a bezártságot Bennel. Most abban sem volt biztos, hogy a férfi felesége akar lenni, így a legkevésbé sem kívánta, hogy a hó fogságába essenek.

– Mint Narniában – motyogta végül, de a legszívesebben elsírta volna magát.

– Gyere, feküdjünk le! – mondta Ben, és átkarolta. – Reggel is lesz még hó, akár játszhatunk is benne.

Ginny, amikor korábban odafönt járt, észre sem vette a parányi kályhát, amelyben most pattogva égett a tűz.

– Milyen kellemes! – mondta. – Bevilágítja az egész szobát!

– Tényleg kitett magáért a láthatatlan komornyikunk – dörmögte Ben. – Bár holnap búcsút mondhat a láthatatlanságának. Bármilyen ügyes is, nyomokat fog hagyni a hóban, és kénytelen lesz felfedni magát.

Miközben, a lefekvéshez készülődve, megmosakodott (merthogy a kancsóban természetesen volt meleg víz, csak át kellett tölteni a

mosdótálba, amely mellett egy darab szappan illatozott), Ginny végre bevallotta magának, hogy nem ő feledkezett meg a láthatatlan komornyikról; azért nem emlékezett rá, mert sem a hirdetésben, sem a foglalást követő kommunikációban nem volt róla szó. Nem volt hát teljesen hülye, csak kimerült.

Amint végzett, visszament a hálószobába. Az ágyra fektetve egy ódivatú, a Viktória-kort idéző hálóing várta magasan záródó nyakkal és hosszú ujjal. Kihasználva, hogy Ben a fürdőszobában van, gyorsan belebújt. Már az ágyban ült, amikor Ben a hálóba lépett.

– Tulajdonképpen csinos ez a hálóruha – mondta Ben –, de meg kell jegyeznem, hogy a láthatatlan komornyikunknak elég sajátos humora van. Tudja, hogy nászúton vagyunk? Vagy nem talált szexibb darabot?

– Lehet, hogy nem szexi, de meleg – felelte Ginny. – Siess. Már nagyon álmos vagyok. Mindjárt leragad a szemem.

És bár valóban lehunyta a szemét, csak hallgatta a tűz egyre ritkuló pattogását, mert nem tudott mindjárt elaludni. A láthatatlan komornyikra gondolt, akiről tudta, hogy *nem* létezik, de a másik lehetséges magyarázat egyáltalán nem volt az ínyére.

Követte a lábnyomokat a hóban. A fák alatt kellett haladnia, a hótól súlyos ágak alatt. És amikor végre megpillantotta volna a lábnyomok tulajdonosát, az rendre eltűnt egy váratlan kanyarban.

Ennek ellenére továbbment; ösztökélte a tudat, hogy fontos küldetést teljesít, és a megérzés, hogy az előtte járó valaki mutatni akar neki valamit.

Végül ritkulni kezdtek a fák, és ekkor meglátott egy templomot. Egy asszony szélesre tárta az ajtaját. Most már tudta, hogy kinek a nyomait követte. Az asszony egyszerű, derékban húzott, magasan záródó fekete ruhát viselt. Úgy érezte, már vagy ezerszer látta – iskolai órán, kiállításon, televíziós műsorokban. De nemcsak a tipikusan viktoriánus ruha volt rajta annyira ismerős, hanem az atmoszféra is, amely körülölelte – megértés itatta át, és jóindulat.

– Boldog karácsonyt, drágám! – Ginnyt Ben fogkrémillatú csókja ébresztette. – Készítettem teát. Vagyis inkább csak behoztam, mert már ott volt az asztalon egy tálcán, csupán annyi dolgom volt, hogy forró vizet öntsek a kancsóba. Ami, képzeld csak, fel volt melegítve!

Ginny lassan felült, megdörzsölte a szemét, elhessegetve a nagyon is képszerű álmot, amelyet egy időre a tudata mélyére száműzött. Elvette Bentől a csinos csészét. A tea finom volt, egészen más, mint a filteres, amit odahaza naponta használt.

– Mi van reggelire?

– Zabkása – felelte Ben. – Egy lefedett csuporban találtam. Általában nem szeretem, de ahogy megláttam mellette a barna cukrot meg a tegnapihoz hasonló sodót, azt mondtam magamban, hogy megkóstolom. – Elhallgatott egy pillanatra. – Találtam egy vekni kenyeret is pirítósnak, amit, gondolom, a tűzön kell elkészítenünk, nyársra tűzve. Már meg is találtam hozzá a nyársat. Szólj, ha kérsz, és már készítem is.

Ben szemmel láthatóan nagyon próbálkozott.

– Milyen eredeti! – mormolta Ginny.

– Az ágyba kéred? Felhozom, ha akarod.

Ginny fontolóra vette az ajánlatot.

– Hideg van a konyhában?

– Nem. A sparheltben ég a tűz.

– Akkor felkelek.

– Én meg elkezdem sütögetni a pirítósokat. Nagyon felizgatta a fantáziámat az a nyárs.

– Reggeli után szeretnék kimenni a hóba. Még nem olvadt el?

– Micsoda?! Majdnem derékig ér. Kimegyek a kocsihoz, és behozom a gumicsizmáinkat. Elhoztuk őket, ugye?

– Gondolom. De nézd meg, nincs-e bennük pók vagy béka. Nem lepődnék meg, ha Eddie elrejtett volna bennük valamit.

– Megnézem. Egy perc, és itt vagyok.

Ahogy földig érő hálóingében az ablakhoz ment, hogy elgyönyörködjön a havas tájban – amihez foghatót sohasem látott Angliában –, Ginny úgy érezte magát, mintha egy tündérmese szereplője lenne. Imádta az érzést, és hagyta, hogy magával ragadja azzal a puhasággal, amellyel a hó is esett.

Addig állt ott, míg fázni nem kezdett. Akkor összeszedte a ruháit, a bőröndjéből elővett még néhány darabot, aztán mindet az ágyhoz vitte, és a takaró alá visszabújva öltözködni kezdett. Az édesanyja szerint mindig ezt csinálták az öccsével kiskorukban – akkoriban, amikor az anyja még nem hasonlított arra az asszonyra, aki pokollá tette az ő esküvőjét.

– Siess! – kiabált fel Ben a lépcső aljából. – Mindjárt éhen halok, és nem akarok nélküled nekilátni!

Ginny lement, és csatlakozott a férfihoz, akinek az arcát pirospozsgásra festette a kinti levegő. Még sohasem tűnt egészségesebbnek.

– Behoztam a kocsiból a gumicsizmát, aztán fel is húztam, mert nem bírtam megállni, hogy ne járjak egyet.

– Megértem. Én is imádom a havat.

Ben megkerülte az asztalt, és arcon csókolta Ginnyt.

– Akkor még inkább örülök, hogy esett. Merthogy a karácsonyi ajándékok sem kerültek be az autóba.

– Nem baj. Egyáltalán nem bánom. – Egyébként is megállapodtak, hogy csak apróságokat adnak egymásnak. Spóroltak, hogy legyen miből kifizetniük a foglalót egy valamirevaló házra.

– Akkor együnk!

Ben egy tányér zabkását helyezett az asztalra, Ginny elé, és odatolta hozzá a barna cukrot meg a sodós csuprot is.

– A másik – folytatta Ben –, hogy a láthatatlan komornyikunk egyetlen lábnyomot sem hagyott.

Ginnyt ez nem lepte meg igazán.

– Ó! Milyen különös! Most már tényleg nem tudom elképzelni, hogy kerül ide ez a rengeteg minden. Ki gyújtotta meg a tüzet? Ki hagyta itt az ennivalót?

Hosszú másodpercekig csak nézték egymást.

– Nos? Mit gondolsz? – kérdezte végül Ben.

Ginny még nem állt készen rá, hogy hangot adjon a gondolatainak. Nem akart nevetségessé válni.

Jó móka volt nyárssal pirítóst készíteni. A kenyér különleges ízt kapott, sokkal finomabb volt, mint ha elektromos pirítóban készült volna. A vaj is finom volt. Ben, aki a tálalón minden köcsögbe belekukkantott, az egyikben talált egy kis lekvárt – sűrű volt, láthatóan házi készítésű. A zabkása a sodóval szintén roppant laktató volt, és olyan ízletes, hogy nem lehetett ellenálni neki.

Ginny degeszre ette magát, alig bírt megmozdulni, de a hó továbbra is vonzotta. Így minden lehetséges ruhájukat felvették, amihez még a ruhafogason találtakból is hozzáadtak egy réteget, és nekivágtak a havas erdőnek. Voltak ott sálak és sapkák is, amelyeket – Ginny ebben biztos volt – kifejezetten nekik szántak, hiszen az előző este óta kerültek oda.

Ben autóhoz vezető lábnyomait könnyű volt felfedezni, és az is teljesen egyértelmű volt, hogy rajta kívül senki sem járt a ház körül. Ginnynek eszébe jutott az álma, amikor a fák között követte a hóban hagyott nyomokat. A gerince mentén végigfutó hideg bizsergésnek semmi köze sem volt a fagyos levegőhöz. Ben azonban a jelek szerint nem akart azon spekulálni, ami a házban történt az érkezésük óta. Ginny úgy vélte, ő is valami egészen hihetetlen konklúzióra jutott, amiről jobbnak látta nem beszélni. Végül is nem történt velük semmi rossz – eddig.

– Ez maga a paradicsom! – kiáltotta Ginny. – Igazi mély, puha hó karácsony napján Angliában! Hallatlan!

– Megpróbáltam megnézni a telefonomon, hogy behavazott-e az egész ország – mondta Ben –, de mondanom sem kell, hogy nincs térerő.

– Azt hiszem, erről láttam valamit a weboldalon – felelte Ginny. – Azt gondoltam, nem is fogjuk nagyon hiányolni.

– Végre valami, ami megfelel a tájékoztatásnak – fűzte hozzá Ben. – Már amit a nászutaslakosztályaikról adtak.

– Ó, hallgass már! Hát nem jó, hogy esett egy kis hó? Mivel lehetne fokozni még?

– Talán egy hómobillal vagy kutyaszánnal?

Ginny megdobta a férfit egy hógolyóval. Pillanatokon belül megérkezett rá a válasz, és néhány percig tartó, őrült bombázás vette kezdetét. Addig dobálták egymást, míg kimerülten el nem terültek egy kupac érintetlen hóban, és egy-egy hóangyallal pecsételték meg a csatározásukat.

– Imádom! – lelkendezett Ginny. – Menyasszonynak lenni olyan felnőttes volt. Mennyivel jobb ez, hogy egy kis időre megint gyerekként viselkedhetünk!

– Szerintem is – bólogatott Ben. – Eltekintve attól, hogy a kabátom meg a farmerem között van egy rés, ahol beszivárog a hó.

Ginny felállt, és a férfi felé nyújtotta a kezét, hogy felsegítse.

– Gyere, járjunk egyet az erdőben. Sohasem tudhatod, talán találunk egy lámpaoszlopot vagy egy hódcsaládot, amitől Narniában érezhetjük magunkat.

– Szerintem nagyobb esélyünk van arra, hogy jegesmedvét találjunk – vélekedett Ben. – Nem mintha nem jönne jól egy bunda.

– Ha gyorsabban megyünk, majd kimelegszel.

Ben megcsókolta Ginny hideg arcát, aztán megfogta a kezét, és elindultak.

Elég fárasztó volt a friss hóban a menetelés, de az erdő belseje felé haladva már nem volt annyira mély. Ginny egy kicsit hátramaradt, hagyta, hogy Ben mutassa az utat. Közben arra gondolt, hogy megemlíti a forró fürdőt, amelynek a ház közelében kellene lennie valahol, de tudta, hogy úgysem fogják megtalálni. Lehetetlenség lett volna ebben a különös, havas világban.

– Hé! Egy épület! – kiáltotta Ben.

Amikor Ginny odaért mellé a tisztás szélére, *déjà vu* érzése támadt.

– Egy templom! – lehelte. *Az* a templom, tette hozzá gondolatban. – Menjünk, nézzük meg, nyitva van-e. Imádom a régi templomokat.

Bár vidám hangon beszélt, belülről szorongott, majd erőt vett rajta a szomorúság, hiszen ő éppen ilyen templomban szerette volna kimondani a boldogító igent. Alapjában véve olcsóbb volt a szállodában tartani az esküvőt, de Ginny tudta, hogy nem a pénz miatt döntöttek úgy, ahogy döntöttek, hanem azért, mert nem értették meg, hogy neki a hite miatt is fontos lett volna, hogy az oltár és Isten színe előtt esküdhessen örök hűséget a férfinak, akit szeret. Ezért folytatta azt a minden korábbinál nagyobb küzdelmet, amelyben azt szerette volna, ha Ben is mellette áll.

Egy igazi gyöngyszem volt a kis templom. Ginny nem volt ugyan szakértő, de a falak valóban öregnek látszottak. Szürke kőből épültek, és egyetlen díszük a tetőig felkapaszkodó borostyán volt. A templomudvarban hatalmas tiszafák bókoltak; ágaikat lehúzta a vastag hótakaró.

– Vajon a templomot építették az erdőbe, vagy az erdő csak később nőtte körül? – kérdezte Ben halkan.

– Megnézzük, hogy nyitva van-e? – Ginny félig-meddig arra számított, hogy előbukkan valahonnan az álmában látott asszony, de egyébként is szeretett volna körülnézni odabenn. Elindult a bejárat felé vezető ösvényen, ahol, érdekes módon, nem volt annyira mély a hó.

Az ajtónál megtorpant.

– Zenét hallok! – súgta. – Biztosan mise van.

Körbenézett, de egyetlen lábnyomot sem látott a hóban. Nem mert Benre nézni. Tudta, a férfi is azon tűnődik, amin ő – hogy az ördögben lenne odabenn mise, ha idekinn nincsenek lábnyomok. Bár lehet, hogy ezen a bűvös reggelen a Mikulás szállította a templomba a híveket.

– Zárva van? – kérdezte Ben.

Ginny lenyomta a kilincset.

– Nincs. Bemegyünk, és szép csendben beülünk a hátsó sorba.

Kinyitotta az ajtót.

A templom üres volt, és a zene is elhallgatott, amikor beléptek. De szépen meg volt világítva. Fenyőágak és gyertyák voltak mindenütt, lángjuk táncoló árnyakat vetett a gerendás mennyezetre, és bár a fényük inkább tompa volt, hívogató melegség áradt belőle.

– Itt tényleg mise lesz – állapította meg Ben. – Csak kicsit korán jöttünk. A semmiért nem gyújtották volna meg ezt a rengeteg gyertyát.

– Való igaz – bólogatott Ginny, bár Ben egyetlen szavát sem hitte.

Végigsétáltak a középső hajón, és megálltak az oltár előtt. Nem kellett sokat menniük.

A karzatra vezető lépcsőtől a gyertyafényben úszó templom szépségét csodálták, amikor Ben Ginny vállára tette a kezét.

– Drágám, szeretnék mondani valamit…

Ginny riadtan felkapta a fejét.

– Mit?

A férfi gyengéden elmosolyodott.

– Semmi szörnyűt. Csak… Szóval azt, hogy mennyire szeretlek. Tudom, hogy ezt már régen nem mondtam neked, pedig az érzés mindig ott volt.

– Olyan sokat voltál távol…

– Tudom, hogy ezért magyarázattal tartozom. – Ben elhallgatott egy pillanatra. Bűntudatosnak látszott. – Két munkát végeztem egyszerre.

– Micsoda? – Ginnyt egy pillanatra elöntötte a harag. Míg ő egyedül végezte az esküvői teendőket, addig a vőlegénye… mit is csinált? – Ezt tényleg meg kell magyaráznod.

– Elég komplikált, de kaptam egy ajánlatot egy konkrét munka elvégzésre, ami nagyon jó pénzzel kecsegtetett. Ugyanakkor, mivel tényleg csak egyetlen feladat elvégzésére szólt, nem akartam

otthagyni miatta az állásomat, így párhuzamosan csináltam a kettőt. Az újat ráadásul Európában, ezért nem voltam soha itt.

– De drágám, tudtad, hogy esküvőre készülünk…

– A fizetés miatt vállaltam el! Tudod, hogy nem vagyok a pénz megszállottja, de olyan sokat ígértek… – Megint elhallgatott. – Annyit, amennyiből kifizethetjük egy házra a foglalót!

– Ó, Ben! – Ginny a férfi karjába vetette magát, és szorosan átölelte. – Komolyan mondod? Saját házunk lesz?

– Igen. Saját házunk. – Ben viszonozta az ölelést. – Nem kell többé a lakásomban laknunk. Tudom, hogy gyűlölöd…

– Csak azért, mert nincs hozzá kert – mondta gyorsan Ginny, bár nem ez volt az egyetlen oka annak, hogy nem szeretett ott lakni.

– Hát most vehetünk magunknak egy rendes házat. Igaz, csak egy kicsit, olyat, amilyet mindig is akartunk.

– Ó, Ben! – ismételgette Ginny meghatottan. – És én mindenféle szörnyűséget gondoltam rólad! Hogy azért húzod ki magad az esküvői előkészületek alól, mert nem akarsz kiállni mellettem, pedig a valóságban elvállaltál egy nehéz munkát, hogy meglegyen a foglalóravaló! De miért nem szóltál róla?

– Mert azt akartam, hogy meglepetés legyen… Nászajándéknak szántam. Annyira szeretlek, hogy el sem tudom mondani, és azt akartam, hogy a lehető legjobban induljon a közös életünk. Tényleg nem voltam ott melletted, ahogy kellett volna. Remélem, most, hogy tudod, hogy jó cél érdekében viselkedtem így, meg tudsz nekem bocsátani.

– Annyira szeretlek, Ben. És mindig is szeretni foglak, ebben teljesen biztos vagyok.

– Én is téged! Azzal, hogy az enyém lettél, minden vágyam teljesült.

Egy ideig még átölelve tartották egymást, végül Ginny törte meg a csendet.

– Ez most olyan volt, mintha megújítottuk volna az eskünket.

– Csak ezúttal magunkban vagyunk, ebben a csodaszép templomban.

Lehet, hogy volt itt még valaki más is, gondolta Ginny, de nem mondta ki. Pedig biztosra vette, hogy nem voltak egészen egyedül. De nem akarta elrontani a meghitt hangulatot.

Ben kézen fogta.

– Talán mennünk kellene. Lehet, hogy hamarosan emberekkel telik meg a templom.

Ginny megszorította a férfi ujjait. Tudta, hogy senki sem fog jönni. Úgy érezte, hogy ez a templom csak ideiglenesen és csak miattuk került oda ezen a különleges reggelen.

Amikor az ajtóhoz értek, ismét megszólalt a zene. Megálltak. Egy régi karácsonyi ének volt. Ginny egyik kedvence.

– Hallod? A „Holnap táncolni fogunk” – suttogta attól félve, hogy az ének még a vége előtt félbeszakad.

Amikor az utolsó hangok is elhaltak, és az orgona is elnémult, Ben kinyitotta az ajtót.

– Menjünk.

Bár éhesek voltak, és kíváncsian várták, hogy mit kapnak ebédre – ha kapnak egyáltalán valamit –, nem siettek. A hófödte templomudvar olyan kedves látványt nyújtott, főleg, hogy a

napsugarak kezdtek áttörni a felhőkön, kékes árnyékokat rajzolva a régi sírkövek mögé.

– Nézd! – mutatta Ben. – Ezen nincs hó!

– Talán a többinél melegebb helyen van – tűnődött Ginny, bár maga is tudta, hogy ez elég ostobán hangzott.

– Hé! – kiáltott fel halkan, miután alaposabban megnézte a sírkövet. – A Withycombe név is szerepel rajta! Így hívják a házat is, ahol lakunk!

– „Itt nyugszik Hannah Stanwick” – olvasta Ben –, „hű szolgálója a Mennyei Atyának és e világi urainak, Sir Terence és Lady Withycombe-nak. Engedd, Uram, hogy földi létből távozó szolgád nyugalmat találjon nálad.”

– Nézd a dátumokat! – mondta Ginny. – Ezernyolcszáztizenöttől kilencszázig. Szép kort megélt, főleg abban az időben.

– Nyolcvanöt évet – nyugtázta Ben.

Egy darabig még ott álltak, és némán nézték a sírkövet.

– Menjünk vissza! – mondta Ginny.

Kéz a kézben, szótlanul sétáltak vissza a havas erdőn keresztül. Ginny közelebb érezte magát Benhez, mint hosszú hónapok óta bármikor. Elég volt egy pillantást vetnie a férfira ahhoz, hogy tudja, ő is ugyanúgy érez.

A konyhai sparheltben égett a tűz. Egy fazék leves fort rajta, az asztalon friss kenyér, mellette vaj és egy sonkával és savanyúságokkal megrakott tányér.

– Kopog a szemem az éhségtől! – mondta Ben.

– Az enyém is – csatlakozott hozzá Ginny. – És nagyon elfáradtam. Gondolom, még mindig az esküvő hatása. – Nem

ismételte el, amit a férfi már tudott – hogy minden tekintetben kimerítőnek találta az esküvőt.

– Szerinted nem lenne bölcs dolog lefeküdni, mielőtt eszünk? Felfrissülnénk tőle – mondta Ben különös csillogással a szemében.

Ginny mindentudóan elmosolyodott.

– De. Kifejezetten jólesne egy kis szunyókálás.

Később, a levesből és sonkás szendvicsből álló ebédjük után visszamentek a nappaliba. A kandallóban pattogott a tűz, és valaki odahúzott elé egy kis asztalkát. Ódivatú játékok voltak rajta, egy faelemekből álló kirakós és egy halom könyv.

– A láthatatlan komornyik arra buzdít bennünket, hogy kucorodjunk a tűz elé, társasozzunk és olvassunk, ami nem is rossz ötlet – állapította meg Ben.

Kényelembe helyezték magukat, párnákat halmoztak a hátuk mögé, amiből valahogy most több volt, mint korábban, és magukra húztak egy-egy vastag gyapjútakarót.

Ginny arra gondolt, hogy a régi időkben tudták, hogyan kell pihenni, ám a kikapcsolódáshoz nem tudtak huzatmentes helyiségeket biztosítani.

Remekül érezték magukat. Először egy régi társasjátékot játszottak, utána kirakták a puzzle-t. Amikor Ginny – az ifjú feleség

előjogaként – a helyére illesztette az utolsó darabkát, Ben felkapta az egyik könyvet.

– Akarod, hogy felolvassak neked? Ha álmos vagy, még a szemedet is behunyhatod közben.

– Miből? – kérdezte Ginny.

– A *Karácsonyi ének*ből – felelte a férfi. – Az alkalomhoz illő, és… – Nem fejezte be a mondatot, hanem elkezdett olvasni.

Ginny imádattal hallgatta Ben hangját, de szívesebben vett volna olyan történetet, amelyikben nincs semmi túlvilági. Ennek ellenére behunyta a szemét, és hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Az otthoni, hétköznapi életükben vajon le fognak ülni a tűz elé, hogy felolvassanak egymásnak? Nem, gondolta. Maximum megnéznek majd egy videót, ami szintén jó szórakozás, de közel sem olyan intim, mint a felolvasás. Mert ezt most nagyon különlegesnek érezte. Lehet, hogy ez a kis menedék nem az a luxusházikó volt, amelyet lefoglalt maguknak, de rengeteg jót adott nekik. Elszenderedett. Az utolsó gondolata az volt, hogy a mozgás, a finom étel és az áldott elszigeteltség tényleg csodát tett velük.

Ginny órákkal később arra ébredt a kanapén, hogy elzsibbadt a nyaka, és a takaró alól kilógó lábát csipdesi a huzattal beáramló hideg levegő. A tűz kialudt közben, az olajlámpa is; a kunyhóban

sötét volt, és hideg. Ben a padlón elnyúlva aludt, a mellkasán a légzése ütemére emelkedett és süllyedt a *Karácsonyi ének.*

Lassan, óvatosan, nehogy közben véletlenül Benre lépjen, Ginny az ablakhoz ment, és kinézett az alkonyba hajló téli délutánba. A hó elolvadt, olyan volt a táj, mintha nem is esett volna.

– Mi történt? – kérdezte Ben álmos hangon.

– Elolvadt a hó.

– Fura! És mi történt a tűzzel meg a lámpával? Úristen, mindjárt megfagyok! Készítsek egy kis teát? Attól átmelegednénk valamennyire.

Ginny, még mindig ijedten bámulva az odakinn bekövetkezett, teljesen érthetetlen változást, bólintott. Ben felállt, a telefonján bekapcsolta az elemlámpa funkciót, és átbotorkált a konyhába. Ginny majdnem utánakiáltott, hogy álljon meg, ő is vele megy, mert hirtelen nem akaródzott egyedül maradni a rideg helyiségben. Tudta, hogy ostobán viselkedik. A hó előbb-utóbb mindig elolvadt, egy kályhában bármikor kialudhatott a tűz, és a lámpásból vidáman kiéghetett az olaj, míg ők aludtak.

Ben szinte azonnal visszatért.

– A sparheltben nem ég a tűz, és nincs forró víz.

Ginny szeme kitágult a csak félig színlelt döbbenettől, de aztán gyorsan összekapta magát.

– Úgy érted, tüzet kell raknunk? Istenem, ez rettenetes!

Ben szája erőtlen mosolyra húzódott.

– Én szívesen begyújtok, drágám, de el fog tartani egy darabig.

Egymásra néztek a szoba két végéből, és szavak nélkül is ugyanarra az elhatározásra jutottak.

– Gin? Nagyon bánnád, ha még ma elmennénk innen? Nem csak arról van szó, hogy a láthatatlan komornyik váratlanul cserben hagyott minket…

– Nem, dehogy. Értelek. – Ginny megkönnyebbülten felsóhajtott. – Én is mielőbb el akarok menni.

– Valahol majd megvacsorázunk – folytatta Ben. – Felmegyek, és összecsomagolom a holminkat.

– Én meg addig rendbe teszem a konyhát. Találkozzunk a földszinten öt perc múlva.

Ginny meggyújtotta az olajlámpást, és a konyhába indult, Ben pedig a telefonja fénysugarát követve feltrappolt az emeltre. Valami megváltozott, és Ginny már nem érezte magát otthonosan a házikóban. Amilyen gyorsan csak tudta, elmosta a tányérokat, és magában hálát adott, amiért a láthatatlan komornyik (vagy bárki más, függetlenül attól, hogy Ben milyen eufemizmust használt) korábban legalább a lábasokat és a serpenyőket elmosta. Eltörölte a tányérokat, és visszatette a tálalóra. Aztán megfordult, hogy még egyszer ellenőrizze, minden rendben van-e. Ekkor pillantotta meg.

Az asztal közepén egy öreg, nyitott könyv feküdt. Ginny letette mellé az olajlámpást, hogy szemügyre vegye.

Valaki gyönyörű kézírással a következőt írta az oldalra: „Most már teljesen biztos vagyok benne, hogy a friss házasok boldogan élnek, míg meg nem halnak.”

Ben, miután ledobta az ajtó mellett a bőröndöket, Ginny mögé lépett, és lepillantott a válla felett.

– Még nedves a tinta – dünnyögte. – Menjünk!

– Várj egy picit! Még kíváncsi vagyok valamire. – Ginny addig fújogatta a tintát, míg meg nem száradt, aztán még alaposabban szemügyre vette a könyvet.

Az első oldalára beírt név szerint Hanna Stanway tulajdona volt, aki életében a házvezetőnői teendőket látta el Withycombe Manorban. Receptekkel és feljegyzésekkel volt tele. Az aznapi előtti utolsó bejegyzés a dátum szerint Hannah halála évében, 1900-ban került be a könyvbe.

– Láttuk a sírját – jegyzete meg Ginny. Bár nem mondta ki, a pár szó mögött rejlő üzenet ott lógott a levegőben.

– Én nem hiszek a szellemekben – szögezte le gyorsan Ben.

– Én sem. Azért csak menjünk!

Ben hátramenetbe kapcsolta az autót.

– És most merre? – kérdezte.

– Menjünk vissza a főútra, ott majd eldöntjük – javasolta Ginny.

Mire kiértek az erdőből, már nevetni is tudtak, bár a nevetésüknek egyetlen oka volt – a feszültség megszűnését követő megkönnyebbülés. Megmenekültek. Csak azt nem tudták, hogy mitől.

– Akkor most? Jobbra vagy balra? – kérdezte Ben.

– Jobbra – felelte Ginny. – Egy egész esténk van arra, hogy szállást találjunk valahol. – Nagyon elszántnak látszott, bár tudta,

hogy karácsony napján ez nem lesz könnyű. Ennek ellenére nem akart visszamenni a lakásba. Tudta, hogy a férfi anyja egy villámcsapás gyorsaságával ott-teremne, mert tudni akarná, hogy miért mentek haza idő előtt. Ginnynek erre meg kellene mondania, hogy probléma volt a foglalással, és végig kellene hallgatnia egy hosszú prédikációt arról, hogy körültekintő emberekkel ilyesmi nem fordulhat elő.

– Hát ez tényleg fura – dünnyögte Ben. – A jelzőtábla szerint erre kell menni Withycombe-ba. Nem onnan jövünk?

– De. Onnan. Elvileg már mérföldekkel korábban magunk mögött hagytuk, nem? – kérdezett vissza Ginny.

– Már több mint negyed órája úton vagyunk.

– Kapcsoljuk be a navigációt, talán ajánl valami közeli települést… Érdekes. Ez is azt jelzi, hogy Withycombe felé tartunk – motyogta Ginny. – Nézd! Egy újabb útjelző Withycombe Manor felé. Ez az a hely, ahová foglaltam! Biztos vagyok benne!

– Akkor menjünk ide. Talán még nem adták ki másnak a házunkat.

– Hm… Meglehet, hogy mégsem foglaltam le. Esetleg elrontottam valamit. – Egyikük sem akart arról beszélni, hol töltötték az előző éjszakát, és mi történt, amíg ott voltak.

– Akkor is nézzük meg. Ne foglalkozz a költségekkel. Ha van szabad szobájuk, kivesszük. – Elhallgatott, majd így folytatta: – Semmi kedvem visszamenni a lakásba, és kitenni magamat az anyám kihallgatási módszereinek.

Ginny felvihogott. Attól, hogy Ben hozzá hasonlóképpen vélekedett az anyjáról, és ezt ki is mondta, mindjárt jobb kedve lett.

Hamarosan elhagyták a főutat, és miután végigmentek a jó negyedmérföldes felhajtón, megálltak egy nagy, impozáns udvarház előtt.

Ginny innen már inkább visszafordult volna, de Ben hajthatatlan maradt. Amint kiszálltak az autóból, megfogta Ginny kezét, és, mintha mi sem lett volna természetesebb, bement a még mindig vonakodó lánnyal a hatalmas házba.

– Jó napot! – mondta határozott hangon. – Foglalásunk van önöknél…

Még mielőtt elkezdhetett volna magyarázkodni és elnézést kérni a késésért, és elmondhatta volna mindazt, amit Ginny szerint mondani akart, a recepciónál ülő hölgy, a kitűzője szerint „Sharon”, felnézett.

– A nevét, legyen szíves.

– Andrews – felelte Ben.

Ginny már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de gyorsan be is csukta. Sharon egy listát húzott maga elé.

– Ah, igen! A nászutasok! – Elmosolyodott. – Az egyik vendégházba tettük magukat. Jöjjenek velem.

Miután odaszólított valakit, hogy vegye át tőle a recepciót, felkapott egy nagy fémkulcsot.

– Valaki majd beviszi a csomagjaikat, ha itt hagyják a kocsikulcsot. Jöjjenek, megmutatom, hol fognak lakni.

A villanyfényben úszó felhajtón keresztül egy lámpaoszlopokkal keretezett füves területre értek, ahonnan egy erdőbe vezető ösvényen mentek tovább. Ez meglepően hasonlított arra az ösvényre, amelyik

a másik házhoz vezetett, ahhoz, ahonnan oly sietően távoztak, Ginny mégis biztosra vette, hogy nem ugyanaz.

Első pillantásra a házikó is ugyanolyan volt, de ezt felújították. Falait kellemes, tompa színekre festették. A tornác két oldalán egy-egy babérfa állt (az előző háznál ez nem volt), és bár a kulcs itt is nagy volt, és vasból készült, Ginny nem gondolta, hogy virágcserép alatt tartották volna.

– Körbevezetem magukat. Nagyon büszkék vagyunk erre a kis házikóra; ez a legutóbbi felújításunk.

És ez volt az a hely, amelyet Ginny lefoglalt. Ugyanígy nézett ki a weboldalon is. Felismerte az ízlésesen berendezett nappalit a fafűtéses kandallóval. Ott voltak a kényelmes, tweedhuzatos kanapék a puha kasmírtakarókkal, a fehérre festett könyvespolcok és a házimozirendszer, amelyen bármit meg lehetett nézni a korai fekete-fehér filmektől kezdve a legújabb kasszasikerekig.

– Odaát van a konyha – mutatta Sharon. – Ja, és az élelmiszeres dobozuk is megérkezett. A hidegen tartandókat betettük a hűtőszekrénybe.

Ginnynek úgy tűnt, hogy egy másik életben pakolta be azt a dobozt – egy olyan életben, amelyre már alig emlékezett.

A konyha itt kétszer nagyobb volt az előző ház konyhájánál, és amilyen egyszerű volt a másik, olyan modern és jól felszerelt ez a mostani. Gránit munkafelületek voltak mindenütt, és egy konyhasziget; egy családi autó méretű hűtőszekrény és minden elképzelhető konyhai kütyü. Ginny első gondolata az volt, hogy itt csak egy képzett szakács tudna mindent kihasználni.

– Természetesen, ha nem akarnak, nem kell főzniük – folytatta a bemutatást Sharon. – Átjöhetnek, és ehetnek a nagy ház étkezőjében, vagy át is hozathatják ide az ételt. – Felnevetett. – És ne aggódjanak, mert nagyon diszkrétek vagyunk. Nos, a hálószobát és a fürdőszobát nélkülem is megtalálják. – Elhallgatott. – Van valamilyen kérdésük?

– Igen – mondta Ben. – Útközben elhaladtunk egy másik, régi ház mellett az erdőben, ami nagyon hasonlított ehhez…

– Ó! Az csak a házvezetőnő háza lehetett. Az még felújításra vár. Az eredeti tulajdonosok a fontosabb alkalmazottaiknak házat is adtak, és abban élhettek egészen a halálukig. Ezekből ötöt már felújítottunk, és nemsokára nekilátunk a hatodiknak is.

– És esetleg tud valamit arról a házvezetőnőről? – kérdezte Ginny. Igazából nem akarta hallani a választ, de haragudott volna magára, ha nem kérdezi meg.

– A naplója ott van a nagy házban. Ha átjönnek vacsorázni, megnézhetik – felelte Sharon. – Ma *Downton* estét rendezünk. A múlt század fordulóját fogjuk megidézni, minden vonatkozásban. Lesznek, akik korhű viseletbe öltöznek, és valóban be is mennek a városba. De természetesen maguknak nem kell. Mindenesetre jó szórakozásnak ígérkezik.

– Majd meglátjuk, hogy érezzük magunkat némi felfrissülés után – válaszolta Ben.

– Rendben. Gondolják át, és hívják fel a házat, hogy miként döntöttek. Még valami. Be tudják gyújtani a kandallót? Vagy küldjek ide valakit?

– Majd mi begyújtunk – szólt közbe gyorsan Ginny. – A férjem remekül ért az ilyesmihez.

A friss házasok szeretetteljes pillantást váltottak egymással. Ez volt az első alkalom, hogy Ginny a férjének nevezte Bent.

– Nos, ha nincs más, akkor én visszamennék a helyemre. Ja, még valami. Ha mégsem találkoznánk este, elmondom, hogy holnap, mivel karácsony napja van, pezsgőkoktélt szolgálunk fel a reggelihez.

– Holnap lesz karácsony napja? – kérdezte Ben meglepetten.

Sharon felnevetett.

– Igen, holnap. Látom, teljesen kimerítette magukat az esküvő. Lefogadom, hogy képesek lennének átaludni egy egész napot, de ettől függetlenül higgyék el, tényleg holnap lesz karácsony napja.

Amikor magukra maradtak, egymásra néztek.

– Tényleg nagyon fáradtak lehetünk – mondta Ginny. – Engem az esküvői előkészületek merítettek ki, téged meg a két, párhuzamosan végzett munka. Valószínűleg ugyanazt álmodtuk mind a ketten, vagy valami más, nagyon fura dolog történhetett velünk.

Ben bólintott ugyan, de Ginnyhez hasonlóan ő sem találta meggyőzőnek ezt a magyarázatot.

– Talán igazad van. Mindenesetre nagyon jó álom volt. Különösen a templomos része tetszett. – A felesége kezére tette a kezét.

Ginny a tenyerébe zárta a férfi ujjait.

– Amit ott mondtunk egymásnak, sokkal többet jelentett, mint a szállodában tett ostoba eskünk az előtt a rengeteg ember előtt.

– Nem kellett odafigyelnünk rá, hogy jól hangozzék, amit kimondunk. A szívünkből beszéltünk mind a ketten.

– Én is ezt éreztem, és érzem most is. – Ginny lenyelte a torkában hirtelen felgyülemlett könnyeket. – Kitaláljuk végre, hogy mit eszünk? Nagyon éhes vagyok.

– Rendben. Mi lenne, ha kiöltöznénk, és felmennénk vacsorázni a hotel éttermébe?

– Az pompás lenne. – Bár nagyon jól érezte magát kettesben Bennel, a legfrissebb tapasztalatai kíváncsivá tették, és már arra is vágyott, hogy társaságban legyen.

– Akkor felhívom őket.

A házhoz vezető utat remekül megvilágították a lámpák, ami sokkal inkább izgalmassá, mintsem kísértetiessé tette a környező erdőt, Ginny mégis szorosan markolta Ben karját.

A kabátja alatt Ginny azt a ruhát viselte, amelyet olyan körültekintően választott ki éppen erre az alkalomra. Egy évvel korábban vásárolta egy kiárusításon, és már akkor a nászútjára szánta. Sötétzöld bársonyból készült koktélruha volt hosszú ujjal és mély, V alakú kivágással. A gyöngysort és az apró gyöngy fülbevalót, amelyet feltett hozzá, Bentől kapta nem sokkal azután, hogy megismerkedtek. Elegánsnak, mégis visszafogottnak érezte

magát, és Ben is valami hasonlót gondolhatott róla, mert amikor meglátta, felcsillant a szeme, és bókokkal halmozta el.

A férfi ugyancsak remekül nézett ki, és Ginny büszkén lépegetett mellette a hotel felé. Amikor túljutottak a nagyon hatékonyan működő recepción, amelyet érkezésükkor már láttak, feltárult előttük az alkalomra mesterien feldíszített szálloda. Az alkalmazottak mindent megtettek azért, hogy igazi karácsonyt varázsoljanak a pompás vidéki épületbe, amely az ünnepi estére valóban harangoktól és csengettyűktől visszhangos *Downton*ná változott.

A vendégeket köszöntő hatalmas karácsonyfát régimódi üveggömbök, miniatűr réztrombiták, fából készült, festett Mikulások, pufók kis csomagocskák, fehér gipszangyalok és kristály jégcsapok díszítették. Az ágakra akasztott aranyboák csak fokozták a csillogást, az összképet mégis azok az apró lámpácskák tették tökéletessé, amelyek valamilyen varázslatos módon igazi gyertyáknak tűntek.

Minden kandallópárkányon és minden kép felett magyalágak, borostyánfüzérek és más, bíborvörös szalaggal és aranymasnikkal átkötött örökzöldek függtek.

A női alkalmazottak hosszú, fekete ruhát és csipkével szegett, ropogósra keményített, hófehér köténytviseltek hozzá illő csipke főkötővel; a férfiak pedig szűk, fekete nadrágot, hajszálcsíkos mellényt és fényesre suvickolt fekete cipőt.

Némelyik vendég nagy előrelátással készült az estére: korhű ruhájukon látszott, hogy kifejezetten erre az alkalomra kölcsönözték. A legtöbben azonban csinos, modern ruhát viseltek, aminek Ginny

csak örülni tudott. Neki ezen a karácsonyon már kijutott az eredetiből.

Többpohárnyi forró puncs elfogyasztása után leültették őket a vacsorához. A hatalmas, aprólékos odafigyeléssel megterített asztalon több pohár tartozott minden egyes terítékhez, mint amennyit Ginny el tudott volna képzelni. Az eredetiséget és az asztal pompáját, a hatalmas asztali díszen túl, még tovább fokozták a tányérok mellett elhelyezett színpompás *cracker*ek.[2]

Kellemes volt együtt enni a hatalmas asztalnál, és bár a vendégek igazából nem ismerték egymást, hamarosan beszélgetés zsivaja töltötte be az étkezőt, amelynek a vidámságához a fogyni nem akaró bor is hozzájárult.

Ginny legnagyobb megkönnyebbülésére a férfiak nem vonultak el, hogy a hölgyektől elkülönülve igyák meg a vacsora után szokásos portóit. Csak akkor bontottak asztalt, miután mindannyian teleették magukat, és egy Viktória-korabeli játék keretében megpirítottak egy csomó gyümölcsöt és diót, és mindenki a kezébe kapta a portóiját. Ekkor már várható volt a betlehemesek érkezése, és a legtöbben a kijárat felé indultak, hogy meghallgassák őket. Ginny és Ben azonban a szálloda könyvtárát szerette volna megtalálni.

Mint az várható volt, a helyiség tele volt könyvekkel, és bár a kandallóban égett a tűz, ezen az estén nem ide igyekeztek a szálloda vendégei.

---

[2] Szaloncukorra emlékeztető „pukkantó”, a hagyományos angol karácsonyi teríték elengedhetetlen kelléke

– Akkor – szólalt meg Ben – keressük meg a házvezetőnő naplóját. Hátha megtudunk róla valamit.

– De hát megbeszéltük, nem? Ugyanazt álmodtuk mind a ketten.

– Tudom – felelte Ben. – De ha lehet, mégis szeretnék kicsit többet megtudni róla.

Nem volt nehéz megtalálni a könyvet: ott volt az asztalon a halomban, amelyet olvasásra készítettek ki a vendégeknek. Ben a kezébe vette.

– Gyere. Kukkantsunk bele.

Kezük ügyében a portóijukkal és egy tál házi készítésű karamellel és csokoládéval megrakott tállal leültek a kanapéra a lobogó tűz mellett. Ginny, bármennyire vonakodott is korábban, olvasni kezdett.

– Itt az áll – mondta, miután felemelte a könyv elején talált laminált lapot –, hogy Hannah Stanway hatvan évig állt a család szolgálatában. – „A család nagyra becsült kedvence volt” – olvasta hangosan. – „Mindenki őt kereste fel a problémájával, és ő mindig tudott bölcs tanácsot adni vagy vigaszt nyújtani. Hetvenöt éves korában tette le végleg a szolgálatot, de a családtagok ezt követően is kikérték a tanácsait, és egészen a haláláig, 1900-ig látogatták.”

Ben alaposan szemügyre vette a könyvet. Ugyanúgy nézett ki, mint az, amelyet a másik házban láttak, de ez még annál is öregebbnek és megviseltebbnek tűnt. Itt-ott nem is nagyon lehetett elolvasni benne a kézírást.

– Ebből megtudhatjuk, hol kell kezdenünk a kutatást – mondta. – Hagyott nekünk egy üzenetet. Először azt akarom megkeresni.

Azzal visszafelé kezdett lapozni 1901-től, és hamarosan meg is találta azt a bekezdést, amelyet aznap a másik könyvben már elolvastak. Mivel tudták, hogy szenteste íródott, nem volt nehéz dolguk.

– Itt van – mutatta Ben. – Ugyanezt az üzenetet hagyta nekünk, bár itt már egészen megfakult a tinta, és több paca nehezíti az olvasást. És nézd csak… az előző bekezdésben a havazást is megemlíti.

Ginny nem akarta teljesen felfogni, amit Ben mondott. Szívesebben gondolt arra, hogy az előző huszonnégy óra merő hallucináció volt; egy közös álom, amely mindkettőjüket meglepte az esküvőt követő kábulatban. És ha ez lehetetlennek tűnt is, a másik változat egyenesen nevetségesnek hatott.

– Oké – mondta Ginny. – Én még mindig hajlok arra, hogy ugyanazt álmodtuk mind a ketten, és ez az álom valahogy visszavitt bennünket a múltba, de a valóságban nem történt meg.

Határozottan kitartott e mellett a vélemény mellett, és Ben, miután percekig kitartóan nézte, bólintott. Nem mintha hitelt adott volna ennek a feltételezésnek. Ugyanúgy nem hitt benne, ahogy Ginny sem.

– Én is így gondolom – mondta végül. – Mi lenne, ha most visszamennénk a házunkba, és megkezdenénk végre a nászutunkat?

Kéz a kézben visszaandalogtak. Ginny a mennyekben érezte magát. Levonták a lehető leglogikusabb, egyben legkielégítőbb következtetést, és most már nem számított más, csak az, hogy ott volt, kettesben Bennel, csupán egyéjszakányira az első közös

karácsonyuktól, a családjuktól távol, egy barátságos, kényelmes, minden komforttal felszerelt vendégházban.

A hálóruhát csak jóval később találta meg, amikor a másik házban is használt, éjszakára összecsomagolt táskáját kinyitotta. Pontosan tudta, hol látta utoljára. A régi ház fürdőszobájában, a törülközőtartón, a vászon arctörlők fölé terítve. Ő maga tette oda.

Bár bizseregni kezdett a gerince, úgy döntött, ezúttal nem adja meg magát a nyugtalanságnak. Végül is a házvezetőnő és a tényke dése volt az, ami igazán összehozta a férjével. Akár szellem volt, akár álom, nem számított. A zsigereiben érezte, hogy már semmi nem választhatja el Bentől. Boldogan fognak élni, míg meg nem halnak.

Karácsonyi gyertyafény

– Ők a *szüleid,* Rupe! És karácsony van! Nem mondhattam nemet.

– De hát gyűlölöd őket – jegyezte meg Rupe.

Fenella felsóhajtott a férje arcára kiülő döbbenet láttán, és ráhajolt a nagy konyhaasztalra az öreg AGA tűzhely előtt.

A Gainsborough család életének a konyha volt a középpontja a téli Somerbyben. Ez volt Fenella kedvenc helyisége az öreg, zegzugos házban. Hatalmas volt, kicsit talán kopottas, de volt benne egy újonnan beépített fatüzelésű kandalló, előtte egy kanapé székekkel, ami különösen kényelmessé és otthonossá tette. A sütő egy korai karácsonyi ajándék volt a háznak, mivel Somerby mint esküvői és filmforgatási helyszín és alkalmi szakácsiskola végre kezdte behozni – éppen hogy – azt, amibe a fenntartása került.

Fenella a száját csücsörítette.

– Kicsit tán keményen fogalmaztál. Beismerem, hogy próbára teszik a türelmemet, és tulajdonképpen örültem volna, ha idén nem jönnek el, de… – megvonta a vállát – a barátaik, akikkel együtt lettek volna, norovírus-fertőzést kaptak. És az nem tréfadolog az ő korukban.

– Fiatalabb korban sem tréfadolog – válaszolta Rupert komolyan, ám végül mégiscsak elnevette magát. – Figyelmeztetted őket, hogy telt ház lesz?

– Persze, de a házunk méretét tekintve nemigen mondhatjuk, hogy nincs üres szobánk. Ugyanakkor van valami, amiről nem szóltam nekik. Sarah nem sokkal az anyád előtt telefonált. Azt mondja, hogy az ikreknek jön a foga, és a szokásosnál is nehezebb

velük. Hugóval együtt azt akarta tudni, hogy ennek ellenére szívesen látjuk-e őket karácsonykor.

– És te erre azt felelted, hogy „igen, természetesen”. Legalábbis, remélem.

Fenella bólintott.

– Igen, természetesen. – Az ajkába harapott. – Biztosra veszem, hogy a nehézségekkel együtt is szép karácsony elé nézünk, csak… Annyira szerettem volna, ha magunkban tölthetjük az ünnepeket… Mi és a lányaink, Sarah és Hugo az ikrekkel, meg Gideon és Zoe, akik mindig szívesen besegítenek a főzésbe. Már elképzeltem, ahogy elnyúlunk az emeleti nappaliban, iszogatunk, és közben mandarin- és dióhéjat dobálunk a lángok közé.

– Ami azt illeti, Zoe terhes, így kizárt, hogy igyon.

– Ne csinálj úgy, mintha nem értenél – duzzogott Fenella.

A férfi bólintott.

– Természetesen értelek. És tudom, drágám, hogy te is mennyire vártad az ünnepeket. Már el is terveztem, hogy megverem Hugót pókerben, vagy legalább megpróbálom.

– Hiszen azt még mindig megteheted.

Rupert megrázta a fejét.

– Á! A szüleim majd kényszeríteni fognak, hogy bridzseljek velük; más tevékenységet el sem tudnak képzelni karácsonykor. Nos, nem fogok. Már egyébként is elfelejtettem, hogy kell.

– Nem tudom, hogy a papád meg a mamád mit fog szólni a kisbabákhoz – aggodalmaskodott Fenella. – Majd az esküvői lakosztályban helyezem el Sarah-t, Hugót, meg a piciket, akkor talán nem fogják zavarni a szüleidet. Elég szoba van ahhoz, hogy

mindenki különvonulhasson, ha akar, így senkinek sem kell attól tartania, hogy nem tud pihenni a zajtól. Nem beszélve arról, hogy milyen szép mellékhelyiségek tartoznak ahhoz a szobához.

Rupert bólintott.

– A két síró kisbabának előnye is lehet. Talán elgondolkoztatják a szüleinket, hogy tényleg akarnak-e „fiúörököst”, és ha rájönnek, hogy túl sok macera, talán nem nyaggatnak bennünket tovább. És téged sem hibáztatnak azért, hogy még nem sikerült fiút szülnöd.

Fenella erre nem tett megjegyzést, csak a homlokát ráncolta.

– Erről jut eszembe… Hol vannak a lányok?

– A kamrában rendezgetik a polcaikat. Glory nagyon izgatottan várja a keresztanyját, Zoét.

Fenella elmosolyodott. Az idősebbik lánya, Glory, még csak ötéves volt, de úgy anyáskodott kishúga, a Simmynek becézett Cymbeline felett, mint egy felnőtt. És hogy parancsolgatott neki! Volt egy egész polc a kamrában, amelyen csak műanyag eszközök voltak. Az egyik kedvenc játékuk volt ezeket az eszközöket leszedegetni, majd visszarakni.

– Akkor biztosan jól elvannak. Megyek is, és előkészítem a szüleidnek a rózsaszín szobát. Elég nagy rendetlenség van benne.

– Biztos? Egy kicsit fáradtnak látszol, édesem – vélekedett Rupert.

– Már hogyne lennék fáradt szenteste előtt egy nappal? – fortyant fel Fenella. – És mindennek a tetejében meg kellett néznem, hogy Gerald háza alkalmas-e vendégfogadásra. – Elkomorodott. – Elméletben nem nagy fáradság felügyelni a bérlőit, míg ő távol van, mégis okoz némi problémát. Bár tökéletesen tiszta volt a ház,

virágot tettem a vázákba, és bekészítettem egy üveg bort is, meg némi ennivalót. Szörnyen zsugori lett vénségére. Az árai mellett kicsit bőkezűbb is lehetne a vendégeivel, legalább karácsonykor.

Rupert szeme megértést tükrözött.

– Te most zsémbes vagy. Pedig általában szeretsz ilyesmit csinálni. Talán émelyegsz? Előkeressem a vészhelyzetre eldugott csokoládét?

Fenella nem tervezte, hogy már most megmondja Rupertnek, de végül úgy döntött, mégis megteszi. Előbb-utóbb úgyis meg kellett volna tennie.

– Tudod, fején találtad a szöget. Igen, émelygek, és nem tegnap óta. – Remélte, hogy nem kell nevén neveznie az okát.

– Terhes vagy?

Fenella bólintott, és figyelte, miként változik meg a férje arckifejezése. Rupert nagyon boldog volt a két kislánnyal, és bár Fenella nem igazán akart még egy gyermeket, mégis úton volt a harmadik.

– Még nagyon az elején vagyok.

– Ez biztos, Fen? Csináltál tesztet?

– Nem. Annyi a dolog, nemigen volt időm rá, hogy elmenjek a patikába. De még nem is érdemes foglalkozni vele. Lehet, hogy csak késik a ciklusom a stressz miatt. De most már tényleg neki kell fognom a takarításnak. Ó… adnál enni a lányoknak? Van a sütőben egy kis krumpli. Kaphatnának hozzá sült babot meg sajtot. Azt nagyon szeretik.

Miközben Fenella kisietett a konyhából, bűntudata támadt, amiért nem volt teljesen őszinte Ruperttel. Valójában már megvette

a terhességi tesztet, de nem volt esélye, vagy inkább bátorsága ahhoz, hogy használja is. És a rá váró új feladatok mellett most már tényleg ideje sem volt.

Fenella felment az emeletre ágyneműért és törülközőkért, majd a karjára pakolt holmival elindult a rózsaszín szobának nevezett káosz felé. Szerencsére a rendetlenség csak felületes volt, így csupán le kellett emelnie a felhalmozott ruhákat az ágyakról, majd begyömöszölni egy szekrénybe. Tudta, az anyósa szörnyülködni fog, ha nem lesz elég helye a vállfás ruháknak, de ha a komód viszonylag üresen marad, és a gardróbba is befér néhány ruha, akkor talán nem lehet oka panaszra.

A telefonja rezegni kezdett a hátsó zsebében. Zoe kereste. Fenella lehuppant az ágyra. A szíve a torkában dobogott, mert attól félt, hogy Zoe le fogja mondani a látogatást.

– Ó, Zoe! – mondta gyorsan, mielőtt Zoe szóra nyithatta volna a száját. – De jó, hogy telefonálsz! Úgy örülök, hogy hallom a hangodat! Az utolsó pillanatban változás történt a terveinkben; az anyósom és az apósom is velünk fog karácsonyozni. Ugye emlékszel rájuk? Lord és Lady Gainsborough… Akkor találkoztál velük, amikor Gloryt szültem, és te itt voltál Somerbyben a főzőversenyen. – Fenella igyekezett úgy tenni, mintha nem tragédiaként élné meg a helyzetet.

– Persze hogy emlékszem rájuk. A főzőversenyre meg pláne – válaszolta Zoe szárazon, így jelezve, hogy átlát Fenella színelt lelkesedésén. – Nehéz is lenne elfelejteni bármelyiket. Végül is ott ismertem meg Gideont, így nyugodtan mondhatom, hogy a főzőversenyt terheli a felelősség a jelenlegi állapotomért.

Fenella felnevetett. A Somerbyben rendezett főzőverseny hatalmas móka volt, egyben nagyon sok stresszel is járt. És ekkor találkozott az egyik legígéretesebb versenyző, Zoe, valamint a legfélelmetesebb zsűritag, Gideon. Zoe ugyan elvesztette a versenyt, de megnyerte helyette Gideont.

– És? Hogy vagy? Remélem, nem azért hívsz, hogy lemondd a programot. A szellemi épségem érdekében nagyon is számítok rád meg Gideonra.

– És főznünk nem kell? – kérdezte nevetve Zoe.

– Csak akkor, ha akartok. – Zoe a legcsodálatosabb szakács volt, akit Fenella valaha látott, és ezért határozottan számolt vele a tűzhely mellett.

– Tudod, hogy szívesen főzök, és nem, nem azért telefonálok, hogy lemondjam a programot. Tulajdonképpen egy nagy-nagy szívességet szeretnék kérni.

Most, hogy tudta, hogy a barátaik várakozással tekintenek a látogatásuk elé, Fenella megnyugodott.

– Bármit kérhetsz! – mondta nagylelkűen. – Biztos vagyok benne, hogy meg tudjuk oldani.

– Gideon hibája az egész. Van egy fiatal francia fickó a nagykereskedésben, aki jelenleg mellette dolgozik, és nem tud hazamenni karácsonyra. Még csak huszonegy éves, és mivel nem

lenne szép, ha egyedül hagynánk, Gideon felajánlotta neki, hogy eljöhet velünk hozzátok. Nem tartjátok arcátlanságnak? Gideon azt mondta, szerinte jut majd hely neki is.

Egy váratlan francia vendég igazán semmiségnek tűnt Rupert szüleihez képest.

– Hát persze hogy eljöhet! Egy percig se aggódjatok! Gideonnak igaza van, rengeteg szoba van ebben a házban. És ha mégsem, ott az istálló. A karácsony arról is szól, hogy befogadjuk azokat a csórókat és kirekesztetteket, akiknek nincs hová menniük. – Felsóhajtott. – Ha nem így lenne, most nem kellene a nyakamba vennem a földkerekség két legnehezebb emberét.

Zoénak ismét nevetnie kellett.

– Ó, te szegény! Viszont ezt a franciát nem nevezném sem csórónak, sem kirekesztettnek. Én még ugyan nem találkoztam vele, de Gideon azt mondja, hogy arisztokrata, és egy *château*-ban él. Az apja híres bortermelő.

Fenella most már nem volt annyira nyugodt a francia miatt.

– Ó, istenem, ez némi aggodalomra ad okot.

– Felesleges aggódnod – nyugtatta meg Zoe. – A ház, amelyben élsz, Franciaországban minimum *château* lenne.

– De még nincs teljesen felújítva! Egy sznob francia le fog nézni bennünket a rendezetlen állapotok miatt.

– Először is nem gondolom, hogy sznob lenne, már csak azért sem, mert Gideon sohasem varrna a nyakatokba egy sznobot.

Még megbeszélték, hogy Zoe és Gideon mivel fog hozzájárulni az ünnepi asztalhoz, aztán elköszöntek egymástól.

Fenella, amikor még egyszer körülnézett, beletörődéssel nyugtázta, hogy nemcsak az ágyakat kell előkészítenie a rózsaszín szobában, hanem a túlzottan tompa világítással is tenniük kell valamit. Rupert szülei azt szerették, ha minden foglalatban legalább 100 wattos körte ég. Fel is halmoztak belőle egy életre elegendőt, és eszükbe sem jutott, hogy energiatakarékos égőket vegyenek. Fenellának lámpák után kellett néznie, hogy a szobában megfelelő világítás legyen. Nagyon csábította, hogy áthozzon néhány, fotózáshoz használt spotlámpát. Azzal móresre tanítaná őket!

Azt is ki kellett találnia, hogy hol aludjon a fiatal francia. Hirtelen sírhatnékja támadt, ami biztos jele volt a terhességének. Máskülönben nem könnyezett volna amiatt, hogy el kell helyeznie valakit.

❄

Rupert roppant elégedettnek tűnt önmagával, amikor Fenella újra a konyhába lépett. A lányok jóízűen falatozták a sült krumplit meg a sült babot, de ezúttal nem ők okozták önelégült arckifejezését.

– Megmentettem a helyzetet! – közölte diadalmas hangon a férfi.

– Tényleg? – kérdezte folytatásra váró hangsúllyal Fenalla. Ő maga csak egyetlen lehetőséget látott volna a helyzet megmentésére: ha Rupert szülei nem hozzájuk, hanem egy szállodába mennek.

– Szereztem egy dadát, aki segíteni fog a gyerekekkel.

Fenella leült, és az asztalon álló borosüvegre nézett, azt fontolgatva, hogy merjen-e inni egy pohárkával.

– És hogy sikerült ilyen gyorsan szert tenned valakire?

Mire Rupert a magyarázata végére ért, Fenella kételyei megduplázódtak. A dada, akiről Rupert beszélt, az egyik barátjuk lánya, Meggie volt, egy elbűvölő, csinos, de nagyon félénk fiatal lány.

– Már miért akarná Meggie velünk tölteni a karácsonyát? – kérdezte hitetlenkedve.

– Mert a megállapodás szerint máskülönben az apjával kellene lennie, és Meggie ennek nagyon nem örül – magyarázta Rupert. – És mivel én elég szép summát ajánlottam fel fizetségképpen, az apja, aki elég sóher, és alig ad neki valamit, egyszerűen nem tudott nemet mondani.

– Én szeretem Meggie-t – mondta az ötéves Glory, majd a szájába dugta a mutatóujja és a hüvelykujja között tartott babot.

– Én is – csatlakozott hozzá Simmy, aki mindenben utánozta a nővérét.

– Akkor minden rendben. Biztos vagyok benne, hogy Meggie csodálatos dada lesz – mondta Fenella, de magában azt gondolta, hogy Rupert akciója miatt egy újabb emberről kell gondoskodnia a lassan áttekinthetetlen karácsonyi forgatagban. De mivel a férfi mindent megtett azért, hogy segítsen rajta, nem érezte ildomosnak, hogy bármilyen megjegyzést tegyen. – Mikor érkezik?

– Holnap, rögtön ebéd után. Időben ahhoz, hogy valóban a segítségünkre legyen.

– Ismered Fenellát és Rupertet – mondta Meggie-nek az anyja, útban Somerby felé. – Nagyon kedves emberek. Nem beszélve arról, hogy Rupert most tényleg rendesen perkál.

Meggie elmosolyodott az anyja által használt, kissé már elavult szlengen.

– Ami főszerepet játszik abban, hogy a papa beadta a derekát. De egyvalamiben igazad van. A karácsony sokkal jobb lesz Somerbyben, mint amilyen a papával és Ignatiával lenne.

– Az az iguána! – tette hozzá az anyja mosolyogva. Akkor kezdték így nevezni Ignatiát, amikor Meggie apja elhagyta az anyját a jóval fiatalabb nő miatt.

– Vagy inkább botsáska, aki állandóan azt hangoztatja, hogy milyen kövér vagyok – mondta Meggie.

– Drágám, csak irigyli a domborulataidat. A tieid ugyanis igaziak, míg az övéi szilikonból vannak – vigasztalta az anyja, de a pillantásába aggódás vegyült. – Te egy gyönyörű, fiatal lány vagy, hibátlan bőrrel…

– Tudom, hogy nem vagyok *kövér!* De az iguána azt mondja – vagy legalábbis utalni szokott rá –, hogy ha soványabb lennék, lenne barátom. Mert, és ezt is az orrom alá dörgölte már párszor, annak az elsőéves egyetemista lánynak, akinek nincs barátja, biztosan van valami baja. – Az ismét átélt megaláztatás egy pillanatra a torkára

forrasztotta a szót. – A maga kedves módján így akarja a tudtomra adni, hogy túlsúlyos vagyok, és nem tudom, hogy kell viselkedni társaságban.

– Csak félénk vagy…

Meggie felsóhajtott.

– Ignatia csak azért tűr el maguknál, mert jól bánok a gyerekekkel, és így a nyakamba sózhatja a kicsiket. Ami persze nem baj. Ennek ellenére szívesebben töltöm a karácsonyt fizetett dadaként, mint náluk.

– Ó, drágám, azért örülsz a lehetőségnek, ugye? Tudod, amikor felhívtam Rupertet a tűzifa miatt, és megemlítette, hogy a sok vendégen kívül még a szülei is náluk töltik a karácsonyt, és el sem tudja képzelni, hogy fognak elviselni két fogzó babát, kicsúszott a számon, hogy te esetleg ki tudnád segíteni őket, és annyira örült…

Meggie megpaskolta az anyja térdét.

– Ne aggódj, anya, tényleg örülök. Annak is, hogy nem nekem kellett elintéznem apával, hanem te megtetted helyettem.

– Azért szörnyű, hogy szívesebben vagy idegen gyerekekkel, mint az apáddal, nem gondolod?

– A legszívesebben veled és Jimmel lennék, ez nyilvánvaló – mondta Meggie. – De apa így legalább nem vetheti a szememre, hogy nem vállalok munkát a szünetben. – Felsóhajtott. – Talán elfelejtette, hogy hol lakunk, és az, hogy nem vezetek, nem teszi könnyebbé a helyzetet.

– Tudom, drágám. Én azonban nagyon örülök, amikor itthon vagy, és látom, hogy milyen szépen bánsz Petallal.

– Hát persze! Ő az én kishúgom, és nagyon szeretem.

Az asszony a lányára mosolygott, majd az útjelzőt követve balra fordult.

– Azt mondta, hogy a pénzből beiratkozhatsz egy autóvezetői tanfolyamra.

– Milyen kedves, hogy megszabja, mire költsem – jegyezte meg Meggie keserű hangon. – Egyébként is ez volt a tervem.

– Fukar – ismerte be az asszony. – És szeret másokon uralkodni. De mindig is ilyen volt. És ez a korral csak rosszabb lesz.

Egy pillanatra elhallgattak. Végül Amanda törte meg a csendet.

– Egyébként azt mondta, hogy amennyiben náluk töltöd a szilvesztert…

– Vigyázzak a gyerekeikre?

– Nem, partit rendeznek…

– Ami azt jelenti, hogy nem dada, hanem pincérnő leszek – fejezte be a félbehagyott mondatot Meggie. Szívesebben lett volna bébicsősz. Szerette a féltestvéreit, és azok is szerették őt. A gyerekek nem bíráskodtak az emberek felett, mint a felnőttek. Az apja partijain a mostohaanyja mindig hosszasan magyarázta a vendégeknek, hogy Meggie *nem* az ő gyermeke, hiszen ahhoz, hogy az övé lehessen, tízévesen kellett volna megszülnie. Újabb hosszú csend telepedett az autóra.

– Azt hiszem, ez az utcájuk – szólalt meg Meggie. – Tegyél ki itt, máskülönben úgy kell majd kitolatnod, máris annyi az autó.

Meggie végigment a hosszú kocsifelhajtón, és közben szemügyre vette a hatalmas házat, amelyet Gainsborough-ék fokozatosan újították fel az évek során. Egy dombtetőn állt, onnan nézett le az alant elterülő téli tájra. A ház szemmel láthatóan Anna királynő idejében épült, és az évszázadok során többször is bővítették. A bővítések nem feltétlenül használtak az eleganciájának, de valahogy barátságosabb és persze nagyobb lett tőlük az épület.

Amikor megérkezett, meglepetten látta, hogy az egész Gainsborough család kivonult a ház elé az üdvözlésére. A hosszú, felfelé tartó séta miatt kapkodva szedte a levegőt.

– Elnézést a fogadóbizottságért – kezdte Fenella –, de észrevettünk az emeleti ablakból, és a lányokat ezután nem lehetett odafenn tartani.

– Én meg éppen a konyhából mentem felfelé, amikor az ajtóhoz értek – tette hozzá Rupert, majd kivette a lány kezéből a táskát. – Köszönjük, hogy eljöttél. El sem tudom mondani, mennyire hálásak vagyunk.

– Úgy tűnik, nagyon hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára láttunk, Meggie – folytatta Fenella. – Már az első évedet végzed az egyetemen, ugye? Egek, ha én feleilyen csinos lettem volna elsőéves koromban! De a túl sok parti miatt nem aludtam eleget, és az meg is látszott rajtam. Te viszont ragyogsz!

– Hát, én nem igazán vagyok bulizós típus – ismerte be Meggie. Elmosolyodott, de az idegességét továbbra sem tudta legyűrni. Emlékezett rá, hogy amikor pár évvel korábban utoljára Somerbyben járt, több kutya is futkározott a ház körül, most viszont egyet sem látott. – Hol vannak a kutyák?

Fenella gyászos képet vágott.

– A jó öreg Bessie alig pár hónapja hagyott itt minket. Most kutyamentes környezet vagyunk. – Röviden elmosolyodott, majd a lányaihoz fordult. – Gyerünk, csajok. Mutassuk meg Meggie-nek a szobáját.

– Majd én megmutatom! – kiáltotta Glory, és a parancsnokságot átvéve, Simmyvel a nyomában elindult az emeletre vezető lépcső felé. A sort Rupert zárta, Meggie táskájával a kezében.

– Ha berendezkedtél, csatlakozz hozzánk egy teára – mondta Fenella, aki Meggie-vel együtt pár lépéssel lemaradva követte a többieket az emeletre.

– Biztos jut nekem is? – kérdezte Meggie, mert mivel fizetett alkalmazottnak gondolta magát, nem akarta növelni a vendégek számát. – Nem sok hasznomat veszik, ha rólam is gondoskodniuk kell.

Fenella nevetve megállt.

– Nagyon örülök, hogy itt vagy, és nálunk, mivel folyamatosan iszom, mindig van tea, és jut belőle mindenkinek. Bár most, a karácsony miatt, ihatunk valami erősebbet is. Végül is már ebéd után vagyunk!

– Így igaz – erősítette meg Rupert. – Majdhogynem kötelező inni valamit.

Amikor Fenella és Meggie a lépcsőfordulóhoz ért, Glory megfogta Meggie kezét, és bevezette egy kisebb szobába, amely két nagyobb szoba közé ékelődődött be.

– Innen már magatokra hagylak benneteket, lányok – közölte Rupert. – Meg kell gyújtanom a tüzet az étkezőben. Ha nem melegítem fel időben a kéményt, még holnap is jégverem lesz, és akkor hol esszük meg az ünnepi vacsorát? – Leszaladt. Hosszú lábaival pillanatok alatt megtette a nem is olyan kicsi távolságot.

– Sajnálom, hogy ennyire kicsi – mondta Fenella bocsánatkérő hangon a szoba ajtajából. – Eredetileg öltözőszoba volt, vagy talán egy tartalék hálószoba, és amint látod, a lányok lakrészét osztja ketté, amelyhez tartozik egy nagyon szép fürdőszoba padlóba süllyesztett dupla fürdőkáddal, amiben nagyon jól lehet gyereket fürdetni. Amikor elkezdődik az esküvői szezon, a lányoknak ki kell költözniük innen, de most direkt kapóra jön.

Meggie körülnézett. A szoba valóban kicsi volt, de kényelmesnek és főleg nagyon otthonosnak tűnt.

– És itt van a híres-hírhedt fürdőszoba – folytatta Fenella a lépcsőfordulóra nyíló ajtóban állva. – A lányok fűtött úszómedenceként használják, nem mintha annyira nagy lenne.

– Fürödni akarok! – nyafogta Simmy.

Meggie megpróbálta felidézni, hogy miért is hívják a kislányt Simmynek, de nem sikerült neki. Leguggolt a kislány elé.

– Ahhoz még kicsit korán van, nem gondolod? – kérdezte kedvesen. Meggie gyakran bánkódott azon, hogy a felnőttekhez nem tud olyan természetes magabiztossággal viszonyulni, mint a gyerekekhez.

Fenella kézen fogta a kisebbik lányát.

– Meggie most megiszik egy csésze teát, és lehet, hogy pár karácsonyi sütit is bekap, mielőtt bármi másba belekezdene. Hamarosan megérkeznek az ikrek is. – Meggie-re nézett. – Hat hónaposak, és jön a foguk. Éppen erre van szükségünk, hogy az apósom és anyósom karácsonya tökéletes legyen! Még szerencse, hogy a ház távoli végében fognak aludni.

Fenella fáradtnak látszik, gondolta Meggie.

– Ha gondolja, szívesen előkészítem az ágyakat, de másba is szívesen besegítek. Ha kell, megtöltöm a karácsonyi pulykát. Szeretném magam hasznosnak érezni – mondta kedvesen.

Fenella arca hamuszürkére változott.

– A pulyka! Elfelejtettem elhozni! Vajon Rupert el tud menni érte?

Meggie látta, hogy Fenella őrlődik: vagy jó, vendégszerető háziasszony módjára itt marad, vagy elmegy a pulykáért.

– Feltételezem, hogy a lányok el tudnak kalauzolni a konyhába – mondta. – Ott készítek magamnak egy teát. Maga pedig elmehet a pulykáért.

– Komolyan mondod? Megleszel nélkülem? – kérdezte Fenella megkönnyebbült hangon.

– Természetesen. Majd Glory és Simmy megmutatja, mit hol találok. Már ha Rupert nem lesz a közelben – mondta Meggie. – Ne aggódjon.

– Nagyon kedves, hogy ezt felajánlod. Tudom, hogy Rupertnek még ki kell nyitnia az étkezőasztalt, amihez elő kell keresnie a szükséges kiegészítőket. Ha magunkban vagyunk, sohasem

használjuk az étkezőt, és a vendégeink többsége is szívesen eszik a konyhában, így időbe telik, mire mindennel elkészül.

Ebben a pillanatban Rupert jelent meg a lépcsőfordulóban, két éjjeli lámpát tartva a kezében. – Ezeket a szüleim szobájába hoztam. Tudod, hogy szeretik, ha fényárban úszik minden, és eszembe jutott, hogy a rózsaszín szobában nincs elég lámpa.

– Ó, Rupert, egy isten vagy! Én is gondoltam, hogy tenni kellene valamit, de aztán kiment a fejemből. Mikor kell elmenned a szüleidért? – kérdezte az órájára nézve Fenella. – Nekem még el kell hoznom a pulykát.

– Mondtam nekik, hogy nem tudok kimenni értük – felelte Rupert. – Már megrendeltem nekik a taxit.

– Rupert! Nem volt ellenükre?

– De, természetesen. De ajtótól ajtóig fogják szállítani őket, így muszáj lesz elégedettséget színlelniük. Nekik is tudniuk kell, hogy az utolsó pillanatban kerültek csak képbe.

– És mikor érnek ide?

– Úgy hat óra körül.

Fenella szeme elkerekedett.

– Olyan későn?

– Ők is ezt kérdezték, de mondtam nekik, hogy nagyon sok dolguk van a taxisoknak, és elegendő időt akartam hagyni neked is, hogy mindennel elkészülj. Amire szükséged is lesz, ha még el kell menned.

– Majd segítek – ajánlotta Meggie. – Csak mondják meg, mit csináljak. Ha kell, becsomagolom az ajándékokat.

– Azokat nem a Mikulás bácsi csomagolja? – kérdezte Glory.

– Nem – felelte Fenella. – A Mikulás bácsi csak azokat az ajándékokat csomagolja be, amelyeket ő tesz a zoknidba. A többi ránk marad. És mivel vásárlás után én semmit sem szoktam becsomagolni, nagyon hálás lennék, Meggie, ha segítenél.

Besötétedett. Meggie és a lányok a fürdőszobában voltak. Glory és Simmy boldogan pancsolt a hatalmas kádban, Meggie pedig végigpörgette magában a délután eseményeit. Becsomagolta Fenella helyett az ajándékokat, a kislányok segítségével készített még egy adag süteményt, majd körbejárta a kertet, és az ott gyűjtött csipkebogyóból, rozmaringból és borostyánból karácsonyi asztaldíszeket állított össze a vendégszobákba. Közben remekül érezte magát. Hasznos volt, és értékelték, amit csinált. És üdítő változatosságként élte meg, hogy diétamániás mostohaanyja nem járt a nyomában, és nem éreztette vele, hogy nem kívánatos személy a házban.

A Gainsborough család karácsonya mennyeinek ígérkezett. A terv az volt, hogy miután a lányok ráncosra áztatták magukat a fürdőkádban, hálóruhában lemennek a földszintre, és megnézik a fát. Fenella elmondta, hogy elméletileg nem látták még kivilágítva, ami persze nem volt igaz, mert látták. Csakhogy, szenteste lévén, ez az alkalom különlegesebb lesz minden eddiginél. A hosszú fürdő tulajdonképpen arra volt jó, hogy korán elálmosodjanak.

Meggie *A karácsony előtti estét* olvasta fel éppen a pancsoló gyerekeknek, amikor üdvözlés hangjait hallott odalentről, ami csak azt jelenthette, hogy vendégek érkeztek. Ahhoz, hogy Fenella és Rupert mellett otthon érezze magát, már elegendő időt töltött a házban, ám a tudat, hogy most a puccos vendégeikkel is találkoznia kell, rémülettel töltötte el. Fenella korábban elmondta neki, kik jönnek hozzájuk karácsonyra: Hugo fényképész volt, a felesége, Sarah esküvőket szervezett, valamint Gideon és Zoe, előbbi ételkritikus és szakíró, utóbbi szakács. Mindannyian a család régi barátai. Meggie arra gondolt, hogy majd meghúzódik a háttérben, és amennyire lehet, a gyerekekkel marad. Az apjánál legalábbis ezt a stratégiát szokta alkalmazni.

Hamarosan újabb mozgolódás támadt odalenn, amibe ezúttal síró gyerekhang is vegyült. Ez csak Sarah és Hugo ikreitől származhatott, akikről Fenella szintén beszélt neki, és akik miatt tulajdonképpen a házban tartózkodott. A sírás egyre erősödött, ami arra utalt, hogy valaki elindult az ikrekkel felfelé.

– Halihó! – mondta egy flancolós férfihang. Meggie megfordult, és egy magas, szőke férfival találta szembe magát, aki egy kisbabával a karján már a fürdőszobaajtóban állt. – Bocs a zavarásért, de Fen azt mondta, hogy jöjjünk egyenesen fel. Egyébként Hugo vagyok, ennek a kis szörnyetegnek a papája. A másikat Sarah hozza.

– Hugo bácsi! – kiáltotta Glory.

Meggie akkor már állt, és automatikusan kinyújtotta a kezét a síró kisbaba felé.

A férfi azonban nevetve hátralépett.

– Én a helyedben nem venném át. Pelenkaproblémánk van.

Meggie halkan felnevetett, és ismét kinyújtotta a kezét a babáért.

– Profi vagyok pelenkaügyekben – mondta. Az apja már a kezdet kezdetén kijelentette, hogy a pelenkacsere nincs benne a munkaköri leírásában, így a kicsiket mindig Meggie szabadította meg a piszkos pelenkáktól, ha Ignatia nem volt odahaza.

– Akkor – mondta Hugo –, ha nem bánod… Ő Ted, a teljes nevén Edward. Fen azt javasolta, hogy tegyük be mindkettőt a kádba – ami, mint látom, úszómedence méretű – a lányok mellé.

– Brrr… – fújtatott Glory. – Szó sem lehet róla, ha kakisak.

– Nem lesznek kakisak, ha tisztába teszem őket – mondta Meggie, aki már lefektette Tedet a fürdőszobaszőnyegre, és nekiállt lefejteni róla a ruhácskáit.

– Látom, hogy tényleg profi vagy – jegyezte meg a férfi.

Ebben a pillanatban egy elegáns, de fáradt kinézetű nő lépett a fürdőszobába egy másik sivalkodó babával.

– Itt van a pelenkás táska. – Elhallgatott, amikor észrevette a gyermekét vetkőztető Meggie-t. – Nem zavar a kakis pelenka? – kérdezte. – Sarah vagyok, ő pedig Imogen. De mi csak Imminek szólítjuk.

– Én pedig Meggie vagyok, és egyáltalán nem zavar a kakis pelenka – felelte Meggie arra gondolva, hogy ezzel a bemutatkozással összefoglalta mindazt, amit róla tudni kell.

Most, hogy Ted a legtöbb ruhájával együtt a pelenkájától is megszabadult, a sírás is abbamaradt. Meggie átvette Immit is, és odafektette a tesója mellé.

– Nagyon értesz hozzájuk – jegyezte meg Sarah. – Megyek, és felhozom a fürdőszékeiket. – A pancsoló kislányokra mosolygott. – Ne féljetek, mire a vízbe kerülnek tiszták és illatosak lesznek. – Beledugta a kezét a vízbe. – Tökéletes.

Nem sokkal később Meggie egyedül maradt a négy gyerekkel. A kislányok örültek az új társaságnak. Simmyt – időközben Meggie-nek eszébe jutott, hogy ez a Cymbeline becéző alakja – különösen elbűvölte a két, életnagyságú játékszer, akik ugyancsak elégedetten gügyögtek az úszószékeikben.

Egyszer csak Rupert jelent meg az ajtóban, felmérte a helyzetet, és senkihez sem címezve azt mondta:

– Megyek, és előkészítem az italokat. – És már el is tűnt az ajtókeretből.

– Köszi! – kiáltotta Sarah a hálószobájukból, ahol a bőröndjeiket csomagolta ki.

Meggie, arra gondolva, hogy a nagyobb lányoknak most már ki kellene jönniük a vízből, fogott két nagy fürdőlepedőt, és szárazra törölte őket. Utána, dünnyögte magában, jöhetnek a kicsik.

Éppen az egyforma, imádnivalóan helyes rózsamintás hálóingeket adta fel a lányokra, amikor köhécselést hallott az ajtó felől. Az ajtóban a legjóképűbb férfi állt, akit Meggie emlékezete szerint valaha látott. Az egyik kezében egy üveg pezsgőt tartott, a

másikban, ügyesen elhelyezve az ujjai között, három pezsgőspoharat.

– Szűzanyám! – mondta Fenella Zoénak, miután látta, hogy a francia, kezében a pezsgővel meg a poharakkal, eltűnt a lépcsőfordulóban. Ők a konyha hívogató melege felé indultak, amikor Fenella végre meg merte kérdezni:

– Hol találtátok? Vajon Meggie megbirkózik a helyzettel?

– Már meg is birkózott. Kitűnően ellátta a kicsiket – mondta Hugo, az érintett bébik apukája, aki Fenellát és Zoét követve ugyancsak a konyhába lépett.

Fenella vágott egy grimaszt, mire Zoe felnevetett.

– Nem egészen erre gondoltunk, Hugo drágám. – Közben mindketten leültek a konyhaasztal mellé.

Zoe férje, Gideon, egy nagy halom, ennivalóval teli dobozt egyensúlyozva a kezében, megállt a küszöbön.

– Egy jelentős bortermelő fia, és hogy szert tegyen némi nemzetközi tapasztalatra, most nálunk dolgozik. Mellesleg tökéletesen beszél angolul.

– És nagyon szereti a gyerekeket – tette hozzá Zoe, és önkéntelenül is megérintette a domborodó pocakját. – Azt mondja, hiányoznak neki az unokahúgai meg az unokaöccsei.

– Ó! – sóhajtotta elérzékenyülve Fenella. – Akkor még jobban sajnálom, hogy nem tudott hazamenni karácsonyra.

– Ne sajnáld – dünnyögte Gideon, majd az egyik dobozból előhúzott egy nagy, aranyló valamikkel teli edényt. – A fivéreiért meg a nővéreiért nincs annyira oda.

– Ha már apróságokról beszélünk, alig várom, hogy láthassam Gloryt és Simmyt. Talán meg sem ismerem őket, akkorát nőttek az utolsó találkozásunk óta – mondta Zoe.

– Az ám! Hadd mondjam meg, milyen hálás vagyok, hogy Simmynek is mindig ugyanolyan klassz ajándékokat hozol, mint Glorynak. Emlékszem, kiskoromban milyen irigykedve bámultam a káprázatos ruhákat, amelyeket a nővérem kapott a keresztanyjától, a Harrodsból. És amikor egyszer, valószínűleg az anyám sugallatára, én is kaptam tőle egy hasonlóan szépet, elsírtam magam zavaromban. – Fenella megköszörülte a torkát, és gondolatban utasította a hormonjait, hogy hagyják végre békén.

– Istenem, hogy lehetsz ennyire buta? Hiszen mindkettőt egyformán szeretem. Szóval, miért gondolod, hogy Meggie nem tud megbirkózni Étienne-nel? – kérdezte Zoe. Valószínűleg megérezte, hogy témaváltásra van szükség, máskülönben Fenellán még jobban eluralkodnak az érzelmei.

– Meggie nagyon félénk – magyarázta Fenella. – A mostohaanyja mindent megtesz azért, hogy demoralizálja. Az anyja felhívott az autóban, amikor a pulykáért mentem, és mindent elmesélt. – Elkomorodott. – És tudod, az elmondottak alapján ez a mostoha olyannak tűnik, mintha egyenesen a *Hófehérké*ből lépett volna elő. Még nem találkoztál vele, Zoe, de Meggie nagyon bájos.

Alacsony, elképesztő domborulatai vannak, és nagyon csinos. Mindehhez csodálatos természet társul, érthető, hogy odavannak érte a gyerekek. És bár dadusként van itt, szeretném, ha szép karácsonya lenne.

– Már tudom is, mit adok neki ajándékba – tűnődött hangosan Zoe. – Egy vagány harisnyanadrágot. Tulajdonképpen magamnak vettem, mert nagyon megtetszett, és mert elfelejtettem, hogy terhes vagyok. Kizárt, hogy rám jönne.

– Nekem meg van egy kasmírszvetterem, amit a Brorában vettem egy leárazáson – mondta Fenella. – Tőlem azt kapja majd. Igazából nem az én színem a sötét rózsaszín, de Meggie-n ragyogóan fog állni, azt hiszem.

– Attól tartok, hogy a többi ajándékom nagyon egyhangú lesz – folytatta Zoe. – Csupa ehető dolog. A legtöbb esetben skót karamella. Én magam készítettem, mert tudom, hogy nem nagyon lesz időm a főzésre, ha ez a kis poronty megszületik.

– Imádom a skót karamellt! – kiáltotta lelkesen a konyhába lépő Rupert.

– El sem hiszem! – mondta a nyomdokaiban érkező Sarah. – Az ikreket ott hagytam azzal a két helyes fiatallal meg a lányaitokkal!

– Ami azt jelenti, hogy végre leguríthatunk egy felnőtteknek való italt – jelentette ki Rupert, és máris elővarázsolt egy újabb üveg pezsgőt.

– Még mielőtt megérkeznek a szüleid – tette hozzá Fenella kedvetlenül.

– Ami azt illeti, nekem nagyon vicces emlékeim vannak az öregeidről, Rupe – jegyezte meg nevetve az Agának támaszkodó

Gideon. – Még akkor is, ha ők az ellenkezőjét gondolják. Emlékszel, drágám, amikor mi gondoskodtunk róluk, mert Fenellánál megindult a szülés, és Rupertnek be kellett vinnie a kórházba?

– Én csak arra emlékszem, hogy majdnem megmérgeztük őket valami ősrégi raguval – felelte nevetve Zoe. – Tényleg, nem lettek utána betegek?

– Nem – mondta Fenella. – Nem mintha észrevettem volna az újszülött Glory mellett. És akkor itt volt még az a nyavalyás főzőverseny is; minden időmet felemésztette.

– Az enyémet is – dünnyögte Zoe beszédes pillantást vetve Gideonra, aki odalépett mellé, és magához vonta.

Fenella, aki úgy döntött, hogy egy korty pezsgőnél nem iszik többet, felsóhajtott.

– Annyira vártam ezt a karácsonyt, hogy mindannyian együtt legyünk!

– Meglásd, jó lesz – vigasztalta Sarah. – Mi majd semlegesítjük az apóst meg az anyóst.

– Tudom – bólogatott Fenella, és bár pocsékul érezte magát, mindent megtett azért, hogy lelkesnek tűnjön. – Még jó, hogy a pásztorjáték már a múlt vasárnap megvolt. Azt szeretem a legjobban a karácsonyban. Nagyon szép volt, ahogy gyertyafény mellett végigénekeltük az összes karácsonyi éneket.

– Az ikrek végigordították volna – jegyezte meg Hugo bólogatva. – Szóval tényleg jó, hogy megvolt. Egyikünk sem hallott volna belőle egy hangot sem.

– És most, hogy Lord és Lady Gainsborough is hamarosan megérkezik, talán valóban szerencsésebb, hogy már túl vagytok rajta

– adott hangot az egyetértésének Zoe is. – Ugyanakkor be kell ismernünk, hogy Rupert szülei nagyon szórakoztatóak tudnak lenni.

– Igen – bólogatott hevesen Sarah. – Glory keresztelőjén halálra nevettük magunkat rajtuk.

– Te könnyen beszélsz. Nem te vagy a menyük. – Fenella vigasztalhatatlan volt.

– Majd mi megvédünk tőlük – szólalt meg újfent Zoe. – Egyébként is azt hiszik, hogy a szobalányod vagy a dadusod vagyok, vagy valami hasonló. Minden rendben lesz, meglátod!

Gideon elnevette magát.

– Eszedbe ne jusson szobalányruhába bújni! A végén még azt hinnék, hogy Rupert ejtett teherbe, és szenteste ide vagy oda, megparancsolják neki, hogy dobjon ki a házból!

– Ha már a szenteste került szóba – boldog karácsonyt! – emelte magasra Hugo a pezsgőspoharát.

Végre Fenella is kezdte jobb színben látni a világot. Hálás volt a barátainak, hogy mindenben képesek meglátni a nevetségest.

Rupert leemelt az Agáról egy tálcát.

– Vegyetek! Sajtos stangli. Zoe hozta. A kedvencem.

Fenella felállt.

– Azt hiszem, illene felvinnem belőle egy keveset Meggie-nek meg a francia vendégnek.

– Ülj csak vissza a helyedre, drágám. Fáradtnak látszol. Majd én viszek nekik – ajánlotta Rupert.

– Bízzátok csak rám! – mondta Sarah. – Nekem úgyis fel kell mennem a gyerekeimért. – És mielőtt Fenella vagy Rupert

tiltakozhatott volna, felkapott egy tálca stanglit, és kiviharzott vele a konyhából.

Meggie képtelen volt megszólalni, amikor a fürdőszobában, pezsgősüveggel a kezében csatlakozott hozzá a fantasztikus kinézetű férfi.

– *Elló!* – mondta rendkívül szexi akcentussal. – Étienne vagyok, de Angliában inkább Steve-nek szólítanak.

– Igen? Lefordítják a nevedet? – kérdezte Meggie, és magában eldöntötte, hogy ő az Étienne-hez fog ragaszkodni.

Étienne, miután letette a poharakat, kihúzta a dugót a palackból, és töltött.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte, miközben átnyújtotta a lánynak az egyik poharat.

– Meggie-nek. Ma én vagyok a dada.

– Dada? Mint nőstény kecske?

Meggie felnevetett. A férfi viccelődött vele, de olyan kedvesen, hogy nem bánta. És mivel már amúgy is elég vörös volt az arca a fürdőszobában eltöltött hosszú időtől, talán az sem volt feltűnő, hogy elpirult.

– Valószínűleg igen.

Ebben a pillanatban Sarah lépett a fürdőszobába egy pohárral és egy tálca sajtos stanglival.

– Pezsgőzés a fürdőszobában! Milyen dekadens. Bár kétlem, hogy Fennek és Rupertnek ez járt volna a fejében, amikor kialakították ezt a lenyűgöző helyiséget. Boldog karácsonyt!

Koccintottak.

– És most – folytatta Sarah – az lesz a legjobb, ha megszabadítalak benneteket ettől a két rosszcsonttól…

– Miért? – kérdezte Étienne. – Úgy látod, nem érzik jól magukat?

– Nagyon is élvezik a helyzetet – bólintott Sarah. – De gondolom, ti is szeretnétek csatlakozni a partihoz. – Közben letett a szőnyegre egy babaruhákkal és egyéb felszerelésekkel teli szatyrot.

– Mi itt akarunk maradni – jelentette ki Glory, és a húga nyomban rábólintott.

– Én jól érzem magam idefenn – mondta Meggie. – És úgy tűnik, a babák is jól elvannak velem… velünk.

– Én is teljesen jól vagyok – csatlakozott hozzá Étienne. – Hiányoznak a nővérem gyerekei.

– Ó – sajnálkozott Sarah. – Rossz lehet neked, hogy a családodtól távol kell töltened a karácsonyt.

A fiú vállat vont.

– *C'est la vie.*

– Mi lenne, ha mindketten lemennének, és meginnának egy italt a többiekkel? – kérdezte Meggie. – A babák nemsokára úgyis az anyukájukat akarják majd, de addig még pihenhet egy picit – tette hozzá, Sarah-hoz intézve a szavait. Meggie nagyon jól tudta, hogy a kisbabás anyukák mennyire vágytak néha egy-két lopott, babamentes pillanatra. A mostohaanyja örökké erről beszélt, és az

anyja is hálás pillantással köszönte meg, ha kivette a kezéből a kishúgát.

– Jó ötlet – bólogatott Étienne. – Maga lemegy, mi meg vigyázunk a gyerekekre.

Meggie úgy ítélte, hogy még ennek a nagyon e világi mondatnak is szexi felhangja volt az akcentus miatt. – Nem kell itt maradnod velem – mondta. – Megleszek egyedül is.

– Én pedig jól megleszek veled, meg ennek a remek pezsgőnek a maradékával – szögezte le Étienne.

Meggie nem értette, miért elégszik meg a fiú azzal, hogy vele maradjon. Se félénk nem volt, önbizalomhiányban sem szenvedett, nyugodtan csatlakozhatott volna a többiekhez.

– Lemehetünk veled, Sarah néni? – kérdezte Glory

– Hát persze! Ha magammal viszem Gloryt és Simmyt, nem lesz olyan nagy bűntudatom azért, hogy rátok hagyom az én gyerekeimet. – Sarah felkapta a poharát. – Bármikor szólhattok, ha meggondoltátok magatokat. Csak kiáltsatok, és már itt is vagyok. Gyertek, lányok! Nézzük meg a fát! Előfordulhat, hogy a Mikulás hagyott alatta valamit.

– De buta vagy, Sarah néni! A Mikulás csak a zoknikba hoz ajándékot, a fa alá nem.

– Bocsánat – motyogta Sarah. – Elfelejtettem.

– Tényleg nem kell itt maradnod velem – mondta Meggie Étienne-nek, miután Sarah kiment. – Megihattál volna egy italt. Találkozhattál volna Fenellával és Ruperttel.

– Fenellával és Ruperttel már találkoztam, és bármilyen kedvesek is, szívesebben iszogatok pezsgőt ebben a kellemes fürdőszobában egy csinos lánnyal, ezeknek az aranyos kisbabáknak a társaságában.

Meggie-nek gondolkoznia kellett, hogy mit mondjon erre.

– Nagyon szeretheted a gyerekeket – mondta végül.

– Igen.

– Gondolom, szomorú vagy, hogy nem lehetsz velük karácsonykor.

A fiú vállat vont.

– Majd látom őket vízkeresztkor.

Elmosolyodott, Meggie szerint túlságosan is ellenállhatatlanul.

– Nem értem, miért sajnál mindenki, hogy itt kell töltenem a karácsonyt, amikor *én* nem akartam hazamenni.

– Miért?

– Egy egészen zavarba ejtő ok miatt. Van karácsony másnapján egy focimeccs, amit meg akarok nézni.

– Ó.

– De te sem vagy otthon karácsonykor. Ha egyszer itt vagy. Ezek az emberek nem a rokonaid.

Meggie bólintott.

– Tényleg nem. A szüleim elváltak. Ebben az évben úgy volt, hogy az apámmal meg az új családjával töltöm a karácsonyt, de az

anyukám hallotta, hogy Rupertéknek sok vendége lesz, így felajánlotta nekik, hogy átjövök hozzájuk bébiszitternek.

Étienne a homlokát ráncolta, és keresztbe fonta a karját.

– És te szívesen vállaltad?

Meggie ismét bólintott.

– Tulajdonképpen igen. Nem szeretem az apámnál tölteni a karácsonyt. A mostohaanyám… – elhallgatott, mert nem tudta eldönteni, ildomos-e kiadni a mostohaanyját egy gyakorlatilag idegen embernek. Végül úgy döntött, hogy megteheti. A mostohaanyjának vele kapcsolatban biztosan nem lennének fenntartásai. – Az a helyzet, hogy nem jövünk ki valami jól. Ő nagyon… kritikus. És ha ott lennék is, gyerekfelügyelettel tölteném az időm túlnyomó részét, bár hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vigyázok rájuk szívesen.

– És mi kritizálnivalót talál rajtad? Mi kivetnivaló lehet egy szép, fiatal lányban, aki hajlandó arra, hogy vigyázzon a gyerekeire?

– Azzal nincs is baja, hogy a gyerekekre vigyázok, de szépnek biztosan nem talál. Nem vagyok neki elég vékony. – Ha nem ivott volna meg egy pohár pezsgőt, ez biztosan nem csúszott volna ki a száján. Ráadásul tudta, hogy ezzel csak felhívja a figyelmet az egyik legelőnytelenebb vonására.

– Tényleg? Állj fel!

Meggie a kád szélén üldögélt. A fiú megfogta a kezét, talpra segítette, és alapos vizsgálatnak vetette alá.

– Nem, tényleg nem vagy sovány. Tökéletesen rendben van veled minden. Ezt utálja benned a mostohaanyád.

Meggie megdöbbent, és már tiltakozni akart, de Étienne már el is fordult, és újratöltötte a poharát, így hagyta a témát.

– Rupert és Fenella fizet nekem azért, hogy vigyázok a gyerekekre. Az apám mindig örül annak, ha pénzkereső elfoglaltságot vállalok. Mióta új családja van, nem törődik azzal, hogy engem is eltartson. Azt mondja, sokkal önállóbbnak kellene lennem pénzügyileg.

– Tehát nem fog hiányolni, ha nem leszel velük?

– Nem igazán. Azzal a feltétellel, hogy a szilvesztert náluk töltöm. Nagy partit rendeznek, ahol elvárja, hogy segítsek nekik, és vigyázzak a kicsikre.

– És te? Az apáddal akarod tölteni a szilvesztert? Nem szeretnél inkább a barátaiddal bulizni?

– Az apám Londonban él, és nekem ott nincsenek barátaim. Egyébként sem fog hiányozni a bulizás.

– Látok benned valami szomorúságot. Nem akarod elmondani, mi bánt?

Meggie az arcára erőltetett egy mosolyt.

– Nem vagyok szomorú, ugyanakkor ironikusnak látom a helyzetemet. A másik dolog, amit a mostohaanyám a szememre szokott vetni, hogy nincs barátom. De ha lenne, akkor nem lehetnék náluk ingyencseléd.

– Cseléd? Ez egy új szó nekem.

– A cseléd az, aki a házimunkát végzi. Mint Hamupipőke. Ő is cseléd volt, mielőtt találkozott volna a tündérkeresztanyjával.

– Ah! A *Cendrillon!* Ismerem a történetet. De a mostohagyerekeid azért nem csúnyák, ugye?

Meggie elnevette magát.

– Ők nem a mostohagyerekeim, hanem a féltestvéreim. Egy kisfiú meg egy kislány. Persze hogy nem csúnyák. Nagyon is aranyosak. Idősebb korukban valószínűleg lesznek étkezési problémáik, de most még csak szeretnivalók.

– Mindegy, akkor sem foglalkozunk velük a továbbiakban. – Fogta az üveget, és a poharába töltötte belőle a maradékot.

Meggie meglepetten látta, milyen gyorsan túljutottak egy üveg pezsgőn. Aggódni kezdett, hogy a gyerekek mellett nem lett volna szabad ennyit innia.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha kivisszük innen a kicsiket.

Nyilvánvalóan Sarah is hasonlóképpen gondolkodott, mert néhány szendviccsel a kezében ismét megjelent a fürdőszobaajtóban.

– Tessék, itt van néhány falat a stangli mellé. Vagy inkább lemennétek inni valamit? A lányok még mindig a karácsonyfában gyönyörködnek; nagyon aranyosak. Egy perc múlva Hugo is itt lesz, és segít lefektetni az ikreket.

Meggie Étienne-re pillantott.

– Te menj csak le. Én segítek Sarah-nak megetetni a babákat. – Már korábban észrevette a szatyorban a cumisüvegeket.

A fiú pillantása elidőzött rajta néhány percig, végül azonban megvonta a vállát.

– Oké. Hamarosan találkozunk.

Meggie szívesen elüldögélt Sarah társaságában az esküvői lakosztály kanapéján. Mindegyikük fogott egy-egy babát. Meggie megnyugtatónak, majdhogynem vigasztalónak találta a tompa

világítást és a cumizást kísérő hangokat. Ő maga inkább csendben maradt volna, mert akkor talán előbb elaludtak volna a kicsik, Sarah azonban beszédes kedvében volt.

– Fantasztikusan néz ki ez az Étienne, nem gondolod? Gideon azt mondta odalenn, hogy minden lány odavan érte az irodában, ő azonban nem hazudtolja meg a gall származását; nagyon tartózkodóan viselkedik velük.

– Velem nagyon barátságos volt – felelte Meggie. – A gyerekekkel pedig egyenesen elbűvölő. Semmi távolságtartást nem láttam benne.

– Fenella nagyon boldog, hogy segítesz nekünk a gyerekekkel, de hogy Étienne is ilyen jól bánik velük, az egy igazi, kellemes ráadás. Rupert szülei egy rémálommal is felérnek, és bármelyik pillanatban itt lehetnek.

Meggie nem tudta, helyes-e, hogy Sarah pletykálkodik a dadával, de egyáltalán nem bánta.

– Ezt hogy érti?

– Olyanok, mintha egy másik korból maradtak volna itt. Talán a háború előtti időkből, amikor még mindenkinek volt cselédje, akikkel nem bántak igazán udvariasan. Kész csoda, hogy Rupert ilyen jó fej lett. Mert a szülei aztán gőgösek! És nem tudják megbocsátani Fenellának, hogy még nincs fia.

– De hát nem a férfi határozza meg, hogy…

– De igen! De ezt nekik próbáld megmagyarázni! Vagyis, inkább ne! – Sarah Meggie-re pillantott. – Neked természetes tehetséged van a babaetetéshez.

Meggie halkan felnevetett.

– Én inkább gyakorlatnak nevezném. Egyébként gondoltam rá, hogy dadának kellene lennem. Nagyon szeretem a gyerekeket.

Sarah megrázta a fejét.

– Ugyan egy halom pénzt kereshetnél vele, de az idődd túlnyomó részét gyerekek, dadusok és más nők férjei között töltenéd, és ez nem feltétlenül jó. – Elhallgatott. – De ha *mégis* úgy döntesz, hogy dadának állsz, kérlek, tudasd velem. Mint fél London, én is állandóan jó gyerekfelügyelőt keresek.

– Maga esküvőket szervez, ugye? – Meggie általában túl szégyenlős volt ahhoz, hogy beszélgetést kezdeményezzen valakivel, de a helyzet intimitása ezt most majdhogynem természetessé tette számára.

– Alapvetően igen, de nem csak esküvőkkel foglalkozom, és gyakran van szükségem alkalmi kisegítőkre. Ha gondolod, add meg az elérhetőségeidet.

– Nem hiszem, hogy sokra menne velem egy ilyen eseményen. Túl félénk vagyok, míg a meghívottak általában lenyűgöző, társaságban otthonosan mozgó emberek.

Sarah felnevetett, amivel csak azt érte el, hogy a kicsinye egy pillanatra felnyitotta a szemét.

– Rólad sem lehetne azt állítani, hogy nem vagy lenyűgöző, és egy őszinte mosoly néha sokkal többet ér, mint a tágra nyíló szem vagy a tökéletes fogsor. Mindkettőnek túl nagy jelentőséget tulajdonítanak. És lefogadom, hogy megbízható vagy. Ha elfogadod a megbízást, biztosan meg is jelensz.

– Természetesen!

– Akkor kérlek, mégiscsak add meg nekem az elérhetőségedet, és én is megadom neked az enyémet. Gondolom, egyetemista vagy. Ha valaha dolgozni akarsz a szünidőkben, nálam mindig találsz munkát.

– Ez igazán kedves ajánlat, de én nem Londonban lakom. Oda csak akkor megyek, amikor meglátogatom az apámat.

– Az ajánlatom akkor is áll, és nem csak Londonban dolgozunk. Tudatni fogom veled, ha a környéken szervezünk valamilyen eseményt. Ó! Szerintem megint érkezett valaki!

Bár már mindkét csecsemő mélyen aludt, és nyugodtan le lehetett volna tenni őket, szótlan egyetértéssel mindketten odafent maradtak. Néma csendben hallgatták a panaszáradatot az utazással kapcsolatos kellemetlenségekről, a hideg házról, és hasonló csendben figyelték a felfelé haladó léptek tompa koppanásait is.

– A rózsaszín szobában helyeztem el magukat – mondta Fenella. – Tartozik hozzá egy fürdőszoba is. Belépős zuhanyfülkével.

– Mi másként juthatna be az ember egy istenverte zuhany alá, ha nem belépéssel? – kérdezte egy arrogáns férfihang. – Négykézláb? Vagy dupla szaltóval?

Meggie és Sarah összenézett, és nagyon kellett vigyázniuk, hogy vihogni ne kezdjenek.

Fenella megkönnyebbülten felsóhajtott, és elkapta a konyhaasztal másik végén ülő Rupert pillantását. Egymásra mosolyogtak. Mindenki ott ült az asztalnál, kivéve a két kisbabát, akik édesdeden aludtak a szobájukban, és a két kislányt, akik elmélyülten játszottak a Zoétól kapott előkarácsonyi ajándékkal. Zoe és Gideon halpástétoma egy nagy tál frissensült társaságában Rupert előtt volt az asztalon. A tálak olyan nagynak tűntek, hogy képtelenség lett volna őket körbeadni, így Rupert biztosra vette, hogy a szülei is elégedettek lesznek az étellel. Egy örökkévalóságig tartott, míg mindenkit leültettek, többé-kevésbé arra a helyre, amelynél Sarah ülésrendje szerint a nevük szerepelt. Nem sokkal később Fenella megkönnyebbülten vette észre, hogy máris el kell hagynia az asztalt, mert a kislányok számára eljött a lefekvés ideje. Tudta, hogy valószínűleg ő is el fog aludni velük együtt, talán még meseolvasás közben. Nem tudta volna megmondani, mikor került utoljára időben ágyba, és igazából még a zoknikat is el kellett rendeznie a kandallópárkányon. De előtte szívesen szundított volna egy keveset.

– Oké – nyomta bele Rupert a tálalókanalat a pástétom tetejére halmozott, aranyló pürébe. – Remélem, mindenki éhes.

– Kitölthetem a bort? – kérdezte Étienne.

– Igen, köszönöm – felelte Rupert. Az asztal túlsó végén ülő Fenella remélte, hogy a fiatal francia, aki nagy hírű bortermelő családból származott, nem fogja kifogásolni az évjáratot.

– Remélem, ebben a halpástétomban nincs rák – jegyezte meg Lady Gainsborough. – Allergiás vagyok a rákra.

Fenella szeme Zoéra siklott, aki habozás nélkül rávágta:

– Nincs benne rák.

– Az jó, mert hánynom kell tőle – folytatta Lady Gainsborough, ha esetleg nem mindenki értette volna pontosan, mit eredményez az „allergia”.

Ez hosszú étkezés lesz, futott át Fenella fején, és gondolatban már a menekülési lehetőségeket tervezgette.

Meggie-nek percekbe tellett, mire rájött, hogy hol van. De aztán minden az eszébe jutott. Somerbyben volt. Ahogy körülnézett, meglátott valamit az ágya végében. Egy zoknit! Azonnal felvillanyozódott. Az anyjától mindig kapott karácsonyi zoknit, de az apja és az iguána úgy gondolta, hogy túl öreg ő már az ilyesmihez. Meggie túláradó örömmel húzta közelebb magához a degeszre tömött zoknit, és nekiállt kipakolni. Elérzékenyült, amikor arra gondolt, hogy Fenella milyen fáradtan rakhatta össze a benne rejlő ajándékokat. Az orrészben volt egy csokoládés narancs (az anyukája is mindig tett egyet zokniba, mert pontosan kitöltötte az orrát), egy csomag Mikulás-mintás zsebkendő és egy háromrészes piperekészlet.

A csokoládés narancsból rögtön megevett egy szeletet (az otthoni hagyományoknak része volt, hogy karácsonykor csokoládéval kezdték a napot), és közben hagyta, hogy Étienne felé kalandozzanak a gondolatai. A fiú majdhogynem káprázatosan jóképű volt, de ezzel együtt, és a franciasága ellenére, nagyon

kedvesen viselkedett. Gondoskodott róla, hogy még ő is vonzónak érezze magát mellette. És milyen helyesen bánt a kicsikkel! Meggie vágyakozva felsóhajtott, és végre kezdte elhinni, hogy egészen különleges karácsonya lesz.

Felöltözött, és lement a földszintre, a konyhába. Rupert az este nem engedte, hogy ott maradjon, és segítsen leszedni az asztalt, és Meggie arra gondolt, hogy talán maradt még tennivaló, amit elvégezhet, mire a többiek lemennek. Fenella és Rupert mindent megtett azért, hogy ő is jól érezze magát, így ő is könnyíteni akart a terheiken.

Élvezettel töltötte el, hogy egyedül lehet a nagy, ódivatú konyhában, bár most, hogy Bessie már nem sündörgött ott körülötte, kicsit üresnek találta. Szeretett volna feltenni valami karácsonyi zenét, de a hifiberendezés túl bonyolult volt, és nem akart időt vesztegetni azzal, hogy kitalálja, hogyan működik. Azt akarta, hogy ragyogjon a konyha, mire Fenella felébred. Amikor mindennel végzett, bekapcsolta a tűzhely fölé kihúzott lámpafüzér meseszerűen apró égőit.

Még egyszer, utoljára letörölte az asztalt, amikor Étienne lépett a helyiségbe.

– Jó reggelt! Boldog karácsonyt! – mondta.

Szűk kék pulóverében, jól szabott farmerében és fényes fekete cipőjében egyszerre volt elegáns és laza. Odalépett Meggie-hez, és megpuszilta az arcát. Érezni lehetett, hogy frissen borotválkozott; bársonyosan sima bőrének kellemesen fűszeres illata volt.

Meggie gyorsan elmormolt magában egy hálaimát, hogy legalább a fogát megmosta, és nem hagyta reggeli utánra, mint máskor. Félénken elmosolyodott.

– Boldog karácsonyt neked is. Mit szólnál egy csésze kávéhoz? – A sarokban állt egy kávéfőző gép, majdnem olyan, mint az apjáé, és Meggie szinte biztosra vette, hogy be tudja kapcsolni.

– Majd én elkészítem – mondta Étienne, és géphez lépett. – Kaptál karácsonyi zoknit?

– Igen! Nem is számítottam rá, így nagyon meglepődtem. Te is kaptál?

– Én is, de szerintem a Mikulás azt hiszi, hogy piszkos vagyok, és még alkoholista is. Tusfürdőt tett a zoknimba, szappant, meg egy kis üveg brandyt. – A fiú faarccal mesélte mindezt, de Meggie látta rajta, hogy csak viccel.

– Én is hasonló dolgokat kaptam, és még csokoládét – felelte Meggie. Felötlött benne, hogy a pipereholmik valószínűleg a vendégszobák számára vásárolt készletből származhattak, hiszen tudta, hogy Somerby bizonyos részeit ki szokták adni.

– Az én zoknimban is volt csokoládé.

Meggie legnagyobb megkönnyebbülésére (mivel el sem tudta képzelni, hogy mit mondhatna még) Rupert is megérkezett. A szeme kialvatlan volt, a haja rémesen kócos, és a köntöse alatt élénk csíkos pizsamát viselt.

–’Reggelt! Boldog karácsonyt! – mondta álmos mosollyal. – A lányok már hajnali négykor odamásztak hozzánk a Mikulástól kapott zoknikkal. Hála istennek, később még elaludtak. Fenella is. Most mindhárom lány kómában van. Teát? Kér valaki?

Meggie már odacsúsztatta a teáskannát az egyik főzőlapra, így Rupertnek csak ki kellett töltenie a forró vizet.

– A szüleimnek ágyba viszem a teát – magyarázta –, aztán visszajövök, és iszunk egy kis pezsgőkoktélt. – Az egyik kampóról leemelt egy kisebb teáskannát, és megtöltötte. – Nem tudom, képes leszek-e rávenni őket, hogy a reggelijüket is az ágyban fogyasszák el. Akkor egy kicsit rendetlenkedhetünk idelenn.

Rupert éppen összekészítette a tálcát, amikor Hugo tűnt fel a konyhaajtóban. Már felöltözött, de fáradtnak látszott. A karján ott ült a kék rugdalózóba öltöztetett Ted.

– Jó reggelt mindenkinek! Magasságos ég, Rupe, hol szerezted ezt a pizsamát? Nem gondolod, hogy harsány egy kicsit? Mindjárt megvakulok a csíkjaitól!

– A lányok minden karácsonyra kiválasztanak nekem egy pizsamát valami flancos katalógusból – magyarázta Rupert. – Egyszer talán megérem, hogy sötétkéket kapok valamilyen diszkrét mintával, de most, a jelek szerint, ez a vakító csíkos a menő.

– Átvegyem? – lépett oda Meggie Hugóhoz kinyújtott karral, mert megint úgy érezte, hogy hasznossá kell tennie magát. Ráadásul egy kisbaba mögött jól el is lehetett bújni. – Megkeressem a cumisüvegét?

– Igazából azt reméltem, hogy találok valahol egy banánt vagy valamit, amit összezúzhatok neki. De előtte be kell hoznom az etetőszéket az autóból.

– Arra nem lesz szükség – mondta Meggie. – Összezúzok egy banánt, és ölből megetetem. Mi van Immivel? Gondolom, mostanra ő is megéhezett.

– Egy igazi kincs vagy! – mondta hálásan Hugo. – Megyek, és őt is lehozom. Sarah biztosan örülni fog, ha tovább aludhat egy kicsit. Éjjel még szoptatja a kicsiket, és bár már nem megy el vele négy óra, mint régen, elég sokat nyaggatják.

– Add csak ide azt a babát – mondta Meggie-nek Étienne, aki addig egy parányi csészéből kortyolgatta a kávét, ám ezzel együtt valószínűleg több koffein volt benne, mint egy egész üveg instantban. – Te pedig – fordult Hugóhoz – hozd le Immyt. Meggie addigra készít nekik valamilyen zúzalékot.

Hugo minden további kérlelés nélkül elindult a lányáért. Meggie szíve belesajdult a látványba, amit a kétségbeejtően jóképű fiú nyújtott a babával az ölében. El is fordult gyorsan, hogy ne vegyék észre a pirulását. Emlékeztetnie kellett magát arra, hogy még csak tizenkilenc éves, túl fiatal ahhoz, hogy saját babákon járjon az esze, főleg Étienne-nel, akivel közel sem azonos ligában játszott. Nevetséges volt még a gondolat is.

Még mindig alig kapott levegőt, amikor a fiú, a kezében egy köténnyel, megjelent a háta mögött.

– A tűzhely előtt találtam. Vedd fel. Nagyon pancsosak tudnak lenni ezek a kicsik.

– Ahogy mondod – jegyezte meg Rupert, aki egy teáscsészékkel, kenyérrel és vajjal megpakolt tálcával akkor indult az emeletre. – Én addig megpróbálom meggyőzni az öregeimet, hogy karácsony alkalmából az ágyban költsék el a reggelijüket. Akkor talán lesz lehetőségünk egy kis vidámságra. Ó, szia, Zoe! Látom, versenyezni akarsz velem pizsamafronton.

Zoe bágyadtan mosolyogva akkor lépett a konyhába, amikor Rupert kiment. Piros flanelpizsama volt rajta köntössel és hozzáillő papuccsal. Még így is jól néz ki, gondolta Meggie, bár a terhes pocakjával akár a télapóval is össze lehetett volna keverni.

– Boldog karácsonyt nektek! – mondta Meggie-nek és Étienne-nek.

– Boldog karácsonyt! – válaszolták szinte egyszerre.

Pár perc elteltével Hugo és Rupert jelent meg ismét a konyhában: Hugo Immivel a karján, Rupert elégedetten dörzsölgetve a kezét.

– Küldetés teljesítve – az ősök ágyban maradnak. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most rögtön leülünk reggelizni. Ha Sarah és Fen nem akar lejönni, majd felvisszük nekik az ennivalót.

– Sarah le akar jönni – mondta Hugo. – Egy perc, és szólok neki, hogy hamarosan eszünk. – Azzal egy hálás pillantás kíséretében átadta Immit Meggie-nek, és lehuppant egy székre.

– Én sem hiszem, hogy Fen és a lányok ki akarnának maradni belőle – tűnődött hangosan Rupert. – Amikor utoljára arra jártam, mocorgást hallottam a szobáik felől, szóval, szerintem hamarosan lent lesznek. Akkor hát? Ki kér pezsgőkoktélt?

– Tudod – kezdte Hugo –, azzal, hogy narancslét öntesz az egyébként kitűnő pezsgőhöz, csak megédesíted, és mindannyian tudjuk, hogy a cukor méreg.

Zoe a fejét csóválta.

– Hugo! A pezsgő alkohol! Attól, hogy kihagyjuk a koktélból a narancslevet, még nem lesz egészségesebb.

– Azért vagy ilyen kioktató, mert te nem iszol – torkolta le a férfi. – Én akkor is jobban szeretem tisztán a pezsgőmet.

– Karácsony van: mindenki úgy issza, ahogyan szereti – vetett véget a vitának Rupert.

– Úgy tűnik a legjobb pillanatban érkeztem – mondta elégedetten Gideon. – A pezsgőbontásra. – Megcsókolta a feleségét, aztán Meggie-t is megpuszilta. – Nos, mi legyen a reggeli? Rántotta és füstölt lazac? Akarod, hogy megcsináljam, Rupert?

– Igen, légy szíves – felelte lelkesen Rupert.

– De gyorsan, mert mindjárt éhen halok – mondta panaszosan Zoe.

– Én is – dünnyögte Étienne, miközben gyengéden lekanalazott egy apró állról egy adag félrecsúszott banánt.

– Hát, akkor lássunk neki! – kiáltotta vidáman Gideon.

Meggie meglepetten érzékelte azt a nyugodt lazaságot, amellyel a körülötte lévő, egymást olyan jól ismerő, rendkívül szimpatikus emberek között elvegyült. Ez nem volt jellemző rá. Amikor Sarah megérkezett, átadta neki Immit, mégsem érezte úgy, hogy új búvóhelyet kellene keresnie.

Amikor már mindenki az asztal körül ült, és a finom reggelit kanalazta – Étienne mindent megtett azért, hogy Meggie mellé kerülhessen, ami felvillanyozta a lányt –, Meggie megkérdezte:

– Mikor bontjuk ki a karácsonyi ajándékokat? Még van egy kis csomagolnivalóm.

– Biztosan azért, mert az én ajándékaim becsomagolása mellett nem jutott idő a sajátodra – mondta tele szájjal, bocsánatkérő hangon Fenella.

– Ebben a kérdésben nézetkülönbség van köztünk – vallotta be Rupert. – Az én családomban sohasem került sor az ajándékbontásra tea előtt.

– Az enyémben pedig mindig reggeli után jött el a nagy pillanat – tette hozzá Fenella. – És ez az én házam!

Meggie érezte, hogy a házaspár nem először folytatja le ezt a vitát.

– Na jó – felelte Rupert. – Akkor az egyik felét bontsuk ki most, a többit meg később. Talán a felnőttek maradhatnának tea utánra.

– És mikor esszük meg a pulykát? – kérdezte Gideon. – Akarjátok, hogy Zoéval elkészítsük?

– Igen, legyetek szívesek – vágta rá egyszerre Fenella és Rupert.

– Semmit sem akarunk kisajátítani – folytatta Fenella. – Épp elég dolga lesz mindenkinek. Általában három körül szoktunk enni. Megfelel? Ennek persze az a fő oka, hogy még sohasem tudtunk korábban elkészülni.

– Én szívesen megcsinálom a krumplit meg a kelbimbót – ajánlotta Meggie, majd gyorsan hozzátette: – Persze csak ha nem kell a gyerekekre vigyáznom. – Amikor látta, hogy mindenki ránéz,

zavarba jött, és úgy érezte, hogy magyarázkodnia kell. – Amikor az apámnál vagyok, ez mindig az én feladatom.

– De azért mi is segítünk majd, máskülönben felhólyagosodik a kezed a sok hámozástól – mondta Fenella határozottan. – A nagyszülőket azonban kihagyjuk, azt hiszem. – Egy pillanatra elhallgatott. – Az anyámmal versenyezni szoktunk, hogy ki pucol meg többet: ő ugyanis kést használ, én meg hámozót. És előfordul, hogy közben be is csípünk egy kicsit. – Megköszörülte a torkát. Nyilvánvalóan hiányzott neki a mamája.

Fenella megpróbálta kifújni magát reggeli után, kiélvezve azt a pár perc magányt, amíg a többiek elmentek az ajándékaikért. A családját figyelte: Rupert a kislányokat öltöztette nagy sietve, amikor meghallotta a nagyszülők hangját. A lépcsőre panaszkodtak hangosan, és minden másra, ami mellett elhaladtak a konyhába menet.

Fenella felpattant, eléjük szaladt, és beterelte őket a hallba.

– Jó reggelt! Boldog karácsonyt! – üdvözölte őket. – Remélem, jól aludtak. Menjünk át a nappaliba! – A vendégeket is hasonlóképpen fogadta reggelente, amikor Somerby esküvői helyszínként funkcionált.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Lady Gainsborough jeges hangon, figyelmen kívül hagyva Fenella karácsonyi jókívánságát.

– Éppen most teszik az ajándékokat a fa alá – felelte Fenella. – Már ég odabenn a tűz. – Hála Gideonnak és Étienne-nek, akkora lángok lobogtak a kandallóban, hogy a másik fűtést akár le is lehetett volna állítani.

Fenella átkísérte őket a nappaliba, ahol, legnagyobb örömére, a gyerekei csinosan felöltözve azzal a felhúzható vonattal játszottak, amelyet Zoétól és Gideontól kaptak ajándékba. Meggie ott ült velük a földön, és ha a szükség úgy hozta, visszatette a kisiklott vagonokat a sínekre. A babák, akik korábban elég hangosak voltak, most békésen aludtak a szoba egyik csendesebb sarkában, a dupla babakocsijukban.

– Jöjjenek, üljenek ide, a tűz mellé – ajánlotta udvariasan Fenella. – Gyerekek? Gyertek, kívánjatok boldog karácsonyt a nagymamának meg a nagypapának. – Bátorítóan rájuk mosolygott, mert tudta, hogy a lányai szívesen lemondanának erről a pillanatról.

Meggie, aki a jelek szerint jól értelmezte a helyzetet, felállt.

– Gyertek, lányok! Üdvözöljétek a nagyszüleiteket!

Lord és Lady Gainsborough lepillantott a két csöppségre. Egek, olyanok, mintha egy Roald Dahl-meséből léptek volna elő! Úgy néznek a lányokra, mintha utcagyerekek volnának.

– Rajta! – suttogta Meggie. – Kívánjatok szépen boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt, nagyi és papi – mondta engedelmesen Glory. Simmy többé-kevésbé megismételte ugyanezt.

– Fenella! – szólalt meg Lady Gainsborough. – Azt hittem, egyértelműen elmondtam, milyen ruhában szeretnénk látni a

gyerekeket! És elvárjuk tőlük, hogy nagymamának és nagypapának szólítsanak minket, ahogy mi is tettük annak idején!

– Csak összezavarodtak egy pillanatra – felelte Fenella. – Ne vegyék tőlük sértésnek.

Az anyósa azonban semmit sem szeretett jobban, mint megsértődni, főleg akkor, ha egyébként nem volt rá oka.

– És maga kicsoda? – kérdezte Lady Gainsborough Meggie-től.

– Meggie vagyok, én vigyázok a gyerekekre. Csak néhány napig leszek itt, hogy könnyítsek a háziasszony terhein. Tegnap a vacsoránál már találkoztunk.

Lady Gainsborough kegyes biccentéssel jelezte, hogy emlékszik, majd eres, gyűrűktől súlyos keze egyetlen intésével elbocsátotta a lányokat, és leült a keresztrejtvényhez, amelyet kifejezetten neki készítettek oda. A férje morrantott valamit, és ő is ugyanezt tette, csak ő a *Punch* egyik ősrégi számát vette a kezébe; Fenella egy eldugott dobozból kotorta elő neki.

A kínos pillanatok végeztével, látva, hogy a gyerekek visszamentek játszani Meggie-vel és Étienne-nel, Fenella megkönnyebbülten felsóhajtott. Megragadta a lehetőséget, és felszaladt az emeletre, a fürdőszobájukba. Megmosta a fogát, majd arra gondolt, hogy most már elég bátor, és előveheti a táskája mélyére rejtett terhességi tesztet. Eddig a karácsonyi előkészületekre fogta, hogy nem csinálta meg, de a lelke mélyén tudta, hogy inkább gyáva volt. És stresszes. És nem akarta, hogy a stressz elrontsa azt, ami – megfelelő körülmények között – nagyon boldog pillanatnak ígérkezett.

Fenella fél óra múlva ment vissza a nappaliba, érzései szerint megfelelően felvértezve a hosszú napra. Finoman kisminkelte magát, és új pulóvert húzott a farmernadrágjához. A többiek itallal a kezükben üldögéltek, és vidáman beszélgettek. Fenella jókedvűen vette tudomásul, hogy Hugo, Gideon és Étienne együttes vonzereje még az egyébként karót nyelt anyósát is meglágyította valamelyest. Tény, hogy Étienne, talán, mert francia volt, olyan tisztelettudóan tudott flörtölni, amellyel még Lady Gainsborough-nál is szemmel látható tetszést aratott. Minden rendben lesz, gondolta Fenella. Tökéletesnek ígérkezett a karácsonyuk.

És ekkor kihunytak a fények.

Fenella hallotta, hogy valakinek a száján kicsúszik egy „b” betűs szó, amit a férje krákogása követett.

– Biztosan kiment egy biztosíték – mondta. – Megyek, és megnézem.

– Várj, veled megyek – szólt utána Gideon. – Hátha szükségünk lesz egy B tervre a főzés miatt.

Mivel a nappalit díszítő karácsonyi füzérek nagy része elemmel működött, igazából nem is volt szükség asztali lámpákra. De ha a villany nem csak egy biztosíték miatt ment el, az bizony nagy probléma. A tűzhelynek ugyan négy sütője volt, de az eredeti terveik szerint az elektromos tűzhelyre is szükség lett volna.

– Hogy állnak a poharak? – kérdezte Fenella. Mit nem adott volna azért, ha ő is leküldhet egy korty italt.

– Majd én töltök – ajánlotta Hugo. – Te csak ülj le egy kicsit.

Fenella, készen rá, hogy bármelyik pillanatban újra felpattanjon, leült. Az áramszünet rossz érzéseket ébresztett benne. Nemrég cserélték ki a ház villanyvezetékeit, hatalmas pénzekért. Egy ilyen volumenű áramkimaradást nem lehetett egy rakoncátlankodó biztosítéknak betudni. Előhúzta a zsebéből a telefonját.

– Megnézem a Twittert – mormogta. – Onnan talán megtudom, mi történhetett.

– Csak nem vetemedsz ilyesmire karácsony napján? – kérdezte megbotránkozva az anyósa.

– De hát muszáj – szólalt meg Étienne. – A nagymamám sem szereti, ha ilyesmit csinálunk. Ugyanakkor a telefonok nagyon fontosak tudnak lenni. Az enyém például tele van a családomról meg a szőlőnkről készült képekkel. *Château de Saint-Vire.* Azt mondják, híres, *non?*

Biztosan híres volt, mert még Lady Gainsborough is pozitívan reagált, pedig őt nem érdekelték annyira a borok meg a szőlőtermesztés, mint a férjét.

– Megnézhetném? – kérdezte Étienne-től.

– *Certainement.*

Amikor Fenella meglátta a fiút a karót nyelt anyósa mellett fotókat nézegetve, reménykedni kezdett, hogy a bemutatóban szereplő *château* megteszi majd a hatását, és tetszeni fog Lady Gainsborough-nak.

Ő maga hamarosan kiderítette, hogy egy, már lokalizált áramkimaradás miatt ment el a villany, és egyelőre senki sem tudta megmondani, mikorra fogják megoldani a problémát. Karácsony napja volt, és bár nem jeleztek rossz időt, könnyen előfordulhatott, hogy nem túl sok mérnök és szerelő volt ünnepi ügyeletben.

Az információt a nappaliba visszatérő Rupert is megerősítette. Kimentek a folyosóra, hogy válthassanak néhány szót.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezte Fenella. Arra gondolt, hogy a ház bizonyos részeiben, mivel az elektromos radiátorok máris hűlni kezdtek, percről percre hidegebb lesz.

– Gideon azt tanácsolta, hogy a grillezőn készítsük el a pulykát, de akkor azt máris be kellene indítani. Minden más többé-kevésbé befér az Agába, így az ennivaló miatt nem kell aggódnunk. Hála istennek, hogy nem függünk teljesen az áramszolgáltatástól. És most jut az eszembe, hogy van néhány kempinglámpánk. Előkeresem őket, még mielőtt besötétedik.

Fenellának, mintha villám csapott volna belé, hirtelen az eszébe jutott valami.

– A ház! Gerald háza! Mi lesz azokkal a szegény emberekkel? Hatan vannak, és nincs hol megfőzniük a karácsonyi ebédet… vagy vacsorát… fogalmam sincs, hogy mit terveztek…

Rupert arckifejezése arra utalt, hogy osztja az asszony aggodalmát.

– És ami ennél is rosszabb, az a vacak fafűtéses kályha nem ad elég meleget.

– Valamit tennünk kell, Rupert. Nem hagyhatjuk magukra azokat a szerencsétleneket. Én akkor sem szeretnék karácsonyi

vacsorát főzni abban a házban, ha lenne villany. Át kell hívnunk őket, legalább enni…

Rupert bólintott.

– Tudom, hogy bántana, ha szemet hunynánk a problémájuk felett. Menj, és mondd meg nekik, hogy szívesen látjuk őket.

Fenella meglepődött.

– Nem mennél inkább te? Nekem elég tennivalóm van idehaza.

– Nekem meg kell keresnem a grillezőt, hogy a fiúk hozzáláthassanak a beüzemeléséhez.

– Nem kell megkeresned. Ott van a fészerben. Gideon és Hugo nélküled is boldogulni fog. Nekem viszont itt vannak a gyerekek.

– Akikre Meggie vigyáz.

– Nem hagyhatom magára! És mi lesz a szüleiddel?

– Majdcsak ellesznek valahogy. Számukra egyébként sem jelent sokat ez az áramkimaradás. Majd gondoskodom róla, hogy legyen elég lámpájuk. Az idősebbek rugalmasak szoktak lenni ilyen helyzetekben.

– Látom, hogy nem akarsz átmenni. Miért?

Rupert arcán bűntudat suhant át.

– Mert van valami, amit el kell intéznem. – A felesége vállára tette a kezét, és megcsókolta. – Nagyon sajnálom, drágám, de tényleg neked kell átmenned.

Bár bántotta, hogy Rupert nem volt hajlandó átmenni Gerald házába, Fenella kellemes érzésékkel eltelve lépett ki a friss levegőre, egyre távolodva a karácsonyi felfordulás zajaitól. Általában minden karácsonyi programba betervezett egy sétát, de ebben az évben, mivel olyan sok vendég, köztük babák is voltak a házban, ez elmaradt.

Akár gyalogosan is megtehette volna az utat, végül mégis az autó mellett döntött, mert arra gondolt, hogy az emberek esetleg hozni akarnak valamit magukkal. Végiggondolta, mit fog tenni, ha a ház lakhatatlanná vált a hideg miatt: mindenkit átköltöztet a nemrég átalakított istállóba. Mert ahogy azt ő is mondogatni szokta, a karácsony arra való, hogy befogadjuk azokat, akiknek nincs hová menniük. Mégsem szívhatta vissza azt, amit már többször is hangoztatott. Az istállóban legalább volt egy jó kályha.

A nő, aki ajtót nyitott, vele egyidős lehetett. Zaklatott volt, és szemmel láthatóan nem örült a látogatónak.

Fenella elővette legjobb, „én csak azért jöttem, hogy segítsek” mosolyát. Rengetegszer használta, amikor valamilyen eseménynek adott otthont a háza.

– Helló! Boldog karácsonyt. Csak azt szeretném kérdezni, hogy van-e áramuk. Fenella vagyok, odafenn lakom, a nagy házban. Én hagytam itt maguknak azt a szerény üdvözlőcsomagot. Mi

vigyázunk a házra a tulajdonos, Gerald helyett, amikor külföldre utazik.

A nő bólintott.

– Igen, megtaláltuk. Köszönjük. Villanyunk viszont nincs. És ebben az átkozott házban minden árammal működik. Egyébként Samantha vagyok. Röviden Sam.

– Nos, akkor meghívom magukat, hogy jöjjenek át, és csatlakozzanak hozzánk a karácsonyi ebédünkhöz. Körülbelül háromra leszünk készen – rögtön a királynő beszéde után. De ha nagyon fáznak, már most is átjöhetnek.

– Jöjjön be –mondta Sam. – Ez nagyon kedves magától. De ha maguknál nincs áramkiadás, akkor a miénket talán meg lehet csinálni.

Fenella bement a háza. A kályha körül, ami, bár dekoratív volt, nem sok meleget adott, szomorúan ott kuporgott az egész család. Az aggódó képet vágó férj karácsonyi mintás pulóvert viselt, két kisfiú, akiket a jelek szerint cseppet sem zavart az áramszünet, valamilyen elemes játékon játszott, és volt még egy idősebb pár, akik egyszerre voltak kétségbeesettek és rosszkedvűek.

– Helló! – mondta Fenella. – A legjobb pillanatban ment el az áram, igaz? Épp az imént javasoltam, hogy jöjjenek át hozzánk mindannyian. Nekünk sincs áramunk, de van egy nagy Agánk, meg olajjal működő központi fűtésünk, és a macsó vendégeim úgy döntöttek, hogy a szabadban, grillen sütik meg a pulykát. Úgy tűnik – tette hozzá rövid töprengés után –, jó tervet eszeltek ki; működni fog.

Az idősebb nő, aki olyan közel ült a kályhához, hogy majdnem hozzáért, szólalt meg:

– Nem lenne ildomos, ha rátelepednénk a családjára meg a vendégeire karácsony napján.

Ahogy ezt mondta, annyira hasonlított Lady Gainsborough-ra, hogy Fenella majdnem elnevette magát.

– Szó sincs róla, hogy ránk telepednének – felelte határozottan. – Szívesen látjuk magukat. És mivel már amúgy is elég sokan vagyunk, hat ember nem fog számítani. – Kicsit késve jött rá, hogy talán másképp is kifejezhette volna magát. – Sam karjára tette a kezét. – Átmegyünk a konyhába? Ott mindent megbeszélhetünk.

– Persze – mondta Sam túlságosan is gyorsan. – Megkínálom egy pohár sherryvel.

Az apró konyha hűtőkamrának is elmehetett volna egy étteremben, gondolta Fenella, amikor belépett. Az asztalon megpillantott egy nyitott palackot és egy félig teli talpas poharat.

– Ha őszinte akarok lenni, életmentő lenne, ha átmehetnénk – kezdte Sam. – Azon túl, hogy nem tudjuk elkészíteni a vacsoránkat, az apósom és az anyósom nagyon érzékeny a hidegre, és bármilyen nehéz természetűek is, nem akarom, hogy kihűlésben meghaljanak. – Sam felkapta a sherrys üveget és invitálóan megemelte Fenella felé. – Zugivóvá váltam. Henry, a férjem egy kortyot sem mer inni, hátha kórházba kell vinni a szüleit.

– Nos, nálunk is ott van az apósom meg az anyósom, és velük sem könnyebb. Szerencsére néhány nagyon jó barátunk is velünk karácsonyozik. Csodálatos emberek. És nemcsak ennivalónk van rengeteg, hanem helyünk is. El tudjuk helyezni magukat, és akkor

nem kellene titokban innia. Nálunk már reggelinél elkezdték a többiek.

– És maga? Nem?

Fenella megrázta a fejét.

– Még nem. Úgy éreztem, tisztán kell tartanom a fejemet. Attól tartok, a gyerekeim túl kicsik ahhoz, hogy a maga fiai számára érdekesek legyenek, és van nálunk egy hat hónapos ikerpár is, de szerencsére ott van a drága Meggie, aki vigyáz rájuk, és egy szívtipró francia, aki meg egyenesen odavan a gyerekekért. A jelek szerint Meggie-ért is, de ezt igazából még nem tudtam kifigyelni, mert nem volt rá időm. Biztosra veszem, hogy a maga fiaival is remekül kijönne.

– Ebben az esetben köszönjük a meghívást, örömmel élünk vele. Tényleg nagyon kedves. Tudom, hogy Henry nagyon hálás lesz, de ami a szüleit illeti – nos, ők sohasem azok.

– Az én férjem szülei ugyanilyenek. Értem a problémát, és együtt érzek magával. De a ház elég nagy ahhoz, hogy mindenki el tudjon vonulni, ha akar. És ha még nem mondtam volna, van egy játékszobánk, és egy pajtánk, ahol lehet pingpongozni. – Fenella elhallgatott. – Feltételezem, hogy össze kell szedniük a holmijukat, de várjuk magukat. Jöjjenek, amint elkészültek. Ugye odatalálnak?

Fenella, miután biztosították róla, hogy a család minden nehézség nélkül képes lesz eljutni Somerbybe, hazaindult. Közben azon tűnődött, vajon hogy boldogultak otthon nélküle.

A konyhában ott találta Zoét, Sarah-t és Hugót. A zöldségeket készítették elő egy viharlámpa mellett, ami nem adott valami sok fényt. Meggie, Immivel az ölében, a kanapén ült, és közben a babaszékben ülő Tedet csiklandozta a lábával. De a félhomály ellenére nagyon vidámnak tűnt a hangulat. A lányai bizonyára Ruperttel voltak valahol.

– Át fognak jönni – közölte, miután belépett. – Szegények! Ha nem lenne jégverem az a ház, akkor is kicsi lenne nekik, és Samnek – a feleség, két kisgyerekkel – ott van az apósa meg az anyósa, akiket ugyanolyan fából faragták, mint az enyémeket. Rupe talán velük van?

– Nem tudom – felelte Zoe, óvatosan kivájva egy krumpli belsejét. – Nem mondta, hova megy. Miért nem ülsz le egy pillanatra? Igyál valamit!

– Nos, ha Rupert szülei visszamentek az emeletre, és itallal is el vannak látva, készítek egy kis ezt-azt, hogy kitartsunk, amíg megsül a pulyka. – A hatalmas hűtőszekrényhez lépett, és kinyitotta az ajtaját. – Nem is tudom, mi lenne jó, amikor háromkor brutálisan nagy ebédet eszünk, de tény, hogy a reggeli és a pulyka között szükségünk lesz valamire. Rupert szülei imádják a szendvicseket. Készen megvettem hozzájuk a tölteléket. Meg ne mondjátok nekik! Meg lennének döbbenve. Mi majd füstölt lazacot eszünk, meg Zoe blinijét.

– Ó, ülj már le, Fen! – szólt rá Zoe kissé türelmetlenül. – Majd én megcsinálom a szendvicseket. Mikor érkeznek az új vendégek?

– Nem tudom biztosan – válaszolta Fenella megkönnyebbülten, hogy leültették. Hirtelen nagyon vigasztalónak találta a lámpafényt. – Majd meghalljuk, ha ideérnek, gondolom. Bár már nincs kutyánk, amelyik őrült ugatásba kezdene, így egy kicsit nehezebb dolgunk lesz.

Körülbelül húsz perccel később Hugo magukra hagyta a konyhában a lányokat, és kiment megnézni, hogy áll a grillezés. Sarah átvette az alvó Immit, mire Zoe és Meggie hozzáfogott, és készített egy nagy halom szendvicset. Fenella, aki képtelen volt sokáig egy helyen megülni, tejfölt kanalazott a többtucatnyi füstölt lazacra és blinire. A tetejét fekete kaviárral díszítette.

– Rendben – mondta Fenella. – Vigyük fel ezeket! – Azzal felkapott egy hatalmas tálat.

– Majd én! – kiáltotta egyszerre Meggie és Zoe.

– Ó, ti ketten, fogjátok már vissza magatokat! Én viszem a szendókat, egyikőtök meg hozza, legyen szíves, a blinis tálat. Jobb lesz, ha a nappaliban eszünk, nem gondoljátok? Nem ehetnek Sam rokonai a konyhámban, amikor az enyéimet alig engedem be. Még jó, hogy ennyire sötét van, legalább nem látszik a rendetlenség.

– Majd Meggie és én felvisszük az ennivalót – ismételte meg határozottan Zoe.

– Mindet nem tudjátok felvinni – felelte homlokráncolva Fenella. – Ráadásul te terhes is vagy, Zoe. Nem akarom, hogy eless a sötétben. Nem szabad félvállról venned az állapotodat. Bár beismerem, egy kicsit elkéstem a figyelmeztetéssel.

– Tényleg itt kellene maradnia – kapcsolódott be a meddőnek tűnő vitába Meggie is. – Szükség lehet idelenn magára. Amikor megérkeznek a vendégek.

Fenella azon tűnődött, az ő esze van-e elmenőfélben, vagy a többieké.

– A nappaliban is tökéletesen hallani fogjuk, ha nyílik az ajtó. – Ismét felkapta a tálcát. – Menjünk.

Lord és Lady Gainsborough a tűz mellett üldögélt, amely boldogan lobogott a kandallóban, és mindketten egy kempinglámpa fényénél olvasgattak. Más nem volt a szobában. Fenella arra gondolt, milyen szép így minden, hogy csak a karácsonyi füzérek világítanak, plusz néhány gyertya, meg a lámpa.

– Nem tudják, hol van Rupert? – kérdezte. A férfi ügyesebben ki tudott térni a szülei elől, mint ő, ezért jobban is kezelte a helyzetet. Arra gondolt, hogy talán még a karácsonyi ajándékait csomagolgatja valahol.

– Egész nap nem láttuk – felelte megbántott hangon az asszony.

– És vajon vele vannak a lányok? – kérdezte Fenella, mert hirtelen aggódni kezdett.

– A lányok a babaházzal játszanak – szólalt meg váratlanul Meggie. – Étienne van velük. Éppen karácsonyi dekorációt készítenek. Nem tudom, hogy boldogulnak vele, mert csak egy nagy elemlámpájuk van, de úgy látom, remekül érzik magukat.

Tényleg kincs ez a fiú, gondolta Fenella, és úgy döntött, amint lesz egy kis ideje, lemegy a pincébe, keres egy üveg finom konyakot, és hozzáteszi Étienne ajándékához, ami abban a pillanatban egy kasmírsál volt. Rupertnek vette valamikor, de a férje még csak ki sem húzta a celofánból. Étienne mindent megérdemelt, hiszen az adott helyzetben többet ért, mint a testsúlya rubinban.

– Meggie – szólalt meg újra Fenella. – Lennél olyan kedves, és behívnád a férfiakat, ha pár percre ott tudják hagyni a grillt? Üzemanyagra van szükségük, és segíteniük kell az italokkal.

Meggie leszaladt a lépcsőn, és kiment az udvarra, ahol Gideon és Hugo, vastag gyapjúsálakba burkolózva, meleg sapkában a grill mellett álltak, és a kezükben pohárral vidáman nevetgéltek.

– Szünet! – mondta nekik Meggie. – Fennek szüksége van magukra.

– Rendben – vágta rá Gideon. – Máris megyünk.

Meggie a földszinti mosdóba ment, hogy egy kicsit rendbe tegye magát. Fenella házában mindenki nagyon lazán vette az öltözködési szabályokat, még most, karácsonykor is. Az apjánál más szokások voltak. A mostohaanyja mindig új, klasszikus fekete ruhát viselt az alkalomra, általában kisebbet és feketébbet, mint az előző évi modell, és csak úgy kopogott a gyilkos tűsarkúja. Meggie és az anyja gonoszkodó megjegyzéseket szoktak tenni a fényképekre, amelyeket az iguána feltett a Facebookra. Úgy nézett ki rajtuk, mintha meg sem fordult volna a konyha közelében az ünnepek alatt. Ami nagyjából igaz is volt.

Itt azonban mindenki farmerben és pulcsiban volt, minőségi, mégis laza darabokban. Meggie sem akart slamposnak látszani. Ott volt Étienne, akit szeretett volna lenyűgözni. A fiún, talán mert francia volt, nagyon stílusosan állt a laza öltözék. Nem ártott volna, ha ő is a lehető legelőnyösebb formáját hozza. A mosdóba lépve azonban bosszankodva tapasztalta, hogy még egy teamécses sem ég sehol. Épphogy ki tudta venni a tükörképét: sötét, enyhén hullámos haj rugalmas hajpánttal összefogva a feje búbján, amelyből kiszabadult néhány, vállát verdeső kósza tincs. A kényelmes piros pulcsi, amelybe reggel belebújt, elfogadhatónak látszott, és elég előnyösen mutatta a hajlatait. Vagy csak azért gondolta, hogy így van, mert alig látta magát?

De minél több időt töltött ezeknek a kedves embereknek a társaságában, Étienne-t is beleszámítva, annál inkább megértette, hogy kóros önbizalomhiánya a mostohaanyja kritikus megjegyzéseiből táplálkozik. Amelyek viszont az iguána önmagával

kapcsolatos bizonytalanságaiból eredtek: azokat vetítette ki Meggie-re.

Még egy utolsó, felbátorodott pillantással végigmérte a tükörképét, aztán elindult vissza, a nappaliba. Hirtelen nagyon örült neki, hogy a karácsony nagy része még hátravan.

Meggie akkor csatlakozott ismét a nappaliban összegyűlt társasághoz, amikor Fenella sokadszor is megkérdezte:

– Hol lehet Rupert?

Most már Meggie-nek is feltűnt, hogy a ház urán kívül mindenki ott van; a kislányok imádattal Étienne-en csüngtek, egy pillanatra sem engedték el a kezét.

– Mondtam már, Fenella, hogy nem tudom – csattant fel ingerülten Lady Gainsborough. – Egyrészt a te férjed, másrészt azóta nem láttuk, hogy felhozta nekünk ezt a lámpát.

– Hát ez nagy segítség volt – hallotta Meggie Fenella halkan elmormolt válaszát. – Már kezdek aggódni miatta – folytatta hangosan.

– Ne aggódj – mondta Hugo. – Éppen most kaptam tőle SMS-t.

– Te… – kiáltotta megbántottan Fenella. – Mondd már, hogy mit írt, az istenért!

A kislányok olyan pillantást vetettek az anyjukra, amiből Meggie megértette, hogy ritkán látják ingerültnek. Odalépett hozzájuk.

– Nem kértek valamit enni? Szeretitek a füstölt lazacot?

– Azt, hogy el kellett ugrania valahová – felelte szemmel látható bűntudattal Hugo, majd fogott egy palack pezsgőt, és odament vele Rupert szüleihez.

Lord Gainsborough azonban egy kézlegyintéssel megállította.

– Whiskyt kérek! – mondta. – Vagy inkább whiskypuncsot. Gondolom, Rupert már elkészítette. Kevés dologban jó, de ahhoz nagyon ért.

– Rupert a jelek szerint eltűnt – mormogta Fenella, aki egyre nehezebben tudta kordában tartani az érzéseit.

Zoe sietett oda hozzá.

– Ne aggódj, Fen. Semmi baj. Nem tűnt el, csak ahogy Hugo is mondta, elment valahová. Etessünk meg mindenkit, aztán talán hozzáláthatunk az ajándékok kibontásához.

– Mi mindig ebéd után szoktuk kibontani az ajándékokat – jegyezte meg ellentmondást nem tűrő hangon Lady Gainsborough. – És az ebéden a pulykát értem, nem a szendvicset. – Ennek ellenére négy szendót is legyűrt, tehát valószínűleg ízlett neki.

A megjegyzés szinte galvanizálta Fenellát.

– Hát persze! Az ajándékok! Itt az ideje kiosztani őket, és aztán kezdődhet a bontogatás! Glory, drágaságom, el tudod olvasni a csomagokon a neveket? Ha igen, hordd szépen halomba őket, név szerint. – Kissé csüggedten elhallgatott. – Persze előfordulhat, hogy közben megérkeznek a vendégeink. Valószínűleg így is lesz, de ez

olyasmi, amit nem halogathatunk tovább. Szemét Rupert – tette hozzá jóval hangosabban, mint ahogy igazából szándékában állt.

Meggie segített a lányoknak, és hamarosan Étienne is bekapcsolódott. Elképesztő gyorsasággal csoportosították a csomagokat. Kiderült, hogy a felnőttek, a nagyszülők kivételével, a titkos ajándékozás mellett döntöttek, így közülük mindenkinek csak egy csomag jutott. Meggie elérzékenyült, amikor látta, hogy az öt ajándékával ő is kivételnek számít. Pedig előzőleg senki sem tudta, hogy itt lesz.

Ő csak Fenellának és Rupertnek hozott ajándékot – egy doboz házi készítésű süteményt –, míg Gloryt is Simmyt kifestőkkel, parókákkal és olyan ruhákkal lepte meg, amelyekben a *Jégvarázs* nővéreivé változhattak át. Meggie remélte, hogy a mamájának igaza lesz, és a házi készítésű, ehető ajándéknak jobban fognak örülni a háziak, mint valaminek, aminek helyet kellett volna keresni a házban.

Meggie látta, hogy Fenella továbbra is tűkön ül. Folyamatosan az óráját nézegette, bizonyára azon törve a fejét, hol lehet Rupert. Aztán, éppen amikor bejelentette, hogy „Rendben. Kezdjék az idősebbek. Nagypapa, bontsa ki az első ajándékát”, megszólalt a csengő.

– Megyek, és kinyitom! – mondta Fenella, és mire bárki más felajánlkozhatott volna a feladatra, eltűnt az ajtó mögött.

Meggie döntő lépésre szánta magát. A kislányok, akikről úgy gondolta, hogy egy szent türelmével várják a sorukat, kezdtek nyugtalankodni.

– Nézzétek meg, mit kaptatok tőlem! – súgta nekik. – Ott, az a két csomag. Csak maradjatok csendben, akkor nem fogjátok felidegesíteni a nagymamátokat.

De Lady Gainsborough már ideges volt. Hugo vette a bátorságot, és elmagyarázta neki, hogy kikre számíthatnak, mire ő jó hangosan megjegyezte:

– Nem értem, miért kell karácsony napján idegeneket hozni a házba! Bár most már eső után köpönyeg! – Abból, ahogy körbehordozta a pillantását a szobán, mindenki számára kiderült, hogy a vitriolos megnyilvánulás nemcsak az újonnan érkezőkre, hanem rájuk is vonatkozik. Az ő szemében mindenki idegennek számított.

Milyen kár, gondolta Meggie, hogy Lady Gainsborough fennkölt megjegyzését a nappaliba benyomuló család tagjai is meghallották, ami csak rontott egyébként is kínos helyzetükön.

Fenella gyorsan bemutatott mindenkit.

– Parancsoljanak, Mr. és Mrs. Williams, üljenek ide a kandallóhoz, az apósom meg az anyósom mellé.

Meggie megacélozta magát, mert arra számított, hogy Lady Gainsborough tiltakozni fog, de az idős hölgy csak megemelte a kempinglámpát, és szemügyre vette a másik párt.

– Gondolom, nem bridzselnek, vagy igen? – kérdezte csípősen. – A családom éppen az ajándékok kibontására készül, én viszont nem tudok unalmasabbat elképzelni annál, mint az egekig magasztalni minden egyes előkerülő zoknit vagy nyakkendőt.

Meggie rájött, hogy túl erősen szorítja Glory kezét, így gyorsan elengedte.

– Természetesen tudunk bridzselni – válaszolta rátartian Mrs. Williams. – És átkozzuk a napot, amikor a fiunk olyan nőt vett el, aki fel sem ismeri a lapokat. Van kártyájuk?

Fenella azonnal lecsapta a feladott labdát.

– Van! Mindjárt hozom!

Az anyósa látványosan megrázkódott.

– Nem olyan kártyára gondolunk, amivel „csapd le, csacsit” lehet játszani! Szerencsére, a férjem és én sohasem utazunk kártya nélkül. Mindig abban reménykedünk, hogy tudunk alakítani egy négyest valakivel.

– De kártyaasztalra biztosan szükség lesz – mondta szolgálatkészen Fenella. – Kértem is Rupertet, hogy készítse elő, de…

– Csak mondd meg, hol van! – vágott közbe Hugo. – Egy szempillantás alatt idehozom.

– Én pedig, kedves Lord és Lady Gainsborough, idehozom a kártyapaklijukat, ha szeretnék – ajánlkozott Gideon.

Mindenki nekilódult, csak Meggie figyelte a gyerekeket továbbra is. Az újonnan érkezett család tagjai hamarosan beilleszkedtek a társaságba. A felnőttek, italokkal a kezükben, leültek, és nemcsak a kártyaasztal került elő, hanem azok az ajándékok is, amelyeket ők hoztak magukkal. Sam szemmel láthatóan megkönnyebbült, hogy most már nem kizárólag rajta fog múlni a többiek boldogsága. Étienne a tíz év körüli fiúkkal máris élénk beszélgetést folytatott a sportról.

– Azt hiszem, teljesen szétestem – motyogta Fenella, és leroskadt a legközelebbi székre. – Már ahhoz sincs erőm, hogy kibontsam az ajándékomat.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és egy dobozt cipelve Rupert lépett be.

– Márpedig ezt ki kell bontanod!

Fenella ölébe tette a dobozt, amely, még mielőtt az asszony rápillanthatott volna, magától kinyílt, és egy fekete labradorkölyök mászott ki belőle. Fenella felkapta, és a mellére szorította.

– Ó, Rupert, te bolond! – kiáltotta boldogan. – Csodálatos is vagy, persze, de mégiscsak bolond!

Mindezt azonban úgy mondta, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá vált – nem kaphatott volna ennél jobb karácsonyi ajándékot. Meghatottan beletemette az arcát a ficánkoló szőrcsomóba.

– Hát van jobb a kiskutya illatánál? Drágáim, milyen nevet adjunk neki?

– Valami karácsonyosat! – kiáltotta Glory.

– Igen. Én is valami karácsonyosra gondoltam – bólogatott Rupert.

– Rudolph – mondta szégyenlősen Simmy.

– Milyen ragyogó ötlet, kicsi Cymbeline-em! – Rupert arca szabályosan felragyogott, ahogy magához ölelte kisebbik gyermekét. – De mivel lány, nevezzük inkább Rudie-nak, rendben? Nos? Hol vannak az ajándékaim?

Pár órával később Meggie úgy érezte magát, mintha szereplő lenne egy holland mester képén, akiről a tanulmányai részeként előadásokat hallgatott.

A hatalmas ebédlőasztalra négykarú ezüstkandeláberek kerültek; ennek megfelelően mindegyikben négy gyertya égett. Köztük helyezkedtek el az ételekkel megpúpozott hatalmas tálak: sült krumpli, roston sült zöldségek, szalonnazsírban párolt kelbimbó, önmagában párolt kelbimbó (Lady Gainsborough csak ezt a változatot szerette). Egy másik tálon Yorkshire puding pompázott, főleg a gyerekek számára, itt-ott feltűnt egy-egy tálcányi halrudacska és sült bab, amit a Williams család hozott arra az esetre, ha a fiaik nem akarnának pulykát enni. Volt krumplipüré és répapüré, így Sarah szilárd ételt is tudott adni az ikreknek, és mogyoróval, dióval, mazsolával, sós ropogtatnivalóval és sajtgolyóval (ez volt Lord Gainsborough kedvence) teli ezüsttálkák tették teljessé a terítéket, ami mindenkit lenyűgözött.

Minden üres felületen gyertyák égtek, mert ez volt az egyetlen helyiség, ahová Fenella nem akasztott fel lámpafüzért. A kandalló felett lógó antik tükör visszaverte az imbolygó fényeket. A tűz, ami egy ideje már csak pislogott, most ismét táncoló lángokra kapott.

Ha a különféle pulcsikat, sálakat, poncsókat viselő emberek nem tették volna maivá a jelenetet, bárki azt hihette volna, hogy egy

kosztümös előadás kelt életre a gyertyafényben úszó étkezőben, szolgák nélkül.

Az asztal gyerekek számára megterített végén, ahol Meggie és Étienne látta el a felügyeletet, nagy dunsztosüvegekben elhelyezett, elemmel működő égőgombolyagok adták a fényt – eleget ahhoz, hogy lássanak, ugyanakkor ne vehessék észre a rájuk nézve veszélyes evőeszközöket és a törékeny porcelánt. A két kislány szőke parókás Disney-hercegnőnek öltözve foglalt helyet az ünnepi asztalnál; az ikrek fején papírkorona volt. Ezúttal etetőszékekben ültek, egy modernben és egy antikban, és mindenki nagyon, de nagyon nyugodt és jókedvű volt. Rudie, a kutyakölyök, akit nagyon kifárasztott a rengeteg imádat, amelyben részesült, a tűz előtt szundikált egy bársonypárnán.

– Nos, drágaságom – fordult az asztalfőn ülő Fenellához Lord Gainsborough –, azt hiszem, először a te egészségedre fogunk inni, amiért megszervezted számunkra ezt a gyönyörű karácsonyt.

– Igen – bólogatott egyetértően a felesége. – El kell ismernem, hogy sohasem volt szebb karácsonyesténk. Amit még különlegesebbé varázsol a gyertyafény. Hát nem gyönyörű?

Fenella meghökkent a váratlan dicséret hallatán. Számított rá, de nem az apósától és az anyósától. Mostanra már Meggie is tudta, hogy az idős párra nem volt jellemző a hálálkodás.

– Ó, köszönöm szépen! – Fenella megpróbálta palástolni a döbbenetét. – Örülök, hogy a végén minden jóra fordult. – Az idősebb Williams házaspárra nézett, akik szintén elégedettnek látszottak.

– A legjobb azonban az, hogy rendes bridzspartnerekre leltünk – folytatta Lady Gainsborough. – Mégiscsak ránk mosolygott a szerencse. Már annak is örülni szoktunk, ha van kivel játszani, de az, hogy valaki a mi színvonalunkon legyen… nos, erre még nem volt példa.

– Hát akkor – vette vissza a szót Lord Gainsborough, aki, hála az elfogyasztott alkoholmennyiségnek, remek hangulatba került – igyál meg velem egy pohárkával!

– Hm… köszönöm, de most inkább nem. Mostanában nem iszom alkoholt – felelte Fenella. – Tulajdonképpen meg is ragadom az alkalmat, hogy bejelentsem: gyermeket várok.

A szavait követő döbbent csendet felváltotta a gratuláló hangok zsivaja.

Fenella Rupert tekintetét kereste, mert arra gondolt, hogy először talán neki kellett volna szólnia. De Rupert olyan ragyogó mosollyal nézett vissza rá, amely nem tükrözött mást, csak túláradó boldogságot. Ennél tökéletesebb karácsonyi ajándékkal nem lephette volna meg önmagukat.

– Ez remek hír, öreglány! – kiáltotta vidáman Lord Gainsborough. – És ezúttal talán szerencsénk lesz, és fiúunokával fogsz megajándékozni bennünket.

Meggie legnagyobb megkönnyebbülésére Glory, akinek egyébként olyan füle volt, mint egy denevérnek, nem hallotta meg a nagyapja megjegyzését. Az anyjára nézett, és azt kérdezte:

– Kisbabánk lesz?

– Igen, drágám – felelte ellágyultan Fenella. – Örülsz neki?

– Igen – mondta Glory –, mert ez azt jelenti, hogy jövőre saját Jézuskánk lesz a pásztorjátékban a szörnyűséges, törött karú, rózsaszín játékbaba helyett.

– Látod, milyen ügyes vagy, drágám? – mondta Rupert, és szeretetteljesen megcsókolta a feleségét. – Megszabadítottad a lányokat a rózsaszín Kisjézustól.

– Nincs semmi, amit meg ne tennék a családom boldogságáért – válaszolta Fenella, és mindent beleadva viszonozta a csókot.

Meggie, egy tálca pezsgőspohárral a kezében, az apja házában állt. Szilvesztereste volt, és azt a gyönyörű, sötét rózsaszín kasmírpulóvert viselte, amelyet Fenellától kapott karácsonyra. Egy miniszoknyát vett fel hozzá széles, szorosra húzott övvel és a Zoétól kapott harisnyanadrággal, amelyben remekül érvényesült formás lába. Szexibbnek és magabiztosabbnak érezte magát, mint korábban bármikor. És ezt az új, remek külsőt most az apja barátaira pazarolta.

– Mit tanulsz az egyetemen, Meggie? – kérdezte az egyik, a mellén legeltetve a szemét.

– Művészettörténetet és franciát – válaszolta Meggie, és megpróbált utat törni magának a tálcájával.

– Akkor jól beszélsz franciául, ugye? – folytatta a férfi.

– Elég jól. – Tulajdonképpen kitűnően beszélte a nyelvet, de nem volt dicsekvő fajta. – De most már tényleg…

„…tovább kell mennem”, akarta mondani, de abban a pillanatban megszólalt a csengő, és a mostohaanyja, tetőtől talpig feketében, az ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Étienne állt a küszöbön.

– Jó estét – köszönt azzal a gyönyörűséges akcentusával. – Étienne de Saint-Vire vagyok, és Meggie-t keresem. Jó helyen járok? – Közben megfogta Ignatia kezét, és gálánsan megcsókolta. – Ön bizonyára a mamája. Nem baj, hogy meghívott?

– Ellenkezőleg! – lelkendezett Ignatia, és halkan felnevetett. – De nem vagyok a mamája. Ahhoz idősebbnek kellene lennem.

– Ó, bocsásson meg, kérem – mondta esdeklő hangon Étienne. – Most, hogy jobban megnézem, látom, hogy tényleg nem az. Magának nincs olyan gyönyörű szeme.

– Az lehet, én viszont…

Meggie látta, hogy a mostohaanyja szinte megnyúlik, mint egy macska, és majdhogynem dorombolni kezd a mindenki másnál vonzóbb férfi láttán. Megrándult az arca. Alig várta, hogy beszámolhasson az anyjának a kegyetlenül kínos pillanatról.

Étienne azonban nem várta meg, hogy az iguána lecsapjon rá.

– Ó, már látom is Meggie-t – mondta. – Odamegyek hozzá. *Enchanté, madame.*

Csak pár hosszú lépésre volt szükség, hogy a lányhoz érjen.

– *Elló,* Meggie – mondta, majd kivette a kezéből a tálcát, letette, és leemelt róla két poharat. Az egyiket magánál tartotta, a másikat odaadta Meggie-nek.

Meggie azt hitte, meghal a boldogságtól, több okból is. Először is a fiú elfogadta az ő kínok közt megszült e-mailes meghívását; másodszor, még pazarabbul nézett ki, mint amire emlékezett, pedig azt nehéz volt felülmúlni; és végül, megsértette az ő fennhéjázó mostohaanyját, aminél jobbat nem is tehetett volna.

– Szia! – mondta, és csak remélni merte, hogy nem teszi magát nevetségessé az ostobán vigyorgó képével. – Hát eljöttél.

– Még szép! Örültem, hogy ilyen hamar viszontláthatlak.

Az iguána, akinek szemmel láthatóan nem tetszett, hogy Meggie kisajátítja magának ezt a pompás férfipéldányt, melléjük sasszézott.

– Meggie, nem is mondtad, hogy barátod van.

– Meggie és én még nem járunk – felelte könnyeden Étienne. – Bár remélem, ez hamarosan megváltozik. *Madame* – folytatta az iguána felé fordulva –, szeretnék tolmácsolni egy kérést. A *grand-mère*-em szeretné, ha Meggie nálunk, a családommal tölthetné a vízkeresztet – vagy nem tudom, ti hogy nevezitek – fordult vissza Meggie-hez.

– Vízkeresztnek – felelte Meggie.

– Ó – sóhajtotta Ignatia. – Ezt Meggie igazi anyjával kell megbeszélnie. Bár talán az apja is megteszi. Drágám! – intette oda a férjét.

– Meggie? – kérdezte meglepetten az apja. – Ki ez az ember?

Étienne neki is bemutatkozott.

– Nagyon remélem, megengedi, hogy Meggie nálunk, a nagyanyám házában töltse a vízkeresztestét.

– Ami egy *château* – fűzte hozzá Ignatia.

Meggie apját ez nem hatotta meg.

– Ehhez Meggie anyjától kell engedélyt kérnie – mondta lazán. – De azt hiszem, jót tenne a franciájának, ha ellátogatna egy francia *château*-ba.

Meggie eltűnődött, miért érezte olyan fontosnak Étienne, hogy engedélyt kérjen a szüleitől, ha tényleg meg akarja hívni. Arra gondolt, hogy Franciaországban ez így szokás.

Étienne ránézett.

– Te beszélsz franciául?

Meggie vállat vont.

– Egy kicsit. – Nem akarta bevallani, hogy elég jól elboldogul francia nyelven – túl szégyenlős volt ahhoz, hogy ezt be is bizonyítsa.

– Kitűnőt kapott az emelt szintű francia nyelvvizsgán – mondta az apja.

Meggie, mivel biztosra vette, hogy ez az információ semmit sem jelent Étienne-nek, ismét vállat vont.

Tévedett.

– *Ah, bon!* – mondta a fiú. – Ez nagyon jó hír. A nagymamám szívesebben beszél franciául, mint angolul.

– Ez érthető – vélekedett Meggie. – Hiszen francia.

Meggie apja megfogta Ignatia könyökét, hogy visszatérjenek a többi vendéghez.

– Kérdezd meg az anyádat, Meggie – mondta. – Nekem semmi kifogásom ellene.

Amikor elmentek, Meggie megköszörülte a torkát.

– Holnap hazamegyek. Ha nem kell visszamenned dolgozni, lenne kedved velem jönni? Megismerkedhetnél az anyukámmal meg

a nevelőapámmal. És akkor megkérdezhetjük, mit gondolnak erről a meghívásról.

– Jó ötlet – felelte Étienne. – Megkérdezem Gideont, hogy lehetséges-e. Az élelmiszer-importőr üzletág most viszonylag csendes. Biztosan nem lesz kifogása ellene. És most…

Lenézett Meggie szemébe, akinek a gyomra rögtön vetett egy szaltót.

– Hamarosan éjfél lesz, *non?*

– *Oui.*

– És ilyenkor csókolózni szoktak az emberek, ugye?

– *Oui.*

– Gyakorolnunk kellene.

– Oké.

A fiú Meggie dereka köré fonta a karját, és egy nagy növény mellett keresett maguknak egy csendes helyet.

– Itt jó lesz. – Azzal megemelte a lány állát, a szemébe nézett, majd a szájára siklott a pillantása, s végül megcsókolta.

Meggie-t már máskor is megcsókolták, de így még soha. Ez a csók nemcsak gyakorlott volt, hanem szenvedélyes is. A szeme lecsukódott, és úgy érezte, nem bírja a lába megtartani. Szinte beleolvadt a fiúba. Azt akarta, hogy örökké tartson a pillanat.

Csókolózás közben észrevette, hogy fényképet készít róluk valaki. Az iguána hajlamos volt sértő képeket posztolni a Facebookon. Meggie azonban egyáltalán nem bánta volna, ha ezt felteszi.

Végül, amikor már nem kapott levegőt, elszakította magát Étienne szájától. Nyelt egyet, aztán a fiú szemébe nézett.

– Ez most francia csók volt?

A fiú bólintott.

– *Certainement.*

– Most, hogy Franciaországba készülök, nem gyakorolhatnánk még egy kicsit?

Étienne elmosolyodott.

– Okos ötlet – mondta, és teljes odaadással belevetette magát a gyakorlásba.

Karácsony kutyákkal

Karácsony reggel volt; nagyon korai és nagyon sötét reggel. Stella felfelé lépdelt a kaptatón a parkerdei kutyafuttatófelé. El is felejtette, milyen meredeken emelkedtek a hegyek Cotswoldsnak abban a részében, ahol az apja lakott. Kimelegedett; a vastag gyapjúsapka, amely alá begyömöszölte a haját, és a több réteg pulóver a kabátja alatt megtette a magáét. Az apja régi elemlámpája volt nála, hogy lásson is valamit. Séta közben elképzelte az otthonokat, ahol az izgalomtól aludni nem tudó gyerekek már a szüleiket ébresztgetik az ajándékaikat követelve, miközben a szülők csak arra vágynak, hogy alhassanak még egy kicsit. Ahhoz képest, hogy még csak hajnali öt volt, elég sok házban világítottak az ablakok, és az egész éjszaka égő fényfüzérektől olyan lett a völgy, mint egy kissé giccses karácsonyi képeslap. Ettől mosolyognia kellett.

Ezen a reggelen azonban örült a lámpafüzérek vidáman pislákoló fényének, mert egyébként szomorú ügyben kellett eljárnia. Amire, érzése szerint, szüksége lett volna, az egy kutya volt. Egy kutya normálissá tette volna az útját, ami így őrült, szentimentális passziónak látszott. Megvédte volna az esetleges útonállókkal szemben. Nem mintha igazán félt volna attól, hogy bárki megtámadja, de a harmincas éveiben járt, és bár elég fitt volt, ha összeakadt volna egy alantas tolvajjal, bizony kellemetlen helyzetbe kerülhetett volna.

Stella arra a helyre tartott, ahol a helyiek által kutyasétáltatók karácsonyfájaként ismert, vidáman feldíszített költéri fa állt. Sokak számára ez egyben emlékhely is volt, az elpusztult házi kedvencek

kegyhelye. Igazából egy galagonyabokor volt – fának kicsi, de karácsonyfának elég nagy – a tisztás közepén, elég távol a házaktól, amelyet minden évben feldíszítettek a kutyasétáltatók. Stella sohasem tudta, hogy ki tette rá az első aranyboát meg az első műanyag gömböket, de minden arra járó kutyasétáltató tett rá valamit, így karácsony napjára kézi készítésű díszekkel volt tele – amiket az ünnepek után leszedtek róla. Az ajándékot a bokor alatt adományként elhelyezett kutyaeledeles zsákok jelentették. A hely egyszerre volt szomorú és vidám.

Stella az apja öreg kabátját viselte. Volt a zsebében egy kis bádogkutya, amit az apja készített évekkel korábban. Az apja magyarázata szerint nem egy bizonyos kutyát ábrázolt; az összes addigi kutyáját magában hordozta, pedig hosszú élete során nemigen fordult elő, hogy ne lett volna legalább egy házőrzője. Ahhoz képest, hogy ezen a téren nem rendelkezett különösebb adottságokkal, a kutya egész jól sikerült.

A bádogkutyuson kívül, amelyen az évek során több lyuk és horpadás keletkezett, hiszen ha esett, ha fújt, minden évben kiakasztották a fára, Stellánál volt egy doboz is. Az apja utolsó kutyájának, Geoffrey-nak a hamvai voltak benne, és (ezt Stella sohasem vallotta volna be a nővérének, Annabelnek) egy kicsike az apja hamvaiból is.

Stella tudta, hogy az apja örülne ennek a keveredésnek, mert így halálában is maga mellett tudhatná hűséges társát, Geoffrey-t, és tetszene neki, hogy az öreg, viharedzett fa alatt találják meg közös nyughelyüket. Annabelt azonban megdöbbentette volna az ötlet, érzelgősnek nyilvánította volna Stellát, és egy kicsit hóbortosnak is.

Annabel szörnyűségesen praktikus szemléletmódja szerint az apjuk hamvai jelenleg egy urnában voltak, és úgy tervezték, hogy nyáron, azon a napon, amikor az apjuk kilencvenedik születésnapját ünnepelnék, együtt szórják el valahol.

Az, hogy egy kicsit hozzáadott belőle a kutya hamvaihoz, szeszélyes és bizarr ötlet volt, ezt Stella is tudta, de nem törődött vele. Hogy senkit se hozzon kellemetlen helyzetbe, és hogy véletlensül se terítsen be senkit az emberi és kutyahamvak szétszórása közben, a lehető legkorábban vágott neki a kutyasétáltatók karácsonyfájához vezető kaptatónak. Olyan időpontban, amikor mások még az igazak álmát aludták odahaza. Vagy ha nem, akkor lefoglalták őket a karácsonyi tennivalók.

Már sikeresen szétszórta a hamvakat, és belekezdett egy rövid fohászba imádott apjáért, amikor majdnem ledöntötte a lábáról egy szélsebesen közeledő, majd hirtelen lefékező kutya, amely a következő pillanatban felágaskodott, és Stella mellkasára fektette hatalmas mancsait. Stella megingott, de aztán jól megvetette a lábát, még időben ahhoz, hogy a másodikként érkező eb se tudja feldönteni.

A kutyák nyomában, alaposan lemaradva, egy férfi loholt. Az arca izzadságban úszott, és szemmel láthatóan zavarban volt. Nem is tudta, hogy mit csináljon: rákiabáljon a kutyáira, vagy előbb

bocsánatot kérjen. Mivel a kutyák igazából csak hatalmas kölykök voltak, és már nem Stellán támaszkodtak, hanem vad kergetőzésbe kezdtek a fa körül, a férfi megköszörülte a torkát, és sűrű mentegetőzésbe kezdett.

– Nagyon, de nagyon sajnálom – mondta, miután, felfedve vad, sötét tincseit, lekapta a fejéről a vastag kötött sapkát. – Nemcsak hogy majdnem ledöntötték a neveletlen kutyáim a lábáról, még jól össze is sározták.

Az egyik kölyök odaloholt hozzá, és a férfi keze automatikusan simogatni kezdte a térdéhez dörgölődző fejet. Bár roppant zavarban volt a kutyák miatt, nyilvánvalóan szerette őket.

Az ízig-vérig angol Stella, látva, hogy a férfi milyen érzéseket táplál az akkor éppen a lába körül sündörgő állatok iránt, majdnem azt mondta, hogy semmi baj, a kutyák igazán nem okoztak benne kárt azzal, hogy ráugrottak, ráadásul ő legalább annyira hibás volt, hiszen gondolatban a felhők között járt. De ahogy meglátta az apja szarvasbőr kabátját borító sárnyomokat, bennerekedt a szó.

– Szörnyen néz ki – folytatta a férfi a kabátra mutatva. – Tényleg nincs rajta egy tenyérnyi tiszta hely. Természetesen kifizetem a tisztítást. Haszontalan jószágok! Ráadásul nem is az enyémek.

A férfiból, aki talán egy picit volt csak idősebb Stellánál (bár, ahogy jobban megnézte, közelebb járhatott a negyvenhez, mint a harminchoz), csak úgy ömlöttek a bocsánatkérő szavak.

– Az anyám kutyái – magyarázta. – Hagyta, hogy rátukmálják őket, mert nem volt olyan állapotban, hogy… – Elhallgatott. – Nemrég helyeztem el egy otthonban.

Stella és a nővére szerencsésnek érezték magukat, mert otthon ápolhatták az apjukat. Úgy döntött, nem terheli a férfit a haragjával, ezért próbált könnyed hangot megütni.

– Gondolom, onnan nem igazán tud gondoskodni róla, hogy a kutyái eleget mozogjanak.

A férfi, aki már nem lihegett olyan hevesen, a másodperc törtrésze alatt rájött, hogy Stella viccel. Miután megértette, hogy a nő nem fogja beperelni a márkás kabátján esett foltokért, egy kicsit megnyugodott.

– Hát nem. Bár elég hosszú pórázon tartotta őket.

Stella felnevetett.

– Képzelje csak el, ha rátekeredtek volna valaki lábára… A legtestesebb ember is kuglibábuként dőlt volna el.

– Inkább nem képzelem el, ha nem haragszik. Már az is elég rossz, amit magával tettek.

– Ne izgassa fel magát miatta – mondta Stella. – Majd a mosógép eltünteti a foltokat. Az apám ebben a kabátban szokott sétálni, így biztosíthatom, hogy elég folt esett már rajta korábban is.

– Ha biztos benne… Én még mindig kínosan érzem magam. Egyébként Fitz vagyok. A teljes nevem Patrick Fitzherbert, de mindenki csak Fitznek szólít.

Most, hogy a férfiról kiderült, hogy ír, Stella már el tudta helyezni a kiejtését. Mi több, nagyon vonzónak találta.

– Engem meg Stellának hívnak. És ha már találkoztunk, boldog karácsonyt!

– Magának is – mondta a férfi, és felsóhajtott.

– Talán nem telik jól az ünnep? – kérdezte Stella.

A férfi felnevetett.

– Hát, nem igazán. Először is majdnem fellökték a kutyáim, ráadásul összesározták a kabátját.

– De talpon maradtam, a kabátomat pedig ki lehet mosni.

Talán a „kutya” szó hallatán, az egyik kölyök odasomfordált Stellához, és a lábához nyomta az orrát. A nő örült a barátságos mozdulatnak, és megsimogatta a buksi fejet.

– Milyen fajták? – kérdezte.

– Szörnyű fajták – felelte Fitz. – A lehető legszörnyűbbek. Valamilyen keverékek, de fogalmunk sincs, milyen összetevők elegyednek bennük.

Stella szemügyre vette a kölyköket.

– Mintha lenne bennük egy kis labrador.

– Meg egy kis tolvaj, egy kis magasugró és némi maratoni futó – mondta Fitz. – És a fehér foltok alapján egy csipetnyi skót juhász.

– Kétemberesek?

– Sokemberesek! Szegény anyám! Csak a jó isten tudja, miért hagyta, hogy a nyakába varrják őket. Talán megzsarolták, mást nem tudok elképzelni.

– És az édesanyja… jól van?

– Jól, bár fizikailag nagyon törékeny, és a háza abszolúte alkalmatlan rá, hogy egy idős ember egyedül éljen benne. Abban sem vagyok biztos, hogy *én* megúszom sértetlenül. Vagy úgy értette, hogy szellemileg rendben van-e? Elméletileg igen, de mégiscsak hiányozhat egy kereke, ha magához vette ezeket a kutyákat. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy mindig is excentrikus volt egy kicsit.

– Az nem baj. Az én anyám inkább komoly. Elhagyta az apámat, aki körülbelül harminc évvel idősebb volt nála, mert túl felelőtlennek találta, és gyerekesnek. A nővérem rá ütött. Mármint az anyámra. – Stella elhallgatott, a bűntudat a torkára forrasztotta a szót. – Ez nagyon csúnyán hangzott! Pedig szeretem a nővéremet. Tényleg. Mindig vigyázni akar rám. Mintha kisgyerek volnék. Szentül hiszi, hogy a tanácsai nélkül képtelen lennék megállni a lábamon.

Fitz félrebillentette a fejét.

– És az édesapja…

Stella bólintott.

– Már nincs velünk. De öregen távozott, és nagyon jó élete volt. – Tudta, hogy mi lenne a férfi kérdése, miután ő már korábban említette a szülei közti nagy korkülönbséget, de Fitz udvariasabb volt annál, hogy fel is tegye. – Viszonylag idős volt már, amikor gyerekei lettek – magyarázta. – Az anyám a hármas számú felesége volt. Ma reggel tulajdonképpen azért jöttem ide, hogy elszórjam apa kutyájának a hamvait. És egy kicsit az övéből is.

– Sajnálom.

– Köszönöm.

Stella érezte, hogy a torkában gombóc formálódik. Köhögéssel próbálta leplezni az elérzékenyülést. Az apja úgy ment el, ahogy mindenki szeretne. Otthon, Geoffrey-val az ágya mellett. Néhány perc múlva Geoffrey utánahalt.

Mindketten hallgatásba burkolóztak. A fát nézték. Stella az apja utolsó pillanataira gondolt, és eszébe jutott a kis bádogkutya, amely még mindig ott lapult a zsebében.

– Csodálatos ez a fa, nem gondolja? – kérdezte a férfi, megpróbálva visszarángatni Stellát a beszélgetésbe. – Azért jöttem ide ilyen korán, mert azt reméltem, hogy senki sem lesz itt. Ki akartam fárasztani ezt a két vadállatot, hogy aztán már csak a főzésre kelljen koncentrálnom.

– Nekem is megvolt az okom rá, hogy korán jöjjek – mondta Stella. – Nem akartam, hogy bárki lásson, miközben szétszórom a hamvakat. És lám, sikerült teljesítenem a küldetést.

– Nekem viszont nem, de tudja, mit? Nem is bánom. Hé, nincs kedve leülni egy kicsit? Elgyönyörködnénk a tájban. Mint az öregek. Tudom, hogy még elég sötét van, de a kutyák szépen játszanak, és a házamtól idevezető út majdhogynem függőleges. Rám férne egy kis ücsörgés. Erőt merítenék belőle.

Stella már a gondolattól is jobban érezte magát, így igenlően bólintott.

– Én ezt azért nem mondhatom el, de nekem is elég meredek kapaszkodót kellett megmásznom, hogy ideérjek. Londonban élek, így nem vagyok hozzászokva. – Leült a férfi mellé a padra. – A táj azonban gyönyörű, még ebben a félhomályban is. – A pad a távoli walesi hegyek felé nézett, amelyek szépen kirajzolódtak a horizonton. A sötétségen áttörő holdsugár megvilágította a Severn folyó ezüstösen kígyózó csíkját. – Szóval, megérte az erőfeszítés.

– Meg – bólogatott Fitz.

Az egyik kutya ekkor már gyakorlatilag Stella ölében feküdt, a másik a térdének támasztotta a buksi fejét, és érezte, hogy átmelegszik tőlük. Még a súlyukat is vigasztalónak találta, bár

biztosra vette, hogy rájuk kellene szólnia. Nem akarta őket rossz szokásokra tanítani.

– Mi a nevük? – kérdezte végül. – Nem hallottam, hogy bárminek szólította volna őket.

Fitz felnevetett.

– Na és az „istenverte dögök” az semmi?

– Nem hallottam, hogy ez a kifejezés elhagyta volna a száját. Na, mondja már meg az igazi nevüket!

– Zavarba jönnék, ha megmondanám. Mint említettem, az anyám egy kicsit excentrikus.

– És?

A férfi bamba képet vágott.

– A Trisztán és Izolda nevet adta nekik. Én viszont csak Trisnek és Izzynek szólítom őket. A bordó nyakörves, amelyik az ölében fekszik, Izzy.

– Egek, ezek aztán tényleg kifinomult nevek! El sem tudom képzelni, hogy viszonyultak volna a teljesen hétköznapi Geoffrey-hez. Remélem, nem nézték volna le – viccelődött.

– Sok rossz tulajdonságuk van, de nem sznobok. – A férfi szórakozottan megvakarta Tris fülét, és közben pár másodpercre elhallgatott. – Szóval nem a nővérével tölti a karácsonyt?

– Kivételesen nem. Elhatároztam, hogy lejövök ide, az apánk házába, bár meg kell mondanom, ez nem kevés vitába került. Annabel attól fél, hogy belehalok a magányba. Napokig azt szajkózta, hogy a karácsony szent ünnep; mindenkinek a családjával kellene tölteni.

– Ebben van valami, ha jobban belegondolunk.

– Igen, tudom, de csak erről az egy karácsonyról van szó! Nagyon szerettem volna egy kis időt az apám házában tölteni, ami most már tulajdonképpen az *én* házam. Máskülönben hogy deríthetném ki, hogy ide akarok-e költözni?

– Teljesen a magáé? Annabel nem is szólhat bele a sorsába?

– Apa úgy döntött, hogy a pénzét Annabelre hagyja, a házát pedig rám. Mint kiderült, nagyjából egyforma értékről van szó, és talán szörnyen hangzik, de mindketten azt kaptuk, amit szerettünk volna.

– És komolyan mondja, hogy otthagyná Londont? Azért az elég nagy döntés lenne.

Stella már a nővérével is lefolytatta ezt a beszélgetést, olyan sokszor, hogy maguktól jöttek a szájára a szavak.

– Ez igaz, de itt nem kellene lakbért fizetnem, és valószínűleg jobb irányba változna az életem. Ha sikerülne részmunkaidős tanári állást találnom, akkor munka mellett tanulhatnék is valamit.

– Mit szeretne tanulni?

– Nem tudom biztosan. Bármit! – Maga sem értette, hogy miért, de nagyon izgalmasnak találta a kilátásait. Remek tanári állása volt ugyan Londonban, ami ugyanakkor rengeteg stresszel járt, és mindig fáradtnak érezte magát. Más életre vágyott, és az apja halálával lehetőséget kapott arra, hogy továbblépjen.

– Látom, maga olyan ember, aki szereti a változást.

– Igen, azt hiszem, olyan vagyok. És maga? – kérdezte, mert úgy érezte, hogy már épp eleget elmondott magáról. – Az édesanyjával tölti a karácsonyt?

– Igen. Megfőzöm az ünnepi ebédet, aztán elmegyek érte az otthonba.

– Nem fog rosszulesni neki, hogy hazajöhet, és aztán vissza kell mennie? – Stella úgy képzelte, hogy nem könnyű kezelni egy ilyen helyzetet.

– Nem hiszem. Nagyon remélem, hogy nem. Nagyon gyakorlatias gondolkodású, és, mint már mondtam, a háza alkalmatlan arra, hogy egy idős ember egyedül ellegyen benne. Túl meredekek a lépcsők, és egyenetlen a padlója. És fontos szempont számára, hogy az otthonban mozgalmas társasági életet élhet.

– Az jó. Feltételezem, hogy az anyja házában lakik.

A férfi felsóhajtott.

– Jelenleg. A barátnőm nem kedveli a kutyákat. Úgy tűnik, új otthont kell keresnem nekik, de ha csak rágondolok, megszakad a szívem.

Stella szórakozottan simogatta Izzy fejét. Nagyon boldog volt, hogy Fitz döntését nem neki kell meghoznia.

– És ha valami nagyon jó helyet talál nekik? Az édesanyját is el tudta helyezni egy otthonban, csak sikerülni fog a kutyákkal is.

– Azt a döntést az anyám hozta meg. A kutyák azonban nem tudnak dönteni. Mégiscsak van némi előnye annak, hogy emberek vagyunk. De nem is a hely izgat annyira, mint az, hogy esetleg szét kell őket választanom. Pedig nagyon közel állnak egymáshoz. Amennyire tudom, nem volt valami jó életük, de még sosem voltak külön. De ki akarna magának két, ennyire kezelhetetlen vadállatot? – kérdezte bánatosan.

– Maga megtartaná őket, ha a barátnője szeretné a kutyákat? – Stella szívének egy kicsi kis pontja szomorúságot érzett a barátnő említése miatt. Nem is értette, hogy miért.

– Hát persze. Nagyon rosszak, de szeretem őket.

– Egyébként hol lakik?

– Bristolban. Ha ideköltöznék, könnyen bejárhatnék dolgozni, de… Nem is tudom. Az ünnepek alatt, amíg itt vagyok, megpróbálom kitalálni, hogy mi legyen. Karácsony után a barátnőm is lejön. Abban bízom, hogy talán megkedveli ezeket a rosszcsontokat. Persze ahhoz viselkedniük kellene. És még az anyámmal is meg kell beszélnem, hogy mi legyen velük.

– Hát, ha a barátnője mégsem szeret bele Trisbe és Izzybe, biztosan talál valakit, aki befogadja őket. Még kölykök, ami azt jelenti, hogy taníthatók.

– Magának aztán hatalmas hite van – mormogta Fitz.

Stella nem válaszolt. Hagyta, hogy rájuk telepedjen a kellemes csend, és Fitz is elmerülhessen a gondolataiban. Egy idő után mégiscsak megszólalt.

– Fura, nem? Teljesen idegenek vagyunk, mégis úgy beszélgetünk az életünkről, ahogy akkor sem tennénk, ha, mondjuk, munkatársak volnánk.

– Olyan, mint amikor a vonaton találkozik valakivel az ember – dünnyögte a férfi. – Ha már ilyen kitárulkozók vagyunk, megkérdezhetem, hogy van-e barátja? Csak hogy teljes legyen a kép.

– Londonban van barátom, igen, de ha ideköltözöm, már nem lesz. – Stella Piersre gondolt, és a hajszálon függő kapcsolatukra.

Amikor utoljára beszéltek, eldöntötték, hogy míg Stella lejön az apja házába karácsonyozni, gondolkodási időt adnak egymásnak, és megpróbálnak dűlőre jutni önmagukkal. Piersnek sok jó tulajdonsága volt, de még nem akart megállapodni. Stella azonban már készen állt rá, hogy megteremtsék a közös otthonukat.

– Van olyan ember, aki ne akarna itt élni? – kérdezte Fitz, körbehordozva pillantását az ébredező tájon.

– És olyan, aki nem szereti a kutyákat? – kérdezett vissza Stella.

– Ez talált. Nos, mivel úgy látom, hogy maga nagyon megkedvelte ezt a kettőt, fontolóra venné, hogy velünk töltse a karácsonyt? Az anyám remek társasági ember, és sokkal szebb lenne az ünnepünk, ha rajtam kívül…

– Ki mást akarna maga mellett tudni, ha nem az imádott fiát?

– … máshoz is szólhatna.

– Ez igazán kedves, de…

– Kérem, ne mondjon nemet! Tudom, éppen most állapítottuk meg, hogy teljesen idegenek vagyunk egymás számára, ennek ellenére megosztottuk egymással az összes titkunkat, és az lenne a legjobb, ha többé nem is találkoznánk, de nem hagyhatnánk ezt a részt karácsony utánra? Mikor legyünk egy kicsit bolondok, ha nem karácsony napján?

– A nővérem szerint már az is bolondság, ha valaki egy doboz csoki meg egy üveg prosecco társaságában karácsonyozik.

– Ugyan, az teljesen normális! – erősködött a férfi. – Bolondságnak az számít, ha valaki megsajnál egy szegény ír férfit, aki arra készül, hogy élete első karácsonyi ebédjét megfőzze! – A

drámai hatás kedvéért elhallgatott egy pillanatra, majd hozzátette: – Az öreg édesanyja számára, aki egyébként otthonban él.

Stellának muszáj volt nevetnie. Túl erős volt a csábítás. És a férfi akkor nevettette meg, amikor azt gondolta, hogy már csak sírni tud.

– Gondoskodni fogok róla, hogy magának is megérje – folytatta a férfi, látva, hogy Stella kezdi fontolóra venni az ajánlatot.

– Hogyan?

Fitz gondolkodott egy kicsit, aztán vállat vont.

– Majd kiötlök valamit. Nagyon találékony vagyok. – Tovább tűnődött. – Gondoljon csak bele, milyen kellemes, ünnepi érzés lesz magának, hogy feláldozza a magányosra tervezett karácsonyát egy szegény férfiért meg az özvegy anyjáért. Említettem már, hogy özvegy az anyám?

– Nem, de magamtól is kitaláltam…

– Akkor eljön? Mindent egybevetve nem vagyok rossz szakács. Ha akarja, még Yorkshire pudingot is készítek magának. Na, jöjjön már el, látom, hogy nem akar nemet mondani.

– Nem, de…

– A kutyák is örülnének, ha eljönne. Láthatja, hogy mennyire szeretik magát.

Erre már Stella sem tudott mit mondani, és tényleg tetszettek neki a férfi kutyái.

– Oké! Eljövök!

Miután megadták egymásnak az elérhetőségeiket, és megbeszélték, mit vigyen magával (bár a beszélgetésük leginkább abból állt, hogy „semmit, hiszen szívességet tesz nekem”, amit az

követett, hogy „akkor is kell vinnem valamit, hiszen karácsony van”), Stellának hirtelen eszébe jutott, hogy miért is jött igazából.

– Ó, mielőtt elmegyek, még meg kell tennem valamit.

A kis bádogkutya még annál is formátlanabb volt, mint amire Stella emlékezett, de egy kis hajlítgatással sikerült igazítani rajta valamit.

– Ezt az édesapja csinálta?

– Igen. Egy generikus kutyát szeretett volna készíteni; az, hogy a fajtáját fel lehessen ismerni, nem volt fontos neki. Már azzal is megelégedett, hogy az alkotásának kutyaformája van.

Fitz elnevette magát.

– Azt hiszem, kedveltem volna az édesapját.

– Ő is kedvelte volna magát. – Piers, az aktuális barátja egyszer találkozott csak az apjával, aki mindent megtett, mégsem tudtak kijönni egymással.

– Nos? Felakasztja? – kérdezte Fitz gyengéd hangon.

– Fel.

Tris és Izzy megnehezítette a dolgát; állandóan hozzányomták az orrukat, mert látni akarták, hogy mit csinál, de végül mégiscsak a helyére került a dísz.

– Nagyon jól mutat, nem gondolja? – kérdezte a férfi.

– Szerintem is. Még kutyaeledelt is kellett volna hoznom a kutyamenhely számára, de csak szárazeledel van otthon, és nem találtam semmit, amibe beletehettem volna. Majd veszek egy vízálló valamit, és legközelebb felhozom.

– Emiatt egy cseppet se aggódjon. Nekem van pár kutyakonzervem, amit még a kutyák eredeti gazdája adott, de nem

szeretik. Hasmenést kapnak tőle. – A férfi tagadhatatlanul elégedett képet vágott, amikor elhallgatott.

Stella vágott egy grimaszt.

– Igazán nemes karácsonyi gesztus.

A férfi vállat vont.

– Prémium márka. Csak nem lesz tőle minden kutyának hasmenése.

Stella megpróbált nem mosolyogni; nem tartotta volna illendőnek, ha pimasz flörtölésre bátorítja a férfit. Ami egyébként a kutyáira emlékeztette egy kicsit.

– Jobb lesz, ha most elindulok – mondta végül. – Még kell sütnöm valamit, amit magammal vihetek, máskülönben féloldalas lenne a látogatásom.

Hazafelé menet azonban már nem tartotta vissza a mosolyát. Bár a magányos karácsony ellen sem volt kifogása – mi több, kellemesnek találta a kilátást –, a gondolat, hogy egy vonzó férfi, az anyja meg az imádni való kutyái társaságában töltheti az ünnepet, mégiscsak jobbnak tűnt a másik változatnál.

Végül walesi kekszet sütött (ami gyorsan elkészíthető, és a benne lévő aszalt gyümölcsök miatt ünnepi jellege van), és éppen zuhanyzáshoz készülődött, amikor felhívta a nővére. Mivel a

sütéstől karácsonyi hangulatba került, lelkesen szólt bele a telefonba.

– Szia, Annabel! Hogy vagy? Boldog karácsonyt!

– Stella? Nagyon izgatott a hangod! Csak nem kinyitottad máris a proseccót? Még csak délelőtt tizenegy óra van, és ha egyedül iszogat az ember…

Stella jókedve azonnal elillant. A nővére valószínűleg alkoholista vénlányként tudta csak elképzelni az ő életét.

– Pontosan tudom, hány óra van, és nem, még nem nyitottam ki semmit – felelte epésen.

– Bocsánat. Mindenestre elég… buborékos hangzása volt.

– Lehet, de csak természetes buborék volt benne, elhiheted – mondta Stella, egyre elégedettebben önmagával. – Sétáltam egy jót, sütöttem egy adag walesi kekszet, és, ami ennél is fontosabb, meghívást kaptam egy karácsonyi ebédre! – Ebből majd látni fogja a nővére, hogy mégiscsak képes az önálló életre.

– Ó! Ez igazán remek! – Annabel hangja ezúttal elégedetten csengett. – Apa szomszédjaihoz? Úgy emlékszem, nagyon kedves emberek.

– Nem…

– Vagy ahhoz a barátságos, sokgyerekes családhoz a hegyoldalban?

– Nem, hozzájuk sem, de nagyon jól érzem magam itt. Olyan barátságosak az emberek, ami jó hír, ha végül úgy döntök, hogy ideköltözöm.

– Hát akkor? Kivel töltöd a karácsonyt?

– Egy nagyon szimpatikus férfival, akivel a parkerdőben találkoztam…

Annabel hangjából minden karácsonyi érzés eltűnt, mire kicsikorogta magából a kérdést:

– Micsoda? Megőrültél? Egy olyan férfival akarsz karácsonyozni, akit ma ismertél meg a parkerdőben?

– Igen – válaszolta nagyon lassan Stella. – A parkerdő nem egy szitokszó. Egy egyszerű, helyet jelölő köznév. Ami nem jelenti azt, hogy az arra járó emberek is közönségesek, mi több, alantas szándékúak, ahogy anya mondaná.

Annabel, talán hogy megeméssze a hallottakat, egy ideig nem szólt.

– Nem lehetsz ennyire ostoba, Stella! – mondta végül. – Pontosan tudod, hogy mire gondolok. Nem karácsonyozhatsz együtt egy idegennel! Nem lenne biztonságos.

– Az anyja is ott lesz. Özvegy, aki egyébként egy otthonban él. A fia azonban hazaviszi karácsonyra. Ünnepi ebédet készít neki – tette hozzá a hatás kedvéért, ahogy Fitz is.

– Ez csak a sztori, amit beadott neked! Ne vedd be! Legalább egyszer az életben cselekedj okosan!

– Idehallgass! Először is autóval megyek, és nem fogok inni. Ha azt látom, hogy kezd zűrösre fordulni a dolog, egyszerűen lelépek.

– Most azt mondod, hogy nem iszol, de aztán mégis bedobsz majd egy pohárkával, és akkor kénytelen leszel ott maradni…

– Ugyan már! Gyalog is hazajöhetek. Aztán majd visszamegyek az autóért…

– Stella! Meg kell ígérned, hogy nem mész el!

– Annabel! Miért viszonyulsz ilyen rosszindulatúan ehhez az egészhez? Már attól is idegrohamot kaptál, hogy idejöttem karácsonyozni, egyedül. Most meg az nem tetszik, hogy mégis lesz társaságom!

– Ha valaki olyannal karácsonyoznál, akit ismerünk, és nem egy jöttment idegennel, akiről semmit sem tudsz, egy szavam sem lenne. Sőt örülnék.

– Rengeteg mindent tudok róla. Elég szoros kötelék alakult ki köztünk a kutyasétáltatók karácsonyfája alatt.

– Mi az ördögről beszélsz? – A háttérből furcsa zörejek hallatszottak. – Istenem! Ki a fenének kell ez a karácsony! Úgy látom, nem fog beférni a pulyka a sütőbe. Most le kell tennem. Ígérd meg, hogy felhívod a fickót, és lemondod a meghívást! – Azzal lecsapta a telefont.

Bár Stella nem ígért meg semmit, eléggé lehangolta a nővérével folytatott beszélgetés. Tényleg őrültség lenne elfogadni egy – Annabelt idézve jöttment – idegen meghívását? Hirtelen nyomasztani kezdte a gondolat. Eltűnődött, hogy talán mégis van valami a nővére szavaiban. Talán tényleg jobb lenne, ha itthon maradna, és egyedül enné meg a walesi kekszet. Végül úgy döntött, hogy Annabelnek van igaza. Felkapta a telefont, és kikereste Fitz számát. Már éppen tárcsázni akarta, amikor vibrálni kezdett a kezében a készülék. Annyira megijedt, hogy elejtette. Fitz hívta.

– Ó, hála istennek, hogy ott van, és nem szaladt el – mondta a férfi. – Nem találtam senkit, akit magán kívül felhívhattam volna. Katasztrófa történt.

Stella rögtön elfelejtette, hogy az imént még le akarta mondani a meghívást. Nyilvánvaló volt, hogy Fitznek segítségre van szüksége.

– Mi a baj?

– Át tudna most jönni? Jobb, ha a saját szemével látja. Meg sem próbálom feltakarítani. Már nincs rá idő.

A férfi hangjába annyi kétségbeesés vegyült, hogy Stella gondolkodás nélkül felkapta a walesi kekszet meg az üveg bort, amit már korábban kikészített (a proseccót otthon akarta hagyni: Fitzről lerítt, hogy nem kedveli a buborékot, ő maga pedig nem akart inni), és végül, az utolsó pillanatban, magához vett még egy pár gumikesztyűt és néhány tisztítószeres flakont. Volt miből válogatnia: az apja házában bőven volt takarítanivaló a halála után, és akkor jóval több tisztítószert vásárolt a kelleténél.

– Ez igazán gyors volt! – állapította meg Fitz, amikor ajtót nyitott.

– Közel lakom. Mutassa, mi történt!

A férfi bevezette a parányi előszobából nyíló kicsi, de takaros nappaliba. Stellának beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hogy mi okozta a problémát. Semmi sem volt cafatokra tépve (a lelke mélyén attól tartott, hogy ilyen kép fogadja), de mindent, a kanapétól a falakig, a szőnyegtől a díszpárnákig sár borított.

– Felmentem az emeletre, egy használaton kívüli szobába, hogy előkészítsem a pulykát – magyarázta Fitz. – Egy egészen kicsi

madárról van szó, de bármit főzök, a kutyák szörnyűséges ugrálásba kezdenek. Így hát bezártam őket a konyhába, és egyszer csak furcsa zajt hallottam. Ezt láttam, amikor lejöttem.

– De hát hogyan? Honnan került ide ez a rengeteg sár? És most hol vannak a kutyák?

– A hegyről hazafelé jövet bevetették magukat a szomszédom tavába, ami most gyakorlatilag csupa iszap. Azt gondoltam, hogy bezárom őket a konyhába, aztán később, amikor már több időm lesz, átviszem őket a pajtába, és ott rendbe teszem őket, de sajnos nem csuktam be rendesen az ajtót. Íme, az eredmény. *Voilà* – mutatott körbe kétségbeesetten Fitz. – Most persze kizártam őket a pajtába. Mondja nyugodtan, hogy eső után köpönyeg. Leslagoztam őket, és talán már meg is fagytak azóta, de nem jöhetnek vissza, amíg ezt fel nem takarítottam. Nem akarom, hogy ilyen rumlira jöjjön haza az anyám.

Stella, miközben körülnézett, megpróbálta felmérni a kárt. Úgy tűnt, hogy a kutyák, miután megfürödtek a szomszéd sártengerében, azt tűzték ki célul, hogy minden lehetséges felszínt összekenjenek. A látvány egy kiállítás installációjának is beillett volna.

A szíve mélyén azonban szánta a kiállító művészeket. Fiatalok voltak, szinte még gyerekek.

– Nem hagyhatja a kutyákat a pajtában. A végén még halálra fagynak. Menjen ki, törölje meg őket jó alaposan, addig én megpróbálom kigondolni, hogy mit tehetünk idebenn.

– Örülök, hogy többes szám első személyben gondolkodik. Ez azt jelenti, hogy bár alig ismerjük egymást, mégis csapatként

tekintünk magunkra. – A férfi barna szeméből olyan melegség áradt, hogy Stellát elöntötte a forróság.

Tudta, hogy nem küldhet bátorító jeleket. A férfinak barátnője volt, neki pedig, egyelőre, barátja.

– Menjen már!

Míg az apja házában tényleg komoly takarításra volt szükség – a kosz ott csak akkor látszott meg igazán, amikor egy kisebb felületet megtisztítottak, és nyilvánvalóvá vált a kontraszt –, itt látszott, hogy a frissen felvitt sár okozza a problémát, de a látvány így is szörnyű volt. Stella két kisebb kanapéval meg egy fotellel próbálkozott meg először. Úgy tűnt, Tris és Izzy mindegyiken meghemperedett legalább egyszer. Minden levehető huzatot eltávolított, és összetekerte őket. Arra gondolt, ha mosógép nincs is, mosókonyhának lennie kell valahol. Aztán átment a konyhába, ahol keresett magának egy vödröt meg egy súrolókefét. Ha tényleg meg akarta tisztítani a helyet a sártól, forró vízre volt szüksége, mégpedig sokra.

Hamarosan Fitz is visszatért a házba.

– Nos, most már szárazabbak. Egyelőre kivittem a vackukat a pajtába. Hogy boldogul?

– Mikor kell elmennie az édesanyjáért?

– Úgy terveztem, hogy egy óra múlva indulok. Fél óra kell, hogy odaérjek.

– Ez azt jelenti, hogy másfél óránk van?

A férfi bólintott.

– Gondolja, hogy ennyi idő alatt meg tudjuk csinálni?

– Őszintén? Nem igazán. De minden tőlem telhetőt megteszek. Vagy… van egy ötletem… – Ahogy végiggondolta, mennyi időbe telt kitakarítani az apja házát, eszébe jutott valami. – Mi lenne, ha az én házamba mennénk? Nem kifogásolná az édesanyja?

A férfi, bár nem kapott az ajánlaton, fontolóra vette.

– Az ő neveletlen kutyái csinálták ezt az irdatlan felfordulást. És ha azt hinné, hogy megismerkedtem egy csinos lánnyal a parkerdőben, és ez a lány meghívott bennünket karácsonyra… talán még örülne is. – Elhallgatott. – De sokáig semmiképp sem maradhatunk, a kutyák miatt. Túl fiatalok ahhoz, hogy néhány óránál tovább egyedül hagyjuk őket.

Stella megpróbálta figyelmen kívül hagyni, hogy „csinos lánynak” nevezte a férfi. Nem azért, mert nem örült a bóknak, hanem azért, mert az anyja, a jelek szerint, nem tudta, hogy a fiának barátnője van. És ez olyan fordulat volt, amit nem akart most megbeszélni.

– Ó, nyugodtan hozhatja a kutyákat is. Az apám háza – vagyis most már az én házam – teljesen kutyabarát. Van egy szőnyegekkel teli tárolónk – ott jól ellennének, míg meg nem száradnak. Ha maga már előkészítette a pulykát, nálam is megsüthetjük. És bár nem túl nagy a konyhám, ott meg is ehetjük.

– De a krumplit még meg sem pucoltam. Magának meg Yorkshire pudingot ígértem. – Fitzen látszott, hogy erősen töpreng.

– Azt nálam is megcsinálhatja. Szívesen átengedem a konyhámat.

A férfi hirtelen elmosolyodott, és Stella ismételten megállapította, hogy nagyon jóképű.

– Rendben, megegyeztünk! Gyorsan készítek egy listát, hogy mit kell átvinnünk.

– Van egy kis apróság… Lehet, hogy furának tűnik, és kissé neurotikus elmére vall…

– Bökje ki, mi az?

Most, hogy arra készült, hogy hangosan kimondja, még furábbnak látta az egészet. Fejben valahogy egyszerűbbnek tűnt, ennek ellenére vett egy nagy levegőt, és belefogott.

– Szól a barátnőjének az eredeti tervekben és a helyszínben bekövetkező változásról? Kényes kérdés, mert ha szól neki, ha nem, olyan szituációba kerül, ami később félreértésekre adhat okot. És bár teljesen ártatlan dologra készülünk, nos… ha magyarázkodni kell, az könnyen ostobaságba torkollhat.

Belekerült pár percbe, mire a férfi számára értelmet kaptak a zavartan elmotyogott szavak.

– Azt hiszem, értem, mit akar mondani. „Ja, elfelejtettem szólni, de nem az anyám házában töltöttem a karácsonyt, hanem elmentünk egy bájos hölgyhöz, akivel séta közben ismerkedtem meg.”

Stella ismét figyelmen kívül hagyta a „bájos hölgy” részt, és bólintott.

– Utólag elég mondvacsináltnak tűnhetne.

– Igaza van. Máris felhívom – mondta Fitz, de aztán elbizonytalanodott. – És maga? Szól a barátjának?

Stella lemondóan legyintett.

– Á! Már úgyis szakítófélben vagyunk. Nem hiszem, hogy érdekelné.

Az ételeket Stella vitte az autójában, míg a kutyákat Fitz szállította. Mivel Fitznek még akadt egy kis civakodnivalója a kutyákkal, Stella ért először a házhoz.

Csak ekkor jött rá, hogy nem sok ideje maradt a szobák feldíszítésére, így most kifejezetten hálás volt azért a szokásáért, hogy a házat fényfüzérekkel vonta be akkor is, amikor nem volt karácsony.

Hátrarohant a hátsó kertbe, levágott a falról egy hosszú borostyánt, és betömködte a kandallópárkányon elhelyezett kütyük mögé. Aztán meggyújtotta a tüzet.

– Biztos benne, hogy ezek a pokolfajzatok bejöhetnek? – kérdezte Fitz, amikor nem sokkal később megérkezett. Pórázon tartotta őket, amitől úgy nézett ki, mint egy fogathajtó egy pár vágtázó ló mögött.

Stella bólintott.

– Mondtam, hogy a ház kutyabarát, és egyébként sem bírnám elviselni, ha kint hagynánk őket a hidegben. Végül is karácsony van.

– Akkor megyek, és behozom az ágyaikat.

Stella szabályosan körbeugrálta a kutyákat, abban bízva, hogy úgy nem veszik észre a gazdájuk távollétét. Fitz szerencsére hamar visszatért.

– Csak tegye oda az ágyakat! – mutatott Stella arra a helyre, ahol úgy vélte, jó helye lesz a két kölyöknek.

– Nem is tudja, mennyire örülnek, hogy beengedi őket – jegyezte meg a férfi egy perccel később. – Az a baj, hogy emberek között érzik csak igazán jól magukat.

– Feltételezem, hogy itt még mindig kutyaszag van, amit, gondolom, vigasztalónak találnak.

Fitz félig mosolyogva, félig komolyan lenézett a nőre.

– Az anyám imádni fogja magát!

Bár a meghívás Stella ötlete volt, most kifejezetten nyugtalanítónak találta a férfi jelenlétét. Úgy érezte, ha nem is hosszú időre, de muszáj eltávolítania a házból.

– Biztosan én is kedvelni fogom őt. Nem kellene már elindulnia érte?

– De igen. Akkor magával hagyhatom a kutyákat?

– Természetesen. Csak menjen már!

Trisztán és Izolda zokon vette, hogy Fitz otthagyta őket. Stella úgy vélte, ez már a második alkalom, hogy rövid életük során másra bízta őket a gazdájuk. Vinnyogtak, ugattak, és megpróbáltak utat kaparni maguknak az ajtón.

Stella nem volt tapasztalt kutyaügyben. Az apja maga képezte ki a kutyáit, és mindig nagyon jól viselkedtek. Kisgyerekekkel azonban bőven volt tapasztalata, és úgy döntött, úgy fog bánni Trisszel és Izzyvel, mintha ők is gyerekek volnának.

– Figyeljetek ide, ti buta kutyák. Tudom, nem örültök annak, hogy Fitz elment, de hamarosan visszajön, és talán addig sem kellene tönkretenni a házat. Gyertek szépen utánam.

Fogalma sem volt, hogy miért, de fel sem merült benne, hogy az ebek nem fogják követni, és igaza lett: mindkettő engedelmesen bement utána a csizmatárolóba. Odabenn minden piros volt; a helyiség cipőkkel, csizmákkal, ősrégi bekecsekkel és anorákokkal, pórázokkal, etetőtálakkal és kutyaágyakkal volt tele. Ez azon helyiségek közé tartozott, amelyeknek a rendbetételéhez Stella még hozzá sem fogott, és lám, mégis befért a két kutyaágy.

– Akkor most, drágaságaim – folytatta (nem vallott profira „drágaságaimnak” nevezni az iskolás gyerekeket, és Stella most mégis élvezte, hogy megfeledkezhet egy kicsit a szakmaiságról) –, itt fogtok maradni, míg én felkészülök a karácsonyra.

Nem úgy tűnt, mintha sikerült volna meggyőznie a kutyákat. Ismét vinnyogni és ugrándozni kezdtek – szemmel láthatóan ki akartak törni az ajtón. Ha sikerül nekik, gondolta Stella, akkor minden erőfeszítés hiába volt.

– Most nagyon csendben kell lennünk – magyarázta nekik. – Jobb, ha elfogadjátok, hogy én vagyok a főnök. A helyetekben én nem aggódnék, hanem elnyúlnék szépen az ágyamon. Na… Feküdjetek le!

Az ágyakra mutatott, és mit ad isten, a kutyák egy idő után vették az üzenetet, és elnyúltak az ágyaikon. Ugyanakkor jó esély volt rá, hogy valamilyen ösztönzés nélkül nem fognak tartósan ott maradni.

Stella talált valahol pár szem jutalomfalatkát (valószínűleg évekkel korábban lejárt már a szavatossági idejük, de kit érdekelt?), amit a kutyák egy szemvillanás alatt eltüntettek. Ekkor észrevette az

egyik polcon az apja öreg papucsát. Levette, és a kutyák elé tette őket – mindegyik elé egyet.

– Tessék, egy kis rágcsálnivaló. De aztán nehogy megint bajba keveredjetek!

Amikor látta, hogy a kutyák boldog rágcsálásba kezdenek, magukra hagyta őket. Szinte hallotta, hogy az apja lenevet rájuk az égből. Gyorsan eldöntötte, hogy erről egy szót sem szól Annabelnek; ő biztos semmi vicceset nem találna ebben a helyzetben.

A konyhán ment keresztül éppen, amikor csörögni kezdett a vonalas telefon.

– Ez biztosan Annabel lesz. Ellenőrizni akar – jegyezte meg Stella hangosan. És igaza lett.

– Hála istennek! Otthon vagy! Ez azt jelenti, hogy nem mentél el karácsonyozni ahhoz a férfihoz – mondta.

– Lehet, hogy még csak nem indultam el. Még háromnegyed tizenkettő sincs. – Stellának még be kellett tennie a pulykát a sütőbe, de nem tudta megállni, hogy ne ugrassa egy kicsit a nővérét.

– Nem. Ha el akartál volna menni, már elindultál volna. Belehalnál, ha elkésnél valahonnan.

Stella felsóhajtott.

– Oké, oké, nem megyek el karácsonyozni egy idegen férfihoz. Most boldog vagy? – Próbált semleges, sőt ártatlan hangot megütni. Végül is az igazat mondta. Majdnem az igazat.

– De nem fogod egyedül érezni magad?

– Á, nem. Jól megleszek – felelte Stella, és arra gondolt, hogy milyen jellemző a nővérére ez az ellentmondásos viselkedés. – De most már le kell tennem. Még krumplit kell pucolnom.

– Tényleg? Mégiscsak főzöl magadnak egy rendes karácsonyi ebédet?

Stella érezte, hogy már megint valami rosszra szánta el magát a nővére szerint. Ha azt mondta volna, hogy megy, és megiszik egy pohár proseccót, és megeszik hozzá egy doboz Rose csokoládét, ahogy eredetileg tervezte, a nővére szánalmasnak nevezi, és felszólítja, hogy egyen valami rendeset.

– Tudod, hogy az egész karácsonyi vacsorából a sült krumplit szeretem a legjobban – vágta ki magát. – Gondoltam, csinálok magamnak egy keveset. – Mindkét állításban volt némi igazság, de egyik sem fedte teljesen a valót.

Szerencsére Annabel saját karácsonyi teendői megmentették Stellát a további kihallgatástól.

– Máris megyek, drágáim – hallotta Stella Annabel gügyögő hangját. Ebből tudta, hogy a nővére anyósa hallótávolságon belül tartózkodott. Annabel máskülönben elég pattogósan beszélt a gyerekeivel, de a férje (elég jómódú) családja előtt szerette megjátszani a tökéletes anyát.

– Jobb lesz, ha most leteszed, Bells – mondta Stella. – Legyen szép napotok!

Annabel utálta, ha becézték, Stella viszont arra gondolt, hogy rászolgált erre a bánásmódra. Megérdemelte, hogy a változatosság kedvéért az ő orra alá törjön borsot valaki.

A pulyka már majdnem egy órája bent volt a sütőben, a krumpli és a kelbimbó pedig el is készült, amikor Stella hangokat hallott az ajtó felől. Mióta az övé lett a ház, először készült arra, hogy vendégeket fogadjon. Legyűrte az idegességét, és azt remélve, hogy sikerült karácsonyi hangulatot teremtenie, az ajtóhoz sietett.

– Helló! Stella vagyok. Kérem, jöjjenek be!

Fitz kíséretében egy élénkpiros szoknyát viselő, apró termetű idős hölgy érkezett, aki, nyilván az ünnep kedvéért, jókora (és, mint ahogy az alaposabb szemrevételezés után kiderült, műanyag) magyalcsokrot tűzött a mellére.

– A Szent Szűz nevére mondom, ez nagyon kedves volt magától – mondta az asszony. – Befogadott bennünket karácsonyra, köszönhetően a komisz kutyáimnak!

– Maguk is befogadtak volna engem – felelte Stella, és oldalt lépett, hogy a vendégei beléphessenek a házba.

Fitz, minta régi barátok volnának, megpuszilta az arcát. Bár, ha jobban belegondolt, a sárral mázolt kanapék és egyéb bútordarabok szemrevételezése során talán tényleg barátokká váltak.

– Nos, hogy boldogult a fenevadakkal? – kérdezte.

– A csizmatárolóban vannak – felelte Stella. – Igazából nem nagyon ellenőriztem őket, mert olyan csendben voltak, de Mrs… hm… az édesanyja biztosan látni szeretné őket.

– Szólítson nyugodtan Macnek, drágám.

– Milyen szokatlan név egy hölgynek! – jegyezte meg Stella. – Minek a rövidítése?

– Az Immaculatáé[3] – válaszolta az asszony. – Régi ír név. Ahogy mondja, látni szeretném a kutyákat. De előbb leülnék, ha lehet.

– Mutatom az utat – mondta Stella kicsit zavartan, mert hirtelen nagyon nyugtalanítónak találta a kutyákra egyébként nem jellemző csendet. Mi van, ha a lejárt szavatosságú jutalomfalatkák megmérgezték őket, és mind a kettő kimúlt?

Miután Fitz anyja helyet foglalt a tűz elé húzott karosszékben, Stella elment a kutyákért. Óvatosan kinyitotta a cipőtároló ajtaját. Trisztán és Izolda felkapta a fejét a zajra. Abban a pillanatban megfeledkeztek a félig szétcsócsált cipőkről, és nagyon intelligens lények benyomását keltve felpillantottak.

Stellát azonban nem lehetett becsapni. Ismerte ezt a pillantást. Azt jelentette, hogy „van kaja?”.

Felcsatolta a kutyák nyakára a pórázukat. Nem hagyhatta, hogy a két állat merő szeretetből halálra zúzza idős gazdájukat.

– Drága gyermek! – sóhajtotta Mac, amikor Stella ismét megjelent a nappali ajtajában. A pórázon tartott kutyák olyan benyomást keltettek, mintha egy gőzmozdonyt akartak volna a helyéből kimozdítani. – A házban nem kell őket pórázon tartani.

---

[3] Bűntelen, makulátlan.

Mivel addigra kicsúszott az ujjai közül mindkét póráz, és az idős hölgy teljesen eltűnt a szőrös mancsok és pofák alatt, Stellának nem kellett válaszon törnie a fejét. Annak azért örült, hogy Mac ült, máskülönben biztosan ledöntötték volna a lábáról az ebek.

Elég sok kiabálásba és lökdösődésbe telt, mire Fitz ki tudta hámozni az anyját a kupac aljáról. Az idős asszony a szőrt söprögette a ruhájáról, így nem kellett a fiára néznie.

– Drága mama – kezdte Fitz. – Ez a két vadállat…

– Tudom, tudom – szakította félbe az anyja. – Már nem nekem való.

– Nyissunk ki egy üveg valamit – javasolta Stella, látva, hogy Fitz anyja nem akar a kutyái komiszságáról beszélni, pedig tulajdonképpen tényleg miattuk nem mehettek haza, a saját otthonukba. – Végül is karácsony van.

– Jó ötlet! – helyeselt Fitz. – Rengeteg innivalónk van, mama, így aggodalomra semmi ok.

– Én nagyon keveset iszom az utóbbi időben – suttogta Mac Stellának, míg Fitz, állítva, hogy „az italok felszolgálása férfimunka”, átment a konyhába intézkedni. – De szeretem, ha a körülöttem lévőknek jó hangulata van. Annyira örültem – folytatta rövid hallgatás után –, amikor a fiam beszámolt magáról.

– Csak ma reggel ismerkedtünk meg, így túl sokat nem mondhatott – felelte Stella mosolyogva.

– De az máris kiderült, hogy maga szereti a kutyákat, ami kezdetnek elég.

Stella hirtelen sajnálatot érzett Fitz barátnője iránt, aki ezt nem mondhatta el magáról. Márpedig Fitz szemmel láthatóan szerette az

anyját, és a kedvében akart járni, ám párválasztás vonatkozásában fontosabb szempontok is voltak, mint az, hogy a leendő társ állatbarát-e vagy sem.

Fitz, amikor visszatért, egy tálcát tartott a kezében poharakkal, és mindegyik zsebében hozott egy-egy üveget. Az egyikben sherry volt; bizonyára Fitz vásárolta. A tálcára helyezett poharak között Stella felismert egy parányi kupicát az apja egyik régi készletéből.

– Oké – kezdte Fitz. – Elsőre ezeket gondoltam. Azt tudom, hogy a mama egy pohárka sherryvel szeretne kezdeni…

– Én pedig biztosra veszem, hogy ennél jobb poharat is talál a szekrényben – szakította félbe Stella.

– Számomra azonban ez a tökéletes méret – mondta Mac.

Fitz elégedett bólintással nyugtázta a kijelentést, amivel megmosolyogtatta Stellát. Volt a férfiban valami ellenállhatatlan. És ilyenek voltak a kutyái is.

– És? Mit adhatok a mi bájos háziasszonyunknak? A konyhában van bor is, meg sör is. Máskülönben csak azzal szolgálhatok, ami a házban egyébként fellelhető.

– Én is egy pohárka sherryt kérek – válaszolta Stella. Mindig is az öregek italának tartotta a sherryt, de aztán arra gondolt, hogy ettől még akár finom is lehet.

Amikor a férfi a kezébe adott egy egész pohárral, már remélte is, hogy ízleni fog neki.

– Fitz? Nem gondolja, hogy kicsit nagy poharat választott? Csak van valamilyen közepes méret a kupica meg az én ibrikem között?

– Biztosan, de ha nem vette volna észre, én a szélsőségek embere vagyok.

– Csak igya meg, kedvesem – szólt közbe Mac. – Finom lesz, meglátja.

Fitz előhúzta a másik üveget is.

– Barna sör – mondta. – Nem részegedhetek le egy olyan tűzhely mellett, ami nem az enyém.

Bár tudta, hogy nem az anyja házában fogja felszolgálni, a jelek szerint még mindig ragaszkodott a megígért fogások elkészítéséhez.

– Megmutassam, meddig jutottam a főzéssel? – kérdezte Stella.

– Nem szükséges. Egy Yorkshire pudinggal talán egyedül is elboldogulok. Elhoztam a sütődet, mama, így biztosan sikerülni fog.

Stella a vendégére nézett, aki maga is úgy festett, mint egy karácsonyi dísz; olyan kicsike volt, és olyan tökéletes.

– Nem bánja, ha férfi téblából a konyhájában? – kérdezte Stellához fordulva Mac.

– Nem. Évtizedekig az apám téblábolt benne; csak nemrég lett az enyém.

– Hiányzik, látom. – Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés.

– Igen. Nagyon. De az, hogy itt vagyok a házában, és nem egyedül, hanem kedves emberekkel, nagyon sokat segít.

A két nő az italát kortyolgatva értő pillantást váltott. Ezen nem volt mit túlbeszélni. Mindent elmondott a csend.

Egyszer csak Fitz dugta be a fejét az ajtón.

– Bocsánat – motyogta vagy tizenhetedszer a nap folyamán. – Ezeket most fedeztem fel. Az apja papucsa volt, gondolom. Mindkettőt szétrágták ezek a gyalázatos ebek.

A férfi arcán látszott a megkövült döbbenet. Mac vigasztalóan Stella térdére simította a kezét.

Most Stellán volt a megdöbbenés sora.

– Semmi baj – mondta nyugodt hangon. – Tulajdonképpen én adtam oda nekik, hogy maradjanak csendben.

Stella érezte, hogy két megrovó szempár tapad rá.

– Tudom, tudom! Hogy tanulhatnák meg, mi a különbség elrágható és el nem rágható cipő között, ha én magam adom nekik a papucsot, csak hogy csendben maradjanak.

– Talán arra gondolt, hogy mivel a kutyák csak ideiglenesen vannak itt, ez később, ha visszaköltöztetjük őket, nem jelent majd problémát? – kérdezte Fitz olyan hangon, mintha Stella szájába akart volna adni egy lehetséges választ. Stella még nem hallotta ilyen védelmezőnek a hangját, ami az ő szemében arra utalt, hogy a férfi jobban odavan a kutyákért, mint ahogy azt mutatta.

– Nem! – kiáltotta méltatlankodva, főleg azért, mert tudta, hogy helytelen dolgot csinált. – És ne beszéljünk visszaköltöztetésről, ha lehet. Nem vagyok hajlandó karácsony napján ilyesmiről társalogni, akkor sem, ha a kutyák valóban ideiglenesen vannak csak itt!

Fitz vállat vont.

– Ezt, azt hiszem, méltányolnom kell. – Azzal visszatért konyhába, hogy befejezze a karácsonyi ebédjüket.

Mivel Fitz teljes egészében magára vállalta a konyhai teendőket, Stellára maradt az anyja szórakoztatása.

– Kér még egy kis sherryt? – kérdezte udvariasan.

– Megmondom, mit csináljunk – felelte Mac elragadó mosollyal. – Keressünk a tévében egy jó kis filmet, és akkor nem kell udvarias kérdéseken meg válaszokon törni a fejünket. Ki tudja, meddig fog

tartani, mire az én kétbalkezes fiam kiveszi a sütőből a pulykát. És még meg is kell terítenie.

– Rendben – mondta Stella meglepetten, de egyben megkönnyebbülten is. – Nézzük meg, adják-e valahol a *Római vakáció*t. Audrey Hepburn mindig is az egyik kedvencem volt, és, hogy őszinte legyek, nagyon unom már a nyálas karácsonyi filmeket. Mindig igazi hó esik bennük, és ettől elfog az irigység.

– Tökéletes. Én majd közben szundítok egy kicsit. A legjobb dolog, kedvesem, az öregségben, hogy az ember elveszíti az udvariasságszűrőjét. Ahelyett, hogy megpróbálna tapintatosan viselkedni, mindig azt mondja, amit gondol.

Stella nem tudott nem mosolyogni. Kétségtelenül sok igazság volt abban, amit Mac mondott, ám Stella abban is biztos volt, hogy az asszony nem veszített el semmiféle filtert; az öregséget használta kifogásként a nyers modorára.

Miközben Stella elnézte, hogy az idős asszony szeme lecsukódik, és a két keze megpihen a széke mellett elnyúló kutyák fején, rájött, hogy nem stimmel valami. Fitz azt mondta, hogy a kutyákat az akarata ellenére erőltették rá az anyjára, de most képtelenségnek tűnt, hogy ezt az eszes asszonyt rá lehetett volna venni ilyesmire. Valami nagyon sántított a történetben.

– Oké! Az ebéd tálalva van! – közölte nem sokkal később Fitz.

Stella látta, hogy szegény ember mindent megtett, amit csak tudott. A karácsonyi ebéddel szemben általában nagy követelményeket támasztottak ez emberek, és míg a feltálalt étel szemmel láthatóan ehető volt, sem ünnepinek, sem étvágygerjesztőnek nem lehetett volna nevezni. Mindegyik tányéron volt egy szelet pulyka, és egy nagy tálban ott volt az asztalon a sült krumpli meg a kelbimbó, ám hiányoztak az ilyenkor szokásos kis kiegészítők: a párolt karórépa, a különféle töltelékek és az áfonyaszósz.

Annabel, aki mindenkin szeretett túltenni ebben a vonatkozásban, legalább négyféle zöldséget tett a karácsonyi asztalra: répát, salátalevélben főtt zellert gesztenyével és borsóval, mi több, vegetáriánus fogásokról is mindig gondoskodott. Stella sohasem értette igazán, miért van szükség annyi ennivalóra, de most rájött, hogy a korábban feleslegesnek tartott sokféleség adja az étkezés ünnepi hangulatát.

– Nagyon szép! – jegyezte meg Stella. – Kerítsek néhány szalvétát?

Bár nem volt biztos benne, hogy az apjának volt szalvétája (akár papír, akár vászon), arra gondolt, hogy talán szerencséje lesz. Hiába volt egyedülálló, néha kapott ajándékba ezt-azt, időnként asszonyoktól is. Érdemesnek tűnt bepillantani a komód fiókjaiba.

Végül egy tekercs papírtörlővel tért vissza.

– Lássunk neki – javasolta Mac. – A pulyka nem lesz jobb attól, hogy még percekig nézzük.

– Várj! – szólt rá Fitz. – Csak kibírsz még egy rövid percet!

Kiment a szobából, majd egy Yorkshire pudinggal teli tepsivel tért vissza. Az adagok aranyló párnácskáknak látszottak, csak a szegélyük volt egy kicsit barnába hajló.

– Hát ez csodálatos! – dicsérte Stella. Csak remélni merte, hogy az arcára nem ült ki a meglepetés.

– Mi az, hogy! – fűzte hozzá Mac. – Éppen az ilyen kiegészítőket hiányoltam, csak nem akartam szólni.

– Igazából mindent megvettem, ami a karácsonyi asztalra kell, beleértve a leghíresebb séfek által ajánlott szószokat és töltelékeket. Csak meg kell kérdezni a kutyákat. Nagyon ízlett nekik. Az utolsó morzsáig elpusztították, beleértve a „Karácsonyi válogatás” felirattal díszített tasakot is.

– Ó, ne! – Stella a szája elé kapta a kezét. – Remélem, nem fog megártani nekik a műanyag!

– Én meg azt remélem – dünnyögte Fitz –, hogy gyomorrontást kapnak mind a ketten. Akkorát, hogy életük végéig emlékezni fognak rá.

Mac elnevette magát.

– Te voltál ostoba, hogy olyan helyre tetted a zacskót, ahol elérhették. Most azonban, hogy tudom, jó helyre került a karácsonyi vacsorám, már nem is hiányzik annyira.

Amikor Mac és Stella már a második pohár boron is túl voltak (Fitz közben áttért a vízre), Stella megszólalt:

– Támadt egy őrült ötletem.

– Üdvözöljük a klubban! – felelte Mac. – Ez azt jelenti, hogy beleillik a családunkba.

– Van egy csomó mindenem. Karácsony előtt vettem a termelői piacon egy kocsideréknyi kolbászt, ami most a fagyasztóban van. És van néhány igazán pompás hot dognak való virslim is – szintén a piacról –, és mindenféle zöldségem. Mi lenne, ha holnap is rendeznénk egy karácsonyi vacsorát, most már tényleg a megfelelő kiegészítőkkel és köretekkel? Akkor megehetnénk a megmaradt pulykát is.

– Hát, ez igazán kedves ajánlat – felelte Mac. – Én is eljöhetek? Általában elég jól telnek a napjaim, de az úgynevezett tettestársam a családjával tölti az ünnepeket, és csak karácsony másnapján jön vissza.

– Természetesen! Eredetileg is így gondoltam. – Stella Fitzhez fordult. – Vagy maga vissza akart menni a barátnőjéhez?

– Dehogy! – felelte a férfi. – Nagyon szívesen visszajönnék holnap is, már ha hajlandó kitenni magát még egy kutyás napnak.

– Szeretem a kutyákat, és szerintem Tris és Izzy egész jól kezelhető, főleg, ha nem értjük félre a kívánságaikat – mondta Stella. – Most pedig megyek, és hozom a desszertet – tette hozzá, és közben arra gondolt, hogy a karácsony akkor sem lehetett volna jobb, ha aprólékosan megtervezi.

– Hosszú ideje nem volt részem ilyen kellemes karácsonyi ebédben – mondta Mac. – Tavaly Fionánál voltunk – Fitz barátnőjénél –, és az közel sem sikerült ennyire jól.

– Mama! – mondta Fitz inkább figyelmeztetően, mint sértetten.

– Akkor is mindenki megtett mindent – magyarázta Mac –, és nem is volt vele semmi baj, sőt. Most mégis sokkal jobban éreztem magam. De most már visszavinnél? Elfáradtam, szeretnék lefeküdni.

Fitz azonban visszaültette az anyját a tűz mellé. A kutyák az asszony ölébe hajtották a fejüket, míg a férfi segített Stellának kihordani a konyhába a maradékokat.

– Szeretném megköszönni, amit értünk tett – kezdte a férfi. – Az anyám pompásan érezte magát. Ő mindig azt mondja, amit gondol, így nincs rá okunk, hogy kétségbe vonjuk a szavait.

– Valami filterről beszélt nekem – mondta Stella. – Hogy az ember, mire megöregszik, minden szűrőt elveszít, és ezért sohasem kerülgeti a forró kását.

Fitz hangosan felkacagott.

– Biztos vagyok benne, hogy ez igaz, de azt is tudom, hogy az anyámnak sohasem volt ilyen szűrője. Mindig is tudta, hogyan kell nyilvánvalóvá tenni a dolgokat.

– Én is ugyanezt gondoltam róla. Nagyon élénk gondolkodású, és látszik, hogy a helyén van az esze.

– Ahogy mondja. Bár eléggé önkényeskedő tud lenni. – Felsóhajtott. – Az lesz a legjobb, ha visszaviszem. Itt hagyhatom addig a kutyákat? Ígérem, sietni fogok.

Stella pár pillanatig elgondolkozott azon, hogy mi történhet a továbbiakban. Már késő lesz, mire a férfi visszaér. Ő megkínálja egy

itallal; végül is nem lakik messze, nyugodtan itt hagyhatja a kocsiját, de még sincs rendben, hogy egész nap csak egy üveg barna sört ivott. Leülnek a tűz mellé, és a szobában nem világítana más, csak a kandalló felett elhelyezett lámpafüzér. És aztán egyik dolog vezetne a másikhoz.

– Ne aggódjon! – mondta végül vidáman. – Akár éjszakára is itt hagyhatja a kutyákat. Biztos vagyok benne, hogy jól meglennénk. A kertben kutyabiztos kerítés van; nem tudnának meglógni, ha ki kell menniük.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Biztos? – Látszott, azt gondolja, hogy a nő nagylelkű gesztust tesz, pedig ő csak meg akarta védeni magát, és a férfit is. Tulajdonképpen meg akarta előzni a bajt.

– Teljesen biztos! Csak azt beszéljük meg, hogy hányra hozza vissza az édesanyját. És talán szólhatna a barátnőjének, hogy holnap is idejönnek. Aki, ha jól emlékszem, holnapután érkezik, ugye? Egy ilyen helyzetben talán az a legjobb, ha…

A férfi felemelte a kezét.

– Tudom. Ha az ember elhallgat valamit, azt később, ha esetleg kiderül, félreérthetik.

– Mit szólna, akkor a holnap tizenkettőhöz? Gondolja, hogy addigra ideérnek?

– Úgy gondolom, igen.

A férfi megpuszilta Stella arcát. Az egész nem volt több egy apró érintésnél. Nem volt benne semmi, ami aggodalomra adott volna okot.

Amikor Stella becsukta az ajtót Fitz és az anyja mögött, az volt a szándéka, hogy befejezi az ételek és az edények eltakarítását, ám amikor visszament a nappaliba, letelepedett a tűz mellé az öreg kanapéra. A két kutya odatörleszkedett mellé; látszólag egyiket sem zavarta, hogy ismét magukra hagyták őket a gazdáik.

Stellának rengeteg végiggondolnivalója volt, és a mögötte álló nap csak megnehezítette a helyzetét. Most már tényleg nem tudta, hogy mit akar.

Bizonyos vonatkozásban nem esett nehezére visszagondolni arra, hogy milyen kellemes napja volt – mert az volt. Igaz, hogy idegenekkel töltötte a karácsonyát, de ezek az idegenek gyorsan a barátaivá váltak. Vajon ez annak a jele volt, hogy könnyen megtalálná a helyét a vidéki emberek között, és jól érezné magát az apja házában? Vagy ez csak egy fura, egyszeri eset, és magányossá válna, ha ezt az életet választaná?

Maga Fitz és a férfi iránti érzései csak még tovább bonyolították a helyzetét. Úgy érezte, jó vele lenni, hiszen eszes volt, kedves, jól bánt az anyjával (ami mindig rendes emberre utal), és szerette az állatokat. Tagadhatatlanul kialakult köztük valami láthatatlan kapocs. De a férfi nem volt szabad, ami elérhetetlenné tette.

Ám még ha szabad lett volna is, és viszonozta volna az ő érzéseit, akkor sem lett volna helyes, ha ripsz-ropsz feladja miatta az

eddigi életét, és ideköltözik. Mi a biztosíték arra, hogy a férfi nem adja el az anyja házát? És ha ez bekövetkezik, még a hétvégeket sem fogja itt tölteni. Akkor ő teljesen egyedül lenne, távol mindentől, ami addig a biztonságot jelentette számára.

Nem, döntötte el. A férfit haladéktalanul el kell távolítania az egyenletből. Ha leköltözik, azért kell megtennie, mert ő maga is ezt akarja, ezt tartja helyesnek.

Trisztán megmozdult, és még jobban belefészkelte a fejét Stella ölébe. Erről eszébe jutott, hogy a kutyákkal is tennie kellene valamit.

Stella úgy döntött, nem mondja meg Macnek és Fitznek, hogy a kutyák az ágyán töltötték az éjszakát. Ez nem is tűnt fontosnak. Azzal azonban el akart dicsekedni nekik, hogy milyen korán kelt, és hagyta magát felvonszolni a parkerdőbe egy kiadós sétára.

Először nem akarta elengedni őket a pórázról, de mivel az apja öreg kabátjának a zsebeit jól kitömte jutalomfalatkákkal, a kutyák készségesen visszaszaladtak hozzá, amikor szólította őket. Ez valahogy élvezetessé tette számára az együttlétet.

Nem tudta, arról szóljon-e, hogy az egyik kutya, miután rálépett a távirányítóra, magától bekapcsolta a televíziót, amikor a nappali asztalán felejtett walesi kekszet akarta megkaparintani. Technikailag

ez ügyes mozdulat volt, morálisan azonban volt benne némi kivetnivaló.

Miután hazaértek, annak ellenére, hogy Stella a legnagyobb igyekezete mellett sem bírta elzárni az állatokat a csizmatárolóba (még nyitott ajtó mellett is szívet tépő hangon vonítottak), el tudta készíteni a megígért ebédet. Az igazi kihívást, mint rájött, az jelentette, hogy az asztalra tegye az ételt. Végül úgy döntött, vár ezzel, míg lesz valaki, aki őrködik az asztal felett.

Az utolsó simításokat végezte a sminkjén, és már előre örült, hogy jobban fog kinézni, mint az előző napon, amikor megszólalt a csengő.

Fitz és Mac a vártnál korábban érkezett, ami tulajdonképpen jó is volt. Majd vigyáznak a kutyákra, gondolta, míg ő megsüti a krumplit és a kolbászt. Végül mégiscsak sikerült becsalogatnia Trisztánt és Izoldát a tárolóba (vagy, ahogy ők biztosan látták, a börtönükbe), ahol süteményekkel és régi időkből megmaradt rágcsálnivalókkal vette őket körül, mégis többször nekirohantak az ajtónak, és megpróbáltak kitörni. A házat betöltötte a hangos ugatásuk, ami a valóságosnál is nagyobbnak tüntette fel őket.

Boldog mosollyal ment ajtót nyitni, ami, hacsak egy pillanatra is, eltűnt az arcáról, amikor észlelte, hogy a küszöbön egy idegen áll. Egy nő, akiről azonban el tudta képzelni, hogy kicsoda. Stella sajnálkozott magában egy kicsit, hogy még mindig a kopottas fekete kordnadrágja van rajta egy bordó pulcsival; ugyanaz az öltözék, amelyben a kutyákat sétáltatta, de most már késő lett volna lecserélni.

– Helló – mondta bizonytalanul.

A nő talán kicsit fiatalabb volt nála, Stella úgy huszonnyolc évesnek saccolta, és sajnos soványabbnak is tűnt. Tökéletesen ápolt volt, mi több, elegáns az újnak tűnő Barbour dzsekiben és magas szárú csizmában. A táskája csak úgy csillogott-villogott az aranydíszítésektől. De bármilyen káprázatosan festett is, lerítt róla, hogy zavarban van.

– Hm… Helló… Maga nem ismer, de Fiona vagyok, Fitz barátnője.

– Ó! Jöjjön be! Fitz beszélt már magáról. – Ez ugyan nem volt teljesen igaz, de egy ártalmatlan hazugság még a karácsonyba is belefért. – Szeretne csatlakozni hozzánk ehhez a második karácsonyi ebédhez?

– Ó? Nem bánná? – kérdezte meglepetten Fiona.

– Minél többen vagyunk, annál vidámabb az ünnep, nem gondolja? Bár attól tartok, hogy szerény étkezés lesz. Hadd segítsem le a kabátját.

A kutyák már majdnem megőrültek, ám Stella egy dolgot biztosan tudott Fitztől: hogy a barátnője nem kedveli a négylábúakat. Így hát ott kellett hagynia őket, ahol voltak. Az ugatást végül abbahagyták, de az ajtó ellen újabb és újabb rohamokat intéztek, annyira felizgatta őket a váratlan vendég.

– Mondta Fitznek, hogy jönni fog?

Rövid, de annál beszédesebb csönd következett. Fiona a jelek szerint maga sem tudta, milyen reakcióra számíthat a barátjától.

– Nem. Meglepetésnek szántam.

– Remek! Biztosan odáig lesz a boldogságtól. Nos, mivel kínálhatom meg? Tölthetek esetleg egy pohár proseccót?

– Nincs hozzá kicsit korán?

– Mindjárt tizenkét óra van, ami karácsonykor, szerintem, nem számít korainak. – Esély sem volt rá, hogy Stella alkohol nélkül eméssze meg a váratlan fordulatot, de azt egyelőre méltatlannak érezte volna, hogy a konyha rejtekében, titokban gurítson le valamit.

Miután ellenőrizte, hogy semmi sem ég, és hogy nem fognak szalmonellát kapni a készülő ételektől, két pohárral együtt bevitte a proseccót a nappaliba, ahol Fiona már lekuporodott a kályha mellé.

– Sajnos pezsgőspoharakkal nem szolgálhatok – mentegetőzött Stella. – A ház az apámé volt, én csak a karácsonyt töltöm itt. Azt hiszem. Hoppá, hadd vessek egy pillantást a tűzre! Ahogy látom, nemigen teszi a dolgát.

Szerencsére a kályha engedelmes volt, és amint kapott egy kis huzatot, fellobbantak benne a lángok. Bár a kutyák lennének ennyire kezesek, gondolta, miközben kiegyenesedett.

Miután proseccót töltött a két pohárba (Fiona arca alig észrevehetően megrándult, miközben elvette az egyiket), a két nő ott ült egymással szemben, a kutyák pedig sokadszor is nekifeszültek a cipőtároló ajtajának. Stella ivott egy kortyot, majd látva, hogy a nyugtalan állatok mellett képtelen lesz civilizált beszélgetést folytatni egy számára teljesen idegen nővel, ismét felállt.

– Elnézést – mondta. – Megnézem, le tudom-e őket csillapítani valamivel. Bár – tette hozzá elgondolkozva – talán nyugodtabbak lennének, ha kiengedném őket.

– Ne haragudjon, de én félek a kutyáktól, főleg, ha nincsenek rendre szoktatva. Az apámnak van néhány vadászkutyája, de azok

sohasem jöhetnek be a házba. Legfeljebb csak egy-egy fénykép erejéig. De akkor sem ugatnak.

Stella törni kezdte a fejét, hogy mit tehetne.

Előző nap azzal, hogy odaadta nekik az apja papucsát, sikerült elhallgattatnia őket. Abban bízva, hogy esetleg talál egy másik pár cipőt, felszaladt az emeletre.

Bepillantott a szekrénybe megnézni, hogy megmenekült-e valami az adományozásra összepakolt csomagokból. (A papucsokat például azért nem tették bele, mert túl rossz állapotban voltak ahhoz, hogy bárkinek odaadják.) Cipőt azonban csak egy párat talált, egy nagyon jó, alig hordott bőr lábbelit. Vajon, tűnődött, ezt miért nem küldte el a nővére a Longfield Hospice Házba? Azért, adta meg magának a választ, mert fel akarta tenni az eBayre. Tényleg szép cipő volt, bár túlságosan nehéz, és a kinézete alapján több száz fontba kerülhetett.

Stella nyelt egyet, majd felkapta a pár cipőt, és levitte a földszintre. Annabel számára, gondolta, majd kitalál valamilyen magyarázatot. De meglehet, hogy közben meg is feledkezett róla.

Stella hamarosan visszaült a tűzhöz, Fiona mellé.

– Mivel sikerült megnyugtatni a kutyákat? – kérdezte Fiona. – Bármit csinált is velük, működik.

– Csak adtam nekik valamit, amivel elfoglalhatják magukat. Nem tudom, hol lehet Fitz meg az anyja. Késnek!

– Ha az anyja is érintett, mindig késni szoktak – mondta Fiona. – Azt hiszem, velem van kapcsolatban a dolog.

– Az kizárt. Azt sem tudják, hogy itt van! Még egy kis italt? – Stella válaszra sem várva teletöltötte a másik nő poharát.

Látszólag azért, hogy ellenőrizze a készülő ebédet, igazából viszont azért, mert meg akart szabadulni Fionától, akiben semmilyen rokon tulajdonságot nem bírt felfedezni, Stella visszament a konyhába. Nem sokkal később hallotta, hogy megérkeztek.

Fiona nyitott nekik ajtót.

Stella a fülét hegyezve figyelte a fejleményeket. „Meglepetés”, kiáltotta Fiona, amire – amennyire Stella meg tudta ítélni – egy valóban meglepett, de nem igazán örömteli „Ó! Helló, drágám” volt a felelet. Ő maga csak ezt követően merészkedett elő a konyhából.

– Hát nem csodás? – kérdezte lelkesen, a karácsony szellemétől átitatott hangon. – Fitz és Fiona mégiscsak együtt tölthet egy napot a karácsonyból.

– Remek – jegyezte meg Fitz anyja kissé epésen. – De hol vannak a kutyáim? Ugye nem zárta be őket az autóba? – Mac metszően kék pillantása Stelláéba fúródott. – Azt nagyon utálják.

Ebben a pillanatban, talán mert meghallották a szeretett gazdi hangját, a kutyák ismét hangos ugatásba kezdtek.

– Majd én elrendezem őket – mondta Fitz.

– Veled megyek – ajánlotta Fiona.

– Én addig töltök magának egy italt – mondta Stella Macnek.

Stella megpróbálta figyelmen kívül hagyni a csizmatárolóból kiszűrődő, szitkozódó hangokat. Végül is karácsony volt, és ő minden tőle telhetőt megtett az ünnepi hangulat érdekében. Igen, ő maga adta a cipőt kutyáknak; nem azért került hozzájuk, mert valamilyen fondorlattal megkaparintották.

Mackel a kanapén ültek, amikor Fitz, pórázon vezetve az egyik kutyát, a nappaliba lépett. A másikat Fiona hozta be.

Fiona szája szinte habzott a méltatlankodástól.

– Nem fogják kitalálni, mi foglalta le őket annyira.

Stellának találgatnia sem kellett, hiszen pontosan tudta.

– A cipő, amit adtam nekik – felelte harciasan. – Tudtam, hogy azzal ellesznek egy darabig.

Fiona döbbenten fordult felé.

– És van fogalma róla, mennyibe kerül egy ilyen pár cipő? Ezt a pazarlást!

Stella vett egy nagy levegőt, de válaszolni már nem tudott, mert ismét megszólalt a csengő.

– Ez meg ki az ördög lehet? – kérdezte Fitz, aki a jelek szerint nem volt valami jó hangulatban.

– Ajtót nyitok, és meglátjuk – válaszolta Stella. Abban reménykedett, hogy egy jótékonysági szervezet számára gyűjtést végző önkéntessel találja majd szembe magát. De amikor az ajtóhoz

ért, már látta, hogy azt a valakit nem küldheti el néhány font alamizsnával.

A küszöbön ugyanis a londoni barátja állt.

– Piers! – kiáltotta. – Hogy kerülsz te ide?

A férfi felvillantotta lenyűgöző, kissé ferde mosolyát, amitől még mindig pillangók kezdtek el röpdösni Stella gyomrában. Az utolsó találkozásuk óta Piers szakállt növesztett; szűk szárú farmerével, kockás ingével és nadrágtartójával igazi hipszter benyomását keltette.

– Annabel felhívott. Azt mondta, ki kell téged menteni innen. És ahogy elnézem, igazat beszélt.

Az épphogy felröppent pillangók szárnya rögtön lekonyult. Hogy a férfi új külseje volt rá ilyen hatással, vagy az, amit mondott, és ami miatt Stella egyszerre haragudott rá és Annabelre, nem lehetett tudni.

– Engem sehonnan sem kell kimenteni – mondta éles hangon. – De ha már itt vagy, gyere be.

– Na, ja! – felelte a férfi. Minden felsőbb osztálybeli bája megfakult, és ingerültség lépett a helyébe. – És én még veled akartam lenni karácsonykor! Ezért aztán érdemes volt idejönnöm Londonból!

– Szüneteltetjük a kapcsolatunkat, Piers. És amikor december elején e-mailben tájékoztattalak a terveimről, egyáltalán nem mutattál érdeklődést a közös karácsony iránt. Sőt! Azt mondtad, inkább kiszúrod a saját szemedet, de nem töltöd vidéken a karácsonyt.

A férfi vállat vont.

– Annabel azt állította, hogy szükséged van rám. Hát persze hogy eljöttem!

– Akkor gyere be. Akaszd fel a kabátodat arra a fogasra – mutatta Stella –, aztán gyere velem.

Nem tudta, mi mást tehetett volna. Átvitte a nappaliba, ahol legalább a kutyák csendben voltak. Izzy Mac ölében pihentette a fejét, Tris pedig elnyúlt a kanapén Fitz mögött. Fiona fájdalmas arccal üldögélt a barátja mellett. Stella egy pillanatra megsajnálta: nem szerette a kutyákat, és most egy elég nagy példány ott terpeszkedett, majdhogynem mellette.

– Bemutatom Pierst. Ő is csatlakozik hozzánk – közölte Stella a bent ülőkkel.

– És ki ez a Piers? – kérdezte Mac nagyon is méltóságteljes hangon. – A barátja?

Fiona hirtelen felélénkült.

– Igen, én is kíváncsi vagyok. Megtudhatnánk róla egy kicsit többet is?

– Oké, de sietnem kell, mert fel kell szolgálnom az ebédet. Mrs. Fitzgerald…

– Fitzherbert – javította ki Fitz.

– Szólítson csak Macnek – mondta az asszony, miközben tetőtől talpig végigmérte Pierst.

– Ő pedig – intett Stella a másik nő felé – Fiona. Fitz barátnője. És hogy egyértelmű legyen, a Fitz a Fitzherbert rövidített alakja. Most, hogy már mindenki ismer mindenkit, talán visszatérhetek a terítéshez.

A konyhába érve Stella engedélyezett magának egy futó pánikrohamot, majd némileg megvigasztalta magát, amikor megkóstolta a rendkívül ízletesre sikeredett szaftot. Újabb tányért tett a tűzhely mellett melegedő, amúgy is tekintélyes halom tetejére, és közben számba vette, hogy lesz-e elég széke. Éppen eszébe jutott, hogy a vendégszobában is van egy, amikor Fitz jelent meg az ajtóban.

– A mindenit! Két váratlan vendég! Nem erre számítottunk, igaz?

Mivel a férfi hangjába nem kevés méltatlankodás vegyült, Stellában felülkerekedett a jóindulat.

– Nem, de rengeteg ennivalót készítettem, és karácsony van. Nem küldhetjük el őket csak úgy.

– Tényleg nem. Miben segíthetek?

Stella vigasztalónak találta a férfi gyakorlatias jelenlétét.

– Abban, hogy felmegy az emeletre, és lehoz egy széket a vendégszobából. A fürdőszobával szemben találja. És talán az lesz a legjobb, ha mindjárt onnan is kihozza az ott lévő széket. Persze nem egyszerre, hanem egymás után.

Fitz még ki sem ment, amikor Piers is átjött a nappaliból.

– Stella, csillagom, mit kellene tennem, hogy kapjak egy italt?

Stella régebben szerette, amikor a férfi csillagomnak nevezte, de most elcsépeltnek érezte a megszólítást.

– Jaj, ne haragudj. A székekkel voltam elfoglalva. Tölts magadnak – intett Stella a tálalón sorakozó palackok felé. Ott volt minden, amit Fitz hozott, és az is, ami még az apja idejéből maradt.

– Magam sem tudom, mi van ott, de ha bort szeretnél, az étkező asztalán találsz egy palackkal.

– A legszívesebben egy scotchot innék – válaszolta Piers. – Elképesztően nagy volt az errefelé tartó forgalom.

– Nézd meg, van-e. – Közben leesett Stellának, hogy a férfi maradni akar éjszakára is, máskülönben nem kért volna alkoholt. Nos, a vendégszobában elalhat, gondolta bosszúsan.

– Ó! – dünnyögte az üvegek között válogató Piers. – Van itt egy jó kis madeira. Kár, hogy csak egy pohárkára való maradt az üveg alján.

– Hm… – dünnyögte Stella. A többit ő maga használta el a mártáshoz. Nem csoda, hogy olyan szenzációsan sikerült.

– Nos, milyen az élet itt lenn, vidéken? – kérdezte Piers. – Lefogadom, hogy magányos.

Stella elgondolkozott.

– Az volt. Eleinte.

– És kik ezek az őrült emberek, akikkel összeakaszkodtál?

– Bemutattam őket. Én nem nevezném őket őrülteknek. – Bár kétségtelenül azok voltak, Stella úgy érezte, meg kell védenie a vendégeit.

Piers röviden, de annál megvetőbben felnevetett.

Stella óhatatlanul észrevette, milyen készségesen segít Fitz a második karácsonyi ebéd elkészítésében, míg Piers, aki Stella szerint mutathatott volna némi lojalitást, azzal töltötte az idejét, hogy Fionával beszélgetett. Mivel ezzel jobb kedvre derítette a nőt, mi több, gyakran meg is nevettette, mégsem volt teljesen haszontalan a jelenléte.

Végül minden az asztalra került. Mindenki jóllakott a pulykából és a többi finomságból, amit nem győztek dicsérni, majd mindenki megköszönt mindent.

A legtöbbre azonban Mac értékelte az egészet; elmondta, milyen érdekes volt egyszerre találkozni mindenkivel, de Stella végig attól rettegett, hogy egyszer még előhúzza az „öreg vagyok, már nem működnek a szűrőim” kártyát. Abból a pillantásból ítélve, amellyel Fitz az anyját méregette, hasonló gondolatai lehettek a férfinak is.

– És maga, Piers – szólalt meg Mac olyan hangon, hogy egy pillanatra mindenki abbahagyta a pulykaevést. – Mivel foglalkozik Londonban?

Piers szeretett magáról beszélni, és ezt jól is csinálta. Mondhatni, a „hamukázás” mestere volt, és vagy ötperces előadást tartott a munkájáról, az üzleti kapcsolatairól, és finom utalásokat tett a bevételeire is.

Stella magában még füstölgött amiatt, hogy a férfi hívatlanul megjelent nála a karácsonyi ebéd előtt, és most, hogy dicsekvő vargaként lépett fel, még inkább elkedvetlenítette a jelenléte, Fionát azonban sikerült a bűvkörébe vonnia. És egyelőre Mac sem tett megjegyzést semmire, bár erre bármelyik pillanatban sor kerülhetett.

– És te, Stella? – váltott új témára Piers. – Eldöntötted már, hogy mit fogsz csinálni? Tényleg otthagynád az állásodat, és leköltöznél ide?

Mielőtt bármilyen választ kapott volna a kérdésére, a többiekhez fordulva folytatta:

– Stella kiváló általános iskolai tanár, és bár nehéz gyerekeket tanít, az utolsó ellenőrzés alkalmával kitűnőnek minősítették az iskoláját. – A szavai alapján bárki azt mondhatta volna, hogy elképesztően büszke a barátnőjére.

– Nos… – kezdte Stella, de Piers szinte rögtön a szavába vágott.

– Így azt gondolom, csak szócséplés, amikor azt mondja, hogy otthagyja az állását, és ideköltözik ebbe a csinos kis falucskába, aminek lehet, hogy szép a környéke, de azért mégiscsak a semmi közepe. – Jelezve, hogy egy időre befejezte a mondókáját, körbehordozta mosolygós pillantását a jelenlévőkön. Az, hogy a „semmi közepén” kifejezéssel legalább három személyt megsértett, láthatóan fel sem merült benne.

– Tudja, mit? – szólalt meg elsőként Fiona. – Magának teljesen igaza van. Én is szeretem a vidéki életet – nagyokat lehet sétálni, aztán odakuporodni a tűz mellé –, de néhány nap után már hiányzik a város.

Stella úgy látta, hogy Fiona és Piers ezzel befejezettnek tekintette a beszélgetést az ő jövővel kapcsolatos elképzeléseiről, és már nem is igényelték, hogy bármit hozzátegyen.

– Evett a kenyérmártásból, Mac? – kérdezte inkább.

– Igen, köszönöm – felelte az asszony nyugodt hangon, de közben veszélyesen megvillant a szeme.

– És maga mivel foglalkozik, Fiona? – kérdezte gyorsan Stella.

– A reklámiparban dolgozom. Egy egészen kicsi ügynökségnél vagyok Bristolban, de rengeteg megbízást kapunk, és már az is felmerült a főnökeimben, hogy áthelyezzük a céget Londonba. – Fiona magabiztosan elmosolyodott. – És ha ez bekövetkezik, akkor fix, hogy én is velük megyek.

– Nos, ha valóban így lesz – mondta Piers, miközben egy profi szerencsejátékos ügyességével elővarázsolt valahonnan egy névjegyet – keressen meg. Vagy akár akkor is, ha a cég mégsem költözik.

Fitz nem sokat beszélt, így Stella kötelességének érezte, hogy őt is bevonja a társalgásba. Előző nap, amikor megismerkedtek, valahogy egyikük sem tett említést arról, hogy mivel foglalkozik, így ez most kapóra jött.

– Mondja, Fitz, maga mivel keresi a kenyerét?

– Végzettségem szerint újságíró vagyok, és egy magazinnak dolgozom. Emellett szabadúszóként is csinálok ezt-azt – mondta a férfi.

– Fitz elképesztően jó, de aprópénzért dolgozik – vetette közbe Fiona. – Sokkal többet érdemelne!

– Valóban – dünnyögte Mac, éles pillantást vetve Fionára.

– Ki szeretne egy kis repetát? – kérdezte idegesen Stella.

– Én még kérek egy kis szaftot – mondta Fitz. – Elmondhatatlanul finom.

Fiona és Piers közölte, hogy ők majd letakarítják az asztalt. És mivel Stella már járni is alig bírt a fáradtságtól, úgy döntött, hogy engedi nekik; elrakodni később is ráér. Mac a tűz mellett szundikált, valószínűleg kimerítette a magára erőltetett jó modor.

Fitz, akit szintén száműztek a konyhából, a kutyákon törte a fejét.

– El kellene vinnem őket sétálni, máskülönben nyugtalanok lesznek.

– Istenem! Mit nem adnék én magam is egy kis mozgásért a friss levegőn! – mormogta Stella.

– Mellőzve minden beszélgetést – toldotta meg Fitz. – Jöjjön! Máris indulunk!

– Nem mehetek – tiltakozott Stella. – Háziasszonyként nem hagyhatom magukra a vendégeimet!

– Dehogynem! De ha gondolja, őket is elhívom. Megyek is, megkérdezem őket. Bár, ahogy a vidékről gondolkoznak, úgyis nem lesz a válaszuk.

Nem mondtak nemet. Talán azért, mert a parányi konyhában nagyon nehéznek bizonyult eltakarítani a sokféle ételmaradékot, talán másért, de mindketten azt felelték, hogy szeretnék lesétálni az elfogyasztott ételt.

Egy örökkévalóságba telt, mire mindannyian kijutottak a házból. Fiona nem akarta összesározni a csizmáját, így Stellának kellett keresnie valamit, amit felhúzhatott. Szerencsére az utcai csizmája jó volt Fiona lábára, így megkapta, míg Stellának a gumicsizmája maradt. Fitznek pedig az apja egykori csizmáját adta kölcsön. Piers egyébként is csizmában jött, Mac pedig továbbra is a kályha melegét választotta a kinti hideggel szemben.

Miközben a kutyák felfelé vonszolták Fitzet és Fionát a hegyoldalon, a nő többször is említést tett az apja jól nevelt, szófogadó ebeiről.

– Egyszerűen képtelen lenne elviselni egy neveletlen kutyát – magyarázta. – A munkakutyáknak engedelmesnek kell lenniük.

– Szerintem ezek játszókutyák – felelte erre Fitz. – Ezért, amikor eléggé eltávolodunk az úttól, le is vesszük róluk a pórázt.

– Egy tizedmásodperc alatt a szomszéd megyéig nyargalnak – válaszolta gúnyosan Fiona.

Stella meg akarta védeni Trist és Izzyt, de közben eltűnődött azon, hogy ugyan miért. Nem az ő kutyái voltak.

A kutyasétáltatók fájához érve megálltak, és Stella magyarázni kezdte Fionának és Piersnek a fa történetét. Bár nem mutatta meg nekik a kis bádogkutyát, amelyet ő akasztott az egyik ágra, mindkettőjüket sikerült lenyűgöznie.

Izzy és Tris közben körülöttük ugrándoztak, és sikerült alaposan összesározniuk Fiona Barbour dzsekijét.

– Semmi baj – felelte Fitz mentegetőzésére Fiona. – Majd lekefélem.

Stella megsajnálta. Szemmel láthatóan elege volt a helyzetből, de nem panaszkodhatott, mert akkor esetleg rossz fejnek minősítették volna. Másrészt a Barbour vidéki kabátnak számított: arra tervezték, hogy időnként sáros legyen.

– Nagyon klasszul viseled – jegyezte meg Fitz –, amiért én roppant hálás vagyok. Imádom ezt a két kutyát.

– Annyira, hogy magával viszi őket Bristolba is? – kérdezte Piers.

– Nem! – vágta rá Fiona. – Nem hozhatod őket Bristolba.

– Akkor… – folytatta volna Piers, de Fiona közbevágott.

– Új helyet kell keresni nekik – mondta. – Fitz anyja már nem tudja ellátni őket.

– Ha nem bánják – szólt közbe Stella –, megegyeztünk, hogy ezt nem a karácsonyi ünnepek alatt fogjuk megvitatni.

– Rendben – bólintott Fiona, miközben leveregette a kabátjáról a sarat.

– Ami azt illeti, én máskor sem akarom vita tárgyává tenni a kérdést – mormogta Fitz, miközben Tris odakullogott hozzá, és a térdéhez nyomta a fejét.

– Pedig végig kell gondolnod, hogy mi legyen velük – válaszolta Fiona meglehetősen éles hangon. – Mégpedig hamarosan. Mielőtt visszamész dolgozni.

– Városban nem lehet kutyát tartani – vélekedett Piers. – Nem lenne fair az állatokkal szemben.

– Az egyezmény! – figyelmeztette Stella, majd némi tűnődés után hozzátette: – Menjünk vissza! Majd meghalok egy csésze teáért.

Stella, zoknival a lábán, a konyhában állt. Már feltette a teához a vizet, amikor sikítást hallott: olyan kétségbeeséssel teli, panaszos vonítást, ami akár azt is jelenthette volna, hogy meghalt valaki.

Az első gondolata az volt, hogy Mackel történt valami drámai, és átrohant a másik helyiségbe. Közben megpróbálta felidézni az apja irányítószámát, ha esetleg mentőt kellene hívniuk.

De Mac továbbra is a tűz mellett ült, és szemmel láthatóan jó egészségnek örvendett.

Fitz a nyakörvüknél fogva tartotta a kutyákat; el akarta zárni őket a csizmatárolóba.

A nappali közepén nem más hisztériázott, mint Fiona.

– Az átkozott kutyáid! – A szeméből csak úgy záporoztak a harag könnyei. – Szétrágták a táskámat meg a csizmámat!

Stella megdöbbent. Öt perce sem voltak a házban; ezalatt egy sütit sem lehetett volna megenni, nemhogy egy pár bőrcsizmát meg egy méretes retikült. Még jó, hogy odatette forrni a vizet; Fionának biztosan szüksége lesz valamire a sokk miatt.

– Piers? – fordult a férfihoz. – Elkészítenéd a teát? Mindnyájunkra ráférne egy csészével.

Piers egyetlen szó nélkül elindult a konyha felé. Stella szinte újra beleszeretett. De csak szinte.

Fitz elzárta a bűnösöket, és visszatért a nappaliba.

– Ugyan már! – mondta békítő hangon. – Hiszen csak megrágták egy kicsit!

Fiona a magasba emelte a gyönyörű retiküljét; Stella messziről is észrevette rajta a fognyomokat. Tényleg csak egy egész kicsi rágás volt, de a táska ettől még tönkrement.

– Ó, istenem, annyira sajnálom – mondta.

– És a csizmám is! – emelte fel Fiona a drága lábbelit.

Valóban megrágták azt is – egy nagy lyuk éktelenkedett rajta hátul, bokamagasságban.

– Ez szörnyű! – bukott ki Stellából, mert nem jutott az eszébe semmi jobb.

– Több mint szörnyű! – üvöltötte Fiona, Stella ellen fordítva az összes haragját. – Ez tragédia!

Stella nem sértődött meg.

– Úgy tudom – kezdte tűnődő hangon –, hogy a ház biztosítva van. Talán el lehet…

– Nem maga tehet a dologról, Stella – mondta Fitz határozott hangon. – Majd én elrendezem.

– Ahogy mondod! – kiáltotta Fiona inkább kétségbeesetten, mint dühösen. – Te vagy a gazdájuk! Keresned kell nekik egy másik otthont. Ha az nem megy, el kell altatni őket!

– Hisztérikus vagy, drágám – mondta Fitz.

Ez igaz volt, mégis tapintatlanság volt ilyen megjegyzést tenni. Stella mérhetetlenül megkönnyebbült, amikor Piers lépett a nappaliba, egy tálca teával a kezében. Az első bögrét Macnek adta, aki szemmel láthatóan jól szórakozott.

– Lehet, hogy hisztérikus vagyok, de akkor is igazam van! – hangoztatta továbbra is Fiona. – Vagy elaltattatod ezeket a rusnya, ördögi ebeket, vagy elviszed őket egy kezelhetetlen állatok számára fenntartott otthonba, vagy végeztünk egymással. Válassz!

– Nem! – kiáltotta Stella majdnem olyan hangosan, mint Fiona. – Ne állítsa választás elé! Ne hagyja, hogy a kutyák maguk közé álljanak!

– Már közénk álltak! – felelte panaszosan Fiona. – Tönkretették a csizmámat meg a táskámat! Ezt sohasem fogom megbocsátani nekik! Soha!

– Majd én megtartom a kutyákat! – vetette oda Stella. Tudta, hogy kiabál, de nem érdekelte. – Úgy értem – folytatta valamivel halkabban –, hogy itt maradhatnak. Gondoskodom róluk, betanítom őket. – Hallotta, hogy megtörik a hangja. Gyorsan elvette Pierstől a felé nyújtott poharat.

– Szerintem legalább végig kellene gondolnod, hogy mire vállalkozol, mielőtt egy ilyen döntést meghozol – mondta a férfi, és meg sem próbálta leplezni a döbbenetét. Odaadta Fitznek a bögréjét, a magáéval pedig a kanapé oldalának támaszkodott. – Nem vághatsz bele csak azért, mert hirtelen támadt egy ilyen ötleted.

Néhány korty tea után Stella kezdett megnyugodni. Piersre nézett.

– Nem hirtelen támadt ötletről van szó. Egy ideje tényleg azon gondolkozom, hogy ideköltözöm. És szívesen befogadom a kutyákat, ha Mac és Fitz nem emel ellene kifogást.

– Az biztos, hogy jó helyük lenne magánál – mondta Mac. – Csak azt sajnálom, hogy Fitznek választania kellett, és rossz döntést hozott.

– Nem kellett választania – felelte Stella. – Én ajánlottam fel, hogy befogadom őket.

– El sem hiszem, hogy tényleg magáénak akarja ezt a két elvetemült állatot – mondta Fiona –, még akkor is, ha a maga hibájából rágták meg a dolgaimat. Nem kellett volna nekik adnia azt a minőségi cipőt!

– Nehogy Stellára kend, ami történt! – figyelmeztette Fitz. – Éppen most húzott ki bennünket a csávából.

– De hogy fogsz boldogulni? – kérdezte Piers. – Nem hagyhatod ott a jól fizető állásodat meg a kellemes londoni életedet!

– Dehogynem. Itt legalább nem kell lakbért fizetnem, és úgy is megleszek, ha kevesebbet tanítok. Csak találok magamnak egy részmunkaidős állást. – Most, hogy kimondta, Stella nagyon boldognak érezte magát.

– Mégis hogy akar dolgozni a kutyák mellett? – kérdezte Fiona.

– Most mondtam. Részmunkaidőben. Arra a pár órára meg, amíg távol leszek, majd keresek megoldást. Egyébként tanulni is szeretnék valamit. Ha itt lakom, és nem kell kifizetnem azt a szemtelenül magas lakbért, azt is megtehetem.

Fiona megnyugodott valamennyire. Most már nem kellett attól tartania, hogy a barátja a kutyákat fogja választani, és nem őt.

– Nos, nagy tehertől szabadítana meg minket, ha tényleg megtenné.

Fitz pillantása elkapta Stelláét. Lehetetlen volt kiolvasni a szeméből, hogy mire gondol, annyi minden kavargott benne.

– Biztos, hogy ezt akarja?

– Soha, semmiben sem voltam biztosabb.

– Akkor? – nézett Fiona Fitzre. – Mehetünk? Nem hiszem, hogy még egy percig egy fedél alatt tudnék maradni ezekkel az állatokkal.

– Előbb vissza kell vinnem a mamát – felelte Fitz.

– Akkor átmegyek az anyád házába, és ott megvárlak – vetette fel Fiona.

– Ne! – mondta Stella, mert eszébe jutott, hogy milyen sáros volt benne minden, amikor utoljára látta. Nem hitte, hogy Fitznek volt ideje a rendrakásra.

– Nekem van egy megoldási javaslatom – szólalt meg Mac hosszú hallgatás után. – Mi lenne, ha Stella vinne vissza az otthonba? Kellemesen elbeszélgetnénk útközben.

– Remélem, ez neked is megfelel – nézett Fiona Fitzre.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem hagyhatjuk egyedül a kutyákat.

– Én majd megmondom, mi legyen – mondta Piers. – Fiona és én elmegyünk egy jó kis pubba. Fitz itt marad a kutyákkal, Stella pedig visszaviszi Macket.

– Remekül hangzik! – lelkendezett Stella. Újra be kellett ismernie, hogy, bár már nem akart a barátnője lenni, Piersnek volt néhány előnyös tulajdonsága.

– Nos, Mac – mondta Stella, amikor már az autóban ültek –, most már elmondhatja. Miért vette magához Trisztánt és Izoldát? Mert nem veszem be a „szegény öregasszony azt sem tudta, mit csinál, amikor befogadta őket” sztorit.

Mac felkacagott.

– Most aztán tényleg megfogott! És bár tényleg imádom őket, nagyon hálás vagyok, amiért beleegyezett, hogy magánál maradjanak.

– De *miért* vette magához őket? – erősködött Stella, tudva, hogy Mac, ha nem akar, úgysem válaszol.

– Őszintén? Nem vagyok biztos benne, hogy Fiona a megfelelő lány a fiamnak.

– És?

– Azt gondoltam, hogy a kutyák miatt majd szakítani fognak. Fitz mindig is szerette a kutyákat, és ennek a kettőnek nagyon szerencsétlenül kezdődött az élete. Megérdemlik, hogy végre rendes otthonuk legyen. Azt hittem, ha Fitz megszereti őket, egykettőre ki fog szeretni a kutyagyűlölő Fionából.

– Ugye tudja, hogy ez nagyon, de nagyon helytelen volt? – kérdezte Stella, noha normál körülmények között sohasem mondott volna ilyet egy nála jóval idősebb asszonynak, akihez ráadásul nem sok köze volt.

– Tudom, de szeretném, ha a fiam megállapodna, mielőtt meghalok.

– Egy ideig még biztosan nem fog meghalni – vélekedett Stella.

– Feltehetően nem. Így hát még van idő arra, hogy Fitz életébe betoppanjon a megfelelő lány – felelte Mac egy kacsintás kíséretében.

Stella úgy döntött, hogy az útra figyel, így nem tett megjegyzést a célzásra.

Egy évvel később, kora hajnalban, Stella felsétált a parkerdőbe. Épphogy világosodni kezdett. A zsebében ott lapult egy kicsi, megviselt bádogkutya, a sarkában pedig két, tökéletesen idomított igazi eb lihegett. Sok minden történt azóta, hogy először itt járt, pedig csak egyetlen év telt el azóta.

Ahogy tervezte, tanulásra adta a fejét, és kutyaoktató lett belőle. Az apja háza lett az otthona, és imádta minden szegletét. Egészen jól kijött abból a pénzből, amit részmunkaidős tanítással keresett, és a kutyaoktató-tanfolyamon megismerkedett valakivel, aki a távollétében vigyázott a kutyáira. Még Annabel is beismerte, hogy helyes döntést hozott. Alig történt vele valami rossz, és ezért hálás volt. Mindent összevetve elégedettnek mondhatta magát.

A dombtetőre érve elengedte a kutyákat a pórázról, ő pedig a gondolataiba mélyedve továbbsétált.

A kutyák hirtelen ugatni kezdtek. Mivel többé-kevésbé megtanította őket arra, hogy ne ugassanak, ha nem muszáj, meglepetten, sőt aggodalommal eltelve kapta fel a fejét. Talán veszély leselkedik rájuk?

– Istenem, már azt hittem, sosem ér ide! – mondta Fitz, bár a hangját majdnem teljesen elnyomta az örömteli ugatás. – Már órák óta várom!

Stella lassan elmosolyodott. Becsapta volna magát, ha azt állítja, hogy titokban nem reménykedett valami ilyesmiben. Csak sohasem engedte, hogy ilyen irányba terelődjenek a gondolatai.

– Miért késett ennyit? – kérdezte Fitz, amikor a jéghideg kezét összedörzsölgetve megállt a nő előtt.

– Most nem kellett olyan korán indulnom, mint tavaly – felelte Stella. – Nincs hamu, amit szét kellene szórnom, és a kutyák is tudják, hogy kell viselkedni. Többnyire.

– Én meg azért várakoztam ennyit, mert azt reméltem, hogy találkozni fogunk. Nem is mentem el a házamhoz, hanem rögtön idejöttem.

Stellának minden erejére szüksége volt, hogy fegyelmezett tudjon maradni.

– Miért?

– Miért, miért… Tudja azt maga! Valamikor, ha beleegyezik, szeretném elvinni valahová. Egek, milyen nevetséges helyzet!

Stellát majdnem szétfeszítette a boldogság, de úgy döntött, hogy amíg bírja, kordában tartja az érzelmeit.

– Hogy van a mamája?

– Jaj, hagyjon már! Tudja azt maga jól, hiszen gyakran látja. Sokkal gyakrabban, mint én.

Ez igaz volt. Stella minden héten meglátogatta az idős asszonyt, és mély barátság szövődött köztük.

– Pár hónapja szakítottam Fionával – folytatta a férfi –, bár feltételezem, hogy ezt is tudja.

Naná, hogy tudta!

– Akartam hagyni magamnak egy kis időt, mielőtt újra udvarlásra adom a fejem.

Stellának ezen már nevetnie kellett. Egyszerűen nem bírta tovább magában tartani.

– Na és hogy akarja elkezdeni?

– Így.

A férfi a karjába vonta Stellát. A kutyák körbeugrálták őket, ám nemigen törődtek velük. Csak ölelték egymást, mint a szeretők, akiket addig elválasztott egymástól a sors. Aztán addig csókolóztak, míg a kutyák el nem nyúltak mellettük unalmukban.

– Ennyi elég lesz – pihegte Stella, amikor szétváltak. – Boldog karácsonyt!

Álruhás karácsony

A nagyszerű A. J. Pierce-nek,
akitől először hallottam a történetben
bemutatott jótékonysági szervezetről

Idegeneknek karácsonyi vacsorát főzni, ha fura kezdete is volt egy napnak, azt jelentette, hogy legalább meleg helyen lesz.

Jo körbepillantott a hatalmas, csilivili konyhán (csillogó márvány, magasfényű bútorlapok, rengeteg üveg), és elmosolyodott. Itt annyira más volt minden, mint az anyja házában, mintha egy másik bolygón lett volna, ahová kifejezetten karácsonyozni jött. A különbség láttán elfogta a vihogás. Ha a barátaim most látnának!, gondolta.

Az utolsó két évben Jo vagy karácsony napját, vagy a másnapját azon az állatmenhelyen töltötte, ahol önkéntesként dolgozott. A menhelyen többnyire korcsok és kutyatenyésztő kennelekből kiebrudalt kutyakölykök voltak, és az önkéntesek, többek között, át szokták vállalni az egyik karácsonyi napot a fizetett dolgozóktól, hogy ők is a szeretteik körében ünnepelhessenek. Jo jól bánt a slaggal meg a lapáttal, és amikor nem a kenneleket takarította éppen, az ijedt kutyák mellett üldögélt, és olvasott; egyszerűen csak ott volt, hogy a kutyák szokják az emberi jelenlétet.

Ez a karácsony azonban egészen másnak ígérkezett.

Andi meghívta Jót egy italra, mint kiderült azért, hogy megkérje, vagy inkább könyörgéssel rávegye valamire.

– Normál körülmények között nem kérdeznék tőled ilyesmit, de mit csinálsz karácsonykor? – kérdezte Andi, miközben csordultig töltötte borral Jo poharát.

– Tényleg nem szoktál ilyesmit kérdezni tőlem, szóval ki vele, miért akarod tudni?

– Azért, mert ha azt válaszolod, hogy valami csodálatos dologra készülsz, akkor megisszuk a bort, aztán visszamegyek, és megírom a felmondásomat.

– Magasságos ég! Miért? – Andinak mesés állása volt egy A-listás celebnél, aki, bár elég agyafúrt tudott lenni – amit néha talán túlzásba is vitt –, jól fizetett, és szinte alig volt otthon. Mindenki ilyen munkáról álmodott.

– Azért, mert minden körülmények között haza szeretnék menni karácsonyra, ő meg azt akarja, hogy főzzek neki meg a barátainak. – Andi felsóhajtott. Látszott, hogy nagyon bántja valami, és nem állt messze attól, hogy elpityeredjen.

– Ó, te szegény! – mondta Jo. – Mondd, mi a baj?

– Mint tudod, a nővéremnek most született kisbabája, és az egész családom lemegy hozzá Cornwallba, és én is szeretnék ott lenni.

– És Caroline nem akar szabadságot adni? Elmondtad neki, hogy mi a helyzet?

Andi bólintott.

– És tudod, mit felelt? Azt, hogy „Andi” – remekül tudta utánozni a munkaadója hanghordozását –, „alig kérek tőled valamit. Jó fizetést kapsz tőlem, pedig alig vagyok itt. Ezért amikor itt vagyok, elvárom, hogy te is itt legyél, és tedd a dolgodat.” Ennyi. – Felsóhajtott. – Elfelejti, hogy mennyi vacsorát adott az utóbbi időben, és ettől még igazságtalanabbnak érzem a hozzáállását.

– Értem – mondta Jo sajnálkozva.

– No, mondd már, mit tervezel? – folytatta Andi a nyaggatást. – Ha síelni mész egy lenyűgözően jóképű fiúval, most mondd meg!

Megírom a felmondásomat, és felturbózom kicsit az önéletrajzomat. Ha már nem kapok ajánlást, legalább az nézzen ki jól.

Mivel maga is képzett séf volt (bár nem a szakmában dolgozott), Jo előre tudta, mire akarja rávenni a barátnője. Úgy döntött, nem kínozza tovább.

– Az a helyzet, hogy szívesen csinálnék valami érdekeset. Veled ellentétben én nem akarom a családommal tölteni a karácsonyt.

– Miért? – Andi a jelek szerint elképzelhetetlennek tartotta, hogy ez igaz legyen.

– Azért, mert ahogy az anyám mondaná, minden családi kötődés hiányzik belőlem. Inkább büdös kutyákról gondoskodom, mintsem velük legyek.

Andi kis híján felvihogott.

– Ez azért kemény egy kicsit, nem gondolod?

– Nem igazán. Mi, veletek ellentétben, nem jövünk ki valami jól, és ez ebben az évben duplán igaz.

– Miért? Volt valami veszekedés?

– Igen, bár csak azután, hogy közöltem, nem fogom velük tölteni az ünnepeket.

– De miért döntöttél így?

– Azért, mert mindannyian Új-Zélandra mennek karácsonyozni, a nénikémhez. És bár az anyám mindig azt hangoztatja, hogy milyen erős benne a családi kötődés, arra nem terjed ki, hogy az útiköltségembe – akár csak egy kis összeggel is – besegítsen. Én nem engedhetek meg magamnak ekkora kiadást, és amikor ezt megmondtam nekik, hirtelen utálni kezdtek.

Andi most már nem is próbálta leplezni a vihogását, és örömében ismét teletöltötte a poharaikat.

– Akkor hát beugrasz helyettem? Hurrá! És amikor a jótékonysági szervezetednek legközelebb ételszállítóra vagy tortára lesz szüksége, vagy bármire, aminek köze van az ételhez, csak szólnod kell, és megyek segíteni.

– Én boldogan főzök helyetted, Andi, de Caroline-nak nem lesz kifogása ellene?

Andi beharapta a szája szélét, és megrázta a fejét.

– Jo, Caroline nem fog tudni semmiről, mégpedig azért, mert nem szólunk neki.

Jo homlokán elmélyültek a ráncok.

– Hogyhogy?

– Jól hallottad. Nem szólunk neki. Úgy kell megfőznöd az ünnepi vacsorát, hogy ne vegyék észre a személycserét.

– Andi, tudod, hogy mindent megtennék érted, de erre képtelen vagyok.

– Jaj, Jo! Kérlek! Ha nem ugrasz be helyettem, elveszítem ezt a klassz állást meg a vele járó jó fizetést. Ha csak rólam lenne szó, nem is bánnám, de vissza kell fizetnem anyámnak a kölcsönt, amit évekkel ezelőtt adott, és végre el tudtam kezdeni a törlesztést. Ha nem lennék ilyen kétségbeejtő helyzetben, nem kérnék tőled ilyet.

Jo nyelt egy nagyot. Érezte, hogy apró verejtékcseppek jelennek meg a homlokán; most kezdte csak igazán felfogni, mit is vár tőle Andi.

– De Andi, még csak nem is hasonlítunk egymásra. Abban a pillanatban, hogy meglát…

Andi vett egy nagy levegőt.

– Oké. Értem az aggodalmadat. Képzelheted, mennyit gondolkodtam rajta magam is. Először is szakácsruhában leszel, a sapkát is beleértve. Másodszor, nem te fogsz mindent felszolgálni. Lesz például valaki, aki felszeleteli az ételt. Neked többnyire csak be kell majd szaladnod az egyes fogásokkal, amit leszegett fejjel is megtehetsz.

– Főleg, amikor a tizenöt kilós pulykát kell bevinnem, mi? Nem!

– Nem így lesz – ellenkezett Andi. – Nem pulyka lesz, hanem hárombaromfis sült…

– Az sem lesz sokkal könnyebb.

– Figyelj, Caroline sohasem néz rá azokra, akiket nem tart igazán fontosnak. Biztosra veszem, hogy nem fogunk lebukni.

Jo feladta. Úgy látta, semmiképp sem tudja észhez téríteni a barátnőjét.

– Hát, nem az én állásom forog kockán, hanem a tiéd. És ha te úgy hiszed, hogy ezzel segítek rajtad, én minden tőlem telhetőt megteszek.

Andi olyan szorosan ölelte meg Jót, hogy szinte fájt neki.

Az, hogy Caroline-nak főzzön, önmagában nem jelentett volna problémát, de hogy a valós kilétét el kellett titkolnia, az már igen. De a tény, hogy Caroline utasítására Andinak fehér szakácsruhát és

sapkát kellett viselnie, Andi szerint minimálisra csökkentette a lebukás esélyét.

– Kár, hogy éppen most vágattad le a hajadat – mondta Andi. – Na nem mintha nem állna jól. Caroline azonban megszokta, hogy a kócos fürtjeim kilógnak a sapkám alól.

– Hát, talán azt gondolja majd, hogy a *te* hajad lett rövidebb – vigasztalta Jo. – Talán az lenne a legjobb, ha le is vágatnád, máskülönben még gyanút foghat, amikor visszajössz.

– Á, nem fog neki feltűnni. Tényleg. Amikor itt vannak a flancos barátai, egy esetben venne csak észre: ha porszem lennék a cipője orrán. Márpedig most sok vendége lesz. – Hosszasan ecsetelte, hogy milyen hírességekre lehet számítani, és Jo már-már reménykedni kezdett, hogy tényleg élvonalbeli A-listások ülnek majd az asztal körül, olyanok, mint Beckhamék, vagy a királyi család kevésbé jelentős tagjai, akik valamilyen oknál fogva nem kapnak meghívást Sandringhambe.

– Például kik? – kérdezte kíváncsian.

– Nem tudom pontosan, de ígérem, csupa olyan, akiknek nem mindennap főz az ember, és akikkel dicsekedni fogsz még nagymama korodban is. Ja, és természetesen a béremet is megkapod. Ez a legkevesebb. – Elhallgatott egy pillanatra. – Az, hogy mit csinálsz vele, már a te dolgod. Akár a menhelynek is odaadhatod, amit annyira szeretsz. Tudom, milyen vagy.

Jo felkacagott.

– Hát, lehet, hogy ezúttal nem kapják meg az egészet. Sok mindenre szükségem van nekem is.

– Ahogy gondolod. Bármit csinálsz is vele, megdolgozol érte.

Amikor karácsony napján megérkezett Caroline házába, és számba vette, mi mindent kell tennie, rájött, hogy Andi egy cseppet sem túlzott. Itt nem egy kibővített vasárnapi ebédről volt szó, hanem sokkal többről.

Miután bekapcsolta a sütőt, hogy mielőbb betehesse a főfogásnak ígért hárombaromfis sültet, Jo kiment a garázsba, ahol a tartalék hűtők és fagyasztók voltak. Meglepődött, hogy egyáltalán szükség volt rájuk, hiszen a konyhai hűtőszekrény is jóval nagyobb volt az átlagosnál, de Andi szerint itt tartották a langusztát, és Jo a lehető legtöbb előkészületet meg akarta tenni, mire Caroline előkerült. Andi biztosította, hogy erre legkorábban a vendégek érkezésekor lehet számítani, ha másért nem, az órákig tartó sminkelési procedúra miatt, amelyet Caroline csak *maquillage*-ként emlegetett, és amihez egy csupán két-három szőrből álló ecsetet használtak. Ami azonban roppant hatékony volt. Caroline rendszeres szereplője volt a pletykalapoknak (bár szándékosan soha, senkit nem hozott kényes helyzetbe), és ez munkaadóként is kiszámíthatatlanná tette. Az egyik pillanatban még bűbájos volt, és drága ajándékokkal halmozta el az alkalmazottait, a másikban meg hideg és metsző lett, akár a jégcsap. És ez a hideg, metsző oldala volt az, amitől Jo rettegett. Nem szerette volna, hogy Andi elveszítse az állását.

Három hungarocelldobozzal a kezében, és két zacskó kagylóval az álla alatt éppen arra készült, hogy egy laza csípőmozdulattal becsukja a mélyhűtő ajtaját, amikor feltűnt neki egy autó, ami korábban nem volt ott. Egy férfi szállt ki belőle.

Gyorsan az arca elé emelte a dobozokat – nem lett volna szerencsés, ha már reggel kilenc előtt felfedi magát. Csakhogy közben megcsúsztak az álla alatt a kagylós tasakok.

– Ha megengedi, segítek – mondta a férfi.

Egy pillanatra átsuhant Jo fején, hogy továbbra is a dobozok mögött marad, de aztán arra gondolt, hogy az elég ostoba viselkedésre vallana.

– Köszönöm, de egyedül is boldogulok – felelte.

– Nem hinném. Azok a szegény kagylók mindjárt a földön találják magukat – mondta az idegen, és már el is vette a zacskókat Jo álla alól.

– Köszönöm szépen – hálálkodott Jo. – Hm… Ha nem bánja, megkérdezhetem, ki maga?

A férfi segítőkész volt, ráadásul jóképű, és abban bízott, hogy a felszolgáló stábhoz tartozik, melynek tagjairól Andi a jelek szerint elfelejtett szólni. Már előre örült, hogy könnyebb dolga lesz.

– Én Miss Calander egyik vendége vagyok – felelte a férfi. – És maga?

A válasz elkedvetlenítette Jót. Miért kellett ennek ilyen korán érkeznie? Elvileg csak a délután második felére várták az első vendégeket.

– Én vagyok a szakács – felelte ragyogó mosollyal.

– Az nem lehet. Jól ismerem Andit.

Jo optimizmusa nyomban elszállt.

– Meglehet, de ő most nincs itt. Nekem viszont mielőbb be kell vinnem ezeket a dolgokat a konyhába. Rátenné, kérem, a kagylós zacskókat a dobozok tetejére?

A férfi mintha meg sem hallotta volna.

– Majd én beviszem őket.

Jo szótlanul baktatott az udvaron a férfi után, csak a hátsó ajtónál torpant meg.

– Egy pillanat – szólalt meg egészen halkan. – Tudom, hogy őrülten hangzik, amit kérni fogok, de ha egy mód van rá, ne mondja meg Miss Calandernek, hogy én nem Andi vagyok. Illetve, hogy nem Andi főzi a karácsonyi vacsorát.

A férfi letette a két zacskó kagylót a konyhaszigetre, ami akkora volt, hogy bármelyik tengeren elment volna rendes szigetnek is, és egyenesen a kávégéphez lépett. Olyan mozdulattal kapcsolta be, ami rögtön egyértelművé tette, hogy jól kiismeri magát a konyhában. Caroline egyik selyemfiúja lehetett – nemegyszer írt arról a bulvársajtó, hogy kedveli a nála fiatalabb férfiakat. És ha hinni lehetett a pletykalapoknak, az idősebbeket is.

– Azt akarja mondani, hogy Andi engedély nélkül van távol?

Jo bólintott. Elmondhatta volna, hogy Andinak családi vészhelyzet miatt kellett elmennie, de végül úgy döntött, nem éri meg a fáradságot.

– Hadd találjam ki: Andi szabadságot akart kérni, mire Caroline dührohamot kapott.

– Valami ilyesmi. Andi eredetileg úgy tudta, hogy Caroline valaki jachtján tölti majd a karácsonyt, de, mint látjuk, nem ez

történt. – Jo azt gondolta, hogy már eleget mondott. Elvégre a férfi Caroline vendége volt, jobbnak tűnt tehát, ha nem tesz a nőre becsmérlő megjegyzéseket. Még akkor sem, ha egyébként rászolgált.

– El tudom képzelni a beszélgetést. „Szép fizetést adok magának, pedig alig vagyok itthon. Elvárom tehát, hogy amikor szükségem van magára, itt legyen. És nem érdekel, ha ez éppen karácsonyra esik. Ezt a hálátlanságot!”

Jo kis híján felvihogott.

– Hát igen, körülbelül így zajlott a dolog, bár hozzám csak a finomított változata jutott el. – De aztán eszébe jutott, hogy a férfi miatt Andi elveszítheti az állását, és már nem volt kedve nevetni.

– És maga lépett a helyére?

Jo bólintott. A férfi nem vágott helytelenítő képet, sőt inkább kedvesnek és megértőnek tűnt, már ha valakinek tetszettek a túl ápolt férfiak. Jo recepciósként dolgozott egy többnyire túrázókat és hátizsákos turistákat fogadó vendégházban, és a hobbija, vagyis inkább a szenvedélye, az állatmenhelyen való önkéntes munka folytán sem találkozott gyakran öltönyös férfiakkal.

– Hogy issza a kávét? – kérdezte a férfi.

Szép öltönye van, gondolta Jo. Egészen világosszürke, amihez halvány rózsaszín nyakkendőt viselt.

– Ó, köszönöm, lattét kérek. De nekem kellene elkészíteni a magáét, maga a vendég. Nem mintha tudnám, hogy működik a kávéfőző. Még nem jutottam hozzá, hogy megnézzem. Mondja, hogyhogy nem karácsonyi pulcsit visel?

A férfi felnevetett.

– Később talán majd kapok egyet valakitől. Most azonban, miután betörtem a területére, a legkevesebb, hogy főzök magának egy kávét. Egyébként Matthew Farley vagyok.

– Jo White.

A férfi a kezébe adott egy magas, habos tejjel teli poharat – éppen olyan volt, ahogy Joe szerette.

– Na és nem fúj a családja, amiért egy szupersztárnak főz ahelyett, hogy velük töltené az ünnepeket?

– Az anyám eléggé lehordott. Azt mondta, nincs bennem családi kötelék, és igen, azt is megkérdezte, hogy nem akarok-e együtt lenni velük egy ilyen különleges napon. – Elhallgatott.

– Folytassa.

– De mivel az ő „családi köteléke” nem bizonyult elég erősnek ahhoz, hogy hozzájáruljon – vagy legalább felajánlja, hogy hozzájárul – az útiköltségemhez, úgy döntöttem, hogy inkább Andinak segítek. A nagynéném, akinél a családom a karácsonyt tölti, Új-Zélandon él – tette hozzá magyarázatul.

– És akkor miért nem ment el inkább a barátja családjához? – kérdezte a férfi.

Jo megcsóválta a fejét.

– Szingli vagyok.

– És hol ismerkedtek meg Andival?

– A szakácssuliban. – A homlokát ráncolta. – Gondolja, hogy megússzuk? Még csak nem is hasonlítunk egymásra, de talán ha felteszem a szakácssapkámat, Miss Calander nem fogja észrevenni a különbséget. Úgy tudom, a felszolgálásban nem igazán kell részt vennem.

A férfi a kávéját kortyolgatva alaposan végigmérte.

– Az lehet, hogy Miss Calander nem veszi észre, de magának nagyon rövid a haja, és, hacsak össze nem tévesztem valakivel, Caroline szakácsa még a sapkával sem tudta megzabolázni a fürtjeit.

– Tudom – mondta komoran Jo. – Én is nemrég vágattam le a magamét, hirtelen felindulásból. Ha tudtam volna… De hát nem tudhattam!

– Amennyire tudom, Caroline-t nem a személyzet fogja lekötni, hanem valami más.

– Mi, ha szabad kérdeznem?

A férfi vállat vont.

– Egy férfi, akit szeretne rávenni, hogy szálljon be pénzzel az új üzletébe. Mindent meg fog tenni azért, hogy behálózza. Azt hiszi, elég, ha rám néz, és máris bebújok mellé a selyem ágyneműje alá.

– Az van neki? Selyem ágyneműje? Én félnék, hogy kicsúszik alólam.

A férfi ismét felkacagott.

– Őszintén? Nem tudom. De bármilyen ágyneműje van is, az biztos, hogy egy vagyonba került, én azonban akkor sem szeretném kipróbálni, legfeljebb a vendégágyon.

– Akkor mit keres itt? Ha ő akarja magát, maga viszont nem akarja őt?

– Kicsit bonyolult. A helyzet az, hogy Caroline az anyám legjobb barátnője – bár az anyám egy kicsit idősebb nála –, és egyébként is azt gondoltam, hogy biztonságban leszek.

– Miért is? Mert már pelenkában is látta magát? – Jo levette a langusztás doboz tetejét. A languszták hatalmasak voltak – túl

nagyok ahhoz, hogy falatkákat lehessen belőlük készíteni, de mivel a karácsonyi ebédet csak háromkor fogják felszolgálni, szükség volt valamire, amivel a vendégek felitathatták az addig fogyasztott alkoholt.

– Tinédzser voltam, amikor az anyám megismerte Caroline-t. És azért éreztem magam biztonságban, mert úgy volt, hogy a barátnőm is velem jön.

Jo sajnálkozó pillantást vetett a férfira.

– És az utolsó pillanatban kiderült, hogy nem tud elszabadulni? Milyen kár!

A férfi nem válaszolt rögtön.

– Ha tudni akarja, kész katasztrófa!

– Ugyan már! – mondta Jo vigasztaló hangon. – A karácsony nem csak ebből az egy napból áll. Lesz alkalmuk rá, hogy találkozzanak.

A férfi inkább sértődöttnek tűnt, mint szomorúnak, ahogy azt Jo látta, de hát nem ismerte – akár kiábrándult is lehetett.

– Nos, erre már nem fog sor kerülni. Sem most, sem máskor. Szakítottunk.

– Ó, sajnálom. Főleg azt, hogy karácsonykor történt. – Átható pillantást vetett a férfira, aztán nekiállt lehúzogatni az óriásrákok fejét.

– Én nem. Bár reméltem, hogy legalább holnapig kihúzzuk együtt.

– És nem sikerült?

– Hát nem. És ez azt jelenti, hogy nagy bajban vagyok.

– Tényleg? – Ezt iszonyú nehéz volt elképzelni. – Miért?

– Úgy emlékszem, már említettem. Caroline azt mondta, ha a barátnőm nélkül jelenek meg karácsony napján, akiről ő már annyit hallott, de még sohasem látta, nem fogja elhinni, hogy valaha is volt barátnőm, és akkor… nem akarok belemenni a részletekbe, de higgye el, nagyon kínos következménye lehet a dolognak.

– Például? Kitagadja a végrendeletéből?

A férfi vágott egy grimaszt, és bólintott.

– Minimum!

Jo belemosolygott a langusztás dobozba.

– Szegény ember! Vérzik magáért a szívem.

Hallotta, hogy a férfi halkan felnevet.

– És még jobban vérezne, ha tudná, hogy mekkora kutyaszorítóba kerülök. Caroline nehezen viseli, ha visszautasítják. Márpedig ez lesz, és utána nagyon nehéz lesz fenntartani a barátságunkat. Az anyám sem fog szóba állni velem, még akkor sem, ha őszintén elmondom neki, miért sértettem meg halálosan egy olyan embert, akit kölyökkorom óta ismerek.

– Ó, istenem, most már tényleg sajnálom. – Jo, kicsit bánatosan ugyan, de ismét elmosolyodott. – Én gyakran kerülök összetűzésbe az anyámmal, és mit mondjak… Nem sok élvezetet találok benne.

– És min szoktak hajba kapni?

– Anya sohasem ért egyet a döntéseimmel. Azt akarta, például, hogy menjek egyetemre, és tanuljak ki valami „rendes szakmát”, én viszont főzni akartam. De bármit csináltam is az utóbbi időben, semmi sem tetszett neki. Azt is szerette volna, ha a karácsonyi ünnepekre elutazom a családdal Új-Zélandra, de ezt már említettem.

– Ami azt illeti, az én anyámnak is van vaj a füle mögött. Bár idősebb Caroline-nál, mindig közel álltak egymáshoz, és most nehezen viselné, ha folt keletkezne a barátságukon. Aminek persze van némi köze ahhoz, hogy Caroline híres, és ez számos előnnyel jár – ingyenjegyeket kap tőle a West End legjobb bemutatóira, meghívásokat a legmenőbb éttermekbe, fürdőkbe, és sorolhatnám, a mama ezt pedig nagyon élvezi.

– Hát akkor bízzunk benne, hogy az anyai szív mindent megbocsát, és egy idő után minden engedetlenségünk feledésbe merül. – Jo felpillantott a férfira. – Most már muszáj elkezdenem a főzést. Andi ugyan sok mindent előkészített, de van néhány dolog, amit nekem kell megcsinálnom.

Például a hárombaromfis sültet, amihez a baromfikat rögtön az érkezésekot kivette a hűtőből, hogy ne legyen túl fagyos, amikor sütni kezdi, és azon nyomban be is fűszerezte, majd felvitt rá egy újabb vajréteget. Úgy számolta, hogy négy óra alatt fog megsülni, így be akarta tenni abban a pillanatban, amint a sütő elérte a megfelelő hőmérsékletet. És miközben az egymásba töltött madarak sülnek, bőven lesz ideje – és helye is – arra, hogy a többi ételt elkészítse.

– Támadt egy ötletem.

Matthew hangja mennydörgésként szántott bele a gondolataiba. Látta, hogy a férfi kutató pillantásokkal méregeti, amit roppant nyugtalanítónak talált.

Végül úgy döntött, hogy fenntartja a korábbi, könnyed hangnemet. A sütő felé intett a kezével.

– Nekünk is ilyen volt valamikor, de letörött az ajtajáról a fogantyú – mondta. Nem akarta, hogy a férfi egy laboratóriumi kísérlet alanyává tegye.

– Komolyan mondom! Maga segíthetne rajtam. És én is magán.

Hitetlenkedő pillantást vetett a férfira.

– Tényleg? Nos, ha vacsorát, pikniket, bankettet vagy valami hasonlót szeretne rendezni, azt hiszem, valóban tudok segíteni.

– Igazából az érdekelne, hogy milyen színészi alakítást tud nyújtani.

– Színészi alakítást? Én? – Jo nem értette, hová akar kilyukadni a férfi. Remélte, bárhová is, neki nem szán benne szerepet.

– Igen. Kíváncsi vagyok, tényleg bele tud-e bújni egy másik ember bőrébe. Ha el tudja játszani, hogy maga Andi…

– Várjon csak! – szakította félbe a férfit. – Még nem lehetünk biztosak benne, hogy sikerülni fog. – Amint kimondta, aggódni kezdett. Nemcsak azért, mert Andi elveszíthette az állását, hanem a kínos helyzet miatt is, amibe kerülni fog, ha esetleg lebukna. – Ó, istenem! Mibe keveredtem!

– Azt hiszem, meg fogja oldani – mondta vigasztalóan a férfi. – Az alkatát tekintve majdnem ugyanolyan, mint Andi, és ha a haját teljesen eltakarja a szakácssapka, senki sem fog gyanakodni. Hacsak meg nem nézi valaki alaposan, de Caroline biztosan nem a szakácsával lesz elfoglalva.

– Köszönöm. Ugyanezt mondta Andi is. – Érezte azonban, hogy még valami jönni fog, és miközben a folytatásra várt, azon tűnődött, hogy elkezdhetné kisütni a bliniket. A vajat már előkészítette hozzá.

– És még könnyebb dolga lenne, ha senki sem tudná, hogy néz ki.

Jo a homlokát ráncolta.

– Ami azt illeti, nem is tudja senki.

– Ahogy azt sem, hogy az én barátnőm milyen.

Jo olyan mosolyt villantott a férfira, amely azt üzente: fogalmam sincs, miről beszélsz; az lenne a legjobb, ha békén hagynál, mert rengeteg a dolgom. Igazából azonban sejtette, hová vezet a beszélgetés, de meg sem fordult a fejében, hogy kötélnek álljon. Ugyanakkor nem akarta megsérteni a férfit, aki, végül is, Caroline vendége volt.

Matthew vagy nem fogta, vagy nem akarta megérteni a jelzést.

– Kiadhatná magát a barátnőmnek.

Jo égnek emelte a szemét.

– Na, ne mondja! És miért tennék ilyet?

A férfi olyan szánalmas képet vágott, hogy Jo nem tudta megállni mosolygás nélkül.

– Esetleg azért, hogy segítsen rajtam? Hogy az anyám fiatal férfiakra ácsingózó barátnője ne mélyeszthesse belém a karmait?

– Nézze, én átérzem a problémáját. Megértem, hogy kínos helyzetbe kerülhet. De maga is értse meg, hogy lehetetlent kér.

– Nem! Hát nem érti? Ezzel a maga dolgát is megkönnyítjük. Szolgálatkész barátnőnek állítanánk be, aki állandóan kiszaladgál a konyhába, segíteni a szegény szakácsnőnek. Hol kivinne, hol behozna valamit, és még csak nem is kellene Andinak öltöznie.

– Nem. Szerafinának kellene öltöznöm, vagy mit tudom én, minek. Hogy hívják egyáltalán a barátnőjét?

– Lulu. Lulunak hívják, de Caroline nem fog emlékezni erre. Bármilyen nevet kitalálhat magának, ami csak tetszik.

– Egyetlen név sem tetszik! És egyébként sem tud rávenni ilyesmire. És ha nem hagy békén, vagy előáll valami újabb ötlettel, munkára fogom, és magának kell kibeleznie a langusztákat.

– Szívesen megcsinálom.

És Jo legnagyobb meglepetésére a férfi levette a zakóját, felkapott a tűzhely mellől egy konyharuhát és a dereka köré gyűrte. Aztán kivett a késtartóból egy kést, és lenyűgöző gyorsasággal nekiállt kibelezni a langusztákat.

– Nagyon jól csinálja! – dicsérte Jo.

A férfi bólintott.

– Elfecséreltem pár évet az ifjúságomból Ausztráliában.

– Semmit sem fecsérelt el. Megtanult valamit, és mivel még mindig elég fiatal, bőven van ideje rá, hogy még több mindent megtanuljon. – Jo, miközben ezeket mondta, nem nézett a férfira. Nem akarta, hogy lássa rajta: nőtt a szemében.

– Az igaz, hogy még elég fiatal vagyok, ugyanakkor elég idős ahhoz, hogy barátnőm legyen.

– Ne aggódjon! Az is lesz előbb-utóbb. Miért nem próbál szerencsét a Tinderen, vagy egy másik társkeresőn? Ott válogathatna a lányok között.

– Tényleg? – Úgy tűnt, a férfi nagyon jól szórakozik valamin. Talán az tetszett neki, ahogy Jo biztatta – neki is lehet barátnője.

Jo bólintott.

– Aha. Egész jól néz ki, és flancosan öltözik.

– De magának még ez sem elég!

Jo felvihogott.

– Ugyan már! Tényleg flancosnak találom.

– Akkor mi a baj? Csúnya vagyok?

A férfira pillantott, és megnyugodva látta, hogy ő is nevet.

– Nem. Egyáltalán nem csúnya. Nekem azonban sok a dolgom. Nem lehetek a barátnője *és* szakács is egyszerre. El kell készítenem egy karácsonyi ebédet.

– Hát nem érti? Könnyebb dolga lenne. Ha eljátszaná az én roppant segítőkész barátnőmet, sokkal inkább adhatná *önmagát*, mint Andiként. Legalább gondolkodjon rajta egy kicsit!

Jo összegyűjtötte a languszták evésre alkalmatlan részeit, és, ahogy a férfi kérte, elgondolkozott az ajánlaton.

– Bizonyos szempontból igaza van – mormogta végül. Eszébe jutott, amit Andi is mondott: csak minimálisan kell kivennie a részét a felszolgálásból, és az, hogy az egyik vendéget maga mellett tudhatja, sokat könnyített volna a helyzetén. – De miért jelenne meg a maga flancos barátnője fehér szakácsruhában egy karácsonyi összejövetelen? – Csak viccelni akart, de nem volt benne biztos, hogy a férfi is viccnek veszi a szavait.

– Nem is abban fog megjelenni, hanem abban az elképesztően drága kasmírkardigánban és a hozzá illő kombinépántos topban, amelyet tőlem kapott karácsonyra. Ami véletlenül nálam van, ugyancsak elképesztően drága díszcsomagolásban.

Jo arra gondolt, hogy ez nem is olyan kivitelezhetetlen, de ezt egyelőre nem akarta tudatni a férfival.

– Megtarthatja az ajándékokat. Mind a magáé lehet. Az a helyes kis kék, Tiffanys tasak is, amit még nem is említettem.

– Maga nagyon anyagiasnak gondol engem – dünnyögte Jo, de közben már azon törte a fejét, hogy eladhatná a drága holmikat, és a befolyó pénzt jótékonykodásra fordíthatná.

– Ellenkezőleg. Ha anyagias lenne, nem gondolkozna annyit, hanem fogná az ajándékaimat, és gondolkodás nélkül magára öltené azokat a drága göncöket.

Jo elnevette magát.

– Nem fog működni.

– Dehogynem. Csak magának is akarni kell. Mégis mit ajánlhatnék, hogy magának is megérje?

– Azt hittem, a drága ajándékokat szánja ellenértéknek, ha kötélnek állok. Még akkor is, ha egyébként nem tart anyagiasnak.

– Az nem elég. Ha ezt megteszi nekem, valami olyasmit szeretnék adni, amire igazán szüksége van. Nem kell, hogy pénz legyen.

– De hát nekem éppen arra van szükségem. Pénzre. Nem is nekem, hanem a kutyamenhelynek, ahol önkéntes vagyok.

– Meséljen róla.

– Csak ha segít megpucolni a kelbimbót. Andinak arra már nem volt ideje, és itt van egy egész zsákra való.

Miközben a kelbimbót pucolták, Jo mindent elmesélt Matthew-nak a kutyamenhelyről: a kiebrudalt korcs kutyusokról és kölykökről, akik teljesen elszoktak az emberi társaságtól, és akiket úgy próbáltak visszaszoktatni a normális életbe, hogy leültek melléjük, néha nem tettek mást, csak olvasgattak, ezzel is hozzájárulva ahhoz, hogy ne legyen számukra idegen az emberi jelenlét.

– Hm… – dünnyögte Matthew. – Akkor magának egy nagyszabású eseményre lenne szüksége – egy bálra, vagy egy különféle programokkal teletűzdelt napra, és egy híres emberre, aki mint házigazda garantáltan odacsalná a vendégeket.

– Ez nagyon jól hangzik. Mikor tudná megszervezni?

Jo most már nyíltan ugratta a férfit.

Matthew elmosolyodott.

– Bármikor, ha lenne rá időm. De nincs. Hírességgel viszont szolgálhatok.

– Tényleg? – Kezdett érdekessé válni a dolog. – És ki lenne az?

– Euan Donavan – válaszolta a férfi a világ legnyugodtabb hangján.

Jo nem rajongott a celebekért. Nem is nagyon ismerte fel őket, ha bekapcsolta a tévét, még a világhírességekkel is bajban volt néha. Euan Donavanről azonban tudta, kicsoda. Színész, sőt filmcsillag, és az utóbbi időben szövegíró-énekesként is hallatott magáról. Megfordult a fejében, hogy úgy tesz, mintha nem nyűgözné le a név, de feladta.

– Meg tudná szerezni? Hogyan?

– Együtt jártunk iskolába, és jó haverok vagyunk azóta is.

– Értem. De arra biztosan nem tudná rávenni, hogy ingyen közreműködjön egy jótékonysági rendezvényen.

– Dehogynem. És ő, ha megfelelőnek találja a célt, egyetlen rendezvénnyel ezreket hozna a konyhára.

Jónak hirtelen nagyon melege lett. Nem tudta eldönteni, hogy komolyan veheti-e Matthew-t, vagy sem.

– Biztos tud róla valamit, amivel meg tudja zsarolni – mondta végül, miközben belesöpörte a kelbimbóhulladékot a komposztos kukába.

– Ezt inkább nem kommentálom – felelte Matthew. – De komolyra fordítva a szót, biztosan tudom róla, hogy kötélnek állna. Nagy állatbarát.

Jo bólintott.

– Talán ez az oka annak, hogy hallottam róla. Mert amúgy nem sok celebet ismerek. – Hirtelen derengeni kezdett neki valami. – Maga azonban ismerősnek tűnik. Ugye nem azért, mert híres? Nem láthattam véletlenül a *Made in Chelsea*-ben vagy valami hasonló sorozatban?

– Nem! – tiltakozott hevesen a férfi.

– És tényleg megtenné ezt nekem? Vagyis a kutyamenhelynek?

– Aha. De csak akkor, ha eljátssza a barátnőmet.

Jo végigmérte a férfit. Őszintének tűnt. A pillantása becsületes volt, egyenes, és mi van, ha cserben hagyja? Akkor is ott lesznek az ajándékai, amelyeket bármikor pénzzé tehet. Mindenképpen lesz a dologban valami jótékonykodás, még akkor is, ha nem sikerül a fődíjat megszereznie.

– Van valami. Illetve több dolog is. Tételezzük fel, hogy lebukunk. Hogy Caroline mégis észreveszi, hogy én nem Andi vagyok. És az is kiderül, hogy mi ketten nem járunk együtt.

– Ha Caroline rájön, hogy nem maga Andi, én mindent latba vetek azért, hogy a barátnőjét ne bocsássák el az állásából. Ami meg azt illeti, hogy igazából nem vagyunk együtt… Már miért ne lehetne

tényleg a barátnőm? Mindketten szinglik vagyunk. Jövő héten, ha akarja, vacsorázni is elviszem.

Jónak megint nevetnie kellett. Olyan vicces volt az egész helyzet, el is határozta, hogy amint teheti, beszámol róla Andinak.

– Mert nem úgy nézek ki, ahogy a maga barátnőjének ki kellene néznie.

– Miért, maga szerint hogy kellene kinéznie?

– Hát, ápoltnak, gyönyörű sminkkel, kifinomultnak… Ami pedig a ruházatát illeti, biztosan nem fehér szakácsruhát viselne, és nem is klumpát. – Most már rázta a nevetés, annyira viccesnek találta a beszélgetésüket.

Mindketten lepillantottak a lábára, és megállapodott a szemük a klumpáján. Kényelmes viselet volt; a legjobb egy olyan embernek, akinek végig kell állnia a napot. De arra, hogy flancos barátnőként kivételezett emberek között kellesse magát, nem tűnt alkalmasnak.

– Ó – vonta össze a szemöldökét Matthew. – Ez valóban jelent némi problémát. A ruhákat a hozzáillő ékszerrel együtt valóban megvettem az exemnek, de a saját cipőjét viselte volna.

Jo hirtelen nagyon rosszkedvű lett.

– Jaj, istenem! Igazából nem vállalkoznék ilyesmire, de az, hogy megszerezhetjük Euan Donavant, és egy csomó pénzt összekalapozhatunk… – Ismét gondolkodóba esett. Ha eljátszaná Matthew barátnőjét, ugyanakkor lebukna Andi szerepében, a férfi esetleg (sőt biztosan) elérné, hogy Caroline ne rúgja ki Andit, hiszen a munkát elvégezte valaki, pontosan úgy, ahogy megrendelték, feltéve persze, hogy jól sikerülnek az ételek. Már ez is jelentene némi biztosítékot Andi számára.

A férfi Jo vállára tette a kezét.

– Ne essen kétségbe. Majd kitalálunk valamit.

– Matthew, senki az égadta világon nem fogja elhinni, hogy a barátnője vagyok, Caroline meg pláne nem. Még ha tudnék is keríteni egy pár megfelelő cipőt… Akkor sem vagyok a maga típusa.

– Ezt meg honnan tudja? Szerintem pontosan beleillik abba a kategóriába, amit az „én típusomnak” nevezhetünk. Csinos, nagyon jó frizurája van, szereti az állatokat, feltételezhetően nem dohányzik… Mi kell még?

– Kedves, hogy ezt mondja, de legyünk realisták… senki sem fogja bevenni.

– Dehogynem! Csak ezt a cipőügyet kell megoldanunk. – Eltűnődött. – Tudom már. Majd azt mondom Caroline-nak, hogy letört az egyik cipősarka, és megkérdezem, tud-e kölcsönadni valamit. Nem hiszem, hogy gyanút fogna.

– Óóó… Ez csupán attól függ, hogy egyforma-e a cipőméretünk. Apróság, nem igaz?

– Hát, a maga lába elég picinek látszik – méregette a férfi a szóban forgó testrészt –, már amennyire a rajta lévő csónak alapján ezt meg lehet állapítani. De szerintem nem lesz probléma. És ha Caroline lába mégiscsak kisebb lenne… biztos akkor is találunk valami papucsfélét, ami megfelel. Hagyja már abba az aggódást!

Jo azonban a fejébe vette, hogy le fognak bukni. Már előre csalódottnak érezte magát. Nemcsak a menhely számára kilátásba helyezett pénzt sajnálta, hanem azt is, hogy Matthew barátnőjeként könnyebben játszhatta volna a szakács szerepét, és tessék… máris

dugába dőlt a terv. Pedig már egészen beleélte magát ebbe a barátnősdibe.

– Várok még egy kicsit, aztán hivatalosan is megérkezem – mondta Matthew. – Caroline nem számít rám tizenegy előtt, de nem fog meglepődni, ha korábban befutok.

Mivel meg volt győződve róla, hogy egyik álca sem fog bejönni, Jo visszafordult a listájához. Még el kellett készítenie egy meleg vegetáriánus előételt, a gombával töltött leveles tésztát. Bár még sohasem próbálkozott vele, biztosra vette, hogy sikerülni fog. Észre sem vette, hogy felsóhajtott.

– Ugyan már, Jo! Meg tudjuk csinálni! Kinyissak egy üveg pezsgőt? Talán jót tenne az idegeinknek, ha legurítanánk egy pohárkával.

Jo ismét elnevette magát.

– Matthew, mi nem ugyanabban a világban élünk. Tényleg. Először is, minden különösebb magyarázat nélkül elbocsátanák azt a szakácsot, aki megdézsmálja a főnöke pezsgőjét…

– Karácsony napján? Nem hiszem.

– Másodszor, kizárt, hogy a pezsgő megnyugtatná az idegeimet. Gumivá változtatná őket, ami egyikünknek sem lenne jó.

– Oké, csak egy javaslat volt. Mellesleg mondhatnám Caroline-nak, hogy én nyitottam ki a pezsgőt. Az ellen csak nem lenne kifogása. Biztosra veszem, hogy többtucatnyi palack van a hűtőjében.

– Igen, de akkor sem engedem meg, hogy akár egyet is kinyisson. – A férfi olyan csalódottnak látszott, hogy gyorsan hozzátette: – Na, jó. Feltételezem, hogy maga kinyithat egyet, de

meg kell mondania Caroline-nak, hogy nekem semmi közöm az egészhez.

– Esetleg ihatna egy kortyot az enyémből, arról biztosan nem szerezne tudomást Caroline – dünnyögte a férfi.

– Nem! Már így is épp elég nehéz helyzetben vagyok. Az hiányzik csak, hogy be is csípjek. Úgy kell körbejárnom a szendvicsekkel, hogy a főnököm ne lássa az arcomat. Ugyanígy kell felszolgálnom az ünnepi fogásokat is, ami éppen elég nehéz lesz józanul is.

– Nem! Majd a barátnőm, az én roppant segítőkész barátnőm (nem mintha az igazi az lenne, máskülönben miért dobott volna egy ennyire alkalmatlan időpontban?) majd körbejár a szendvicses tálcával. Aztán „leugrik a konyhába megnézni, hogy boldogul a szakács”, aztán ismét megjelenik, megint csak a barátnőm képében, de továbbra is nagyon segítőkész marad.

– És ezt nem fogják furcsának találni? Miért akarna egy gazdag fickó barátnője ennyire segíteni?

– Azért, mert hihetetlenül kedves és szolgálatkész, és abban bízva, hogy a celeb barátnőm megdobja valami ingyenjeggyel, jó benyomást akar kelteni.

– Akkor mégsem olyan kedves, sőt inkább haszonleső – felelte Jo, majd a listáját tanulmányozva megpróbálta eldönteni, mit csináljon meg előbb a felsoroltak közül.

– Talán tényleg csak segíteni akar. Ismerek ilyen embereket. Maga is ilyen – biccentett Jo felé. – Máskülönben nem ugrott volna be Andi helyett.

– Oké, oké, mondjuk, hogy őszintén kedves. De ha ez a titokzatos barátnő valóban azt hinné, hogy Caroline-t lenyűgözheti a segítőkész természetével, akkor valószínűleg nem olvassa a pletykalapokat.

– Akkor foglaljuk össze, milyen is ez a barátnő. Titokzatos, iszonyúan kedves, és szörnyen naiv?

Jónak megint kacagnia kellett. Annyira nevetségesnek látta a helyzetet!

– Miért nem teszi hozzá a felsoroláshoz, hogy bizarr módon öltözködik; majdnem úgy, mint egy hivatásos szakács?

– Édes istenem, miért nem használja a képzelőerejét? Fekete nadrágot visel – bárki hordhat ilyet.

– Ja. Ebben a vonatkozásban szerencséje van. Általában nagyon harsány, kockás nadrágokat hordok, csak ma vettem feketét, mert tudom, hogy Andi is mindig feketét visel. – A kamraszekrényhez lépett, és előhúzott egy csomag lisztet. – Caroline szerintem nem szereti a harsány kockamintát.

– Gyanítom, hogy nem. – Matthew Farley Jót tanulmányozta, amint sütőpapírra öntötte a kimért lisztet. – A lényeg, hogy van nálam ruha meg ékszer – szögezte le.

Jo előhúzott a hűtőszekrényből egy csomag vajat.

– Kimegyek az ajándékokért – mondta Matthew –, aztán megnézzük, hogy tudjuk felöltöztetni.

A lány vállat vont, és kimért egy újabb hozzávalót. Még mindig nem tudta elhinni, hogy sikerülhet a terv. Éppen a tojásokat meg az olvasztott vajat adta a liszthez, amikor a férfi, egy halom dobozzal a kezében, visszajött.

– Egek, maga aztán bőkezűen osztja az ajándékokat!

– Látja? Talán nem is járna olyan rosszul, ha tényleg a barátnőm lenne. Jól jönne ki belőle.

Miközben szemügyre vette a dobozokat, eszébe jutott, hogy előző évben mit adott neki az akkori barátja. Egy leárazáson vett tusfürdőt, kézkrémet és egy karperecet, amitől viszketni kezdett a csuklója. A flancos pasik a jelek szerint jobb ajándékokat adtak a barátnőjüknek.

– Vigye be őket a földszinti fürdőszobába, és vegyen fel mindent. Amikor látjuk, hogy néz ki, telefonálok Caroline-nak, és megkérdezem cipőügyben.

– Oké – mormogta Jo, és önmaga számára is meglepő izgatottsággal felkapta a dobozokat.

– Egy pillanat! – Matthew megfogta Jo karját, és óvatosan kihúzott egyet a dobozok közül. – Ezt visszaveszem. Még nem vagyunk elég régen együtt ahhoz, hogy ilyen ajándékot adjak.

Jo felkacagott.

– Talán valami pikáns alsónemű?

– Menjen! Még sok a dolgunk.

A földszinti fürdőszobából nyílt egy tárolóféleség, ahol Andi át szokott öltözni, és itt tartotta a kinti ruháit is. Jo remélte – de igazából tudta, hogy hiába –, hogy sminkeléshez szükséges dolgokat

is talál. Egy szemceruzát, esetleg szempillaspirált meg valami rúzst. De csak egy ajakbalzsam akadt a kezébe, semmi más. Felsóhajtott. Bárhogy áll is majd rajta a ruha meg az ékszer, senki nem fogja elhinni, hogy Matthew barátnője, ha legalább egy kicsit nem sminkeli ki magát. Kit érdekelt volna, hogy egyébként ápolt ajka van?

Miután a férfi visszavette az egyik csomagot, már csak kettő maradt, és egy kicsi, kék színű tasak. A dobozokon látszott, hogy profi csomagolta őket, valaki, aki örömét lelte a munkájában, és büszke volt arra, amit csinált. Ha otthon van, Jo biztosan óvatosan fejti le azt a halvány rózsaszín papírt, amely az első dobozt rejtette; a kasmírt.

Egy V kivágású kardigán volt, elég rövid, halvány pávakék színben – majdnem ugyanolyan árnyalatú, mint a kis Tiffany tasak. Jo levette a szakácskabátot, és belebújt a pillekönnyű puhaságba. Imádta a színét, és a kasmír csodásan simogatta a bőrét. Minden igyekezete ellenére izgatottan nyitotta ki a második dobozt is. A benne lapuló kombinépántos topnak ugyanolyan színe volt, mint a pulcsinak. Gyorsan lekapta magáról a kardit, belebújt a topba, és visszavette rá a kardigánt. Még csodásabbnak ítélte az összhatást!

Ezután a Tiffany ajándékot tartalmazó kis kék tasakot vette kézbe. Bár Matthew azt mondta, hogy megtarthatja az ajándékokat, egyiket sem állt szándékában elfogadni – az ékszert semmi esetre sem. A tasakban egy dobozka volt, a dobozban egy pár apró gyémánt fülbevaló és egy gyémántfüggő. Jo egészen elgyengült, amikor meglátta őket. Ha igazi gyémántból voltak, akkor rengeteg pénzt értek, márpedig sejtette, hogy sem a Tiffany, sem Matthew

nem adna hamis kavicsokat senkinek. Fel sem merült benne, hogy bármelyiket felvegye. Visszatette őket a dobozba, a többi csomagolóanyagot elhelyezte Andi öltözőszekrényében, és visszament a konyhába.

– Mit szól?

– Nem vette fel a fülbevalót meg a függőt. Talán nem felelnek meg a kényes ízlésének? – kérdezte a férfi döbbenetet színlelve.

– Nem, természetesen megfelelnek. De túl drágának találtam őket, így egyiket sem vehettem fel. Ellenkezne az elveimmel.

– Ó, ne legyen ennyire bolond! – A férfi ezt olyan kedvesen mondta, hogy Jo meg sem próbált behúzni neki. Matthew elvette tőle a tasakot, és pillanatok alatt elővarázsolta a tartalmát. A függőt saját kezűleg akasztotta Jo nyakába, és hogy bekapcsolhassa, megfordította maga előtt a lányt. – A fülbevalókat magának kell betenni. Tessék. Kell hozzá tükör?

– Amilyen fényes ennek a tálalónak a felülete, tükör nélkül is boldogulok. Kész is.

– Hűha! – mondta a férfi, amikor Jo visszafordult felé. – Káprázatosan fest.

Bár legszívesebben visszarohant volna a tárolóba, ahol átöltözött, hogy megnézze magát az igazi tükörben, legyőzte a kísértést.

– Nem tudtam kisminkelni magam, és smink nélkül nem leszek hiteles a barátnője szerepében – mondta.

A férfi alaposan szemügyre vette, majd komoran bólintott.

– Ebben lehet valami. És még cipőt is kell szereznünk. – Gyors pillantást vetett az órájára. – Felhívom Caroline-t.

– Nevetséges ötlet felhívni, amikor itt van a házában.

– Egyáltalán nem az! – tiltakozott Matthew. – Meg sem fordulna a fejemben, hogy megzavarjam a készülődését, még akkor sem, ha egyébként akarnám… – Elhallgatott, talán azért, hogy ne mondjon valami arcpirítót Jo előtt, de a lány addigra már elpirult.

– Caroline! Jó reggelt, és boldog karácsonyt! – mondta a telefonba, amit előzőleg kihangosított.

– Drágám! – felelte a ház asszonya. – Hol vagy? Nem emlékszem, hányra hívtalak, de remélem, nem mostanra, mert még nem vagyok kész. Valami katasztrófa történt a hajammal.

A férfi behízelgő hangon felnevetett.

– Azt kétlem. Lélegzetelállító leszel, mint mindig, de ha már szóba hoztad a katasztrófát, Jót valóban érte egy kisebb baleset.

Jo felugrott. Mit csinál ez az őrült ember? Miért említette meg az ő nevét? Arról volt szó, hogy egy másik nőt kell eljátszania.

– Jót? Kiről beszélsz?

– A barátnőmről. Nem emlékszel? Megbeszéltük, hogy elhozom.

– Ó! Azt hittem, Lulunak hívják. De hát tudod… Reménytelenül pocsék a névmemóriám.

Hála istennek, gondolta Jo. Máskülönben elég nagy slamasztikába kerültek volna már az elején.

Matthew lágyan felnevetett. Ahhoz képest, hogy nem akart lefeküdni a ház asszonyával, elég csábosan viselkedett.

– Lulu már *annyira* lejárt lemez! A lényeg, hogy amikor megálltunk tankolni, Jo bement a benzinkút mosdójába, és kifelé jövet letört a cipője sarka.

– Ó, micsoda rémálom! – Caroline a hangjából ítélve tényleg tragédiának tartott egy cipősaroktörést.

– Ja, és ami még ennél is rosszabb, annyira felhúzta magát, hogy a sminkes táskáját a klotyóban felejtette, ami, szerintem, nem lehetett igazán orrbarát…

– Milyen? – kérdezte Caroline.

– Bűzlött – felelte Matthew. Ez végre olyan magyarázat volt, amivel Jo is elégedett lehetett.

– Ó, jaj. Most már értem.

– És most itt van ez a szegény lány…

– Itt? Máris?

– Ne aggódj, nincs semmi baj. Andi beengedett bennünket, és éppen azon vagyok, hogy megrohamozzam a hűtődet egy kis buborékért. Jo azonban rendkívül kínosan érzi magát cipő és sminktáska nélkül. Felugorhatnék hozzád egy pár kölcsöncipőért? Meg esetleg egy kis szempillafestékért? Már pár ecsetvonástól jobban érezné magát. – Egészen lehalkította a hangját, mintha mélyen őrzött titkot akarna megosztani a titokzatos barátnőjéről. – Nagyon magasra állítottad a mércét. Jo már attól is ideges, hogy megismerhet. Elég félénk, tudod.

Jo bólintott. Ez bejöhet, ez megmagyarázhatja a segítőkész természetét is. És lehetővé teszi azt is, hogy látszólag minden ok nélkül elhagyjon egy szobát. Amit bizony meg kell majd párszor tennie.

– Hát ez édes! – búgta Caroline. Jo még így, képzelt barátnőként is lekicsinylőnek találta a hangszínét. – Megmondom, mi legyen, szívem – folytatta Caroline. – Ugorj fel hozzám, addig én kerítek

valahonnan egy pár cipőt, és átengedem Jónak az utazósminkkészletemet.

– Parfüm! – súgta Jo. Matthew bólintott.

– Máris indulok! – mondta Caroline-nak, és bontotta a vonalat.

Míg távol volt, Jo az órájára nézett. Ha nem kapja össze magát, minden késni fog. Bár ez általában így szokott lenni, nyugtatta magát, miközben sebességre kapcsolt. Betolta a hárombaromfis tepsit a sütőbe, és reszelt sajttal gazdagította a leveles tésztáját: az ember mindig azt gondolja, hogy rengeteg ideje van, aztán történik valami, és hirtelen minden felborul. Olyan érzése támadt, mintha valami flancos főzőversenyen venne részt. Titokban arra számított, hogy valaki elkezdi a visszaszámlálást, majd tapsol is párat, jelezve, hogy mindjárt tálalnia kell.

Most azonban, hogy már a hús is sütőben volt, ismét vetett egy pillantást a listájára, és rájött, hogy nem kell pánikba esnie.

A menü elég nagy kihívást jelentett, és Andi közel sem tudott annyira előkészülni, mint ahogy azt elvárták volna tőle egy ekkora vendégség előtt. A munkát tovább bonyolította, hogy Caroline, érthető módon, kevésbé hizlaló alternatív fogásokat is akart. Ezért volt szükség a langusztára meg a kagylóra a (szerencsére már kész) áfonyasodós brie sajt és a kaviárral töltött tejfölös blinik mellett. Andi említette, hogy egy alacsony kalóriatartalmú joghurtos változat is szóba került, de azt végül elvetették.

Szerepelt még a menüben aszpikos vadpástétom brióssal és *chutney*-val, illetve füstölt lazac. A hárombaromfis sült elég egészséges ételnek tűnt, így legalább a főételből nem kellett diétás alternatívát készíteni. És akkor ott volt még a desszert. A baj csak az

volt, hogy arról semmit sem lehetett tudni, és Jo hiába kereste az Anditól kapott listákon, sehol sem talált róla említést, csak annyit: „A desszert miatt nem kell aggódnod.” Itt valószínűleg félbeszakították, és csupán egy pont következett; a folytatás sajnos elmaradt.

Jo már vagy negyedszer ellenőrizte a listákat, de továbbra sem talált semmilyen desszertre vonatkozó megjegyzést, amikor Matthew több pár cipővel és egy sminktáskával a kezében visszatért. Amint Jo meglátta, sopánkodni kezdett.

– Jézusom, nem hiszem, hogy ki tudom adni magam valaki másnak. Nem egy átlagos karácsonyi ebédet kell elkészítenem, hanem egy nagyon, de nagyon flancosat. Ami önmagában is épp elég.

– Csak sminkelje ki magát, és nézze meg, jó-e valamelyik cipő, aztán gondosan eltervezünk mindent! – parancsolta Matthew.

Jó érzés volt, hogy bármire készül is, nincs egyedül.

– Oké – rebegte megadóan.

– Nos? Melyik cipő tetszik? – kérdezte a férfi. – Caroline talált egy szatyorra valót, amit az egyik jótékonysági szervezet boltjába akart eljuttatni, és én azt mondtam, hogy biztos lesz közte megfelelő.

Jo elvigyorodott.

– Én ilyen boltokból öltözködöm, szóval nincs kifogásom a használt holmi ellen.

Eredetileg egy balettcipőt akart kiválasztani, de végül egy pár mokaszin mellett döntött. A tűsarkúakra rá sem nézett. Caroline lába

egy kicsit nagyobb volt, mint az övé, de ez most nem számított, hiszen nem kellett megjátszania, hogy a lábán lévő cipő az övé.

– Ez jónak tűnik – mondta végül.

– Majd azt mondjuk Caroline-nak, hogy fél a tűsaroktól, miután a magáé olyan katasztrofálisan eltört – mormogta Matthew, miközben elpakolta a többi megunt lábbelit. Valószínűleg mindegyikért három számjegyű összeget fizettek új korukban.

– Már el is felejtettem, hogy a történetünk szerint ezért volt szükségem új cipőre – jegyezte meg Jo. – A neheze azonban csak most következik. Nem nagyon szoktam sminkelni, és most nincs idő a kísérletezésre.

– Akkor most is csak annyi kenceficét tegyen fel, amennyit általában szokott. Nincs szüksége sokra. Szép a bőre.

Jo szép bőre enyhén elpirult a bók hallatán, de nem szólt egy szót sem, csak fogta a sminkkészletet, és visszavonult.

Néhány perc múlva azonban már ismét a konyhában volt.

– Jó lesz így? – kérdezte. – Csak a szokásos dolgokat használtam, bár Caroline-nak csodás készlete van.

A férfi szemügyre vette.

– Nagyon jól néz ki. – Kinyújtotta a kezét, és Jo füle mögé tűrt egy rövid tincset. – Egyszerű, de elegáns. Úgy tűnik, tényleg jó ízlésem van a nők terén.

Jo ismét elvörösödött.

– És? Mikor van jelenésünk az emeleten?

– Még van időnk. Addig kinyitok egy pezsgőt.

– Matthew! Igazából nem vagyunk Caroline vendégei, és ezt maga is tudja. Én biztosan nem vendégként vagyok itt. Amint

megmutattam magam odafent mint a barátnője, már jövök is vissza, felveszem a szakácskabátomat meg a klumpámat, és folytatom a munkát.

A férfi nyugodtan reagált az izgatott kirohanásra.

– Ha krumplit kell pucolnom, szükségem lesz egy kis ösztönzésre. Nem beszélve arról, hogy karácsony van.

– Nem mondtam, hogy pucolásra akarom fogni…

– Az alternatíva az lenne, hogy felmegyek, és míg Caroline elkészül, a *Hello!* magazin régi számait olvasgatom. És magának is velem kellene jönnie.

Jo az ajkába harapott.

– Erre nem gondoltam.

– Akkor? Mit segíthetek?

– Nos, ha annyira akarja, kiválaszthatja a megfelelő borokat – itt van róluk egy lista –, és kinyithatja a vöröseket. Ez nagy segítség lenne. Andi azt mondta, a pincében mindent megtalálok, de azt nem mondta meg pontosan, hogy hol.

– Nem baj. Jól kiismerem magam Caroline pincéjében. Összeszedem a borokat, aztán beszállok a krumplihámozásba.

Jo fürge ujjakkal hámozta a zöldségeket, mi több, formára vágta őket, kicsinyben is megőrizve eredeti alakjukat. A krumpli mellett roston sült zöldséget is akart készíteni, és ez elég sok előkészítő

munkával járt. Mivel jártas volt benne, automata üzemmódba kapcsolt, és közben a desszerten törte a fejét.

A desszertet kivéve Andi mindenhez részletes megjegyzéseket fűzött. Leírta, mi az, amit már előre elkészített, mire lesz szüksége Jónak, és mi az, amit csak azt utolsó pillanatban lehet majd megcsinálni. Nem kellett volna még a desszert miatt is aggódnia. Az ebédet háromkor kellett felszolgálni, és még csak fél tizenegy volt. A desszertig, bármi legyen is, rengeteg minden elromolhatott. Feltételezte, hogy valahol talál majd egy karácsonyi pudingot, amit csak be kell dugnia a mikróba, és felszolgálni valamilyen szósszal. Ha kell, gyorsan összedob egy vajas-brandys, egy rumos és egy egyszerű tejszínes mártást. A hűtőszekrény tele volt alapanyagokkal.

Jo szeretett főzni, és miközben a zöldségeket aprította, el is feledkezett arról, miért van kasmírban a szakácskabát alatt. Természetesen ki is melegedett.

Matthew telefonjának a hangja riasztotta fel.

– Drágám! – szólt bele Caroline. – Most már szép vagyok. Feljöhettek. Alig várom, hogy megismerjem a kis barátnődet.

Jo rémült pillantást vetett a férfira.

– Azt hiszem, meg…

– Ugyan! – Matthew hangja sürgetően csengett. – Gondoljon a jutalomra! Sohasem lesz még egyszer ekkora esélye arra, hogy sok pénzt szerezzen az állatmenhelyének! Törölje csak meg szépen a kezét, és vegye le azt a nyavalyás kabátot!

Együtt indultak el a konyhából az első emeleti szalonba, ahonnan olyan kilátás nyílt a környező parkra, ami a leghíresebb látképekkel is vetekedett.

Caroline az egyik sarokablak ölelésében állt, és szenzációsan nézett ki. Nagyon szűk antilopbőr nadrág volt rajta, a karamell leghalványabb árnyalatában, ami jól kihangsúlyozta elképesztően formás lábát. A cipőjén, ha Jo tapasztalatlan szeme nem csalt, apró gyémántok szikráztak. A nagyon nehéz selyemből készült blúz igen előnyösen mutatta pletykalapokban híressé vált dekoltázsát. Gyűrűjét hatalmas, négyszögletes smaragd díszítette, csuklóján aranykarikák csilingeltek.

Bár közelről kicsit több ránc volt rajta, mint a fényképeken, így is hihetetlenül gyönyörű volt.

Jo nyelve a szájpadlásához tapadt. Most már nagyon bánta, hogy nem ivott legalább egy korty pezsgőt.

– Hát, ő Jo – mondta Matthew, maga elé tolva a lányt. – Jo, ez a káprázatos hölgy pedig a legkedvesebb „majdnem-rokonom”, Caroline.

Jo félénken nyújtott kezet, mert tudta, hogy a bőre smirgliként fog hatni a nő nyilván puha tenyerén. A munkája folytán nagyon sokszor kellett vízbe nyúlnia; gyakran hideg vízbe. De feleslegesen aggódott. Caroline figyelmen kívül hagyta a kezét – inkább a vállát

fogta meg, és az arcához érintette az arcát. Aztán egy kissé eltolta magától, és alaposan végigmérte.

– Drágám – fordult Matthew-hoz, anélkül hogy Jo vállát elengedte volna. – Nagyon bájos. Bár úgy látom, kicsit más, mint az eddigiek.

Jo úgy döntött, nem sértődik meg.

– Ha arra gondolsz, hogy nem dohányzik, és szeret nagy sétákat tenni vidéken, aztán, különösen télidőben, odakuporodni a kandallóban pattogó tűz mellé, akkor tényleg más. – A szeme határozottan felcsillant, amikor Jóra nézett. – De be kell látnod, hogy elképesztően csinos.

Jo ismét elpirult, de titokban abban bízott, hogy az új megjelenésének és az ékszereknek köszönhetően van igazság a férfi szavaiban.

– Bár ne beszélnétek rólam úgy, mintha itt se volnék – dünnyögte halkan, de úgy, hogy azért mindketten meghallják.

– Igazad van. – Caroline megfogta a karját, és odavezette a számtalan kanapé egyikéhez. – Inkább csevegjünk egy kicsit. Matthew, csengess Andinak, hogy hozzon fel nekünk egy üveg pezsgőt!

– Majd én felhozom – ajánlotta Matthew. – Andinak amúgy is rengeteg dolga van.

Jo kezdte úgy érezni magát, mint egy menhelyi kutya, aki hosszú elzártság után többé-kevésbé először találkozik egy számára idegen – emberi – lénnyel. Fogalma sem volt, mit fog csinálni Caroline, és csak arra vágyott, hogy mielőbb visszamenekülhessen a konyhába. Nagy nehezen elmosolyodott.

– Gyönyörű ez a ház – mondta. – A kilátás pedig egyenesen lenyűgöző!

– Igen. Részben ezért is vettem meg. De Londonba is könnyű eljutni innen, nem beszélve arról, hogy rengeteg barátom lakik a közelben. Vagy olyan helyen, ahonnan Gloucestershire jól megközelíthető. – Felkacagott.

Jo úgy érezte, magánál kell tartania a beszélgetés fonalát, máskülönben olyan kérdést talál feltenni Caroline, amire ő nem tud válaszolni. Az anyja a szemére szokta vetni, hogy túl sok időt tölt kutyák között. Annyit, hogy közben elfelejti az emberi kommunikáció szabályait. Most először látta úgy, hogy van igazság a szavaiban. De főállásban mégiscsak recepciósként dolgozott, tehát valamelyest értenie kellett az emberekhez.

– Min dolgozik mostanában, Caroline? Esetleg valami izgalmas projekten? – kérdezte. Mit csinál Matthew ennyi ideig? Csupán egyemeletnyi távolságot kellett megtennie.

Caroline elmosolyodott.

– Vannak terveim.

– Mesélne róluk? – Jo büszke volt magára. Úgy cseverészett egy idegen nővel, mintha ezt csinálta volna nap mint nap.

– Nem.

– Ó! Ne haragudjon – folytatta. – Muszáj még egy pillantást vetnem erre a csodás kilátásra. – Azzal felállt, és az ablakhoz ment. Azt remélte, hogy a meseszép táj új gondolatokat ébreszt majd benne. – Mik azok a hegyek ott távol?

– Nem tudom biztosan. Mondja, Jo…

Jo szerencsére nem tudta meg, mit kellene mondania, mert ebben a pillanatban megérkezett Matthew egy egész tálcányi pezsgőspohárral a kezében.

– Mindjárt hozom a palackokat is – mondta.

– Ugyan, Matthew, csengess Andinak, majd ő elintézi. Vagy várj, majd én szólok neki. – Caroline a csengőhöz indult, de Jo közbelépett, mielőtt megnyomhatta volna.

– Te jóságos isten! – kiáltott fel a kandallóra mutatva. – Azt hittem, azok a hasábok igaziak! Még sohasem láttam ilyen valóságosnak látszó műtüzet! Ha nem veszem észre, hogy a hasábok mérete nem változik, fel sem tűnt volna, esküszöm.

Nem tudta, hogy Caroline megsértődik-e a megjegyzésén, de most már nem vonhatta vissza.

Caroline, szerencsére, nem sértődött meg.

– Jól néz ki, ugye? Egy olyan cég készíti, amelyiknek a bemutatótermében van egy kandalló. Igazi fahasábok égnek benne. A vásárlónak csak meg kell mondani – vagy ha akarja, le is fényképezheti –, hogy melyik pillanatban tetszik neki leginkább a tűz, és ezt a pillanatot reprodukálják.

– Ez csoda! – suttogta Jo. Természetesen nem a tűzre gondolt, hanem arra, hogy milyen régen fenn tudja tartani ezt a semmiről sem szóló beszélgetést.

Aztán megérkezett Matthew az üvegekkel. Hármat hozott.

– Mikorra várod a többi vendéget, Caro? Elég lesz nekik ennyi buborék?

– Nem mondtam nekik időpontot. És azt gondolom, hogy igen, elég lesz. Nekünk bizonyára. Nyiss ki egyet, és amíg megisszuk,

kívánunk magunknak valami szépet. – Jelentőségteljes pillantást vetett Matthewra.

Jo tudta, hogy ő mit fog kívánni: azt, hogy rendben menjen le a karácsonyi ebéd, és hogy ne bukjon le, se mint Matthew álbarátnője, se mint beugró szakács.

– Hát akkor – emelte meg Caroline a poharát – arra, hogy váljanak valóra a karácsonyi kívánságaink. – Szent ég! – nézett Jóra nem sokkal később. – Ezt gyorsan legurította. Matthew, töltsd újra a poharát. – Közben ő is kiitta a magáét. – És az enyémet is. Ilyen tempó mellett talán csengetnem kellene a szendvicsekért. Nem kellene lerészegednünk, mielőtt megérkeznek a vendégeim.

– Én még várnék a szendvicsekkel – mondta Matthew. – A végén megesszük, mire a többiek megjönnek.

Caroline vállat vont.

– Ahogy gondolod, Matt. Mondja, Jo, mivel foglalkozik?

– Nos – kezdte Matthew, de Caroline megállította egy kézmozdulattal. – Ha nem vetted volna észre, neki is van nyelve.

Jo ezt a kérdést nyugodtan fogadta, bár átsuhant az agyán – mint bizonyára Matthew-nak is, ezért is próbált közbeavatkozni –, hogy kigondolhattak volna neki egy elfogadható önéletrajzot.

– Egy szállodában dolgozom recepciósként – felelte, némileg felértékelve a kicsi vendégházat, ahol szükség esetén a takarításban és a reggeli felszolgálásában is részt vett.

– Ó! És kielégítőnek találja? – Caroline hanghordozásából arra lehetett következtetni, hogy őt bizony nem elégítené ki egy ilyen munka.

– Szeretem csinálni – mondta Jo. – Nem mondhatnám, hogy teljes embert kíván, de egyelőre megteszi. – Azt, hogy megértő főnökei vannak, akik, ha a menhely miatt szüksége van rá, hajlandók rugalmasan kezelni a munkaidejét, csak gondolatban tette hozzá.

– És itt lakik a közelben?

– Caro, hiszen már mondtam – szólt közbe Matthew. – A szüleink majdnem szomszédok.

– Jaj, drágám, tényleg említetted volna? Nem emlékszem. Milyen kár! Szükségem lenne egy asszisztensre, és arra gondoltam, hogy Jo tökéletesen megfelelne erre a feladatra. Úgy látom, a mostani munkahelyén nem használják ki az adottságait.

Jo most örült csak Matthew közbeszólásának. Igazság szerint elég közel lakott Caroline villájához ahhoz, hogy neki dolgozzon, de az alapján, amit Andi mesélt róla, tudta, hogy nem élvezné ezt a munkát. Andi is csak azért tartott ki, mert Caroline gyakran volt távol. De mint az asszisztensének neki mindenhová el kellene kísérnie, ami elég kimerítő lenne.

– Szent ég! – suttogta Jo, aki közben visszament az ablakhoz. – Épp most fordult rá egy Rolls-Royce a kocsifelhajtóra.

Caroline elnevette magát.

– Az Cindy és Max lesz. Kicsit talán túl modernek, de nagyon szórakoztatóak. Max egyébként Formula–1-es pilóta – folytatta, Jóhoz intézve a szavait. – Cindy pedig úgynevezett trófeafeleség. Isten tudja, honnan való, de mint mondtam, igazán jó fej.

Mi az ördögöt mondana rólam, ha tudná, hogy ki vagyok? Jo megborzongott. Szegény, de becsületes. Legfeljebb ebben reménykedhetett.

– Lemegyek, és beengedem őket – ajánlotta Matthew.

– Nem kell. Majd Andi megcsinálja – mondta Caroline.

Jo, aki nagyon jól tudta, hogy Andi nem fog beengedni senkit, eltűnődött.

– Az a helyzet – mondta –, hogy ki kellene mennem a mosdóba. Ha Matthew megmutatná, hol van, egyúttal beengedhetné Maxot és Cindyt is. Andi elég elfoglalt volt, amikor utoljára láttuk.

Caroline vállat vont.

– A vendégfürdőszoba itt van, ezen a szinten. Ha végigmegy a…

– Majd megmutatom neki – ajánlotta Matthew. – Úgy gyorsabb lesz.

– Istenem, ez egy rémálom – sóhajtotta Jo, miközben leszaladt a lépcsőn. Olyan gyorsan szedte a lábát a túl nagy mokaszinban, amilyen gyorsan csak telt tőle.

– Nagyon jól csinálod – nyugtatta meg Matthew tegezésre váltva. – Menj vissza a konyhába, és csináld meg, amit nagyon muszáj. Ha kicsit tovább maradnál, az sem gond. Majd azt mondom nekik, hogy nem érzed jól magad.

– Hát nem is! – mondta Jo panaszosan, miközben szabályosan berepült a konyhába. – Gyorsan tálcára teszem a szendvicseket, hogy felvihesd. Aztán gyere vissza. Addigra elkészítem a második tálcát, és többé nem kell aggódnunk a szendvicsek miatt.

Matthew nagy lelkesen elsietett beengedni Maxet és Cindyt. Miközben Jo a kintről beszűrődő hangokat figyelte, gyorsan betolt az egyik sütőbe – szerencsére egy tucatnyi volt belőlük a hatalmas konyhában – egy tálca leveles tésztát, és felöltötte azt a csíkos kötényt, amelyet Andi az egyik ajtó mögött hagyott. Az, hogy beleküzdje magát a szakácskabátba, sokkal tovább tartott volna. Azt azokra a pillanatokra tartogatta, amikor meg kell majd jelennie a vendégek előtt.

Mire Matthew elvette az újonnan érkezettektől a kabátot, és felküldte őket az emeletre, Jo a nagy ezüst tálcára rendezte a szendvicseket.

– Gyere, amint tudsz – mondta a férfi, mielőtt elindult felfelé.

Jo ugyan nem henyélt, de nem is sietett igazán. Nagyon bántotta volna, ha elront valamit, amit némi gondolkodással meg lehetett előzni. Gyorsan ellenőrizte a sütőt, majd számba vette a teendőit. Kivenni a leveles tésztát, amikor Matthew visszajön, tálcára rakni a többi cuccot, dünnyögte magának, és bár a leveles tészta még kicsit halovány volt, úgy döntött, így is elég jó lesz a vendégeknek. Szaporán járt a keze, de közben egyfolytában gondolkozott. Gyorsan megpakolt egy tálcát blinivel és rákkal, és elhelyezett rajta néhány tálka olajbogyót is, amit a hűtőben talált. Felfedezett egy csomag csipszet is. Kinyitotta a zacskót, és csinos tálkákba öntötte a tartalmát. Már csak a leveles tésztát kellett tálcára raknia, de azt csak akkor, gondolta, amikor Matthew megérkezik.

Ideje volt nekilátni az előtelnek. Oké, mondta magának. Az aszpikos pástétom jó lesz szobahőmérsékleten, a brióst pedig

felmelegítem, ha eljön az ideje. A füstölt lazac mellé azonban elő kell készítenem a vajas pirítóst és a citromszeleteket.

Az, hogy hangosan megbeszélte magával a teendőit, tulajdonképpen nagyon sokat segített, ugyanakkor megfordult a fejében, hogy talán megbolondult. Ennek végiggondolását azonban későbbre halasztotta. Az órára pillantott. Tizenkettő harminc… Az ebéd elvileg háromkor lesz, de felszolgálni úgyis csak akkor tudja, amikor elkészül. Most beteszi a zöldségeket, keres egy húshőmérőt…

– Azt hiszem, most már fel kellene jönnöd – állt elé Matthew nem sokkal később. – A vendégek azzal fenyegetőznek, hogy lejönnek megnézni, mi van veled. Már mindenki itt van, és koccintani szeretnének.

– Most, amikor ilyen jól boldogulok? De köszi, hogy álltad a sarat. Így elég sok mindenre jutott időm.

– Gondolkodtam. Nem hinném, hogy szakácsként túl gyakran meg kellene jelenned az étkezőben. Majd az mondjuk, hogy Andi csúszásban van, így megígértem neki, hogy felcipelem helyette a tálcákat – mondta Matthew.

– Egyetértek. Ha átengedek neked ezt-azt, megsúghatod Caroline-nak, hogy idelenn kezdenek kicsúszni a kezemből a dolgok. Akkor amiatt fog aggódni, hogy minden rendben

felkerüljön, és nem azon, hogy ki szolgálja fel. Andi egyébként is azt mondta, hogy nem én fogom felszolgálni az ételt, máskülönben nem tudott volna rávenni erre a színjátékra.

– Ja, és bekukucskáltam az étkezőbe. Meg van terítve az asztal.

– Hála istennek! Akkor csak fel kell vinnem az első fogást, és amikor már letettem, csengetni fogok, hogy jöhettek. A többi azonban már nem lesz ilyen egyszerű.

– És most fel tudsz jönni? Itt tudod hagyni a konyhát? Ha nagyon muszáj, még kitalálhatok pár hazugságot, de inkább nem tenném.

– Ami azt illeti, minden a sütőben van már, vagy arra vár, hogy felvigyük. A desszertet kivéve. Arról semmit sem tudok. Azt sem, hogy mi lesz, és azt sem, hogy hol van. Megpróbáltam felhívni Andit, de olyan helyen lehet, ahol nincs térerő. – Jo a kézmosóhoz lépett, és elfordította a csapot. – Mit mondtál nekik, mi bajom? – Levette a köténytt, és visszatette a fülébe a fülbevalót.

– Zavart képet vágtam, és mindenféle női problémáról kezdtem suttogni Caroline-nak. Azt hiszik, menstruációs görcseid vannak.

– Ezer köszönet. – Keresett egy törülközőt, és fürgén leitatta a kezéről a vízcseppeket. – Nem tudtál volna valami kínosabb indokot kitalálni?

– Ami azt illeti, megpróbálkozhattam volna a gyomorrontással is, de arra gondoltam, akkor elmenne az étvágyuk. Gyere, hadd nézzelek! Gyönyörű vagy!

– Matthew – mondta Jo halkan, immár felfelé menet. – Már említettem, hogy nem tudom elérni Andit, viszont tudnom kellene, hogy mi lesz a desszert. Ha tudom, hogy *mit* keressek, talán

könnyebben rájövök arra, hogy *hol* találom. Megkérdeznéd Caroline-t?

– Nyugi, ki fogom deríteni.

Amikor kéz a kézben beléptek a szalonba, mindenki felnézett. Aggodalom látszott az arcokon.

– Már jobban van – mondta Matthew, a karjánál támogatva Jót. – Csak elgyengült egy picit.

– Nagyon kipirult – jegyezte meg Caroline. – Jöjjön, üljön le. Igyon egy pohár pezsgőt.

– Ha nem baj, inkább vizet innék – felelte Jo. – Bekaptam pár tablettát; nem akarom kiütni magam. – Kicsit fontoskodónak érezte magát, de így legalább nem kellett attól tartania, hogy alkohollal fogják kínálgatni, holott meg kellett őriznie a józanságát. Már így is elég sok pezsgőt ivott.

A többiek poharát újratöltötték.

– Remélem, senki nem bánja, hogy nem lesz ajándékozás – mondta Caroline. – Mindenkinek lesz a terítéke mellett egy kis apróság, de ez minden.

Jo behunyta a szemét, és némán káromkodott egyet. Asztali ajándékok. Vajon hol az ördögben lehetnek? Matthew-ra pillantott, aki, miután befejezte a pezsgőtöltögetést, odaült mellé.

– Név szerinti ültetés lesz? – kérdezte a férfi. – Én szívesen kirakom az ajándékokat Andi helyett. Nem nagyon lesz rá ideje.

– Igen, az ülésrend a névtáblákkal és az ajándékokkal együtt az íróasztalom fiókjában van. Kéket kapnak a fiúk, rózsaszínt a lányok. – Caroline gyöngyözően felnevetett. – Tudom, nem túl eredeti, de biztosan megkönnyíti a dolgodat.

– Engedned kellett volna, hogy mi is hozzunk valamit – jegyezte meg egy Justin nevű férfi –, de olyan szigorú voltál ezzel kapcsolatban, hogy nem mertünk ellenszegülni.

– Az a helyzet, hogy nekem nagyon nehéz ajándékot venni – magyarázta Caroline. – Jobb szeretem én beszerezni a dolgaimat.

– Én tudok valamit, ami esetleg tetszene neked – felelte Justin nagyon szuggesztíven.

Caroline vetett egy pillantást Matthew-ra, csak azután válaszolt.

– Ebben nem is kételkedem. Majd később visszatérünk rá, rendben?

Matthew felállt, és kiment a szobából.

A férfi távozása után Jo úgy érezte, hogy magára maradt; neki kellett kiderítenie, mi lesz a desszert.

– És? – kérdezte közömbösnek szánt hangon. – Mit fogunk enni? Amíg rosszul voltam, nem is éreztem, milyen éhes vagyok.

– Egy jó kis aszpikos pástétommal kezdünk, főételnek pedig hárombaromfis sültet kértem – felelte Caroline. – Ez sem túl eredeti, belátom, de finom.

Ezt már Jo is tudta.

– Ezt csak hagyományos karácsonyi puding követheti – jegyezte meg.

– Valami jó kis sodóval – tette hozzá Justin. – Imádom a sodót.

Jo gondolatban felsóhajtott. Vajon hagyományos sodóra gondolt a férfi, vagy a Bird’s-féle változatra? Biztos az utóbbira, az a férfira vallana. Ha Caroline konyhaszekrényében megtalálja a hozzávalót, azt meg tudja csinálni.

– A desszert meglepetés lesz – válaszolta nevetve Caroline. – Jó meglepetés. Bombaként fog robbanni, remélem!

Jót bosszantotta, hogy Caroline többet tud a desszertről, mint ő, de a válasza alapján legalább az egyértelműnek tűnt, hogy tálalás előtt nem kell meggyújtani semmit, és már ez is előrelépést jelentett.

– Nagyon talányos vagy, Caroline – jegyezte meg Justin tűnődő hangon.

– Ugye? De csak egy kicsit – felelte színlelt szemérmességgel az asszony. – Tudom, hogy imádod a rejtvényeket. – Úgy beszélt, mintha hétpecsétes titokról lenne szó, enyhén pajzán színezettel.

– Én szeretem a meglepetéseket – szólt közbe Cindy, figyelmen hagyva az iménti közjátékot. A lezajlott szópárbaj olyasmi volt, amibe, a jelek szerint, nem akart beavatkozni. – A meglepetéspartikat meg különösen imádom, de Max eddig még egyet sem szervezett nekem.

– És most már nem is nagyon fogok, hiszen, hogy ilyen nyíltan felszólítottál rá, már nem lenne meglepetés – okoskodott Max.

Jo, akit nemigen érdekelt, milyen partikat szerettek vagy nem szerettek ezek a számára idegen emberek, a fejét törte továbbra is. Lehet, hogy Caroline mégiscsak elárulta neki, hogy mi lesz a desszert? Amint ki tud szabadulni, döntötte el, bekukkant az összes fagyasztóba. Valamelyikben talán megtalálja, amit keres.

Egy órájára vetett diszkrét pillantás arra ösztönözte, hogy surranjon vissza a konyhába. Meg kellett locsolnia a sülteket, és a baromfihúsnál is be kellett vetnie a húshőmérőt. Felállt.

– Bocsásson meg – súgta Caroline-nak. – Szükségem lenne a táskámra, és azt hiszem, a földszinten hagytam.

Caroline felvonta a szemöldökét. Bár az, hogy éppen menstruál, elég kínos volt kifogásnak, lehetőséget adott neki arra, hogy bármikor kimehessen. Kifelé menet még hallotta, hogy az egyik fiatalabb hölgy azt kérdezi:

– És mit tudtok arról, hogy a nagyszínpadon szerepelt Glastonburyben?

Jo eltűnődött, ki az ördögről beszélhetnek, és arra gondolt, hogy esetleg a Formula–1-es fickó játszik egy bandában. Mindenesetre különösnek találta.

❄

Miután futó pillantást vetett a sütőbe, és látta, hogy minden a legnagyobb rendben van, Jo átment a garázsba, ahol a nagy fagyasztó volt. Ha sikerült megfejtenie Caroline nem túl kifinomult feladványát, azt remélte, itt fogja megtalálni a desszertet, nem a konyhaiban. És lám, igaza lett: ott volt előtte a találóan bomba meglepetésnek nevezett, jeges finomság. Andi igazán kitett magáért.

Kivette, és alaposan megnézte, mi bújhat meg a felső réteg alatt. Mert a csokoládékéreg alatt kétségkívül volt valami: vagy fagylalt, vagy hideg *mousse.* És bár ránézésre nem lehetett megmondani, a *mousse* tűnt a kifinomultabb lehetőségnek. Az azonban szinte biztosnak tűnt, hogy a közepében megbújt valami ragacsos, ami miatt tálalásig az egészet szobahőmérsékleten kell tartani. Remélte, hogy később lesz alkalma kideríteni.

Kitette a bombát a fagyasztó tetejére, ahol, gondolta, szem előtt lesz, így az ellenőrzései során figyelemmel tudja kísérni a felengedés folyamatát. Most elsőbbséget élvezett a sült, amin ismét próbát kellett tennie a húshőmérővel, nehogy véletlenül túlsüljön. És az idő egyre fogyott.

Miközben visszafelé sprintelt a házba, arra gondolt, hogy jó ötlet volt lent hagyni a táskáját. Egy közönséges hátizsák volt, nem olyasmi, amit bárki magával vitt volna ilyen alkalommal egy olyan házba, ahol a barátja anyjának a barátnője volt a vendéglátó.

Tudta, hogy a megbocsáthatónál több időt töltött távol.

– Bocsánat – lihegte, amikor a szalonba lépett. – Andinak felszaporodtak a konyhán a teendői, így egy picit segítettem neki.

– Erre semmi szükség nem volt – dohogta Caroline. – Andi, ha akarja, jól kézben tudja tartani a dolgokat, és jól meg is fizetem érte.

– De én jól éreztem magam, mert szeretek főzni – felelte Jo megfontoltan. – Nagyon finom ebédünk lesz. – Ezt fontosnak látta közölni, mert a vendégek így már a fogyasztás előtt elkezdhették élvezni a még fel sem tálalt ételt.

Minden a lehető legjobban ment. Caroline-t és a vendégeit már nem lepte meg, hogy Jo időnként eltűnt, így viszonylag könnyen feltette az asztalra az előételeket, meggyújtotta a gyertyákat meg a

kandallóban a hamis tüzet; ünnepélyessé, mégis lakályossá varázsolta az étkezőt. Amikor mindennel elkészült, felrohant.

– Andi azt mondja, minden kész, ha akarunk, máris asztalhoz ülhetünk – mondta levegő után kapkodva.

– Tudom, hogy szeret segíteni – mondta Caroline. – Matthew elmesélte, hogy szívesen és gyakran főz. Mégis azt gondolom, hogy most már Andira kellene bíznunk a konyhát. Higgye el, egyedül is boldogulni fog.

Jo bólintott. Erre nem tudott mit mondani. Matthew pillantását kereste, de közben Cindyét kapta el, és együttérzést olvasott ki belőle.

– Ami azt illeti, Andi egyenesen briliáns – mondta Cindy. – Mi, ha ilyen sokan vagyunk, mindig alkalmazunk legalább egy pincért.

Caroline vágott egy grimaszt.

– El tudod képzelni, mennyibe kerül karácsony napján az alkalmi segítség? Amire nincs is szükség, hiszen van egy állandó szakácsom, akit, mint már említettem, nagyon jól megfizetek.

– Gondolom, a mai napért azért kap egy kis bónuszt? – kérdezte Justin. – A karácsony neki is karácsony.

– Gyakran vagyok távol – magyarázta Caroline. – Hamarosan elutazom Neckerbe egy kis téli nyaralásra, és akkor hat hétig nem leszek itt. Andinak akkor semmi dolga nem lesz. Az talán kárpótolni fogja a karácsonyi fáradozásaiért, nem gondolod?

Justin megrázta a fejét.

– Nem igazán. Minimum fél lepedőt oda kell csúsztatnod neki.

Caroline döbbent képet vágott.

– Fél lepedőt? Az mennyi pontosan?

– Ötszáz – vágta rá Matthew. – Azt kell mondanom, Justin, ez tényleg nagylelkű felvetés.

– Ilyen sok? – Caroline nem akart hinni a fülének.

– Ha nem akarsz pénzt adni, egy drága retikül is megteszi – szólt közbe Cindy. – Szerintem, ha az ember bőkezűnek mutatkozik, szívesebben megmarad nála a személyzet. Mi például azzal honoráljuk a sofőrünknek a mai munkát, hogy egy hétre odaadjuk neki a londoni lakásunkat. Elviheti a családját is, és az összes költségüket mi álljuk. – Hirtelen zavarba jött. – Én így láttam helyesnek. Elviszik a gyerekeket *Az oroszlánkirály*ra. Nagyon jó jegyeket vettünk nekik. Biztosan élvezni fogják.

– Jó lesz a borravaló – vélekedett Matthew, és kedves mosolyt villantott Caroline-ra. – Gondolom, nem akarsz zsugorinak látszani. Én a helyedben nem kockáztatnám meg, hogy Andi felmondjon, mert igazán remek szakács.

Caroline, mintha csak a kialakult hangulatot akarná felmérni, végigpillantott a vendégein.

– Hát jó! Ennél többet is kiadtam már egy-egy retikülért. – Elhallgatott. – De ha már ilyen nagy borravalót kap, ragaszkodom hozzá, hogy a desszertet ő szolgálja fel.

Jo elmosolyodott.

– De azért a tányérokat segíthetek neki behozni, nem?

Caroline lesújtó pillantást vetett az ég felé.

Jónak természetesen ismét ki kellett mentenie magát, de ezúttal legalább Cindy együttérzésében biztos lehetett. Kiment a garázsba a desszertért.

A konyhába visszatérve óvatosan lefejtette róla a szilikonformát, és alaposan szemügyre vette, ami alatta volt. Egy jókora félgömböt látott.

– Ügyes voltál, Andi – jegyezte meg hangosan. Aztán keresett egy nyársat, és nagyon óvatosan beleszúrta a félgömbbe. Simán keresztülment a máz alatt rejlő anyagon, és amikor Jo visszahúzta, látta, hogy sós karamell tapad a végére. – Nyami, ez finom! – dünnyögte. – Jól van, Andi.

Következő lépésként konyhai fóliát csavart egy előre odakészített magyalág szárára, és a lyukba helyezte. Ettől nagyon ünnepélyes lett a desszert. Csak úgy áradt belőle a karácsonyi hangulat. Bár nem ő készítette, Jo büszkeséget érzett.

De ha arra gondolt, hogy ezt neki kell bevinnie – főleg Andiként, ráadásul Caroline szeme láttára –, elfogta a rémület.

Bízhatott abban, hogy Matthew minden tőle telhetőt megtesz majd. Már korábban odaült Caroline mellé, és amikor Jo utoljára látta, éppen Justinnal beszélgetett az asztalon keresztül, elvonva Caroline figyelmét, bár a látóterét nem zárta el teljesen.

Végül úgy döntött, hogy először beviszi a bombát, csak utána a különféle krémeket, gyümölcs- és sajttálakat. A kelleténél jóval mélyebben a homlokába húzta a szakácssapkát, és felkapta a tálcát.

Letette a desszertet az asztalra, vigyázva, hogy az arcát véletlenül se fordítsa a Caroline-nal diskuráló Matthew és Justin felé. A férfi olyan halkan mesélt nekik valamit, hogy egészen közel kellett hajolniuk, és hogy még jobban kitakarja Jót, a karját is köréjük vonta. Most már biztos, hogy sikerülni fog, futott át Jo agyán.

És ekkor az egyik nő – Abbinek hívták – felkiáltott:

– Hát ez érdekes! Andinak ugyanolyan fülbevalója van, mint Jónak!

Jo ösztönös mozdulattal felpillantott. Ekkor már nemcsak Abbi meredt rá döbbenten, hanem a többiek is.

– Maga nem Andi! – mondta Caroline jeges hangon, és dühösen felpattant. – Mi az ördög folyik itt?

Jo megköszörülte a torkát. Lebukott, ráadásul egy apróság miatt – elfelejtette kivenni a fülbevalóját. Pedig milyen jól ment minden!

– Nem hallotta? – kérdezte hisztérikusan Caroline. – Tudni akarom, hogy mi történt! Mondja meg Andinak, hogy látni akarom. Most, azonnal!

– Nyugi, öreglány – paskolta meg Justin Caroline karját.

– Nem tud feljönni, mert nincs itt – krákogta Jo.

– Mégiscsak meglépett, hogy a családjával tölthesse a karácsonyt, igaz? Nos, többet nem kell megszöknie. Örökre lemondok a szolgálatairól.

– Ugyan már, Caro, ne húzd fel magad – mondta Justin. – Nem arról van szó, hogy cserben hagyott. Gondoskodott helyettesről, aki a lehető legfinomabb falatokat tette az asztalra.

Caroline a férfira nézett, majd visszafordult Jo felé.

– Ki maga tulajdonképpen?

– Jo Andi barátnője – próbálta menteni a helyzetet Matthew.

– Nem téged kérdeztelek, hanem őt! – hallgattatta el szokatlanul érdesen Caroline.

– Matthew az igazat mondja – mormogta Jo. Arra gondolt, hogy gyorsan bevall mindent, aztán hazamegy. Majd Andi visszaszerzi magának az állását, ha tudja. – Tényleg jó barátságban vagyunk Andival. Aki, mint maga is tudja, nagyon haza akart menni az ünnepekre. – Jo, bár nehezére esett, elhallgatta, hogy milyen gonoszul viszonyult Caroline a kéréshez. – Mivel jobb nem jutott eszébe, megkért, hogy ugorjak be helyette, és készítsem el maguknak a karácsonyi ebédet.

– Nem értem – szólt közbe Max. – Miért nem szóltak Caroline-nak, hogy maga fog főzni Andi helyett?

Jo szája kiszáradt. Mindent megadott volna egy korty vízért, de nem merte felkapni a hozzá legközelebbi poharat.

– Azért, mert… hm…

Megint Matthew volt az, aki bedobta magát.

– Jo elmesélte nekem, hogy Andi nem akart felesleges stresszt okozni Caroline-nak, aki nagyon aggódott volna, ha megtudja, hogy a konyhájában nem a megbeszéltek szerint folynak a karácsonyi előkészületek. Ráadásul Caroline ragaszkodik Andi főztjéhez.

Justin hangosan felnevetett.

– Értem már! Caroline felrobbant volna haragjában, ha Andi szabadságot vesz ki, amikor világosan megmondta neki, hogy szüksége lesz rá ezen a napon. Fogadjunk, hogy meg is fenyegetted, ugye, drágám? Azt mondtad neki, hogy kirúgod.

Caroline óvatos pillantást vetett Justinra; próbálta felmérni, mennyit változtatott a váratlan fejlemény az addig kialakult helyzeten.

– Ne aggódj, édesem – nyugtatta meg gyorsan a férfi. – Imádom a kemény nőket. Ha netalántán üzletelni kezdenék egy ilyennel, azt szeretném, ha ugyanolyan késhegyre menően kezelné az ügyet, ahogyan én is szoktam. De most karácsony van, és ahogy látom, nem történt cserbenhagyás.

Cindy sajnálkozó pillantásokat vetett Jóra. Hiába volt most egy autóversenyző felesége, látszott rajta, hogy van tapasztalata a nehéz természetű munkaadók terén.

– Halljuk, mit tud még felhozni? – nézett Jóra továbbra is vádlón Caroline.

– Már nem sokat. Tény hogy én főztem meg az ebédet Andi helyett, bár volt, amit ő készített el előre. Például ezt a csodás desszertet.

Caroline ingerült hangot hallatott.

– Ezt a részt már értem. De maga Matthew barátnője! És azt állítja, hogy Andié is. Hogy lehet?

– Ezt nevezik véletlen egybeesésnek, drága Caro – vetette be magát ismét Matthew, úgy ejtve a szavakat, mintha egy igazi csodát akarna megosztani az asztaltársasággal. – Amikor megkérdeztem Jót, hogy velem tudja-e tölteni a karácsonyt, azt felelte, hogy nem,

mert a barátnőjét kell kisegíteni. Nem akartam hinni a szememnek, amikor megérkeztem, és itt találtam a konyhádban.

– De hát miért nem szóltatok? – kérdezte Caroline most már kevésbé haragosan, de még mindig értetlenül.

– Azért, mert… – kezdte Jo. Már-már bevallotta, hogy a „Matthew barátnője” rész sem igaz, de a férfi gyorsan közbevágott.

– Jo nagyon érző lélek. Attól tartott, kínosan éreznéd magad, hogy a barátnőm készíti el a vendégeid számára az ünnepi ebédet. És én egyetértettem vele. – Kedves, ugyanakkor kissé gunyoros mosollyal nézett Caroline-ra. – Így lett volna, nem?

Caroline felsóhajtott.

– Valószínűleg.

– Az ennivaló mindenesetre mennyei volt – szólt közbe Abbi.

– Az! – bólogatott lelkesen Justin, majd Matthew-ra kacsintott. – Nem is tudod, Matt, milyen szerencsés vagy.

Matthew elnevette magát.

– Mint már említettem, Jo és én nem vagyunk együtt túl hosszú ideje. Nem is tudtam, hogy ilyen remek szakács.

Jo örült, hogy Matthew legalább az egyik szerepében meg tudta tartani. Ez azt jelentette, hogy működőképes tervet eszelt ki. És persze hálás is volt neki. Rengeteg segítséget kapott tőle ahhoz, hogy a lebukásig helyt tudjon állni Andiként. Megnyugodott.

– Matt, drágám – szólalt meg újfent Caroline, és a nyomaték kedvéért még a férfi asztalon nyugvó csuklóját is megragadta. – Meséld el, hogy ismerkedtetek meg Jóval!

Jo teste megfeszült, bár bízott benne, hogy Matthew megfelelő magyarázattal áll elő. A jelek szerint úgy tudott hazudni, mint a vízfolyás.

– Ezt magadtól is ki tudod találni – felelte halkan kacarászva Matthew. – Természetesen egy jótékonysági eseményen.

Caroline ugyancsak elmosolyodott.

– Te és az állataid! Azon sem lepődnék meg, ha a közeljövőben nyitnál egy majommenhelyet.

A mondat meghökkentette Jót. Matthew tényleg szereti az állatokat? Mégsem csak azért ajánlotta fel a pénzgyűjtő kampányhoz a segítségét, hogy ő együttműködjön vele egy őrült terv végrehajtásában. Hirtelen más színben kezdte látni a férfit.

– Akkor most már mindent tudunk – szögezte le Justin. – Jöjjön, Jo, üljön le, és igyon meg velünk egy pohár italt. Nem mintha számítana, hogy ki kicsoda. Remek ebédet készített nekünk, amit be is faltunk, ideje, hogy most már maga is élvezze a partit.

– Igen. És vegye le végre azt a nevetséges sapkát! – rendelkezett Caroline.

Jo engedelmesen leült a székre, amit Abbi férje, Geoff húzott oda neki. Azt nem tudhatta, hogy Andi megtarthatja-e az állását, de ebben a vonatkozásban már semmit sem tehetett. Már akkor is tudták, hogy fennáll a lebukás veszélye, amikor megbeszélték a tervüket.

Elfogadta a nagy pohár bort, amit Geoff nyújtott felé. Volt egy antialkoholista barátnője, akit szükség esetén bármikor felhívhatott, hogy jöjjön érte. Éppen az ajkához emelte a poharat, hogy igyon egy kortyot, amikor Caroline megszólalt:

– Mi lenne, Jo, ha mégis felszolgálná a desszertet, mielőtt kiüti magát? – Caroline hangja elég fagyos volt ahhoz, hogy megértse: hiába bukott le, most már el kell látnia az Anditól átvállalt feladatokat.

Azonnal felállt, és a kezébe vette a tortaszeletelőt.

– Már megint kemény vagy, Caro, nem gondolod? – kérdezte Justin.

Caroline, megjátszva, hogy csak viccelt, felkacagott.

– De hát Jo profi szakács. Egyikünk sem tudná olyan jól felszolgálni, mint ő.

– Akkor lásson már neki, kislány – mondta Justin. – Alig várom, hogy megkóstolhassam.

Némi időbe telt, mire Jo bele tudott helyezkedni a hagyományos vendég szerepébe, bár a bor segített egy kicsit. De amint az első vendég, jelezve, hogy indulni készül, felállt, ő is felpattant.

– Ideje visszaváltoznom Andivá – közölte. – Megyek, rendet rakok.

– Segítek – ajánlkozott rögtön Matthew.

– Én is – tette hozzá Cindy.

– És én is – mondta Abbi.

Mivel Caroline-on és Justinon kívül mindenki segített, gyorsan tálcákra került minden, amit aztán levittek a konyhába. Cindy úgy

pakolta az edényeket a mosogatógépbe, mintha mindig ezt csinálta volna. Abbi megtalálta a csíkos kötényt, és a munkalapokat vette kezelésbe, a többi munka Jóra és Matthew-ra maradt. Geoff és Max, miután lehozták a piszkos edényekkel teli tálcákat, visszamentek a szalonba, ott várták az asszonyokat vörösbort kortyolgatva, amihez elrágcsálták a maradék sajtot is.

Nyilvánvaló volt, hogy a konyha nem lesz olyan, mint ahogy azt egy rendes takarítás után el lehetett volna várni, de bízhattak benne, hogy Caroline nem kap hisztériás rohamot, amikor reggel (talán azért, hogy ágyba vigyen Justinnak egy csésze kávét) lejön.

Miközben törölgettek, rakodtak és rendezkedtek, Cindy megszólalt:

– Elvihetünk valakit, amikor végeztünk? Sofőrrel vagyunk, nem jelent problémát. Oda viszünk benneteket, ahová mondjátok.

– Én, ha lehet, megragadnám a lehetőséget – szólalt meg Jo. – Nagyon elfáradtam, és most már ittam is, így nem ülhetek volán mögé. Nem lakom messze, talán csak tízpercnyire innen. Igazából gyalog is mehetnék, de nem bánnám, ha elvinnének.

– Gondolom, a családja már türelmetlenül várja, hogy kibonthassák az ajándékokat – jegyezte meg kedves hangon Cindy. – Mi már reggel kibontottuk a magunkét.

– A családom Új-Zélandon van. Amikor hazajönnek, és újra együtt leszünk, majd tartunk egy pótkarácsonyt. – Ez persze nem volt egészen igaz, de jól hangzott.

– És? Mit fog csinálni karácsony másnapján? Felpolcolja a lábát a tévé előtt, és elmajszol egy doboz csokit? Mesésen hangzik –

sóhajtotta Cindy átszellemülten. – Bár nekünk se kellene elmennünk a szüleinkhez!

– Tulajdonképpen az állatmenhelyen fogok helyettesíteni, ahol önkéntes vagyok – felelte Jo. – Az állandó személyzet is megérdemel némi pihenést.

– Hű, ez nagyon klasszul hangzik – kapcsolódott be Matthew a beszélgetésbe. – Én is jöhetek?

Jo annyira meglepődött, hogy nem is tudott rögtön válaszolni.

– Ez azt is jelenti egyben, hogy itt kell maradnom a közelben. Át tudnád engedni nekem a kanapédat?

Erre aztán *tényleg* nem számított. A férfi ugyan nagyon segítőkész, mi több, kedves volt a nap folyamán, és még flörtölt is vele egy kicsit, de az meg sem fordult a fejében, hogy még egy napot együtt töltenek.

– Hát – kezdte Jo tűnődő hangon –, nem valami nagy a lakásom, de a kanapém elég kényelmes, és ami azt illeti, minden segítségre szükség lesz holnap a menhelyen. – A férfira mosolygott. – Legalább kiderül, tényleg tudsz-e kezdeni valamit az állatokkal azon túl, hogy hírességeket szállítasz egy pénzgyűjtő kampányra. – Még akkor is, tette hozzá gondolatban, ha az adott híresség igazán nagy durranás.

– Áll az alku! – kurjantotta vidáman Matthew. – Szerintem itt már nincs több tennivaló. Fogadjuk el a fuvart, és tegyük el magunkat holnapra!

– Oké, de előbb még köszönjünk el Caroline-tól – mondta Jo. – Megpróbálom megígértetni vele, hogy nem fogja elbocsátani Andit.

– Én inkább nem tenném – javasolta Matthew. – Már visszament az emeletre, és valószínűleg az egyik kényelmes kanapén enyeleg Justinnal.

– Nos, bármit csinál is, felfüggesztheti pár pillanatra, amíg elköszönünk tőle, nem? – Azzal elindult az ajtó felé, de amikor észrevette, hogy Matthew nem követi, megállt.

– Erre tényleg semmi szükség! – makacskodott a férfi.

– Tévedsz! Andi állása függ tőle. – Jo ismét nekilódult. Tudta ugyan, hogy nehéz feladat vár rá, és nem is biztos, hogy meg tudja oldani, de arra jutott, hogy egy próbát mindenképp megér.

Matthew a lépcső felénél érte utol, így együtt léptek be a szalonba.

Caroline és Justin valóban az egyik kanapén üldögéltek, de szerencsére nem enyelegtek.

– Csak szeretnénk elköszönni – hadarta Matthew. – Ne aggódjatok, nem tartunk fel sokáig, látjuk, hogy egyedül akartok maradni. – Azzal megragadta Jo karját, és megpróbálta visszatuszkolni a folyosóra.

Jo azonban állta a sarat.

– Caroline, köszönöm, hogy itt lehettem. – Azt gondolta, ez a helyes hozzáállás; Matthew barátnőjeként tényleg kedves fogadtatásban részesült. – És köszönöm a cipőt meg a sminket is. – Megköszörülte a torkát. Nem sok biztatót látott Caroline kutató szemében, pedig valami olyasmiben reménykedett. Bár kétségkívül volt a helyzetben valami komikus. – Még valami. Meg tudna bocsátani Andinak? Nagyon szeretném, ha megtarthatná az állását. – Majdnem hozzátette azt is, milyen sokat jelent a barátnőjének, hogy

itt dolgozhat, de aztán meggondolta magát. Caroline szeme még mindig fagyos volt.

– Nem is tudom – mondta némi tűnődés után a háziasszony. – Tudja, utálom, ha átvernek. Máskor is nehezen bocsátok meg, de ilyenkor meg pláne.

– De hát ez nem is volt olyan nagy vétség – erősködött Jo. – Számít valójában, hogy ki főzte a karácsonyi ebédet, ha egyszer elkészült? – Persze mostanra tudhatta volna, hogy igen sokat számít, de már nem tekinthette kimondatlannak a kérdését.

– Magának sem fog tetszeni, ha kiderül, hogy becsapták.

– Ugyan, Caro – mondta Justin halkan. – Muszáj még zavarosabbá tenned a helyzetet?

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte Jo.

– Gyere már, szívem – rángatta meg Matthew a kezét. – Hagyjuk magukra a szerelmes ifjakat.

Jo azonban nem mozdult.

– Caroline? Kifejtené?

– Az a helyes fiatalember, akit felcsípett magának, nem az az ártatlan kis állatbarát, akinek mutatja magát. Bár az tény, hogy szereti az állatokat. – Caroline most már mosolygott. Talán azt remélte, hogy Jo könnyekben fog kitörni a szavai hallatán.

Justin gyorsan közbeavatkozott.

– Hallgass már, asszony. Megesketett bennünket, hogy titokban tartjuk.

– Igen – hangzott fel mögöttük egy másik hang. – Mindannyian megígértük, hogy nem szólunk egy szót sem.

Most aztán Jo is becsapva érezte magát. Mindenki tudott valamit az ő feltételezett barátjáról, rajta kívül.

– Talán ideje lenne, ha elárulnád neki, Matthew – mondta Caroline. – Vagy inkább tőlem tudja meg?

Jo Matthew felé fordult. A férfi bűnbánó arccal nézett le rá, aztán megfogta a kezét.

– Ma megígértem neked, hogy megszerzem Euan Donavant egy olyan eseményre, ahol rengeteg pénzt gyűjthetsz a menhelyed számára.

– Igen. Azt akarod mondani, hogy mégsem fog menni a dolog?

Ez egyik férfiból kitört a nevetés, és a nők is vihogni kezdtek.

– De. Menni fog – felelte Matthew.

– Áruld már el neki! – biztatta az egyik férfi. – Ne tartsd bizonytalanságban szegény kislányt!

Matthew alig érezhetően megszorította Jo kezét.

– Én vagyok Euan Donavan.

Tulajdonképpen jó volt, hogy a férfi fogta, máskülönben biztosan megtántorodik, vagy tán el is esik.

– De hát… Hogy lehet? Még csak nem is hasonlítasz rá. – Ekkor felidézte magában, hogy is néz ki a híres Euan. Általában egy jobb napokat is látott kötött sapkát viselt, és szívmelengetően gyönyörű énekhangja volt. Szédülni kezdett. A mögött a mélyen a homlokba húzott sapka mögött bárki rejtőzhetett.

– Most már tudja, milyen érzés! – közölte diadalittas, mégis selymes hangon Caroline.

– Fogalmam sincs, mit érzek – vallotta be őszintén Jo. Caroline-nak azonban nem akarta megadni azt az elégtételt, hogy romokban

lássa. – Annak azonban kifejezetten örülök, hogy a barátom, ha eddig nem is tudtam, híres.

– Akkor – kiáltotta valaki hátulról – csókolja már meg! Máskülönben még azt hisszük, hogy haragszik rá.

Észrevette, hogy Caroline kétkedő pillantásokkal méregeti őket; mintha arra számítana, hogy Jo nem mer megcsókolni egy hírességet. Persze azt nem tudhatták, hogy a valóságban is ez lesz az első csókjuk.

Jo merészen felnyúlt, lehúzta magához a férfi fejét, és nagyon határozottan megcsókolta. A férfi vette a kihívást: Jo köré kulcsolta a karját, és visszacsókolt. És milyen alaposan! Intimitással teli, kutató csók volt. Olyan, amitől elgyengül az ember térde.

– Úgy látom, minden bűnöd meg van bocsátva, haver – jegyezte meg mosolyogva Geoff.

Jo és Matthew azonban csak egymást látta. A férfi arca még mindig bűntudatos volt. Majdhogynem bocsánatkérő.

– Valóban?

– Talán. Feltéve, hogy állod a szavad, és holnap tényleg eljössz velem az állatmenhelyre segíteni – felelte Jo, mert nem tudta eldönteni, hogy valós volt-e az a finom csók, vagy kénytelen lesz azt is a színjáték részének tekinteni.

Matthew azonban bólintott.

– Persze hogy elmegyek.

– Ó, az isten szerelmére! – szólalt meg türelmetlenül Caroline, aki szemmel láthatóan nehezen emésztette meg, hogy a nagy leleplezése nem könnyekkel végződött, hanem andalító csókkal. –

Tűnjetek már el! Mindjárt hányingert kapok a szerelmes édelgésetektől!

– És mi lesz Andi állásával? – kérdezte Matthew. – Megtarthatja?

Caroline Matthew-ra pillantott, és valószínűleg kiolvashatott valamit az arckifejezéséből, mert azt felelte:

– Meg! Megtarthatja. És Jo is megtarthatja a cipőket. Úgysem viselné őket senki, akinek stílusa van.

– Akkor, gyertek, gyerekek – mondta Cindy. – Keressük meg a limónkat, és menjünk haza. Ha nekünk nem is, a sofőrnek időben vissza kell érnie.

Miután kitették őket a kicsi, sorházi lakásnál amelyet Jo bérelt, Matthew a lányhoz fordult:

– Tudom, hogy karácsonyeste van, de ha nem akarod, hogy bemenjek – vagy még inkább azt, hogy itt is maradjak –, könnyen keríthetek magamnak egy fuvart.

Jo egész úton azon aggódott, mi lesz, ha Matthew – mi több, Euan Donavan – meglátja az ő kicsi, a sikkesnél jóval rendetlenebb lakását, most mégis úgy érezte, belehalna, ha a férfi, miután vetett egy pillantást az ő nagyon is szerény otthonára, szedné a sátorfáját és elszaladna.

– Szeretném, ha bejönnél. Azt nem mondom, hogy fel fogom neked ajánlani a franciaágyam felét, de a kanapém tényleg elég kényelmes. Elalhatsz rajta.

– És mielőtt elalszom, összebújhatunk, és megnézhetünk valami jó kis filmet?

– Persze. Még borom is van. – Jo bedugta a kulcsát a zárba. – Fáradj be, és közben elmesélheted, miért nem akartad elárulni nekem, hogy híres vagy.

– Leginkább azért nem szoktam beszélni róla, mert meg akarom óvni a családomat a hírnévvel járó rengeteg marhaságtól – mondta, miközben az apró előszobán át követte Jót a lakás belsejébe. – És olyan lánynak néztelek, akit hidegen hagynak az olyan… – Elhallgatott, mintha nem tudná eldönteni, hogyan jellemezze magát.

– Az olyan férfiak, akik a másik, titkos életükben a Glastonbury Fesztivál nagyszínpadán szoktak fellépni?

– Hallottad, amikor Abbi rákérdezett? Nagyon megijedtem, hogy lebuktam.

– Üdv a klubban! Nem te vagy az egyetlen, aki álruhában töltötte a karácsonyát.

Jo felkapcsolta a karácsonyi égőket meg az asztali lámpát, majd a kandallóhoz lépett. Be volt készítve a fa, csak meg kellett gyújtani.

– Attól eltekintve, hogy becsaptalak, amiért, csak hogy tudd, utáltam magam – mondta, miközben kivette Jo kezéből a gyufát, majd leguggolt, hogy meggyújthassa a tüzet – a nap minden pillanatát imádtam. Nagyon jól éreztem magam veled.

– Én is.

– Akkor talán… megpróbálhatnánk a valóságban is. Lennél a barátnőm?

Jo bólintott.

– De csak ha továbbra is besegítesz a házimunkába, és a csókod nem veszít a ma mutatott színvonalból.

Matthew nevetett, és a karjába vonta.

– Az csak a gyakorláson múlik. És ha eleget gyakorolunk, még jobb lesz, meglátod.

Később, miután vonakodva bár, de mégiscsak otthagyta Matthew-t a kihunyófélben lévő parázs előtt, és felment a saját ágyába, előhúzta a telefonját, amelyen, meglepetésére, egy üzenet várta Anditól.

„Remélem, minden jól ment, és nem akarsz megölni! Tartozom neked egy lenyűgöző karácsonyi ajándékkal!”

„Aggodalomra semmi ok, már megkaptam”, írta vissza Jo. „Legalább százkilencven centi magas, sötétszőke haja van, és épp az imént hajtotta álomra a fejét a kanapémon. Ja, és Euan Donavannek hívják.” Majd keresett egy nagyon, de nagyon öntelt képű emotikont, és elküldte az üzenetet.

A karácsonyi tündér

Ella a küszöbön várta, hogy valaki beengedje. Szenteste előtti nap volt, és úgy tűnt, havazni fog, aminek nem nagyon örült. Máshol a havazás varázslatos téli világgá varázsolta a tájat, ám Skócia e kicsiny szegletében többnyire nem hozott mást, csak fogvacogtató hideget. Emma szerette Skóciát, mi több, ez a Crinan nevű kis település volt a kedvence, de ez nem változtatta meg a véleményét. Bár rétegesen öltözött a szőrmekapucnis parka alá, a fenekét csak egy tütü meg egy csíkos harisnya takarta, és majd megfagyott.

Pontosan tudta, mit mondana erre a nagyanyja. Azt, hogy derékmelegítőt kellene viselnie, ami melegen tartja a veséket. A nagyira gondolt, aki most otthon, Surrey-ben a karácsonyra készült a szüleivel. Bizonyára megvitatták volna ezt a kissé őrült vállalkozást, és a nagyi minden kétséget kizáróan felsóhajtott volna, részben a büszkeségtől, részben kétségbeesésében. Ez így ment azóta, hogy Ellát felvették a drámatagozatra, és hiába volt már huszonhárom éves, valószínűleg így lesz a jövőben is.

Megigazította a tiaráját, ami a folyton előrebukó csuklya miatt mindig le akart csúszni a szemére, és ismét megdöngette az ajtót. A család ugyan nem számított rá, de úgy vélte, a megfelelő címre jött, és a hangokból ítélve biztos lehetett benne, hogy vannak odabenn. A karácsonyi szellem azonban, amiért elég mélyre kellett ásnia indulás előtt, már visszavonulóban volt, és félt, hogy mire beengedik, végleg el is párolog. Felsóhajtott. Két hatalmas, nehéz bőröndje tőle nem messze várakozott, és ha nem akart a küszöbön megfagyni, mielőbb be kellett jutnia.

Végre kinyílt az ajtó. Egy űzött tekintetű férfi nézett le rá, és Ellának az volt az első benyomása, hogy nem így kellene kinéznie. Amikor Jenny közölte vele, hogy szeretné igénybe venni a szolgálatait, minden információt megadott a három gyermekéről és a bácsikájukról, azaz a fivéréről. Akkor elképzelte magának, milyen lehet ez az ember, és amit most látott, az nem volt túl biztató.

Harminc körül járhatott, nem elég idős ahhoz, hogy nagybácsi legyen (legalábbis Ella szerint), és nem tűnt valami vidámnak. Egy nagybácsihoz képest (aki Ella olvasatában jóval idősebb szokott lenni, áporodott szag lengte körül és tweedzakót hordott) szemtelenül jóképű volt: magas, sötét hajú, minden rendben volt körülötte, és olyan karácsonyi pulcsit viselt, ami azonnal elnyerte Ella tetszését.

A lány sokadszor is visszatolta a helyére a tiaráját, közben nem először gondolt arra, hogy csak odabenn kellett volna feltennie.

– Helló! – köszönt vidáman, mint egy tévés gyerekműsor vezetője. – Ella vagyok. A maguk karácsonyi tündére.

Brent Christy – mert nyilván ő volt az –, ha lehet, még morcosabb képet vágott. Úgy viselkedett, mintha egy kéretlen adománygyűjtő állt volna előtte.

– Valóban? – kérdezte gyanakvással a hangjában. – Nem is tudtam, hogy létezik ilyen. Ne haragudjon, de most nincs időm erre a botorságra. A házam tele van kölykökkel, nincs se központi fűtés, se wifi, szóval, ha nem bánja…

Ahogy be akarta csukni az orra előtt az ajtót, Ella gyorsan az egyre szűkülő résbe csúsztatta a gumicsizmás lábát.

– Nem! Rosszul gondolja. Én nem egy holdkóros vagyok, aki véletlenül éppen erre jár. A nővére megbízásából vagyok itt. Azért, hogy segítsek.

Az érkezését meglepetésnek szánták, méghozzá boldog meglepetésnek. Jennynek és a férjének, Grahamnek, el kellett utaznia Graham Franciaországban élő idős, gyengélkedő szüleihez. Graham apja Parkinson-kórban szenvedett, és amikor a mamája öt nappal karácsony előtt egy szerencsétlen baleset miatt ágynak esett, nem találtak senkit, aki gondoskodott volna róluk az ünnepek alatt. Krízishelyzet volt ez a javából, ami valamilyen oknál fogva úgy döntött, hogy karácsonyra időzíti magát.

A gyerekek nem szerettek volna a szüleikkel tartani. A nagyszülők elegáns lakása egyébként is túl kicsi lett volna egy ekkora családnak. Az édesanyjuk elkeseredetten próbált megfelelő szállást találni nekik, de karácsony lévén már minden hely foglalt volt.

– Mivel nem számíthattam másra, csak Brentre, őt kértem meg, hogy segítsen – mesélte Jenny Ellának a telefonban, boldogan, hogy sikerült egy súlyos tehertől megszabadulnia. – És az isten áldja meg érte, azt mondta, elviszi magával a gyerekeket karácsonyra Skóciába, ahol egyébként mi is töltöttük volna az ünnepeket. A srácok visítottak örömükben!

Jenny azonban úgy érezte, hogy túl nagy áldozatot kért az öccsétől, amit sem hálával, sem meghatottsággal nem lehet megfizetni, és arra gondolt, hogy keres melléjük valakit, aki segít Brentnek. Többnapos Google-szörfözés után talált rá végül Ella weboldalára. Csak azért nem adta fel, mert tudta, hogy kell lennie

valakinek a nagyvilágban, aki hathatós segítséget tud nyújtani egy ilyen komplikált helyzetben is. És, lám, egy karácsonyi tündér személyében meg is találta azt, akit keresett.

Annál sértőbb volt a férfi viselkedése. Ahelyett, hogy Ella nyakába ugrott volna nagy megkönnyebbülésében, továbbra is hitetlenkedő, mi több, bosszús képet vágott.

– Mit mond, mit csinált Jenny?

– Rendelt maguknak egy karácsonyi tündért – bizonygatta Ella megingathatatlanul. – Rám talált a neten, és megbízott, hogy segítsek magának az ünnepek alatt. Bemehetnék, kérem?

Úgy tűnt, a férfi nem fogja fel, milyen nagylelkű gesztust tett a nővére; Ella nagyon jó fizetést kapott azért, hogy elvállalta a megbízást.

A férfi azonban továbbra is ellenállt.

– Nem a legjobb pillanatban érkezett. Nagyon hosszú utazás áll mögöttünk, a gyerekek éhesek, én pedig kénytelen vagyok előkotorni valahonnan egy dugóhúzót.

Ella látványos „abrakadabra” mozdulatot tett a bőröndjei felé.

– Én mindezt meg tudom oldani – mondta. – Feltéve, hogy beenged. – Rávillantott egy mosolyt.

A férfi végül vállat vont, mintha azt akarná mondani, hogy a lány jelenléte már nem ronthat a helyzetükön, és végignézte, ahogy az átfagyott teremtés az ajtóhoz vonszolja az egyik bőröndöt. Az első sokk után végül eszébe juthatott, hogy udvariasság is van a világon, mert a második táskát, ami még az előzőnél is tömöttebbnek látszott, már ő vitte be a házba.

Az épület olyan volt kívülről, mint amilyeneket Ella Crinan girbegurba utcáin elszórva látott. Csak odabent derült ki, hogy a tulajdonosai kiadásra rendezték be, ami látható nyomokat hagyott a bútorzaton. Az első számú kihívás, gondolta Ella, becsalogatni az épületbe a karácsony szellemét, és ünnepélyesen meghitté varázsolni a szobákat.

Ahogy körülnézett, felfedezett egy hétévesforma kislányt. Ez csak Mia lehet, gondolta elégedetten. Mivel az anyukájuktól minden tudnivalót megkapott, épp elég információval rendelkezett ahhoz, hogy az érkezését a varázslat részévé tegye. De bármilyen vonzónak találta is a gondolatot, úgy vélte, nem kell rögtön a nevén szólítania a kislányt; azzal esetleg megijesztené. Így csak rámosolygott.

– Meghoztam a vacsorátokat! A bőröndömben van. Mit szólsz hozzá?

– Mit hoztál? – A kicsi lány alaposan végigmérte. Ellának rögtön eszébe jutott, milyen idegesítőek tudnak lenni a bizalmatlanságukkal a kisgyerekek. Szerette volna azt válaszolni, hogy minitortákat, de sajnos erről szó sem volt.

– Finomat! – Megpróbált lelkesedést erőltetni a hangjába. – *Boeuf bourguignon*t. Marharagut. Sok apró hagymácska, szalonnakocka, gomba és még egy csomó finomság van benne. És a tetején…

– Nem szeretem a ragut! – vágott közbe Mia.

Ella vett egy nagy levegőt.

– A krumplipürét sem szereted? A villáddal hegyvonulatokat rajzolhatsz a nagy, puha halomba, és mélyedést készíthetsz benne a finom szaftnak. És amikor borsóval kirakod a tetejét, olyan lesz,

mintha fák nőnének rajta. Elhallgatott, hogy Mia elképzelhesse a képet. – És amikor mindezzel elkészültél, a villáddal összekevered az egészet, és ettől nagyon fincsi lesz a krumpli.

Tudta, hogy a legtöbb gyereket nem engedik játszani az étellel, de őt nem pótszülőnek bérelték fel, hanem tündérnek, aki mindent megtehetett, a pozíciójánál fogva akár felforgató tevékenységet is folytathatott.

Az addig boldogtalannak tűnő nagybácsi szája szegletében mintha megjelent volna egy parányi mosoly.

– Ez nagyon izgalmasan hangzik – mondta. – Brent vagyok.

– Én pedig Ella.

– Hadd segítsek a csomagokkal. – Már a kezében volt a legnagyobb bőrönd, amikor szöget ütött a fejében valami. – Ugye arról nem volt szó, hogy az éjszakát is itt tölti? Az összes hálószoba foglalt.

– Nem, nem – válaszolta sietősen Ella. – De nagyon közel van a szállásom. Merre van a konyha?

Éppen a ragut tartalmazó lassú főzőt emelte ki a gurulós bőröndből, elégedetten, hogy egy csepp szaft sem folyt ki belőle, amikor megjelent egy másik lány. A komolyságából ítélve a tizenhat éves Judith lehetett, aki állítólag kiválóan hegedült.

– Ki ez, Brent? – kérdezte a bácsikájától.

Ella közben a konyhapultra helyezett egy habos krumplipürével teli fagylaltosdobozt. Közben eltűnődött, hogy mit fog válaszolni Brent. Nem rendelkezett róla túl sok információval. Ráadásul elég nevetségesen nézett ki a csíkos harisnyanadrágban, a kissé petyhüdt

tütüben és a tiarában, amely alól kócos fürtökben hullott a vállára a szőke haja.

– Ella – felelte Brent, akire átragadt valamennyi a lány jó modorából. – A mamátok fogadta fel. Hogy segítsen nekünk.

– Én vagyok a karácsonyi tündéretek – mondta Ella, és odaintett a lánynak a mosogató mellől.

– Karácsonyi tündér? Mégis mit gondolt a mama? Mi már nagyok vagyunk ahhoz, hogy tündérünk legyen. – Judith nyomasztónak találta már a gondolatot is.

Jenny elmesélte Ellának, hogy Judithban nagyon erős a felelősségtudat, és minden lehetőséget kihasznál arra, hogy felvegye a „harmadik szülő” szerepét. Az anyja azonban azt gondolta, hogy ez nem lenne szerencsés karácsonykor: Judithnak joga volt ahhoz, hogy maga is gyerek, vagy legalábbis tinédzser legyen.

– Úgy vélte, hogy a bácsikátoknak nem kevés bűvészkedésre lesz szüksége, ha boldogulni akar – magyarázta Ella. – Sokan vagytok, távol az otthonotoktól, egy idegen házban… Ez nagy teher karácsony idején. – Elhallgatott, hogy a körülötte lévőknek legyen idejük megrágni a szavait. – Most pedig, én kipakolom a vacsorát az asztalra. Menjetek át a másik szobába, hátha meg kell rakni a tüzet. – Habozva elhallgatott. – Be tudtatok gyújtani? – Ellánál minden eshetőségre készen volt egy zsáknyi tűzgyújtó kocka is.

– Igen – felelte Brent. – Bármilyen furcsának tartja is, nem vagyok teljesen tehetetlen.

– Fel sem merült bennem, hogy az lenne – dünnyögte Ella, és közben figyelmeztette magát: attól, hogy a férfi ellenségesen viselkedik, neki nem kell viszonoznia. – De sosem lehet tudni,

mennyire készítik fel ezeket a házakat a télre. – Valójában biztosra vette, hogy aki nem Skóciában él, nem sokat tud az itteni, hideg telekről. – Akkor… Nincs más dolgom, mint eljuttatni az asztalra a vacsorát.

Meglepetésére mindenki engedelmesen távozott. Ella úgy vélte, Brent kissé fiatal ahhoz, hogy három gyerek felelősségteljes bácsikája legyen. Tudta, hogy van még egy tizennégy éves fiú, akiről el tudta képzelni, hogy a táblagépén lóg a szobájában, és Minecraftot játszik. (Bízom benne, hogy csak azt, mondta az anyja.)

Jó húsz perc múlva átment a nappaliba Brenthez és a lányokhoz, és addigra csatlakozott Bill is. Sötétszőke haja borzas volt, mint a magazinokban látható tinibálványoké. Kifejezetten jóképű volt. Senki sem tűnt túlzottan vidámnak; mintha nem tudták volna, mit kezdjenek magukkal az idegen házban. Ella beleképzelte magát a helyzetükbe. Most eshetett le nekik, hogy egy számukra ismeretlen helyen, a családjuktól távol fogják tölteni a karácsony máskor meghitt napjait. De legalább a fafűtéses kályha tette a dolgát, és meleggel töltötte meg az egyébként kopár helyiséget.

– Hé, srácok! – mondta Ella vidáman, kiterjesztve Billre is a mosolyát. – Kész a vacsora!

Még mindig csüggedten, bemasíroztak a konyhába. Ott szinte egyszerre nyögtek fel meglepetésükben.

– Hú! – kiáltott fel Judith. – Te tényleg tündér lehetsz! Ez varázslatos!

– Aha. Klassz – tette hozzá Bill.

A legnagyobb hatást azonban a legkisebbre, Miára tette a látvány. Ella észrevette, hogy felragyog a szeme, miközben a

pillantás végigsiklott a falakat díszítő karácsonyi lámpafüzéren, az asztalon égő gyertyákon, a fogásokat tartó kis figurákon, a csillag alakú tányéralátéteken és a gyönyörű kézírással megírt névkártyákon.

Ella elégedetten bólintott. Mivel kétségbeejtően szüksége volt pénzre, miközben a nagy áttörésre (illetve, ha őszinte akart lenni, bármilyen áttörésre) várt mint színész, olyan elfoglaltságot keresett magának, amelyben, azon túl, hogy hasznos is volt, az örömét lelte. Így lett belőle karácsonyi tündér. Ez persze szezonális munkát jelentett csupán, így már érlelődött benne a gondolat, hogy a későbbiekben esetleg Valentin-napi Cupidóként, illetve húsvéti nyusziként is kipróbálja magát. Olyan személyiség akart lenni, aki képes ünnepivé varázsolni bármilyen alkalmat. Brent nővére volt az első kliense, és minden erejével azon volt, hogy a megrendelő megelégedésére lássa el a feladatot.

– Nagyon jó illata van – mondta Brent. – Nem gondoltam volna, hogy a tündérek főzni is tudnak.

– Ez az első dolog, amire megtanítanak bennünket a tündériskolában – lódította Ella. – És most, ha itt már nincs rám szükség, átmennék egy kicsit a szomszéd helyiségbe. – A ház többi részét is fel akarta díszíteni.

– Nem marad itt velünk egy pohár borra? – kérdezte Brent. Majdhogynem sajnálkozó képpel nyugtázta, hogy a tündérük magukra akarja hagyni őket.

Ella megrázta a fejét.

– Ez a második dolog, amit meg kell tanulnunk. Soha ne igyál munka közben!

Azt remélte, hogy a védencei elpiszmognak egy ideig a vacsorával, így marad ideje rá, hogy további varázslatokat végezzen a házon. A legtöbb tennivaló a nappaliban várta. Kitűnő desszertet választott; a ragacsos karamellpuding, ami az anyjuk szerint a gyerekek abszolút kedvence volt, be is váltotta a reményeit: mire végeztek a desszerttel, ő is végzett a nappalival. A konyhába visszatérve örömmel hallgatta a gyerekek boldog csacsogását és a mind gyakrabban felhangzó nevetést.

– Ha itt végeztetek, vár rátok egy kis munka a szomszédos szobában. Majd látni fogjátok, mi az. Addig én leszedem az asztalt, és elmosogatok.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Brent. A jelek szerint nem ijesztette meg a tündér kedves, de határozott hangja. – Mi is segíteni fogunk. Mondja meg, mit csináljunk.

Ella vitába szállhatott volna vele, de nem tette.

– Egy karácsonyfa! – kiáltott fel izgatottan Mia. – Millió égővel!

– Díszek azonban nincsenek rajta – mondta Ella. – Van ott egy doboz, telis-tele mindenféle csinos kis dologgal. Azokat kellene felaggatni a fára.

– És a falakra is tettél füzéreket, meg egy csomó karácsonyi díszt! – ámuldozott Judith, miután körülnézett. – Csodát műveltél a nappalival!

Brent és Bill nem adott ilyen nyíltan hangot az elégedettségének, de látszott rajtuk, hogy őket is kezdi magával ragadni a karácsonyi hangulat.

– A lámpafüzér még nagyon is hasznos lehet, ha véletlenül elmegy az áram – magyarázta Ella. Bár nem kellett volna igazolnia

magát, nem tudta megállni, hogy a „varázslataihoz” ne fűzzön megjegyzéseket.

– De hát akkor a lámpák is kialszanak, nem? – kérdezte Bill.

Ella megrázta a fejét.

– Majdnem mind elemmel működik. – Egy kisebb vagyont költött rájuk, de tudta, hogy a karácsonyi hangulat kialakításában alapvető szerepet játszanak.

– Mennyi az esély egy áramkimaradásra? – kérdezte Judith.

Ella egy tündérhez méltó mozdulattal, finoman megvonta a vállát.

– Skóciában vagyunk. Itt bármi megtörténhet. – Mióta az eszét tudta, minden szünidőt ebben az országban töltött, igaz, más-más tájakon, így tudta, hogy errefelé semmit sem lehet biztosra venni; szeretett felkészülni a legváratlanabb helyzetre is. – Nos, lássatok hozzá a díszítéshez. Addig én elmosogatok.

– Nem! – mondta Brent most már tényleg határozottan. – A tündéreknek a karácsonyfa mellett a helyük!

Ella állta a férfi pillantását.

– Szívesen segítek a díszítésben, de azt senki ne várja tőlem, hogy felmásszak a fa tetejére, mert nem fogok.

– Ezt örömmel hallom – válaszolta Brent egy kacsintás kíséretében.

Ella kicsit lazított azon a szabályon, hogy nem iszik munka közben, és elfogadott egy pohár bort, hogy díszítés közben legyen mit kortyolgatnia. Bár először – férfiakra jellemző módon – vonakodtak, végül Brent és Bill is kivette a részét a díszek felhelyezéséből. Ella több órát töltött az interneten, mire

összevadászta őket. Jenny, aki bármit megadott volna azért, hogy javítson a kialakult helyzeten, majdhogynem szabad kezet és bőségesen elegendő pénzt biztosított neki a szükséges dolgok beszerzéséhez.

– Szerintem sohasem volt még szebb karácsonyfánk! – lelkendezett Mia.

– Azért, mert ez nem a saját készítésű marhaságainkkal van tele – vélekedett Judith. – Vattába csavart vécégurigákkal meg krepp-papírból formázott, dülledt szemű Mikulásokkal.

Bill, aki szintén lenyűgözőnek találta a díszeket, bólintott.

– Meg azokkal a súlyos, sógyurmából készített csillagokkal, amelyek alatt meghajoltak az ágak.

Mia elsírta magát, az arca szabályosan összegyűrődött.

– Azt a Mikulást én csináltam. És az otthoni fa volt a szebb! – zokogta, feledve a korábbi lelkesedését az itteni fa iránt.

Ellát felkészítették az ilyen pillanatokra. Mia jóval fiatalabb, mint a testvérei, magyarázta Jenny, és hajlamos a hisztizésre.

– Mit szólnál egy jó kis meséhez? – kérdezte a kislánytól, és már meg is fogta a kezét. – Különleges történet, be is kell öltözni hozzá. Gyere csak, keresünk magunknak egy helyet, ahol senki sem fog zavarni minket.

– Hé, én is jönni akarok! – kiáltotta Brent.

Ella komoly tekintettel végigmérte.

– De akkor magának is be kell öltöznie.

– Oké.

– Mi is jövünk – mondta erre Judith. – Gyere, Bill.

– Hozhatom a bort is? – kérdezte Brent.

Ella erre már nem is válaszolt. Miát akarta lekötni, hogy a kislány megfeledkezzen a szomorúságáról.

Egy óra sem kellett hozzá, hogy mindenkit ledöntsön a lábáról a sok-sok nevetés. A legkülönbözőbb ruhákat öltötték magukra, és az volt a feladatuk, hogy eljátsszák egy elképesztően vicces mese szereplőit. Mindennek az volt a célja, hogy jókedvre derítsenek egy honvággyal küzdő kisgyereket.

– Hát ez briliáns volt! – mondta Brent, miközben Ella poharába öntötte a bor utolsó cseppjeit. Ő maga egy szörnylábat formázó mamuszt viselt, hozzá háromszögletű kalózkalapot. Az egyik szemét fekete szemkötő takarta, és egy fémkampóban végződött a keze. – Ki írta?

Ella levette a fejéről a tündérkirálynő-koronát, ami még a tiaráját is felülmúlta; a továbbiakban nem volt szüksége egyik fejdíszre sem. – Én.

– Tényleg? – Az a meghökkenés, amellyel Brent az ajtó előtt álló lányt fogadta, semmi sem volt ahhoz képest, ami most kiült az arcára. – Tényleg maga írta?

– Rengeteget kutattam alkalmas történetek után, de egyet sem találtam megfelelőnek. Mint láthatta, olyan mesére volt szükségem, amelyben mindenkinek jut szerep. – Majdhogynem bocsánatkérően mondta mindezt.

– De hát nem tudhattad, hogy mindannyian be fogunk szállni! – jegyzete meg Bill kissé ingerülten.

– Tényleg nem tudhattad! – csatlakozott hozzá a nővére.

– Nem, de reméltem, hogy így lesz. Ha nem szálltatok volna be, nekem kellett volna eljátszanom az összes szerepet, ami elég nehéz feladat lett volna. De ezzel a lehetőséggel csak alternatív megoldásként számoltam.

– Az is elég nehéz lehetett, hogy velünk eljátszasd – vélekedett Judith.

– De így sokkal, de sokkal szórakoztatóbb volt – felelte Ella.

Mia hatalmasat ásított.

– Azt hiszem, ideje lenne lefeküdnöd, Mia cica, mindjárt kilenc óra – mondta Judith. – Akarod, hogy hegedüljek neked?

– Nem igazán! Csak szomorú számokat tudsz játszani – nyafogta Mia.

– Nem is! – tiltakozott Judith. – De ebben a késői időpontban nem fogok neked dzsiggelni. Túlságosan feldobna, és nem tudnál elaludni – válaszolta sértetten Judith.

Ella, hogy elkerüljön egy esetleges összezörrenést, újabb ötlettel állt elő.

– Ha gyorsan ágyba bújsz, elolvasok neked egy másik mesét. Most már egy rendeset, igazi könyvből. Hoztam magammal néhányat.

– Majd én olvasok neki – ajánlotta egy mélyről jövő sóhaj kíséretében Judith. – Ha már annyira nem akarja, hogy hegedüljek. Máskor is szoktam neki mesét olvasni, és te már nagyon fáradt lehetsz, Ella. De előtte még felhívjuk telefonon a papit meg a mamit.

Végül Bill is velük ment; részben azért, hogy ő is belehallgasson a mesébe, de leginkább azért, hogy ne maradjon ki a telefonhívásból, így Brent és Ella kettesben maradtak a nappaliban. Ella nagyon kínosan érezte magát ebben az új szituációban. Azért volt itt, hogy a gyerekeknek segítsen, és nem a férfinak, hacsak nem volt neki valamilyen különleges, a karácsonyi feladatokhoz kapcsolódó kívánsága.

– Most már megyek. A mai napra, úgy tűnik, véget értek tündéri feladataim. Holnapra még több mindent terveztem. – Felállt, és megigazgatta a tütüjét.

– Kérem, ne menjen még! Maradjon, és beszélgessen kicsit egy hullafáradt nagybácsival. Elképesztő, amit véghez vitt. Szeretnék bocsánatot kérni, amiért olyan faragatlanul fogadtam. Mentségemre szolgáljon, hogy nagyon meglepődtem.

Ella felkacagott, és visszaült a kanapéra.

– Elhiszem. El tudom képzelni, hogy egy parkás, tütüs tündér bárkit meghökkentene, amikor látszólag hívatlanul beállít hozzájuk.

– Csak mert nem tudtam, hogy van ilyen szolgáltatás. Még sosem hallottam, hogy rendelésre házhoz jön a karácsonyi tündér – mondta Brent.

– Hát, lehet, hogy ez egészen egyedi dolog – ismerte be Ella. – Pár hónapja találtam ki, amikor nem kaptam színészként munkát. Valami olyasmit akartam csinálni, ami eredeti, és örömet szerez nekem is, meg másoknak is. Hónapokig tartott, mire kitaláltam, hogy mi legyen az. – Felkapta a poharát, de amikor látta, hogy üres, visszatette. – Lehet, hogy a nővére lesz az egyetlen, aki igénybe

vette a szolgáltatásomat, de nagyon boldog vagyok, hogy lett egy ügyfelem.

– Biztos vagyok benne, hogy nem így lesz. Ha egyszer hírét veszik az emberek, hogy szaladgál közöttük egy tündér, aki színdarabot is ír, kézről kézre fogják adni, lefogadom. Ne mozduljon! Kinyitok még egy üveg bort, hacsak… nem inna inkább whiskyt. Mit szólna hozzá? Elvégre Skóciában vagyunk.

Ella megrázta a fejét. Tudta, hogy indulnia kellene, de nehezére esett otthagyni a jó meleg kályhát, és, ismerte be, a férfit is, aki éppen megrakta a tüzet.

– A tündérek sohasem isznak tömény alkoholt. Ellenkezik a szabályzattal.

– Ugyan, párat már úgyis megszegett. Maradjon itt!

Míg a férfi a konyhában volt, Ella ellenőrizte a kinézetét a kályha felett lógó tükörben. Bár nem tartotta magát hiúnak, tudta, hogy a korábbi játék, amelyben mindenki lehetetlenül bizarr, gyakran állatokat idéző kosztümöket viselt, nyomot hagyott rajta, így nem lehetett más, csak zilált. Szerette volna, ha van ideje és főleg megfelelő felszerelése egy gyors hajmosásra és beszárításra, de mivel nem volt, az ujjai segítségével megtette, amit lehetett, és visszaült a helyére. Ha órákon át megfelelt így, kócosan, igazán nem számított, hogy az elkövetkező, rövid kis időben milyen a haja.

– Akkor – kezdte Brent, miután két teli pohárral a kezében visszajött – mesélje el, hogyan lett magából a családunk tündére.

– Ami azt illeti, a nővére rengeteget segített, mert pontosan tudta, hogy mit akart magával hozni az ünnepekre, és azzal is

tisztában volt, hogy mi okoz majd különös nehézséget *magának*, főleg így, távol az otthonuktól.

– Mivel jóval idősebb nálam, Jenny elég szépen kivette a részét a nevelésemből – magyarázta Brent. – Ugyanakkor hajlamos megfeledkezni róla, hogy már harminchárom éves vagyok. Azt hiszi, még mindig fagyasztott pizzán élek, és azt is más teszi be helyettem a sütőbe.

Ella jóízűen nevetett.

– Nem! Semmi ilyesmit nem gondolt, de azt el tudta képzelni, hogy egy hosszú út után nem lesz könnyű dolga ennyi éhes szájjal.

– És azt mondja, hogy az interneten talált rá magára? És véletlenül éppen errefelé lakik? Elképesztő egybeesés, nem gondolja?

– Nem itt lakom, de jól ismerem a környéket és a helyieket. A családom mindig Skóciában töltötte a szünidőket, hosszú éveken át, így a hirdetésembe, lehetséges helyszínként, Crinant is beletettem.

– Értem. És mi történt azután, hogy Jenny kapcsolatba lépett magával?

– Minden fontos tudnivalót megadott nekem magukról. Elmondta, ki mit szeret vagy nem szeret, és mi okozhat esetleg problémákat. Tudom például, hogy Judith képtelen megválni a hegedűjétől, hogy Bill nem tölthet túl sok időt a képernyő előtt, és Miánál sem ért váratlanul, amikor hirtelen rátört a honvágy, és hiányolni kezdte a szüleit. Ezért is készítettem elő olyan nagy odafigyeléssel a mesejátékot.

– Aminek még mindig a hatása alatt vagyok! Leginkább attól, hogy maga írta, és mindenkinek szánt benne szerepet.

Ella vállat vont.

– Kitalálni egy történetet közel sem olyan nehéz, mint a való élet.

– Ezt azért nem mondanám. Nem mindenki képes arra, hogy megírjon valamit. – Brent a homlokát ráncolta. Úgy tűnt, még akar valamit mondani, de aztán inkább csendben maradt.

– Illusztrációkat is készítettem hozzá. Nem tudhattam, hogy mindenki be akar-e öltözni – magyarázta Ella, részben azért, hogy megtörje a kínos csendet. – De nagyon örülök, hogy nem maradt gazdátlan szerep, mert az interaktív verzió sokkal, de sokkal jobb, mint a másik.

– Megnézhetném őket? – kérdezte Brent, majd a lány értetlenségét látva hozzátette: – Az illusztrációkat.

– Ha nagyon akarja – vont vállat ismét Ella. – De figyelmeztetem, hogy nagyon egyszerűek. – Felállt, előkereste a rajzokat, és odaadta a férfinak.

– Hiszen ezek fantasztikusak! – kiáltott fel Brent, ahogy végignézte őket.

– Á, dehogy! – tiltakozott kissé meghökkenten Ella. – Rendkívül kezdetleges ábrázolások. Persze élvezetes munka volt elkészíteni őket. Legalább volt miért beszereznem egy új filctollkészletet.

– Komolyan mondom, hogy nagyon jók! – ragaszkodott Brent az igazához. – Sokkal jobbak, mint amit számos forgalomban lévő gyerekkönyvben látni. Nem javasolták még magának, hogy végezzen el egy művészeti iskolát?

– Nem igazán. Mindig is színész akartam lenni, és ezt mindenki elfogadta. – Elhallgatott, és a szája elé kapta a kezét. – Hoppá!

Észrevette, hogy múlt időt használtam? Pedig még most is az a célom, hogy színész legyek.

– De már nem annyira, mint kiskorában, vagy tévedek?

Ella egy kicsit elkomorult.

– Nem gondolja, hogy túl sok kérdést tesz fel?

– Csak kíváncsi vagyok – felelte Brent. – Még sohasem találkoztam gyakorló tündérrel. Szeretném tudni, hogy milyen indíttatásból adják ilyesmire a fejüket.

Ella kissé félrebiccentve a fejét a férfira nézett.

– De hát tudja, hogy igazából nem vagyok tündér. Csak úgy teszek, mintha az volnék.

– Ez nem igaz! Még engem is átvert! De visszatérve a rajzaihoz… Tényleg nagyon tetszenek. A történet is. Szerintem van hozzá tehetsége. Lehet, hogy ezzel kellene inkább megpróbálkoznia, és nem a színészettel.

– Én meg azt hiszem, hogy maga túl sokat ivott, ami pedig engem illet, tényleg ideje, hogy visszavonuljak. – Ismét felállt, és elkezdte visszapakolni a mappába a rajzokat.

– Hazakísérem – állt fel Brent is. Ellának csak most tűnt fel, milyen magas.

– Nem! Magának a gyerekekre kell vigyáznia. Tényleg nem lakom messze. Akkor is egyedül voltam, amikor jöttem, és akkor még cipelnem kellett ezeket a hatalmas bőröndöket is. Tényleg… – kérdezte töprengőn. – Itt hagyhatnám őket a kamrában? Persze ha útban vannak, magammal viszem őket. Most már nem olyan nehezek.

– Természetesen itt hagyhatja őket, ami nem jelenti azt, hogy nem kísérem haza. Judith már tizenhat éves, pár percig ő is vigyázhat a testvéreire.

– De mondtam, hogy nem szükséges!

– Tudom. Ugyanakkor feltételezem, hogy a kedvemre akar tenni. Ha elfelejtette volna, én egy ügyfél vagyok, és az ügyfélnek mindig igaza van.

– Technikailag ugyan nem maga az ügyfelem, hanem a nővére, de rendben, kísérjen haza. De előtte beszéljük meg a holnapot. Mit akar, mikor jöjjek át? Bármikor jöhetek, de ne felejtse el, hogy még lefekvés előtt ide kell érnem, tudja… a krampuszi feladatok miatt.

A férfi elnevette magát.

– Azt hiszem, azt szeretnénk, ha már reggeltől itt lenne.

– Ez azt jelenti, hogy már reggeli előtt számítanak rám? Ami azt illeti, messze földön híres az angol palacsintám; állítólag nagyon jól csinálom.

– Hűha! Nem túl nagy munka?

– Á, nem. Sokkal könnyebb, mint gondolná. Már előkészítettem hozzá a tésztát.

– Megbeszéltük. Jöjjön már reggelire. Megfelel a fél kilenc? Vagy korainak tartja?

– Nem. Hacsak nem akarja, hogy ismét tündérnek öltözzek.

– Azt hiszem, a tündéri képességeiről már meggyőzött bennünket. Holnap olyasvalakire lenne szükségünk, aki ismeri a helyi viszonyokat…

– Ezét vagyok itt.

– Akkor ezt megbeszéltük. Most vegyük fel a sarkköri ruháinkat, és indulás!

– Nos, hogy telt a tegnapi nap? Alig várom, hogy halljak róla valamit! – mondta reggel Rebecca, aki karácsony idejére befogadta Ellát. Rebecca azonban nemcsak a meseszép háznak volt a tulajdonosa, hanem a híres crinani gőzösnek is. Ella csak egyszer találkozott korábban Rebeccával, de amikor a karácsonyi tündérség tervei valósággá váltak, ismét kapcsolatba lépett vele. A nő ezt nagy örömmel fogadta, és ragaszkodott hozzá, hogy Ella nála szálljon meg az ünnepek alatt. Egy kancsó tejet és egy vekni házi sütésű kenyeret tett az asztalra, Ella elé.

– Jól sikerült, azt hiszem. A *boeuf bourguignon* hatalmas siker volt, a karácsonyfa-díszítés is egész jól lezajlott, végül a mesejáték volt az, ami megmentette a napot. – Ellát, önmaga számára is váratlanul, büszkeséggel töltötte el, amit véghez vitt. Még azon is eltűnődött, igaza van-e Brentnek. Lehet, hogy az íráshoz több tehetsége van, mint a színészkedéshez? – Köszönöm ezeket a finomságokat. Nyolc harmincra kell átmennem. Angol palacsintát sütök nekik reggelire, és hogy legyen elég erőm, szükségem lenne egy kancsó teára meg egy kis pirítósra.

– A szolgáltatás része, drágám. – Rebecca már addig is nagyon sokat segített Ellának a felkészülésben. – Mára mit tervezel nekik?

– Rengeteg benti tevékenységgel készültem, ha nem akarnának elmenni otthonról, de remélem, nem megy veszendőbe ez a gyönyörű téli nap. Megpróbálom kicsalogatni őket valahogy.

– Van néhány csodaszép partszakasz, de oda csak autóval lehet eljutni. Vagy mi lenne, ha sétálnátok egy jót a mocsárvidéken?

– Elég jól ismerem a partokat, de nem tudom, van-e megfelelő cipőjük a túrázáshoz. Ha igazi tündér volnék, varázsolhatnék nekik, de sajnos csak megjátszom, hogy az vagyok.

Rebecca felállt.

– Gyere velem! Én vagyok a te embered!

Két perccel később Ella megállt egy hosszú sornyi gumicsizma előtt. Egy kisebb általános iskolának is elég lett volna.

– Azta! Ezek meg honnan vannak?

Rebecca elnevette magát.

– Hát, tudod, olyasmi ez, mint egy kutyamenhely. Sohasem dobjuk el a használható csizmákat. Ezt mindet csak úgy itt hagyták. Ahogy a kutyákat is szokták.

– De minek kell ilyen sok? Tudom, hogy van három gyereked, de…

– A kirándulások miatt. Előfordul, hogy egészen elhagyatott szigeteket is útba ejtünk a gőzössel, ahol, hogy őszinte legyek, nincs sok tennivaló. Márpedig a résztvevők aktív pihenésre vágynak. Így James gyakran elviszi őket túrázni. Ezért van szükségünk ilyen sok csizmára.

– Ahogy elnézem, a legtöbb gyerekméret…

– Igen, de mit tegyek, ha az emberek nem akarják magukkal vinni, amikor elmennek? Tudják, hogy itt jó helyen hagyják őket, hiszen utánuk jönnek majd mások is.

Ella felkacagott.

– Ha esetleg szükség lenne rájuk, áthozhatom a családot, hogy mindenki kiválassza a neki való méretet?

– Hát persze, drágám. Alig várom, hogy láthassam őket!

Rebecca vágya két órán belül teljesült. Sziruptól ragacsos arccal érkeztek, a rosszullét határán az elfogyasztott palacsintamennyiségtől.

– Hű, milyen jóképű ez a Brent – súgta Rebecca Ella fülébe, miközben a többiek a csizmákat próbálgatták.

– Az, de nem lenne túl etikus, ha szemet vetnék rá – mondta Ella ábrándos hangon.

– Nem? Miért?

– Hát mert én vagyok a karácsonyi tündér! És egy tündér nem vet szemet földi halandókra.

– Ha kíváncsi vagy a véleményemre, drágám, tényleg nem lenne értelme szemet vetni rá, ha ő is tündér lenne. De így, hogy hús-vér ember…

Ella felvihogott.

– Tudod, hogy értettem!

– Feltételezem, te is tudod, hogy én hogyan értettem. Szerintem nyugodtan szemet vethetsz rá, ha akarsz.

Ella felsóhajtott.

– Jóval idősebb nálam; nem forgunk ugyanazokban a körökben. Valószínűleg össze sem futunk többet karácsony után, így nem lenne értelme.

– Ezt sohasem tudhatod – felelte Rebecca, majd jelezve, hogy érti a problémát, barátian megdörzsölte Ella karját.

Ella leparkolta a kocsiját a nagy, öreg Volvo mögött, amely a Phillips családot hozta Dél-Angliából Skóciába. Fogta a hátizsákját, amely különféle vízparti játékok kellékeivel volt tele. Még egy mikroszkóp is volt köztük, amit az öccsétől vett kölcsön, és egy könyv a parti életről, így minden együtt volt ahhoz, hogy ne unatkozzanak, még akkor sem, ha nem akarnak kidobózni vagy más labdajátékot játszani. Az autójában még több minden volt, és a fejében is hemzsegtek az ötletek.

A Phillips család, új erőre kapva a tiszta homok és a hullámok látványától, szabályosan megrohamozta a partot. Ellának sietősre kellett fognia, hogy utolérje Brentet.

– Kiváló nap a kirándulásra, nem gondolja?

– De. Határozottan. Jót fog tenni nekik, hogy elhagyhatták a házat, és a szabadban kihancúrozhatják magukat.

– Nekem is jót fog tenni – mondta Ella. – És így legalább nem arról kell beszámolnom Jennynek, hogy Bill mindvégig minecraftozott vagy más számítógépes játékot játszott. – Felpillantott a férfira. – Várjunk csak! Nem azt mondta tegnap, hogy nincs wifi a házban? A saját szememmel láttam, hogy Bill a tabletjén lógott, amikor reggel megérkeztem.

– Minecraftozni offline is lehet – felelte Brent. – Most azonban valami másról szeretnék beszélni magával.

– Ha a délutáni programokról, akkor a válaszom az, hogy majd meglátjuk, hogy érzik magukat a gyerekek. Ha van hozzá kedvük, süthetnénk virslit nyárson itt, a szabadban. Mit szólna hozzá?

– Azt, hogy remek ötlet, de én most nem erről akartam… – Hirtelen félbehagyta a mondatát. – Ó, nézze csak! Egy másik család! Kiskutyával!

Ella odanézett, és meglátott egy kislányt, aki egy kicsit idősebb lehetett Miánál. Egy ír szetter kocogott mellette. Mögöttük egy meghatározhatatlan fajtájú kutyakölyök ugrándozott, vagy inkább bukdácsolt, míg a sort egy pár zárta, feltehetően a kislány szülei.

Mia azonnal elindult a kiskutya felé, mire a másik kislány is arra irányította a lépteit.

– Szia. Kate vagyok. Ez meg itt Rupert – mutatott a kislány az ír szetterre. – Már akkor is megvolt, amikor én megszülettem, szóval elég öreg. Ezt a kis ugribugrit meg Hamishnak hívják. Nagyon szeret emberekkel barátkozni.

– Mia vagyok – mutatkozott be szégyenlősen Mia.

Judith és Bill, amint melléjük értek, letérdeltek a homokba, és játszani kezdtek a kutyussal, aki nyöszörgő hangokat adott örömében, és minduntalan megpróbált felugrani rájuk.

– Annyira aranyos! – mondta Judith.

– Aha – értett egyet Kate. – Csak az a baj, hogy mindent szétrág.

– Gondolom, ti béreltétek ki az Arden House-t karácsonyra – jegyezte meg a kislány anyja. – Remélem, jól érzitek magatokat.

– Remekül, köszönjük – válaszolta Bill, miközben ő is megölelgette a kiskutyát.

Ella észrevette, hogy a kislány rajongó pillantásokkal méregeti a fiút, Mia viszont a kislányra nézett hasonló csodálattal. Elhatározta, hogy nem hagyja veszni a lehetőséget.

– Van kedve valakinek egy métajátékhoz, egy francia kriketthez vagy egy egyszerű labdázáshoz? – kérdezte lelkesen.

A férfi és a nő egymásra nézett, mintha néma megbeszélést folytattak volna.

– Ami azt illeti – szólalt meg a nő – egy gyors játékra van idődd, Kate. Addig mi elsétálunk a kutyákkal a partszakasz végéig, meg vissza. Persze csak ha te is ezt szeretnéd.

Kate gesztusaiból Ella azt olvasta ki, hogy „igen, szeretnék, csak nem akarok túl lelkesnek látszani”.

– Akkor? Mi legyen? – kérdezte Ella. – Méta vagy francia krikett? – Azzal lekapta a hátáról a hátizsákját, és beletúrt. – Ó, itt vannak a virslik is. Azt hittem, az autóban hagytam őket.

– Virslik vannak a hátizsákodban? – kérdezte Kate. – Olyan vagy, mint az apukám. Az ő táskájában is mindig van valami hasonló.

– Mindig legyen nálad valami éhség ellen, ez a mottóm. A parton akarja megsütni őket? – kérdezte Kate apja.

– Arra gondoltam. Hacsak meg nem fagyunk addig – felelte Ella. – Nem akarnak csatlakozni hozzánk? Jut mindenkinek.

– Mit gondolsz, drágám? – fordult a férfi a feleségéhez. – Jólesne egy forró virsli ezen a hideg napon?

– Biztosan. De előtte csináljunk hozzá étvágyat. – Elmosolyodott. – Egyébként Emilynek hívnak, ő pedig a férjem, Alasdair. Kate-et meg a kutyákat meg már ismerik.

Miután gyorsan végigszaladtak a szabályokon, nagy izgalmak közepette lejátszottak egy métát. Mindenki részt vett benne, kivéve Rupertet, az öreg kutyát, aki a távolból szemlélte az eseményeket.

Ella kicsit korábban kiállt a többieknél, hogy a hátizsákjában található eszközök segítségével tüzet rakjon. (Rebecca ebben is nagyon segítőkész volt, és szívesen adott nekik tűzifát.) Emily, aki közben összeszedett egy ölre való jó száraz uszadékfát, csatlakozott hozzá. Hamarosan az összes virsli nyársra került, és sisteregve sült a parázs felett.

– Nagyon jól csinálod! – dicsérte meg Ella elismerő hangon.

– Gyakran sütünk a szabadban, ilyenkor, karácsonykor meg még praktikus is, hiszen otthon sütés-főzés nélkül is van elég tennivaló. – Elhallgatott. – Nem akarok tolakodó lenni, de nem tudtam kideríteni, hogy milyen kapcsolat fűz össze benneteket. Rokonok vagytok?

Ella elnevette magát.

– A lányok Brent unokahúgai, illetve Bill az unokaöccse. Én azonban fizetett segítőként vagyok velük.

– Nahát! Nem gondoltam volna! Nagyon jól kézben tartod a dolgokat. És ha megkérdezhetem, hol lehet ilyen segítőre szert tenni? Egyáltalán, mi a titulusod? Pótmama? Gyerekfelügyelő? Gondolom, nem vagy dada.

– Ha meg kellene határoznom, hogy milyen feladatkört látok el, nos… a felsoroltak mindegyikét – válaszolta Ella. – De még hozzávehetjük a programszervezőt is. Ami azért lehetséges, mert én vagyok a karácsonyi tündér.

Emily felkacagott.

– Ilyen is van?

– Most már igen. Én találtam ki. Munkanélküli színész vagyok, és arra gondoltam, hogy csinálnom kellene valami érdekeset, amíg nem kapok szerepet. Még weboldalam is van. – Összeráncolta a homlokát. – Ez az a pillanat, amikor át kellene nyújtanom a névjegykártyámat, ha lenne. De nincs. Ez az első megbízásom.

– És hogy sikerült hozzájutnod? – kérdezte a virsliket forgatva Emily.

– Jenny – Mrs. Phillips – kétségbeejtő helyzetbe került, és addig kutakodott a neten, míg rám nem akadt. A férjével együtt el kellett utazniuk Franciaországba, a férje idős és beteg szüleihez. A gyerekek nem akartak velük menni, meg nem is tudtak volna, mert a nagyszülők lakása nagyon kicsi. Brent bevállalta a gyerekeket karácsonyra, de Jenny attól tartott, hogy a három testvér ellátása túl nagy falat lenne az öccsének, ezért felfogadott engem.

– És? Jól megy a dolog? Már ha nem baj, hogy megkérdezem.

– Ragyogóan! Imádom őket, és imádok tündér lenni. Persze sokkal könnyebb lenne, ha igazi volnék, de így is boldogulok. –

Felállt, és leporolta a térdét. – Visszaszaladok az autóhoz. Bucikat is hoztam a virslihez, meg természetesen ketchupot is.

– Még sohasem voltam karácsonyi grillpartin – jegyezte meg a száját törölgetve Mia.

– Tulajdonképpen egyikünk sem, vagy tévedek? – kérdezte Brent. – Szerintem be kellene iktatnunk a karácsonyi hagyományaink közé.

– És tudjátok, mi benne a legjobb? Az, hogy nem kellett zöldséget enni – közölte Bill jóllakottan.

– Zöldséget is süthettünk volna – mondta erre Ella, és korholta magát, hogy nem jutott előbb az eszébe. Aztán arra gondolt, hogy mégiscsak jobb így, a tündérek feladata az, hogy jókedvet csináljanak, nem brokkolit.

– Csak az a baj, hogy a házunk közelében nincs tengerpart – sopánkodott Mia. – Én szeretek otthon lenni karácsonykor.

Mia már reszketett, ami arra sarkallta Ellát, hogy új tevékenység után nézzen.

– Tudjátok, mit? Vigyünk haza egy kis tengervizet, aztán otthon megvizsgáljuk a mikroszkóp alatt – javasolta. – Brent majd begyújt a kályhába, hogy jó meleg legyen, és amíg ti a vizet vizsgáljátok, én készítek nektek egy különleges forró csokit.

– Mitől lesz különleges? – kérdezte Bill.

– Majd meglátod! – felelte Ella. – Utána felhívhatjátok a szüleiteket, és megkérdezhetitek, mivel töltik az idejüket.

– Gondolom, valami unalmassal – jegyezte meg Emily. Látta, hogy Ella az összehasonlítással akarja a gyerekek tudtára adni, hogy az ő karácsonyuk sokkal érdekesebb, mint a szüleiké. – Biztos örülni fognak, ha elmesélitek, mi mindent csinálhattok.

– Beszámolhattok nekik a tengerparti grillpartiról – vetette fel Katie. – Az ő közelükben is van tengerpart?

– Nem mondanám – felelte Brent. – De támogatom az elhangzottakat. Tengervíz és forró csoki.

– Nagyszerű kombináció, Brent bácsi – jegyezte meg az orrát ráncolva Judith.

– Ideje lenne, hogy mi is elinduljunk – mondta Emily. – Boldog karácsonyt mindenkinek!

– Meg kell mondanom, Judith – kezdte Ella a forró csokit kevergetve –, már attól könnyebb ez a karácsonyi tündérség, hogy te itt vagy. Nem is tudom, hogy boldogulnék nélküled.

Ella a lányra pillantott, aki a konyhapultnak támaszkodva a semmibe révedt. Látszott rajta, hogy ha szellemileg nem is, de érzelmileg valahol messze jár.

– Hát, örülök, hogy legalább valaki jól jött ki ebből az egészből.

– Miért, te nem? Azt hittem, mindenki jól érzi magát. – Ella megpróbált nem megbántott hangot megütni, hiszen annyira igyekezett, hogy mindenki élvezze az ünnepeket. Tudta azonban, hogy ez nem róla szól.

– Nem a te hibád, Ella – nyugtatta meg a lány. – Még a tündérek sem tudnak mindent megoldani. – Judith felsóhajtott, majd szipogni kezdett.

– Hiányoznak a szüleid? Vagy a nagyszüleid miatt aggódsz?

– Ha csak ez lenne, nem érezném magam ennyire szerencsétlennek.

– Hát akkor mi a baj? Az is része a munkámnak, hogy mások bánatát meghallgassam.

Judith nem tudott rögtön válaszolni. Végül, ha habozva is, de beszélni kezdett.

– A parti. Az iskolában mindig is kilógtam egy kicsit a sorból, de most meghívtak egy partira. Van egy fiú, aki nagyon tetszik, és ő is ott lesz. Ha én nem tudok ott lenni, akkor ő Sylvie-vel fog vigasztalódni, és ő az a lány, akire mindenki hasonlítani szeretne… – Judithból most, hogy belekezdett, már ömlött a szó. – Mire elkezdődik a második félév, ők már egy pár lesznek. Esélyem sem marad.

Ella nem siette el a választ. Gondolkodnia kellett.

– Nekem is van ilyen emlékem, és milyen fájó! – szólalt meg végül.

– Neked? El sem tudom képzelni, hogy te valamikor is népszerűtlen voltál valahol. Csinos vagy, jó fej, meg minden.

– Hát, örülök, hogy így gondolod, de ez leginkább színlelés. Drámatagozatra jártam. Ott megtanultam színészkedni. És amikor valaki jó fej, akkor nem tesz mást, csak önmagát játssza. Az emberek néha jobban hisznek az alakításnak, mint a valóságnak.

– De neked nincsenek pattanásaid!

– Neked sincsenek. Illetve csak egy-kettő itt-ott. És annak idején nekem is volt vagy egymillió. Na de mire való a smink?

Judith kis híján felkuncogott.

– Tudom, hogy van nálam pattanásosabb meg kövérebb is, de attól én még egy kicsit igenis pattanásos vagyok, és egy kicsit kövér.

– Nem! Nagyon jó alakod van! Hidd el, a férfiakat – beleértve a fiúkat is – nem nagyon érdekli, ha egy lány valamivel nagyobb méretekkel rendelkezik. Ez már el sem éri a látókörüket. Ami viszont hiányzik belőled, az egy jó adag önbizalom.

– Amiből neked rengeteg van, igaz? Csak hoztál magaddal valamennyit az egyik bőröndödben.

Ella felsóhajtott.

– Sajnos ez kimaradt. De ez nem jelenti azt, hogy nem tudok előállni valamivel. Csak gondolkodnom kell egy kicsit.

Ha sikerült is fenntartania a nyugodt, ugyanakkor vidám ember látszatát, elfacsarodott a szíve. Nagyon is megértette Judith bánatát. Meghívnak valakit egy partira, ahová szeretne is elmenni, aztán meg elrángatják Skóciába, amitől füstbe mennek a tervei.

Ráadásul nem csak az nyomasztotta szegény lányt, hogy lemarad a partiról, erre Ella mérget vett volna. Valahogy magabiztosságot kellett beleönteni.

Miután kitöltötte a tejszínhabbal, pillecukorral, csokoládéforgáccsal és titkos hozzávalóként durranócukorral gazdagított forró csokit, Ella Brentre bízta a rulettkerék és a többi magával hozott játék kezelését. A tengervíz sajnos háttérbe szorult e kétségkívül romboló, ugyanakkor roppant szórakoztató tevékenység mellett. Ellának is fontosabb dolga akadt: vissza kellett mennie Rebeccához, aki, remélte, nem lesz túl elfoglalt, és tud neki segíteni.

Ellát Rebecca férje, James engedte be a házba, és egyenesen a hálószobába vezette. Ella, mivel semmiféle magyarázatot nem kapott, aggodalmasan követte a férfit; attól tartott, ágyban találja Rebeccát. De nem. Az asszony a padlón ült csomagolópapírokkal körülvéve, és nagyon aggodalmas képet vágott.

– Ó, helló! – mondta, majd kivett egy nagyon veszélyesnek látszó kést a legkisebb, épphogy járni kezdő gyermek, Nell kezéből. – Azért hozott ide James, hogy segíts rajtam? Ha valaha szükségem volt karácsonyi tündérre, akkor most jött el a pillanat.

Ella elnevette magát, és leült Rebecca mellé a padlóra.

– Éppenséggel azért jöttem, mert én szeretnék segítséget kérni tőled. De azért szívesen csomagolok is, ha akarod.

Miután Nellt Jamesre bízták, és Ella megkapta a csomagolásra vonatkozó utasításokat, majd egy olló és egy tekercs ragasztószalag kíséretében a becsomagolandó dolgokat is, Rebecca ránézett.

– Oké. Mire van szükséged?

– Judithról van szó. – Ella elmesélte, mekkora csalódást okozott a lánynak, hogy nem mehet el a partira, és kitért arra is, hogy milyen súlyos önbizalomhiányban szenved. – Tudom, hogy nem oldhatod meg a problémát – ha még a karácsonyi tündér sem képes rá, el sem

tudom képzelni, hogy egy földi halandó mit tehetne –, de arra gondoltam, talán érdemes megbeszélni a dolgot.

– Mondj még valamit róla – kérte Rebecca, miközben megpróbált beletuszkolni egy narancsot egy zokni orrába.

– Elég zárkózott. Szerintem több időt szentel a hegedűjének, mint a társasági életnek, ezért is lett volna annyira fontos neki, hogy elmenjen erre a partira. Elég csinos, ezt magad is láthattad…

– Tud hegedülni? – vágott közbe Rebecca.

– Aha.

– Milyen színvonalon? Csak cincog egy kicsit, vagy felismerhető a dallam, amit játszik?

– Miket kérdezel? Egészen jól játszik. A mamájától tudom, hogy már nyolcadikos a zeneiskolában.

– Tudod, mit? Azt hiszem, egy földi halandó is képes megoldást találni erre a helyzetre.

– Mire célzol? – Bár Judith volt a legfontosabb, Ella szerette volna, ha ezt a problémát ő tudja megoldani.

– A sógorom, Alasdair, akivel, James szerint, ma megismerkedtetek a parton… Így van?

– Így. Együtt sütöttünk virslit.

– Szóval, neki van egy zenekara.

– Mintha azt mondta volna, hogy orvos.

– Attól még lehet zenekara, nem? És véletlenül éppen egy hegedűsre lenne szükségük a ma esti fellépésükhöz. A fickó, aki hegedülni szokott, hm… talán elkapott valamit, nem tudom.

– De hogy az ördögbe… – Ella, bár izgalmasnak találta ezt a véletlen egybeesést, nem tudta elképzelni, hogyan segíthetne vele Judithon.

– Még én sem tudom – felelte Rebecca, mintha olvasott volna Ella gondolataiban. – De bízd csak rám. Beszélek Alasdairrel, és ki tudja? Lehet, hogy használni tudják beugróként. Vagy ha nem is, biztosan tetszeni fog neki, hogy kipróbálhatja magát egy zenekarral. Amiben csak fiúk vannak, így különlegesnek érezhetné magát.

– Főleg, ha valaki szólna nekik, hogy legyenek vele figyelmesek.

– Persze, persze… Számíthatunk rájuk – bólogatott Rebecca. – Még akár a nyárra is meghívhatják, amikor a gőzösön zenélnek.

Ella lassan elmosolyodott.

– Hát ez igazán remek terv!

– Akkor csak bízd rám. Szólok, ha sikerült intéznem valamit. De ha Judith ki akarja próbálni magát, akkor álljon készen. Korai program lesz, hétkor kezdődik, és már négy óra van.

– Egyelőre nem szólok neki, hátha Alasdair elzárkózik a dologtól. Senki sem vethetne rá követ azért, mert nem akar bevenni a zenekarába egy tapasztalatlan tinilányt.

– Mondom, hogy bízd rám. Szólok, amint beszéltem vele. És köszönöm, hogy segítettél – mondta mintegy mellékesen Rebbeca. – Meg kell hagyni, démonian csomagolsz.

– Nem démonian, hanem tündérien! – vágta rá Ella. – Az mégiscsak jobban hangzik, és a tündérek ügyesebbek is. Csak azt ne kérd tőlem, hogy ezt dalban is elmondjam!

Ella, Rebecca vidám nevetése közepette, kiment a szobából. Ő maga is végigmosolyogta az utat az Arden House-ig. Imádta a csattanóval végződő dolgokat.

Ellának alig maradt ideje, hogy elmossa a forró csokis edényeket, amelyeket beáztatva hagyott a mosogatóban. Még vizes volt a keze, amikor kopogtak. Sietve ajtót nyitott. Alasdair állt a küszöbön, valóban az a férfi, akinek a családjával a parton megismerkedtek, és akiről azóta kiderült, hogy Rebecca sógora. Ella örömteli pillantással mérte végig.

– Helló! – mondta Alasdair. – Remélem, ki tudnak húzni a pácból.

– Bízom benne. Jöjjön beljebb!

– Nem akarom megzavarni a délutánjukat.

Van benne valami, ami feltétlen bizalmat ébreszt az emberekben, gondolta Ella. Talán azzal van összefüggésben, hogy orvos.

– Ó, nem zavar. A család éppen rulettezik. Kiderült Brentről, hogy elképesztően jó krupié. Lehet, hogy ez is beletartozik a nagybácsik munkaköri leírásába.

Alasdair elnevette magát.

– Akkor, félek, én nem vagyok túl jó nagybácsi. Minden szerencsejátékban béna vagyok. – Egy pillanatra elhallgatott. – Viszont van egy zenekarom.

Ella konspirátorokat meghazudtoló pillantással válaszolt.

– Ezért is örülök annyira, hogy eljött.

– Helló! – köszönt ismét Alasdair, amint belépett az alkalmi kaszinóvá átvedlett nappaliba. Mindenki felnézett. – Remélem, van köztetek valaki, aki tud segíteni nekem. Egy hegedűsre lenne szükségem.

Judith felnyögött.

– Milyenre?

– Először is, tudjon kottát olvasni, bár a zenekarom többségében hagyományos darabokat játszik. A hegedűsünkre sajnos nem számíthatunk. Csúnya gyomorrontása van, alig tudja elhagyni az illemhelyet.

– Ó… – sóhajtotta Judith.

Ella figyelmesen nézte, de nem tudta eldönteni, hogy mit érez. Izgatott? Vagy inkább megijedt? Vajon bevállalja?

Alasdair tovább magyarázott.

– Ella említette Rebeccának, hogy te is hegedülsz. – Most már egyenesen a lányhoz beszélt. – Amikor segített neki… – habozva elhallgatott, és ahogy körbenézett, megpillantotta Miát – elpakolni ezt-azt.

Ella már azért is hálás volt, hogy a férfi nem használta a „zokni” szót. Az egyik beszélgetésük alkalmával megkérdezte ugyanis Jennytől, hogy Mia hisz-e a Mikulásban, és Jenny azt felelte, hogy nem tudja pontosan, de szerinte igen. A karácsonyi tündérek

szabályzatában az volt a legsúlyosabb bűn, ha valaki eljátszotta ezt a bizalmat.

– Igen. Tényleg hegedülök – válaszolta némi büszkeséggel Judith.

– És kisegítenél bennünket? – kérdezte Alasdair.

– Ahhoz nem vagyok elég jó – szerénykedett a lány.

– Dehogynem! – vágta rá egyszerre Bill és Mia, nyíltan kimutatva, milyen büszkék a nővérükre.

Judith elpirult.

– De tényleg nem…

– Miért nem mentek át a konyhába? Játszhatnál valamit Alasdairnek, és ő majd eldönti, hogy elég jó vagy-e, vagy sem – javasolta Ella. És ha rossz döntést hoz, folytatta gondolatban, elintézem, hogy csak szén legyen a zoknijában.

Brent, Mia, Bill és Ella a fülüket hegyezve várták, mi történik. A legszívesebben kimentek volna az előszobába, hogy mindent halljanak, de nem akartak lebukni, így inkább mozdulatlanná merevedve próbálták követni az eseményeket.

Judith először a „Skye-i hajó dalá”-t játszotta el (Mia szerint ezt volt a kedvence) elég gyászosan, majd pergősebb dallam következett, a „Marie esküvője”, amelyben Marie „vidáman szteppelt”, Ellának mégis sírnia kellett tőle, ő sem tudta, miért.

– „Az utolsó pohár” – suttogta végül Brent. – Nem gondoltam volna, hogy ennyi mindent el tud játszani.

– Én sem – mondta Bill. – Pedig én vele élek.

Végül egy nagyon gyors és nagyon dühös szám következett, amelynek senki sem tudta a címét, de mindenkit lenyűgözött.

– Azta! – kiáltott fel Brent. – Ez igen!

Nem sokkal később Judith és Alasdair ismét csatlakozott hozzájuk.

– Szóval… Ha senkinek sincs kifogása ellene, Judith beleegyezett, hogy beugróként részt vesz a ma esti koncertünkön. – A lányra pillantott, aki szinte ragyogott belülről. – Sajnos arra nem hajlandó, hogy ideköltözzön, és beálljon állandó tagnak.

Brent és Ella összenézett. Különös, gondolta Ella. Semmi köze nem volt a férfihoz, mégis mintha egy hullámhosszon lettek volna.

– Hát – kezdte Ella vontatottan –, ha Judith játszani fog, nekem is el kell mennem a programra, hátha menedzserre lesz szüksége.

– Jó ötlet – bólogatott Brent. – A karácsonyi tündér figyelmét biztosan nem kerüli el semmi, igaz, srácok?

– Nem tudom, ki mennyire muzikális közületek, de van az autómban két gitár – folytatta Alasdair. – Van, aki szeretné kipróbálni magát? Az egyik egy Fender Squier. Nem a klasszikus Fender, de azért elég jó darab. Elektronikus.

Brent és Bill egyszerre szívták be a levegőt, és egy darabig ki sem engedték. Lenyűgözte őket a bejelentés.

– Én valamikor gitároztam – szólalt meg végül Brent. – Ha lehet, szívesen pengetnék egy kicsit. Te, Bill?

– Ó. Édes. Istenem. – Bill csak ennyit bírt mondani.

Alasdair bocsánatkérőn fordult Miához.

– És te? Mit szólnál egy kis lánytársasághoz? Rebeccánál hagytam Kate-et, és bár szereti az unokatestvéreit, Archie-t és Henryt, ők mégiscsak fiúk. Nell pedig túl kicsi hozzá. Félő, hogy

egész este hangos számítógépes játékokat kell játszania. Megmentenéd, Mia?

Ha Ella igazi tündér lett volna, biztosan elintézi, hogy Alasdair annyi rubint kapjon jutalomként, amennyi a testsúlya. Elég volt egy pillantást vetni Mia ekszt ázisban úszó arcára, és nyilvánvalóvá vált: a mennyekben fogja érezni magát.

– A koncert egyébként nem tart sokáig – folytatta Alasdair. – Szerintem kilencre mindenki hazaér. Jó lesz így? – Ezúttal Brenthez fordult, mert tőle várta a választ.

– Mia ilyenkor rendszerint már ágyban van – mondta a férfi nagybácsis hangon. – De szenteste, gondolom, lazíthatunk kicsit a szabályokon.

Mivel látszott rajta, hogy bizonytalan, Judith bólintott.

– Szenteste mindig később fekszünk le a szokásosnál, hogy könnyen elaludjunk.

Mia, aki még mindig magánkívül volt az örömtől, hogy Kate társaságában töltheti az estét, hirtelen aggódó képet vágott.

– De azért még felakasztjuk a zoknikat, ugye? Máskülönben a Mikulás…

– Hát persze hogy felakasztjuk – vágott közbe Ella határozott hangon. – Nem mintha egyébként elkerülne minket. A Mikulás mindig tudja, hová kell mennie.

Úgy beszélték meg, hogy Judithot és Ellát Alasdair fogja felvenni egy órán belül, míg Brent és Bill elviszi Miát Rebecca házába, hogy együtt tölthesse az estét Kate-tel.

Ella előhúzta a sminktáskáját a mostanra már nagyon rendetlen bőröndjéből, és felvitte Judithot az emeleti fürdőszobába. Miután megmosták és beszárították a lány haját, Ella odaültette a tükör elé, majd úgy fordította a mozgatható éjjeli lámpát, hogy jól lássa, amit csinálni fog.

– Szoktad sminkelni magad, Judith? – kérdezte.

Judith végigfuttatta az ujjait a haján. Ezzel felborzolta egy kicsit, ami Ella szerint jól állt neki.

– Néha. De nem igazán értek hozzá. És amikor végzek, mindig azt látom, hogy hülyén nézek ki.

– Majd én segítek. Főleg azért, mert ma szerepelni fogsz, és ha valaki feltesz rólatok a Facebookra egy videót, jól akarsz majd kinézni rajta.

Judith nem válaszolt, de látszott, hogy fontolóra veszi az ajánlatot.

– Tudod, pocsék dolog, hogy nem leszel ott a partin, de ha a többiek látják, hogy valami klassz dologban vettél részt helyette, mindjárt jobban fogod érezni magad.

– Nem minden barátom tudja, hogy hegedülök. Strébernek tartanának.

– Nos, akkor még inkább meg kell mutatnod nekik, hogy mennyire jó vagy. Mert ugye tudod, hogy remekül játszol? Ne félj, nem lesz feltűnő a sminked. Csak kiemelem egy kicsit a szép

szemedet, és egy kis rúzs sem fog ártani. – Ella nagy odafigyeléssel kontúrozta a lány szemét. – De ugye nem izgulsz a szereplés miatt?

– Kellene – dünnyögte Judith arra koncentrálva, hogy ne pislogjon. – Zenei szempontból nem lehet probléma, ezt Alasdair is mondta. De a vizsgákon és az alkalmankénti iskolai koncerteken kívül még sohasem szerepeltem közönség előtt.

– Ha őszinte akarok lenni, én sem csináltam ennél többet – vallotta be Ella –, bár a drámaiskolában elég sok darabot színre vittünk. Gondolj arra, hogy egy zenekarban játszol. Igazából csak rájuk kell figyelned, és ha marad erőd, néha rámosolyoghatsz a közönségre is. No, hogy tetszik?

– Fantasztikus! Én vagyok, egy sokkal jobb kiadásban. Nagyon köszönöm, Ella. Elmehetsz sminktündérnek is!

– Amit tudok, azt a YouTube-ról tanultam – válaszolta szerényen Ella, bár maga is elégedett volt az eredménnyel. – Most lássuk, mit akarsz felvenni.

Judith végül egy V kivágású pulóver és egy farmer mellett döntött.

– Istenemre, könnyebb lenne belebújni egy báli ruhába, mint kitalálni egy olyan szerelést, ami úgy áll az emberen, mintha véletlenszerűen vette volna fel – panaszkodott.

– Ugyan, remekül nézel ki – nyugtatta meg Ella, miközben végigkutatta a saját sálkészletét egy megfelelő darabért. – De ez a világoskék rongy talán még dob rajtad egy kicsit.

Azzal lazán Judith nyaka köré hurkolta a pillekönnyű sálat.

– Látod? Ez mindent feldob, látszatra úgy, hogy semmi erőfeszítést nem tettél a jobb külső érdekében. – Elhallgatott. – Ha

úgy érzed, hogy meleged van, vedd le, és hajítsd a tömegbe! Egymást fogják taposni azért, hogy elkaphassák!

Judith felvihogott.

– Nem hinném, bár nagyon csinosnak találom. – Pár pillanatig tűnődött. – Annyira szeretném, hogy anya és apa büszke legyen rám. Már csak ezért is remélem, hogy valaki filmre vesz bennünket. A szüleim rengeteget költöttek a zeneóráimra. Jó lenne, ha látnák, hogy mire ment el az sok pénz. Mert mégiscsak valami, hogy egy zenekarban játszom, nem?

Ella bólintott.

– Ha mással nem, a telefonommal felveszem. És igazad van. Sokat fizettek az óráidért, de biztosra veszem, hogy örömmel tették. Majd a felvétel linkjét elküldjük nekik e-mailben. Boldogok lesznek, ha látják, hogy jól érzed magad akkor is, amikor ők nincsenek itt.

– Igen. Anya nagyon nem örült annak, hogy távol kell töltenie a karácsonyt. – Felsóhajtott, de amikor felnézett, már örömtől csillogott a szeme. – Szuper, hogy zenekarban játszhatok. Még akkor is, ha isten háta mögött vagyunk, és senki sem fogja hallani.

– Ezt sohasem tudhatod – vélekedett Ella. – Lehet, hogy van egy rajongói körük. Kár, hogy nem kérdeztem meg a zenekar nevét. Megnézhetnénk őket a neten. – Ekkor valaki kopogott a bejárati ajtón. – Ez Alasdair lesz. Mennünk kell!

Ella az első ülésre ült be Alasdair autójába, míg Judith a hátsón szorongott két zenekari taggal. Az ő kocsijukat egy teherautó követte a felszereléssel, illetve még néhány személyautó a többi zenésszel.

– Helló! – mondta Ewan, aki Alasdair bemutatása alapján a szólógitáros és a harmonikás volt egy személyben, mikor melyikre volt szükség. Tizennyolc éves lehetett. – Magamon kívül voltam, amikor Alasdair mondta, hogy talált egy hegedűst. Amikor meg azt is elmondta, hogy milyen csinos, majdnem dobtam egy hátast.

Ella elmosolyodott magában az első ülésen. Vagy Rebecca végezte nagyon jól a dolgát, és tőle tudják a zenészek, hogy Judith önbizalomhiányban szenved, vagy ő végzett jó munkát a sminkkel. Judith mellesleg nagyon jó „anyagnak” bizonyult. Csinos volt smink nélkül is, de tény, hogy így még jobban érvényesültek a szép vonásai.

– Majd akkor nyilatkozzál, ha hallottál játszani – mondta Judith. – Lehet, hogy megváltozik a véleményed.

Igen!, gondolta Ella. Tudja ez a lány, hogy mit kell mondani! Boldogulni fog!

– Alasdairnek híresen kényes az ízlése – felelte Ewan. – A közelünkbe sem engedett volna, ha úgy gondolná, hogy nem tudsz játszani.

– Valakinek oda kell figyelni a színvonalra – mondta erre nevetve Alasdair.

– Milyen gyönyörű ház! – kiáltott fel Ella, amikor bekanyarodtak a hatalmas skót főúri kastély felhajtójára.

– Úgy néz ki, mint egy luxusszálló! – csatlakozott hozzá aggodalmasan Judith.

– Ez a „nagy ház”, ahogy errefelé nevezik – mondta Fergus, aki ütőhangszereken és szintén harmonikán játszott. Néha, mondta büszkén, egyszerre a kettőn. – A tulajdonosok minden évben szenteste partit adnak a helyi lakosok számára. Mi adjuk hozzá a zenét. Ez már hagyomány. Odabenn azonban elég spártaiak a körülmények: az ilyen épületek fenntartása egy vagyonba kerül; az ember csak akkor nem fázik, ha a kandalló közelében sikerül helyet kapnia.

– A helyiség viszont, ahol fellépünk, nagyon klassz – tette hozzá Ewan. – Nagy, de nem annyira, hogy félházas közönségtől kellene tartanunk.

– Ó, istenem! – motyogta Judith.

– Remek az akusztikája – fűzte hozzá Alasdair. – Kiteszlek benneteket az ajtónál, aztán leparkolom a járgányt. A teherautó kipakolásánál nekünk is segédkeznünk kell. Kivéve Judithot, aki már azzal is rengeteget tesz értünk, hogy eljött.

– De én segíteni akarok! – tiltakozott Judith. – Ha a zenekar tagjának tekintenek, kezeljenek úgy, mint többieket!

– Én meg majd fullajtár leszek – ajánlotta Ella. – Nem ez lesz az első alkalom.

Fél órával később Ella már ott ült az első sorban, és nagyon elégedettnek érezte magát a teljesítményével. Bár igaz, hogy a „derítsük jókedvre Judithot” kampány oroszlánrészét nem a karácsonyi tündér, hanem Rebecca, Alasdair és a zenekar vállalta magára, jó érzés volt látni, hogy a máskor zárkózott lány valósággal kivirágzott, és tényleg jókedve volt. A zenekar tagjai úgy bántak vele, mintha mindig is velük játszott volna. Néha ugyan ugratták, de kedvesen, amire Judith mindig tudott reagálni, sőt néha alaposan vissza is vágott. Szinte ragyogott, és bár látszott rajta, hogy izgatott, és talán zavarban is van, elképesztően vonzó lány benyomását keltette.

Sokat segített az is, hogy remekül hegedült, és jól tudott kottát olvasni. Gyorsan belesimult a zenekar játékába, mert látta, hogy a tudása bőven meghaladja a kívánt színvonalat. Ella úgy érezte, hogy ebben a vonatkozásban befejezettnek tekintheti a küldetését.

Ahogy elnézte a felálló zenekart, és látta, hogy Judith jót nevet valamin, amit mondanak neki, úgy érezte, nagyon jó dolog karácsonyi tündérnek lenni. Ám tudta, hogy ez nem lehet életre szóló foglalkozás.

Épp azon tűnődött, milyen fényt vetne rá, ha odamenne a bárpulthoz, és venne magának egy San Miguelt, amikor valaki leült mellé. Brent volt az. Ella szabályosan felvillanyozódott a férfi láttán.

– Brent! Mit csinálsz te itt? Nem Bill-lel kellene lenned? – Izgatottságában észre sem vette, hogy tegezi a férfit. – Azt tudom, hogy Mia jó kezekben van, de…

– Nyugi! Billt tökéletesen lefoglalja, hogy „lefoghat néhány akkordot” azokon a nagyszerű gitárokon, és ebben az egyik

szomszéd fiú is a segítségére van. A srác ugyan idősebb egy kicsit Billnél, de boldog volt, hogy Rebecca otthonára cserélheti a szülei karácsonyi koktélpartiját.

Ella az ajkába harapott.

– Lefogadom, hogy Rebeccának és Jamesnek ott kellene lennie azon a koktélpartin, vagy itt, a koncerten, de otthon kellett maradniuk, mert a nyakukba varrtuk Miát. – Úgy érezte, ő ravaszkodta őket ebbe a helyzetbe, és elfogta a bűntudat. – Vissza kell mennem! Te majd vigyázol Judithra.

– Nyugalom, kisasszony! – mondta nevetve Brent. – Megfeledkezel arról az aprócska tényről, hogy Rebecca nem elsősorban Mia miatt maradt otthon, hanem Kate és a karon ülő kislánya miatt. Én felajánlottam, hogy ott maradok gyerekfelügyelőnek, és akkor Rebecca meg James eljöhettek volna, de Rebecca azt mondta, hogy túl sok a dolga, és hálás már azért is, hogy Kate és Mia lefoglalja Nellt.

– Ó! – Ella félelme rögtön elpárolgott. – Tehát minden a legnagyobb rendben van, igaz?

– Akkor most hozhatok neked egy italt?

– Köszönöm, igen! Igazából nem kellene innom, de nagyon vágyom már egy korty sörre.

– Figyeld csak Judithot! – mondta Ella büszkén az első részt követő szünetben. Azt a videót nézték Brenttel, amelyet a telefonjával készített. – Remekül állja a sarat!

Brent bólintott.

– Nagyon jó zenész. Egy cseppet sem lóg ki a többiek közül.

– Ezt elküldhetjük e-mailben Jennynek – javasolta Ella. – Biztosan sajnálni fogják, hogy nem lehetnek jelen Judith nagy pillanatánál. – Elhallgatott. – Judith pedig felteheti az Instagramra vagy bármelyik közösségi oldalra, amit használ, így az otthoni barátai is láthatják. – Brentre mosolygott. – Hű, de féltékenyek lesznek rá!

A férfi elnevette magát.

– Te tényleg nagy örömödet leled abban, hogy mindenkit boldoggá teszel, igaz?

– Igen! De ez is a munkám! – Ella eltűnődött egy pillanatra. – Egyébként eddig csak a gyerekekkel foglalkoztam. Lehet, hogy megoldottam egy-két problémájukat, de még semmit sem tettem azért, hogy neked különleges legyen a karácsonyod. Azért fogadott fel a nővéred, hogy legyen segítséged, ha kell.

Brent lemosolygott a lányra.

– Van néhány dolog, amivel az én ünnepemet is különlegessé tehetnéd, de azokat most inkább nem sorolom fel.

Ella elpirult, de azért bántotta egy kicsit ez az utolsó megjegyzés. Szerette volna hallani a felsorolást…

– Nem *ilyesmire* gondoltam! – tiltakozott mégis hevesen.

– Tudom, hogy nem. De azt azért elárulom, szerintem csodálatos, hogy itt vagy velünk. Hol tanultál meg főzni?

Ella, megkönnyebbülten, hogy biztonságos talajra léptek, azt felelte:

– Azzal, hogy az ember színésznek áll, egy csomó mindent megtanul. Dolgoztam néhány igazán jó étterem konyhájában, és ellestem bizonyos fogásokat. Mégsem mondanám magam remek szakácsnak, és holnap, amikor a karácsonyi ebédet kell majd elkészítenem, te is látni fogod, hogy nem vagyok az.

– Biztos vagyok benne, hogy *isteni* ebédet fogsz főzni. És mondd csak, mivel szeretsz a legjobban foglalkozni, amikor nincs színészi munkád?

– Szinte csak olyan van, hogy nincs színészi munkám, sőt ha őszinte akarok lenni, eddig még egyet sem kaptam. Talán azért, mert nem vagyok jó színész, nem tudom. De mivel drámaiskolába jártam, egyelőre nem akarom feladni. Továbbra is bízom benne, hogy kapok még szerepet, és addig… Szívesen dolgozom bárokban. Nagyon szórakoztató tud lenni, főleg, ha sokan vannak. Amikor meg nincsenek olyan sokan, eltűnődöm a vendégeken, történeteket találok ki, amelyekben ők játsszák a különböző szerepeket. És néha, ha közelebbről is megismerkedem valamelyikkel, ki szokott derülni, hogy jó szemmel mértem fel őket – tette hozzá nevetve.

– Ismét a történeteknél kötöttünk ki. Már-már visszatérő témának is nevezhetnénk. És el szoktad árulni nekik, hogy míg ők iszogatnak, te a magánéletükről spekulálsz?

Ella a fejét rázta.

– Nem, de az előfordul, hogy megmutatom nekik a róluk készített skicceimet. Persze csak akkor, ha közben nem lesz sörfoltos a papír.

– Lefogadom, hogy tetszeni szokott nekik!

Ella bólintott.

– Volt már olyan javaslatom, hogy beülök a bár végébe, és lerajzolom a betérő vendégeket, de a főnököm nem látta be, hogy ez plusz bevételt jelentene neki. Azt mondja, kevesebbet innának, míg nekem modellt ülnek, és legfeljebb én kapnék pénzt a rajzaimért. – Elmosolyodott. – Így hát pultos lány maradtam.

Brent egy pillanatig csak nézte a lányt; úgy tűnt, mondani akar neki valamit, de ekkor a színpadi hangokból arra lehetett következtetni, hogy a zenekar ismét játszani kezd. Így hát ez a pillanat is elszállt.

– Hát ez félelmetes volt – lelkendezett Judith már hazafelé, Brent kocsijában. – El sem tudtam képzelni, hogy egyszer ilyesmire sor kerül.

– Ugyan! – felelte Ella. – Én már az elején megmondtam, hogy ragyogó leszel.

– Úgyis tudom, hogy te intézted el Alasdairrel – dünnyögte Judith. – Ők meglettek volna nélkülem is, de azt is tudom, hogy hegedűs nélkül nem lett volna ilyen sikeres a koncert. Azt mondták, bármikor játszhatok velük, ha valamilyen oknál fogva ismét erre járnék. Örülnének neki. – Elhallgatott, hogy levegőt vegyen. – Sőt

megígérték, hogy felveszik a kapcsolatot hasonló, dél-angliai zenekarokkal, és megadják nekik az elérhetőségemet.

– De azért, mielőtt túl sok mindent bevállalsz, le kellene tudnod a vizsgáidat, nem gondolod? – kérdezte Ella. Arra gondolt, milyen érzéseket váltana ki szegény Jennyből, ha az okos lánya mindent feladna egy zenekarért, és mindennek a karácsonyi tündér lenne az oka.

– Tényleg remekül helytálltál, Judith – dicsérte a bácsikája is. – Lenyűgözően játszottál. A mamád és a papád büszkék lesznek rád.

– Biztosan nagyon sajnálod, hogy nem lehettek itt, és nem láthattak – jegyezte meg Ella.

– Igazából nem. Épp elég zavarban voltam nélkülük is. Eddig, amikor láttak, mindig valami klasszikust játszottam.

– Most majd meglátják, hogy milyen sokoldalú vagy – vélekedett Ella. – Brent? Ki tudnál tenni a háznál, mielőtt elmész a többiekért? Van még egy kis tennivalóm.

– Ilyen kései órán? – kérdezte csodálkozva Brent.

– Szenteste van, és én vagyok a karácsonyi tündér. Még jó, hogy van némi munkám!

– Ó! – A férfi majdhogynem bűntudatosan összeráncolta a homlokát. Most elárulta, hogy megfeledkezett a karácsonyi zoknikról. – Annyira örülök, hogy itt vagy!

Végül Judith is kiszállt, és magára vállalta a csokoládékészítést, míg Ella felment az emeletre, ahová a tennivalói szólították. Judith még mindig egy boldogságbuborékban lebegett, és a jókedve Ellára is átragadt.

Gyorsan kiterítette maga elé a hosszú karácsonyi zoknikat, amelyeket Jenny bocsátott a rendelkezésére. Ezeket használták odahaza is. Remélte, Mia nem fog bánkódni amiatt, hogy nem ő akasztotta ki őket a kandalló párkányára, vagy ha igen, Judith és Bill képes lesz elfeledtetni vele az esetleges sérelmét.

Amikor Ella visszament, már az egész család ott ült a konyhában, az időközben elkészült csokoládéért nyújtogatva a kezüket.

– Szuperül éreztük magunkat! – mesélte a még mindig ekszt ázisban lévő Mia. – Skóciában sokkal jobb a karácsony, mint Angliában. Tudjátok, mit ettünk? Fekete kalácsot!

– Tegnap még azt mondtad, hogy az otthoni karácsony a jobb – dörmögte Bill.

– Ne hozd fel már megint! – szólt rá Ella. – Ami azt illeti, elég késő re jár. Ideje lefeküdni.

– Még ki kell tennünk a mézeskalácsot és egy pohár sherryt a Mikulásnak – emlékezette Mia. – És egy répát a rénszarvasnak.

Ella rémülten állapította meg magában, hogy karácsonyi tündérként nem mindig áll a helyzet magaslatán. Nem hozott magával sherryt.

Látva a lány rémült arckifejezését, Brent mentette meg a helyzetet.

– Itt, Skóciában whiskyt iszik a Mikulás.

– Amihez máris kikészítünk neki pár házi sütésű mézeskalácsot – tette hozzá Ella, aki maga készítette el a sütemény tésztáját.

– Otthon mi mindig Waitrose mézeskalácsot adunk neki – mondta sírós, kissé helytelenítő hangon Mia, feltételezve, hogy az

otthon készített variáció nem elég jó egy ennyire fontos személyiségnek.

– Mindenki Waitrose-t ad neki – szólt közbe Bill. – Szerintem elege lehet belőle, és örülni fog, hogy itt házit kap. Mi is megkóstolhatnánk?

Ella ragyogó mosollyal nyitotta fel a süteményes doboz tetejét. Közben Mia, aki egyre fáradtabb volt, boldogan nyugtázta, hogy náluk különleges édességet kap a Mikulás.

– És van lekváros kosárka is, ha valaki nem szereti a mézes sütit – mondta Ella. Úgy néztek rá, mintha elment volna az esze. – Ó, akkor abból majd én eszem.

Végül, egy gyors fogmosást követően, mindenki ágyba került. Ella lehuppant a kanapéra, és lehunyta a szemét.

– Fáradtnak látszol – mondta Brent. – Hazakísérlek.

Ella, még mindig lehunyt szemmel, megrázta a fejét.

– Á-á… Nem mehetek haza, amíg meg nem tettem egy apró szívességet a Mikulásnak. Annyira elfoglalt ebben a szezonban, hogy muszáj neki besegíteni. De ahhoz előbb mindenkinek el kell aludnia.

Brent felkacagott.

– Akkor tudod, mit? Igyunk meg egy kortyocskát a kályha mellett.

Elment a whiskyért, de amikor visszaért a nappaliba, Ella már szinte aludt.

– Ha ennyire álmos vagy, szunyókálj egy kicsit – mondta. – Én felmegyek, megnézem a gyerekeket, és ha úgy látom, hogy tiszta a levegő, szólok.

– Köszi – motyogta Ella.

– Szerintem most már felmehetsz – mondta Brent lágy hangon.

Ella felriadt.

– Ez volt a legpihentetőbb alvás, amiben valaha részem volt – mormogta. – Nagyon sajnálom, hogy elaludtam. Nem vall nagy udvariasságra.

– Az, hogy nem csevegtél velem éjfélig?

– Már ilyen késő van? Egek, ezek a mai gyerekek nagyon kitartóak. Ha véletlenül meghívnanak egy klubba, juttasd eszembe, hogy nem tudok velük lépést tartani.

– Pontosan ezt fogom tenni. – Brent mosolygott. – Most azonban menj fel, és csináld meg, amit kell. Holnap nagy napunk lesz.

– Ó, erről jut eszembe. Mikor szoktátok kibontani az ajándékokat? Rögtön azután, hogy felkeltetek? Vagy csak reggeli után? – Nem tudta elképzelni, hogy a gyerekek kibírnák addig.

– Ebéd után – felelte Brent.

– Ebéd után? – Ella meghökkent. – Elképesztő!

– Amikor Jenny és én kicsik voltunk, uzsonna után foglalkozhattunk csak az ajándékainkkal – mondta Brent. – A pulykát hat körül ettük, így örülhettünk, hogy azt nem kellett megvárnunk.

– Szegény gyerekek! – sajnálkozott Ella. – Gondoskodni fogok róla, hogy holnap egy másodpercet se késsen az ünnepi ebéd.

Miután az utolsó, degeszre tömött zoknit is elhelyezte a megfelelő ágyon, lement, és elvette Brenttől a felé nyújtott poharat.

– Finom – mondta egy apró korty után.

– Single Malt, az eredeti recept szerint – felelte Brent. – Te vásároltad meg a zoknikba valót?

– Nem, kivéve néhány töltelék apróságot meg a csokis narancsokat. Minden mást Jenny szerzett be, és elküldte nekem Fedexszel, a gyerekek megszokott zoknijaival együtt. És mivel mindenkinek névvel ellátott tasakba tette, elvileg nem volt nehéz dolgom. – Ivott még egy kortyot az italból, amelynek nemcsak a színe, de az íze is olyan volt, mint az olvadt aranyé, és hirtelen úgy érezte, mintha valami csodafőzetet ivott volna: szétáradt a testében az erő. – Persze, ahogy az lenni szokott, még így is volt némi kavarodás – folytatta. – Nem hiszem, hogy Bill odalett volna a boldogságtól, ha egy Jégvarázs-figurás habfürdőt talál a zoknijában.

– Én sem hinném – felelte Brent.

Ella elnevette magát.

– Most már tényleg indulnunk kell. Mit akarsz, mikor jöjjek át? És hányra készítsem el a karácsonyi ebédet? Kérlek, ne mondd, hogy pontosan egyre!

– Nem, nem. Három előtt sohasem kerül asztalra a pulyka. Én majd elkészítem a reggelit, de ettől függetlenül elég korán szükségünk lenne rád.

Ella ismét felkacagott.

– Mikor? Amikor a zoknikat bontogatjátok? Ne már!

– Nem. Akkor, amikor kinyitom a pezsgőt. Úgy tíz órakor.

– Nem pezsgőkoktélt iszunk? Biztos vagyok benne, hogy Jenny pezsgőkoktélról beszélt.

– Sohasem keverem narancslével a pezsgőt. Az plusz kalóriákat jelentene.

Ella kedvesen a férfi karjába bokszolt, majd magára kapta a kabátját.

Végül valamivel tíz előtt érkezett. A hangulat már elég vidám volt, Ella azonban ügyelt rá, hogy Miát külön is megölelgesse egy kicsit.

– Nos? Mi volt a zoknikban? Jól teljesített a Mikulás?

– Nagyon. Tudja, hogy mit szeretek – felelte Mia.

– És a többiek? Ők is azt kaptak, amit szerettek volna?

– Brent bácsi zoknija elég fura ajándékokkal volt tele, de azért nagyon örült, hogy ő is kapott valamit.

Ella kis híján felvihogott. Azt, hogy Brentnek is legyen zoknija, az utolsó pillanatban döntötte el. Egy karikatúra is volt benne, amit ő rajzolt róla emlékezetből, egy képeslap hátuljára. Tudni fogja, hogy tőlem van, gondolta, de aztán rájött, hogy egy meglett férfi nem a Mikulástól vár ajándékokat.

– Hamarosan be kell tennem ezt a pulykamellet a sütőbe, így, mivel csak ebéd után fogtok ajándékot bontani, azt javasolnám, sétáljatok egy nagyot a parton vagy valahol, hogy jobb étvággyal láthassatok neki az ünnepi lakomának. Én addig megpucolom a kelbimbót meg a krumplit.

A család, véletlenül libasorban állva, amely Brenttel kezdődött és az aprócska Mia zárta, úgy nézett rá, mintha ő lenne Anglia királynője, és azt jelentette volna be, hogy lovaggá üti mindnyájukat.

– Erről szó sem lehet – közölte Judith.

Mia csak a fejét csóválta, mintha Ella valami nagy ostobaságot mondott volna az imént.

– Nálunk nem így mennek a dolgok – mondta Bill.

– Mindannyian elmegyünk sétálni – ragadta magához Brent az irányítást. – Aztán visszajövünk, iszunk valamit, és elkészítjük a zöldségeket.

– Amikor kicsik voltunk – magyarázta Mia, aki a maga hét évével nyilván nagyon felnőttnek érezte magát –, megengedték, hogy egy nagy ajándékot már ebéd *előtt* kibontsunk.

– Csak nem képzelted, hogy magadra hagyunk ezzel a rengeteg munkával? – kanyarodott vissza az alapkérdéshez Judith. – Amikor olyan kedves vagy velünk!

– Pontosan erről van szó – nézett az unokahúgára mosolyogva Brent.

Ella magában szinte ujjongott, bár karácsonyi tündérként azt gondolta, hogy nem állhat kötélnek.

– A pulykamellet tizenegykor is ráérek betenni, ha tényleg nem baj, hogy csak három körül esztek. Ez azt jelenti, hogy addig lófrálhatunk egy kicsit.

– Vagy akár most is hozzáfoghatunk a zöldségpucoláshoz – mondta Judith.

– És közben iszogathatunk egy kicsit – tette hozzá Bill. – A szüleim megengedték, hogy karácsonykor igyak egy sört, és ha nem árt meg, egy kis bort is leguríthatok.

– Oké – adta meg magát Ella a túlerőnek. – De akkor ragaszkodom hozzá, hogy mindenki bontson ki egy nagy ajándékot, hogy főzés közben ne legyetek láb alatt.

– Juj, de nagyon jó ötlet! – lelkesedett Mia. – Én már tudom is, hogy melyiket fogom választani.

– Most állapodtunk meg, hogy segíteni fogunk! – szólt rá Judith. – Mindannyian, tehát te is!

– Rendben – adta meg magát Ella. – Ha mindenki besegít a hámozásba meg az aprításba, illetve a kelbimbók alját kereszt alakban kissé be is kell vágni, legalábbis nálunk így szokás, talán hallgathatnánk valamilyen karácsonyi zenét. Mit szólnátok egy kis

együtt énekléshez? Itt van az iPodom, és van rajta egy jó kis összeállítás.

– Karácsonyi énekekből? – kérdezte Bill.

Ella nem tudta volna megmondani a fiú arckifejezéséből, hogy akar-e énekelni, vagy sem.

– Aha. Vannak köztük hagyományos betlehemes énekek, népdalok, amelyeket ismerhettek, és hát a nagy kedvencek, természetesen.

– Remek! – mondta Brent. – Én máris kinevezem magam italfelelősnek. Ella, mit szeretnél? Pezsgőt? Whiskypuncsot? Esetleg egy koktélt?

– Akkor most kibonthatunk egy ajándékot? – kérdezte Mia abban a pillanatban, ahogy a kezébe nyomtak egy buborékos almalével teli pezsgőspoharat.

– Hát persze! – nyugtatta meg Ella.

– *Neked* is van valami a fa alatt? – fordult aggodalmas képpel Ellához Judith.

– Igen. Nekem is van valami. Elhoztam egyet az otthoniak közül – felelte Ella.

– És ki fogod bontani? – kérdezte Mia, bár zavarban volt, mert hirtelen rájött, hogy rajta kívül senki sincs igazán oda a papírtépdesésért.

– Naná! Alig várom! – válaszolta Ella.

Pontosan tudta, mit talál majd a William Morris márkájú csomagolópapírban, amelyet a mamája általában használt. Egy méregdrága, hosszú kasmírkardigánt. Bár az édesanyja civilizált felnőttként reagált arra, hogy Ella az otthontól távol fogja tölteni a karácsonyt, az utolsó pillanatban érzelgőssé vált. „Legalább virtuálisan szeretnélek megölelni”, írta az e-mailjében, egy flancos ünnepi weboldal linkjével együtt. „Csak ki kell választanod a színt.” Ellának a „szitakötő” fantázianév tetszett leginkább, egy gyönyörű kék árnyalat, amely a nyarat juttatta az eszébe.

Fél kettő volt, a pulykamellet, egy szúrópróba után, késznek nyilvánították, így az most szintén karácsonyi csomagolásban pihent, ami fóliából és annyi konyharuharétegből állt, amennyit Ella az előkészületek során nélkülözni tudott. A sült krumplinak és a Yorkshire pudingoknak – erre Ella ugyan nem készült, de véletlenül talált valahol egy tepsit, ami megfelelőnek tűnt a sütéshez – már csak egy parányit kellett pirulniuk. A szaft tökéletesnek tűnt; Brent olyan finomnak találta, hogy, állítása szerint, lemondott volna a pulykáról, hogy helyette szaftot ehessen sült krumplival.

Ella egyetértett vele, és egy pillanatra átadta magát egy álomképnek: kettesben volt Brenttel, és éppen arra készültek, hogy asztalhoz üljenek. De amilyen gyorsan jött, ugyanolyan gyorsan

száműzte a fejéből a gondolatot. Tudta, hogy karácsony másnapján elköszönnek egymástól, és többé talán nem találkoznak.

Egyszer csak felhangzott a hegedű hangja. Hogy Judith csak magának játszott, vagy a családjának, azt Ella a konyhából nem tudta eldönteni. Mindenki elégedettnek tűnt. Ő maga az utolsó simításokat végezte az ünnepi asztalon. A gyönyörű új kardigánját viselte. Nem sokkal korábban érzelmes telefonbeszélgetést folytatott az édesanyjával, amelyben megköszönte az ajándékot – azt gondolta, tökéletesebb már nem is lehetne a karácsonya.

Ezt követően ellenőrizte a világítást; biztos akart lenni benne, hogy a karácsonyi égők akkor is elég fényt adnak, ha ebéd közben véletlenül elmenne az áram. Úgy vélte, nem lesz probléma.

Még egyszer bepillantott a sütőbe, hogy elég aranybarnára sültek-e a bent lévő dolgok, amikor hirtelen mozgolódás támadt.

Átment az előszobába, és látta, hogy a bejárati ajtó nyitva van. Egy autó állt a ház előtt. Mia és Judith egy nagyon elegáns párt ölelgetett, míg Bill mögöttük ugrándozott örömében. Nem kellett karácsonyi tündérnek lenni ahhoz, hogy Ella kitalálja a nagy boldogság okát. Jenny és a férje valamilyen csoda folytán elintézték, hogy karácsony napján csatlakozhassanak a családjukhoz Skóciában.

A látvány kissé összekuszálta Ella érzelmeit. Először is, mintha csoda történt volna. A papa és a mama váratlan érkezése a fellegekig röpítette a kis Miát, és a két nagyobb gyerek is nagyon örült. Brent nyilván meg fog könnyebbülni attól, hogy a továbbiakban nem az ő gondja lesz a három gyerek ellátása. Mindenki megnyugodhat: a

karácsony ettől a pillanattól kezdve olyan lesz, amilyennek lennie kell.

Ellának is örülnie kellett volna. Jó munkát végzett. Csak ki kell mennie, és nagylelkűen elfogadni a köszöneteket az apró kis csodákért, amelyeket az előző napokban véghez vitt. Na de utána? Nyilvánvalóan nem lesz már rá szükség. Vissza kell mennie Rebecca házába, a bérelt szobájába, hogy ott majd jól kisírhassa magát. (Elég sok pezsgőt ivott ahhoz, hogy erre komoly esély legyen.)

Döntött. Nem is ő, hanem az ösztönei, de úgy gondolta, ez az egyetlen helyes dolog, amit tehet.

Először is be kellett szorítania még egy terítéket az ünnepi asztalra. Ez nem volt olyan könnyű, mivel a házban eleve kevés evőeszköz állt rendelkezésre, de némi keresgélés után sikerült még egy személyre való kanalat, kést és villát találnia.

Aztán kivette a gyönyörű, aranybarnára sült krumplit és a pillekönnyű Yorkshire pudingokat a sütőből, a pulyka mellé tette, majd írt az asztalra egy rövid üzenetet: „Boldog karácsonyt kíván a karácsonyi tündér”, és még egy vicces utóiratot is odabiggyesztett, nehogy keresni kezdjék. Mindezek után óvatosan összeszedte a holmiját, és a hátsó ajtón keresztül távozott, még mielőtt a viszontlátás öröme elcsitult volna a ház előtt.

Az volt a szándéka, hogy visszamegy a szobájába, de attól tartott, hogy valaki, James vagy Rebecca meglátja a házban, és akkor óhatatlanul bevonják a saját ünneplésükbe, amit el akart kerülni. Bár nem igazán vallott rá, most egyedül szeretett volna maradni a gondolataival. Így az útelágazáshoz érve, nem a ház,

hanem a part felé bandukolt tovább. Abban bízott, hogy a hosszú séta jó hatással lesz az elfogyasztott pezsgőre, és a friss levegőn kitisztul a feje.

Valószínűtlen volt, hogy még egyszer találkozzon Brenttel vagy a családdal. És bár őszintén megszerette a gyerekeket, nem miattuk akart megszakadni a szíve, hanem Brent miatt. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy soha többé nem látja viszont.

Mivel elég csinos volt, és könnyen barátkozott, Ellának mindig volt fiú az életében. A szívét azonban csak ritkán ajándékozta oda valakinek. Brentben viszont volt valami, ami kibillentette ebből a kiegyensúlyozott állapotból.

Séta közben megpróbálta rendbe szedni zavaros gondolatait. Bár Brent határozottan jóképű volt, nem lehetett „szívdöglesztőnek” nevezni. Kedves is volt, vele és a gyerekekkel mindenképp, de hát a legtöbb emberről el lehetett volna mondani ugyanezt. Tény, hogy meg tudta nevettetni Ellát, de mivel ő alapjában véve fogékony volt a humorra, ez sem volt nehéz. Ennél valami több volt köztük, de hogy mi, azt nem tudta volna megmondani. És ettől a valamitől lett olyan szomorú, amikor arra gondolt, hogy nem találkoznak többé.

Már majdnem elérte a partot. Hosszú utat kellett megtennie, mire feltárultak előtte a távoli hegyek. Itt már nem zavarták a kilátást a tovasuhanó autók, és már hallani lehetett a vízimadarak rikoltásait, és hirtelen, hacsak részben is, megvilágosodott.

Noha csupán pár napot töltöttek együtt, Brent mintha belátott volna a rá jellemző vidám, szórakoztató felszín mögé. Mintha pontosan értette volna, mi zajlik benne. Nem volt rest a mélyére ásni annak, hogy miként lett a szerepek nélküli színészből karácsonyi

tündér, és felnyitotta a szemét valami fontosra: arra, hogy karácsony után újra kell gondolnia a lehetőségeit. Brent értékelte az adottságait, olyannak fogadta el, amilyennek látta; egy percig sem érezte magát úgy mellette, mintha csak egy dísz volna a hatalmas karácsonyfán, amit életnek hívnak. Önmagát adhatta, ha vele volt.

Már a parton járt, amikor autózúgást hallott. Örült, hogy távolról jön a hang; arra gondolt, rokonlátogatóba indult valaki, vagy éppen a karácsonyi ebédről szállítanak haza egy távol élő családtagot, esetleg egy elfelejtett ajándék miatt kellett otthagynia valakinek az otthon melegét. Ettől hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Elszomorította, hogy olyan messze van az otthonától, a szeretteitől, és hatalmas önsajnálatában el is morzsolt néhány kigördülni készülő könnycseppet.

Végül lehúzta a hátáról a hátizsákját, és leült egy magányos sziklára. Arra gondolt, hogy lerajzolja a partot. Így legalább lesz egy emléke az itt töltött kellemes napokról. A szeméből kibuggyanó könnyek azonban elhomályosították a látását. Az elfogyasztott pezsgőt hibáztatta megint.

– Helló! – szólalt meg mögötte egy férfihang. – Gondoltam, hogy itt találllak.

Brent volt az.

– Aztán miből? – kérdezte Ella kicsit udvariatlanul, amit aztán egy halvány mosollyal próbált ellensúlyozni.

– Mert sehol máshol nem voltál – felelte Brent. – Miért szaladtál el?

Ella vállat vont.

– Tudod, hogy miért. Befejeztem a munkámat, úgy tűnt, már nincs rám szükségetek. Mondhatni, feleslegessé váltam. – Elhallgatott. – És az asztalhoz sem fértem volna oda.

A férfi felnevetett, és magához húzta a lányt egy ölelésre.

– Egy karácsonyi tündérnek mindig tudunk helyet szorítani.

– Ha máshol nem, a karácsonyfa tetején – motyogta a férfi kabátjába Ella. Imádta a könnyű érintést a hátán.

– Ami azt illeti, én se nagyon férek oda a karácsonyi asztalhoz. Maradj itt. Én visszamegyek, megmondom mindenkinek, hogy megtaláltalak, aztán mi is elfogyasztjuk a *mi* karácsonyi ebédünket. Hozok hozzávalót, és megsütjük itt, a parton, rendben?

Ella arra gondolt, nem kell tétlenül várnia, míg a férfi visszajön. Rengeteg uszadékfa volt a parton, és még maradt a zsákjában papír meg gyújtókocka. Hozzá is látott a tűzrakáshoz.

– El sem hiszem, hogy már ég a tűz! – ámuldozott Brent, amikor nem sokkal később visszatért.

Ella közönyösen vállat vont, de a mosolyt sehogy sem tudta eltüntetni az arcáról.

– Én vagyok a karácsonyi tündér. Mégis mire számítottál?

– Hát erre nem. Most át kell neveznem téged tűzgyújtó tündérre, ami az én kvalitásaimat tekintve nem kis dolog.

Leült Ella mellé a sziklára, maga elé vette a hátizsákját és előhúzott belőle néhány fóliába csavart csomagocskát.

– Hoztam egy kis pulykát, kolbászt, tölteléket, némi ízelítőt abból a sok finomságból, amelyet nekünk készítettél. – Elhallgatott, és egy újabb valamit húzott elő. – Ez a bagett egyenesen Franciaországból érkezett. Remélem, le vagy nyűgözve. Vele együtt jött ez a csodálatos sajt, egy pezsgő, egy üveg vörösbor, ha a pezsgőből már eleged lenne, és némi trüffel.

Ellát elfogta a bűntudat.

– Jenny biztosan faragatlannak gondolt, hogy így elrohantam – mondta.

– Azt hiszem, megértette, miért tetted, de annyira örült, hogy együtt lehet a családjával, hogy nem is nagyon foglalkozott vele. És így, hogy egyikünk sincs ott, már biztosan elférnek az asztal mellett.

– Én azért egy kicsit kellemetlenül érzem magam, de úgy véltem, az lesz a legjobb, ha egyedül marad a család.

– Aminek ők mindnyájan örülnek! Kell némi távollét ahhoz, hogy igazán értékelni tudjuk a családi életet.

– Akkor jó.

– És most, mit tölthetek? Pezsgőt vagy vörösbort?

Ella fontolóra vette a kérdést. A pezsgőtől mindig érzelgőssé vált; néha, ahogy ma is történt, túlságosan is érzelgőssé. Ugyanakkor itt ült ezen a gyönyörű parton a férfival, akit szeretett, ráadásul karácsony volt, ami megkönnyítette a döntését.

– Pezsgőt kérek, azt hiszem.

– Már nyitom is a palackot! – mondta Brent, majd elkomorult. – Mondd csak, nincs valami a csodazsákodban, amiből inni lehet? Megfeledkeztem a poharakról.

– Ha nem is kristály, valami biztosan akad – felelte Ella, és egy ügyes mozdulattal elővarázsolt a hátizsákjából két műanyag poharat. – Ezek megfelelnek?

– Mi az, hogy! Ha engem kérdezel, jobbak is, mint a kristály – válaszolta Brent.

– Tényleg?

A férfi bólintott.

– Tényleg. Az, hogy műanyagból iszunk, azt jelenti, hogy itt vagyok a parton veled, ami számomra nagyon különleges élmény. És most – váltott gyorsan témát – lássuk az ételt. Az a helyzet, hogy kést sem hoztam… Nem is vagy meglepve, ugye? Így kénytelenek leszünk a kezünket használni. Készíthetek neked egy szendvicset?

Ellánál volt ugyan kés is, de úgy döntött, hogy ezt az információt megtartja magának. Szívesen nézte, ahogy a férfi kiszakít a pulykából egy darabot, majd egy letört bagettdarabba helyezi.

Brent, látszólag azért, hogy ne fázzanak, átfogta Ella vállát, és így, a tűz előtt összebújva ették meg a karácsonyi asztalról származó pulykát, kolbászt, tölteléket és bagettet, sőt az egyik fóliából még

néhány szem kelbimbó is előkerült. (Mert kelbimbó nélkül nincs karácsony, állította Brent.)

– Életemben nem ettem ilyen jó karácsonyi ebédet – sóhajtotta Ella, a farmernadrágja szárába törölve zsíros ujjait.

– Én pedig a jövőben csakis műanyag pohárból fogom inni a pezsgőt – fogadkozott Brent, és ő is Ella farmernadrágját használta kéztörlőnek.

– Hé! – kiáltotta Ella, és tiltakozása jeléül megragadta a férfi csuklóját.

Brent rögtön a markába vonta a lány kezét.

– Milyen kicsi, és milyen hideg!

Ella gyomra összerándult a nagy, óvó kézben megbúvó ujjai láttán. A testét fogva tartó vágy és boldogság mellé azonban némi szomorúság is társult.

– Van még a pezsgőből? – kérdezte, és elhúzta a kezét.

– Attól tartok, nincs több. Kinyissuk a bort?

– Nyissuk! – mondta Ella. – Elvégre karácsony van.

– Hála istennek a csavaros kupakért – mormogta Brent. – Máskülönben megszívtuk volna, hogy úgy mondjam.

Ella látványosan égnek emelte a szemét.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy egy karácsonyi tündérnél nincs dugóhúzó!

– Te! – A férfi homlokon csókolta. – Elhoztam neked Jenny ajándékát. – Azzal előhúzott egy ezüstpapírba csomagolt valamit, amelyet kunkorodó szalagok és egy unikornist ábrázoló matrica díszített.

– Jenny ajándékot hozott nekem? – kérdezte Ella meglepetten, ugyanakkor boldogan is. – Párizsból?

A férfi bólintott.

– Bontsd ki! Jenny ragaszkodott hozzá, hogy átadjam. Arra az esetre, ha nem tudnálak visszavinni.

Óvatosan, nehogy a matrica megsérüljön, Ella felnyitotta a csomagot. Egy stóla volt benne, olyan törékeny rózsaszín árnyalatú, mint a hajnalhasadás a téli Skóciában. Széthajtogatta.

– Istenem, ez gyönyörű! – lehelte meghatottan. El tudta képzelni, hogy egy kisebb vagyonba került.

– Add csak ide! – mondta Brent, miközben még egyszer megtörölte a kezét, ezúttal a saját nadrágjában. – Majd én rád terítem!

Gyengéden a lány nyaka köré tekerte a puha anyagot. A kasmír érintése olyan volt a bőrén, mint a lágyan szétterülő, meleg pillecukor. És amint a férfi ujja hozzáért, megremegett, de nem a hidegtől.

Megköszörülte a torkát, és megpróbálta visszatartani a szeméből kigördülni készülő könnyeket.

– Milyen szép ajándék!

– Később visszamegyünk, és személyesen is megköszönheted. De attól tartok, gyalogolnunk kell. Túl sokat ittam.

– Én amúgy is gyalog jöttem – mondta Ella. – Nincs olyan messze.

Egyre szomorúbb lett, ahogy a tengert és a távoli horizontot nézte. Nem szeretett volna máshol lenni, és nem szeretett volna mással lenni. Csodálatos nap volt mögötte, ami sajnos a végéhez

közeledett. Hamarosan elindulnak vissza a néptelen úton, és bemennek a karácsonyi örömtől hangos házba. Ő megköszöni szépen Jennynek az ajándékot, Jenny pedig azt, hogy vállalta náluk a karácsonyi tündér szerepét. Aztán visszamegy Rebecca házába, a kis szobájába, másnap reggel beül az autójába, és nekivág a hazafelé vezető hosszú útnak. Soha többé nem látja Brentet.

Úgy tűnt, a férfi osztja a gondolatait, mert ellágyult az arca, amikor ránézett.

– Gyere – mondta. – Végezzük ki azt az üveget. Akár le is részegedhetünk, kit érdekel?

– Azt hittem, már részegek vagyunk – felelte Ella, ennek ellenére Brent felé nyújtotta a poharát. Elhatározta, hogy a következő pillanattól, bárhogy vérzik is a szíve, vidámnak fog látszani megint.

– Nem eléggé, ha engem kérdezel.

Ella úgy hallotta, hogy a férfi hangjában is bujkál némi szomorúság.

Amikor úgy istenigazából remegni kezdtek a hidegtől, eloltották a tüzet, és elindultak vissza, a családhoz. Brent átfogta Ella vállát, és szorosan magához vonta. Egyszerre lépdeltek, de nem beszélgettek. Egy rövid ideig olyan boldogok voltak a parton, most azonban vissza kellett térniük a való világba.

A család mindkettőjüknek nagyon örült. Jenny és a férje, Graham vagy egymilliószor elmondta Ellának, mennyire hálásak neki. Mia átölelte, Judith pedig a pillantásaival fejezte ki mindazt, amit szóban nem tudott elmondani. Hála Ellának, nagyon jól alakult a karácsonya, és látványosan megnövekedett az önbizalma is.

Itt is itallal kínálták őket, de Ella most már csak almalét ivott.

Miután megnézte és megcsodálta az összes ajándékot, és megevett egy mézeskalácsot, úgy döntött, ideje visszamennie a kis szobájába Rebeccához.

– Hosszú út vár rám holnap – magyarázta Jennynek. – Ám annak nagyon örülök, hogy sikerült visszajönnötök, és így együtt ünnepelhetett a család.

– Én is nagyon boldog vagyok. Egész úton a „Driving home for Christmas”-t[4] énekeltük – válaszolta Jenny.

– Csak te, drágám – szólt közbe a férje. – Én a közlekedési híreket figyeltem.

– Akkor nem bánjátok, ha elmegyek? Tudom, karácsony másnapját is vállaltam, de…

– Hogy bánjuk-e? Muszáj elmenned! Így legalább kiveheted a részedet a saját családod karácsonyából is.

– Visszakísérlek a szállásodra – mondta Brent.

Ella már éppen tiltakozni akart, hogy erre semmi szükség, amikor eszébe jutottak a hatalmas bőröndjei és az a rengeteg holmi,

---

[4] Karácsonyra hazamegyünk.

amelyet, hogy a lehető legtökéletesebb munkát végezhesse, magával hozott.

– Az nagyon jól jönne, köszönöm. – Szélesen elmosolyodott, és közben azon izgult, hogy a szeme csillogását ne a könnyeknek, hanem az elfogyasztott pezsgőnek tudják be a háziak.

Miközben a hátizsákokat cipelték, és a bőröndöket maguk után vonszolták, Ella azon tűnődött, hogy Brent elkéri-e a telefonszámát. Tesz-e bármilyen erőfeszítést azért, hogy újra láthassa? Egyáltalán, akarja-e látni? Vagy a gyengéd flörtölése és a kedvessége csak annak az igyekezetnek szólt, amellyel ő szebbé akarta tenni a karácsonyukat?

A férfi nem kért elérhetőségeket. Csupán becipelte az összes holmiját a kis nyaralóba, amely Rebecca és James házához tartozott, majd a vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Menned kellene – suttogta Ella, mert a kalapáló szívétől nem tudott hangosan beszélni. A hatodik érzéke azt súgta, hogy Brent nem fog kapcsolatba lépni vele. – Már biztosan hiányolnak. Karácsony van.

Brent egy darabig nem szólt, csak a két keze közé fogta Ella arcát.

– Igazad van. Ideje boldog karácsonyt kívánnom a legjobb karácsonyi tündérnek, akit valaha láttam.

– Köszönöm. – Ellának minden színészi tehetségére szüksége volt, hogy meg tudja őrizni vidám mosolyát. – Boldog karácsonyt neked is! Most azonban, ha nem bánod, hozzálátnék a pakoláshoz.

– Viszontlátásra, Ella.

– Viszontlátásra, Brent.

Ella gyorsan az ajtó felé fordult, még mielőtt kibuggyanhattak volna a szemét elhomályosító könnyek. Tudta, ha odabent lesz, már zokoghat is akár. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi miért nem kérte el a telefonszámát: túl fiatalnak találta őt magához. Tíz év volt köztük a korkülönbség, és míg ez Ellát egyáltalán nem, Brentet a jelek szerint nagyon is zavarta.

❄

Amint sikerült összekapnia magát, elköszönt Rebeccától és a családjától, hogy reggel a lehető legkorábban elindulhasson: olyan korán, hogy kora délutánra hazaérjen. Már küldött az édesanyjának egy SMS-t, amelyben felvázolta a terveit, ám a mamája azt javasolta, hogy ne egy nap alatt tegye meg a hosszú utat. Ella a válaszában megígérte neki, hogy megáll, ha elfárad.

Végül délután háromkor vonszolta át magát a szülei házának a küszöbén, és azon nyomban könnyekben tört ki, amit fáradtsággal magyarázott. Ennek következtében a kanapén összegömbölyödve töltötte a délután hátralevő részét, a *Csodálatos élet*et nézte, és közben azt a pezsgős trüffelt majszolta, amelyet az utolsó pillanatban Rebecca nyomott a kezébe. (Aki szörnyen érezte magát Ella korai távozása miatt.)

Még csak pár hét telt el karácsony óta, de Ella már nem reménykedett abban, hogy valaha színész lesz belőle. Egy borús délutánon, miközben az érintőbillentyű használatát gyakorolta a pizzériában, ahol futárként dolgozott, de éppen nem érkezett rendelés, e-mailt jelzett a telefonja. Brent Christy volt a feladó, Ella mégis bizalmatlanul nyitotta meg. Annak a Brent Christynek, akit ismert, nem adta meg az elérhetőségét, leginkább azért, mert nem is kérte. Végül mégis rákattintott az üzenetre.

Kedves Ella,

Talán karácsonyi tündérnek kellene szólítsalak, hogy lásd, nem egy random Brent Christy küld neked levelet, hanem én.

A nővérem csak vonakodva adta meg a címedet. Úgy vélte, hogy biztosan adtál volna valamilyen elérhetőséget, ha azt akartad volna, hogy kapcsolatba lépjek veled. Ám amikor meghallotta, hogy miért akarok írni, mégiscsak megkönyörült rajtam.

Annak, hogy nem kértem tőled sem telefonszámot, sem e-mail-címet, megvolt az oka: előbb magammal akartam rendezni bizonyos dolgokat. Te azzal töltötted a karácsonyodat, hogy másokon segíts:

problémákat oldottál meg, szebbé tetted az ünnepünket; én is szerettem volna tenni valamit érted.

Sajnos egyetlen hollywoodi szuperprodukcióban sem tudlak szerephez segíteni, de még egy vacak, folteltávolítót népszerűsítő tévéreklámot sem tudok felajánlani neked, viszont szeretném, ha eljönnél az alábbi címre, és magaddal hoznád az összes rajzodat, skiccedet és történetedet. Van egy ajánlatom, ami reményeim szerint érdekelni fog.

Ella többször is elolvasta a levelet; az arcára közben szinte ráfagyott az örömteli mosoly. Mégiscsak találkozni akar vele a férfi! Persze nem randira hívta, de legalább láthatja!

És annak is örült, hogy megmutathatja neki a legújabb dolgait. Rengeteg skiccet készített karácsony óta. Mivel nem kapott olyan kocsmai munkát, amit szívesen végzett volna, elment pizzafutárnak, és így szinte az egész napja szabad volt.

Beírta a keresőbe a férfi által megadott címet. Fitzroviában volt, és egy kicsi, de nagyon nagyra tartott gyermekkönyvkiadó működött benne.

Egy héttel később befordult a csupa menő (és elképesztően drága) bolttal teli utcába, öntudatlanul lóbálva azt az elegáns mappát,

amelyet az édesanyja biztatására vett meg a rajzai számára. A Brent által megadott címet kereste. Ideges volt, szinte a rosszullét környékezte, maga sem tudta, miért. Talán azért, mert őrülten izgult a viszontlátás miatt? Vagy túlságosan feldobódott a karrierváltás lehetőségétől? Lehet, hogy mégsem bukott színészként kell leélnie az életét? Úgy érezte, a benne dúló ellentétes érzelmeken túl bármelyik elég ok lenne arra, hogy szaltózni kezdjen a gyomra.

Végül megtalálta a diszkrét sötétkék ajtót a réztáblával. Megköszörülte a torkát, néhány légzőgyakorlatot végzett, és megnyomta a csengőt.

Kiderült, hogy nem kellett volna légzőgyakorlatokkal strapálnia magát: mire felért a legfelső emeletre, majdhogynem kifogyott belőle a szusz. Ennek ellenére még megpróbálkozott néhánnyal, mielőtt bekopogott az irodába.

Brent nyitotta ki az ajtót. Szélesen mosolygott, és egy darabig csak nézték egymást ragyogó szemmel.

– Gyere be, Ella – mondta végül a férfi. – Nagyon örülök, hogy újra látlak.

– Én is. Én is örülök annak, hogy itt lehetek. – Elhallgatott, mert attól félt, hogy már így is több lelkesedést mutatott a kelleténél. Brent sokkal, de sokkal jobban nézett ki, mint ahogy emlékezett rá. – És persze a nagyszerű lehetőség is feldobott.

– Akkor gyere már be! Az egész csapat arra vár, hogy megismerjen.

Ella, miközben Brent mögött lépdelt, azon tűnődött, nem hökkentette-e meg a férfit azzal, hogy lehetőséget emlegetett.

Nem kellett azonban sokáig tűnődnie, mert három ember várta, hogy találkozhasson vele.

Egy gyors bemutatkozás után mindenki leült: Polly, Esther és Phillip a helyére, Ella pedig arra a székre, amelyet Brent húzott oda neki.

– Nos – kezdte Brent –, mostanra biztosan rájöttél, hogy egy gyermekkönyvkiadónál dolgozom…

– Igazából, Ella, ő a tulajdonos – szólt közbe Esther.

– Ami nem jelenti azt, hogy nem veszem ki a részemet a melóból – méltatlankodott Brent. – Ami azt illeti – fordult vissza Ellához –, már Crinanban is próbáltam beszélni veled a rajzaidról, de mindig közbeszólt a karácsony. Aztán, amikor hazaértem, rájöttem, hogy jobb is volt így. Itt, nálunk igazi demokrácia van, és azt akartam, hogy mindenki lássa a munkáidat, mert csak így tudhattam meg, hogy osztják-e a véleményemet.

Ella kissé remegő ujjakkal az asztalra tette a portfólióját, és óvatosan Esther felé tolta. Már előre szégyellte magát, hogy megnézik a rajzait, és nem fognak egyetérteni Brenttel, ugyanakkor… viszontláthatta a férfit, és már el is döntötte, hogy meg fogja hívni egy kávéra. Csak előbb össze kell szednie a bátorságát.

– Nem bánnátok – kérdezte egy kis idő múlva –, ha kimennék közben, és innék egy korty vizet? Nagyon kifárasztott az a rengeteg lépcső.

– Persze, megmutatom, hol van a konyha – ajánlotta Polly. – Én is mindig a halálomon vagyok, mire felérek.

Az irodából kilépve folytatta:

– Itt találod a vizet, ott pedig a női mosdót. És meg kell mondanom, Brent másról sem beszél, amióta visszajött a karácsonyi szabadságáról, csak arról, hogy milyen nagyszerű vagy.

Ella a szája szélét harapdálta.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ettől jobban érzem magam.

– Pedig jobban kellene! – felelte nevetve Polly. – Ha végeztél, gyere vissza.

Ella semmit sem sietett el. Csak akkor ment vissza az irodába, amikor már nem kapkodta a levegőt, és persze a sminkjén is igazított egy kicsit.

– Ella – nézett rá Phillip –, mindannyian egyetértünk abban, hogy lenyűgözőek a rajzaid meg a történeteid!

– Igen! És egyhangúlag úgy döntöttünk, hogy kiadjuk őket – tette hozzá Esther. – Úgy gondoljuk, te lehetsz az új Lauren Child. Az éleslátásod éppen elegendő melegséggel vegyül.

Ella Brentre pillantott. A férfi úgy mosolygott rá, mintha több karácsonyt ünnepelne egyszerre.

– Természetesen rengeteg munka, erőfeszítés és hosszú idő kell ahhoz, hogy az anyagodból könyv legyen, de ha sikerül, nagy durranás lesz. Ezt akár borítékolom is, ha akarod.

– Ó, istenem! – suttogta Ella. – Ez azt jelenti, hogy ma már nem is kell pizzát szállítanom?

A férfi bólintott.

– Elviszlek ebédelni, és közben megbeszéljük a részleteket…

– De még csak tizenegy óra van – jegyezte meg pajkosan Polly.

– Akkor előbb kávézunk, és csak aztán ebédelünk. – Brent ismét elmosolyodott.

– Ki gondolta volna, hogy egy karácsonyi tündérség idáig vezethet? – kérdezte Ella, aki még mindig nem bírta felfogni, hogy mi történik vele.

– Én – felelte Brent. – Már akkor tudtam, amikor rávettél bennünket a szereplésre abban a pazar kis történetben, amit Miának írtál. És amikor a rajzaidat is megmutattad, már teljesen biztos voltam benne.

– Tényleg? – Ella úgy érezte, forogni kezd vele a szoba.

– Tényleg. A történeteid furfangosak, és nagyon lényegre törően rajzolsz. Mindent bele tudsz sűríteni pár vonalba.

Ellának ismét meg kellett köszörülnie a torkát, mert máskülönben nem tudott volna megszólalni a gombóc miatt.

– Azt nem tudnám megmondani, hogy hiszek-e a tündérekben – folytatta Brent –, de az biztos, hogy benned hiszek.

Ella még mindig nem tudott beszélni.

– Ó, vidd már el ezt a szegény lányt egy lattéra! – dörmögte Phillip. – Úgy néz ki, mint akire nagyon ráfér egy kis koffein.

– Igen, menjetek már! – csatlakozott hozzá Polly. – Mi majd kidolgozzuk a részleteket. Ti inkább randizzatok!

– Hallod, Ella? Mit szólnál egy randihoz? – kérdezte mosolyogva Brent.

Ella végre megtalálta a hangját.

– Azt, hogy csodálatos lenne.

Tartalom

Karácsonyi meglepetés

Álomkarácsony

Karácsonyi gyertyafény

Karácsony kutyákkal

Álruhás karácsony

A karácsonyi tündér

Lábjegyzetek